Barbara Michaels

Tépett selyem

A s*zázad* le*gjo*bb r*émisztgetője*
Mari*o*n Zi*mm*er Bra*d*ly

… feszültségtől vibr*áló atmoszféra. Humor.* Meses*zövés mesterfokon!*
New Y*ork* Ti*m*es

Barbara Michaels *éppúgy* lo*bog, foszfo*reszk*á*l *és tündököl, mint* hősnőjé*nek üzleté*ben *az* ant*ik* selye*m és* br*okátköpö*nye*gek.*
Kir*kus* Re*v*iews

N*övekvő* izgal*om, meglepő, fordulatok*ban *gazdag végkifejlet.*
Barbara Michaels cs*úcsformá*ban.
P*u*blishers Wee*k*ly

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Barbara Michaels: Shattered Silk

Bantam Books, Toronto, New York, London, Sydney, Auckland
© Barbara Michaels, 1986

Fordította: MOLNÁR ISTVÁN

A fedelet CSÁSZMA JÓZSEF tervezte

© Hungarian edition by Maecenas International, 1991
© Hungarian translation by Molnár István, 1991

1. fejezet

NEM HAGYTÁK, hogy kivigye őket a reptérre. A National az ország egyik legforgalmasabb repülőtere, iszonyatos a forgalom még a bennszülött washingtoniak is elkerülik, ha tehetik.

– Kivéve persze az istenverte kongresszusi képviselőket! – bömbölte Pat bácsi, és a nagyobb nyomaték kedvéért az asztalt verte öklével. – Sofőrjük van, meg légkondicionált limuzinjuk, hát mit fáj nekik, ha nekünk, többieknek fölmegy a vérnyomásunk, és behorpad a kocsink hűtője, amíg kivergődünk arra a rohadt repülőtérre!

Ami, ahogy Ruth néni rámutatott, nem csupán igazságtalan volt és túlzott, hanem teljesen mellékes is.

Karen nem vitatkozott. Búcsúpillantása a taxiablak keretében kényszeredetten mosolygó, aggódó tekintetű nagynénire esett.

A taxi habozott kicsit a sarkon, majd, mintha csak kifeszítette volna vállát, belevetette magát a Wisconsin Avenue örvénylő forgalmába. Ekkor végre Karen is hagyhatta, hogy saját kényszeredett mosolya megrepedezzék, elporladjon és lehulljék arcáról. Megdörzsölte állkapcsát, és eltűnődött azon, vajon Ruth arca is ennyire fáj-e a sok heti mesterkélt vidámság után.

Micsoda megkönnyebbülés, hogy mindent elereszthet – ajkát, vállát, kedélyét. Lábát vonszolva indult vissza a házba. Kora délelőtt volt csak, Georgetown utcáin azonban máris reszketett a levegő a washingtoni nyarat fémjelző párás hőségtől.

Ez a divatos fővárosi kerület virágzó városka volt egykoron, mielőtt az új nemzet alapítói átköltöztek volna a patakon. A többi itteni öreg lakóházhoz hasonlóan Ruth villája is a tizenkilencedik század elején épült. A merev szövetségi stílusú, vörös téglás épületen klasszikus szimmetriában helyezkedtek el az ablakok és a külső díszítőelemek. A homlokzat összes téglája, a bútorok minden porcikája ismerős volt Karen számára. Egyetemista korában egy éven át lakott itt nagybátyjánál és nagynénjénél, és azóta is gyakran látogatott ide. Most azonban, ahogy megállt a hallban, a híres függőlépcső előtt, a tökéletes idegenség érzése fogta el.

Pedig nem a ház változott meg, hanem ő maga. Alig egy hónapja még elővárosi feleségként élt. Fogva tartotta a mindennapi rutin, mit borostyán a legyet. Ezer és egy okkal tekintette helyzetét ugyanolyan véglegesnek, mint a légyét. Jack napirendje semmivel sem volt lazább az övénél. Ha éppen nem az egyetemen oktatott, akkor értekezleten vagy konferencián vett részt, esetleg bezárkózott irodájába, hogy egyetemi karrierje elősegítését célzó, végtelen sorban áradó könyvei és cikkei következő darabján dolgozzon. Amikor Karen éppen nem házimunkát végzett, akkor Jack kéziratait gépelte, lábjegyzeteit ellenőrizte, vagy irodalmazott neki. Minden cselekedete előrelátható volt, még a fóztje is. Jack kizárólag sültet evett burgonyával, szemernyi türelmet sem tanúsított a nemzetiségi ételek vagy a reformkonyha szeszélyei iránt.

Aznap is marhasültet rendelt, amikor megmondta Karennek. Délután felvetette, hogy elmehetnének valahová kettesben vacsorázni az utóbbi hónapokban igencsak ritkán adódott ilyesmi. Karen később rájött, hogy sejtenie kellett volna valamit. Föl se merült benne a gyanú.

A bejelentés, amit Jack gondosan a koktél utánra időzített, olyan bénítóan sújtotta Karent, mintha kegyetlen ütést mértek volna gyomorszájára.

Jack higgadt beletörődésként értékelte felesége hallgatását és üres tekintetét. Megkönnyebbüléssel fogadja, jelentette ki, hogy Karen nem kezd hisztériázni. Voltaképpen csalódott volt, és kifejezetten bosszantotta, hogy Karen hozzá se nyúl a számára rendelt méregdrága ételhez. Kitette Karent a házuknál, ő maga értekezletre ment.

Karen egészen jól el tudta képzelni, kivel értekezik Jack.

Azzal, akinek a közreműködése révén oly sok értekezlet emésztette fel az idejét mostanában.

Rögtön az emeletre ment, becsomagolt annyit, amennyi egyetlen bőröndben elfér, majd taxit hívott. Közös csekkszámlájukból éppen futotta egy Washingtonba szóló repülőjegyre. Karen hálát rebegett Istennek a modern banktechnikáért, miközben besöpörte az automata pénztártól kapott pénzt.

Eszébe se jutott, hogy hazamenjen a mamához. Napokkal később, amikor összeszedte bátorságát, és beszámolt a történtekről az asszonynak, aki történetesen az anyja volt, meghívás helyett ingerült kioktatást kapott tőle. Nyilván elrontott valamit, jelentette ki az anyja. Valamiképpen kudarcot vallott. Nem lett volna szabad elköltöznie hazulról. Harcolnia kellett volna jogaiért, férjéért…

A tiráda csöppet sem javította Karen hangulatát, bár megérezte az anyja haragja mögött bujkáló félelmet. Csak a te hibád lehetett. Mert ha mégsem – ha téged nem érhet vád –, akkor mindez akárkivel megtörténhet. Még velem is.

Karen olyan féleségeket is ismert, akik nem rejtegetnek ilyen félelmeket magukban. Nővére, Sara sem félt. Sara szintén Ruth-szal és Pattel lakott, amíg a Georgetown Egyetemre járt. Most a nyugati parton élt, és életét teljesen betöltötte négy sugárzó, fiatal gyermeke és rajongó, odaadó férje. Ez volt egyik, de nem egyetlen oka annak, hogy Karen nem nála keresett menedéket. Sara túláradó boldogsága úgy kínozta volna, mint a friss sebre szórt só.

Ruth, az anyja nővére, szintén a szerencsések közé számított, ő és Pat azonban már öregebbek voltak, gyermektelenek, egymásban lelt örömük kevésbé harsány, ha nem is kevésbé intenzív.

Pedig Ruth és Path házasságának nem lett volna szabad sikerülnie. Ruth sosem emlegette rövid és katasztrofális első házasságát, amely után negyvenéves koráig várt, mielőtt újra férjhez ment volna ahhoz a férfihoz, aki mindenben éppen az ellenkezője volt az ő természetének. Pat MacDougal a világ legeldugottabb zugaiba is eljutott antropológiai tanulmányai révén. Mélységes megvetésre tett szert a civilizáció képmutató szokásai iránt, és ennek pillanatnyi habozás nélkül, bármikor hangot is adott.

A jól megtermett Pat nagyszájú volt, és rendetlen, Ruth törékeny és pedáns. Pat lángvörös hajtömege és sajátságos arca a majomtól való származás elméletének bizonyítéka, a finom vonású Ruth törékeny alkata kecses volt, mint egy porcelánfigura. Pat szókincsében túltengett a káromkodás, Ruth ajkát csak a legszélsőségesebb helyzetekben hagyta el egy-egy halk indulatszó.

Ha Karen bűnbakot keresett volna – néha kifejezetten szükségét érezte –, nyugodtan vádolhatta volna Ruth-t, nem annyira a házasság kudarca, mint inkább létrejötte miatt. Éppen náluk lakott, amikor Jackkel találkozott.

Pathez hasonlóan Jack is az egyetemen oktatott. Jack bizonyos mértékig Patre emlékeztette Karent, Patre, aki olyan boldoggá tette Ruth-t, hogy az már életveszélyes volt az egyedülállók részére.

Most pedig Ruth elkíséri férjét Borneóba, hogy háztartását vezesse a dzsungelben, míg Pat befejezi az anyaggyűjtést a mágiáról és folklórról szóló könyvéhez. Az ötvenes éveit taposó Ruth, makulátlan frizurájában, pasztell nadrágkosztümjében – az őserdő közepén! Arca, mint egy menyasszonyé, boldogságtól ragyogott, amikor beszámolt Karennek terveikről.

Bámulatos, hogy mennyire egybeesnek az érdekeik, állapította meg Ruth. Kígyók és mérges rovarok nem aggasztották, a csatornázás hiányára fütyült, gyönyörű házát viszont nem szívesen hagyta volna három hónapig lakatlanul. Kiadhatta volna bérbe – éppen elég odalátogató diplomata, politikus, lobbysta keresett szállást Washingtonban, s közülük nem egynek sokkal több pénze volt a szükségesnél –, Ruth azonban betegesen irtózott attól, hogy idegeneket engedjen otthonába.

– Mint látod, te teszel nekem szívességet – nyugtatta meg Karent. – Az üres ház vonzza a betörőket. Csak abban bízom… – szemöldökei alatt elmélyültek a redők, és elhallgatott.

– Miben bízol?

– Hogy nem bánod, ha magadra maradsz.

– Egyáltalán nem. Éppen erre van szükségem.

Ruth továbbra is kétkedőn nézett.

– Nem vagyok biztos benne. Természetesen szükséged van némi magányra, hogy gondolkodj, tervezz, s amellett – tette hozzá kis mosollyal – sikoltozz, káromkodj és bútorokat rugdoss. Ki kell vetned szervezetedből a haragot!

– Én nem haragszom.

– Elég baj! – Ruth kissé fölemelte hangját. Arcán elmélyült a halvány pír. Ruth esetében ez a hallatlan bosszúság biztos jele.

– Ugyan miért? – kérdezte Karen higgadtan. – A harag semmit sem old meg. Nem vádolom én Jacket. Becstelenség lett volna, ha olyan érzelmet tettet, amit már nem érez, és… nézz csak rám! Kétségtelen, hogy megereszkedtem az utóbbi néhány évben.

Ruth ajkai összeszorultak, de önkontrollja ez egyszer gyengének bizonyult, és kibuggyantak a visszafojtani kívánt szavak.

– Nem fogom Jacket bírálgatni, de az ég szerelmére, felhagyhatnál már az önkritikával! Mi sem természetesebb, mint hogy haragszol. Sokkal hasznosabb a lemondásnál, és… és az önsajnálatnál!

Karen annyira meglepődött ezen a szokatlan kitörésen, hogy még a sértést sem vette észre. Ruth mégis azonnal megbánta szavait.

– Kedvesem, bocsánatot kell kérnem. Nem kellett volna ezt mondanom.

– Ne aggódj miattam, Ruth. Majd rendbe jövök. Mindannyian másként kezeljük érzelmi problémáinkat.

– Hmm! Jó, eszem ágában sincs, hogy kioktassalak. Azt akartam mondani, hogy a magánynak megvan a maga haszna, te viszont átkozottul sokáig leszel itt egyedül. Szükséged lesz valakire, akihez szólhatsz. Bárcsak ne egyeztem volna bele ebbe a tanulmányútba!

– Eszedbe se jusson, hogy feladd!

– Nem is adom fel. Azért mégis szeretném…

– Ha lenne kivel beszélgetnem? Ne felejtsd el Julie-t. Inkább azzal lesz gondom, hogyan hallgattassam el.

– Julie nem társalog, hanem előad. Mindenesetre örülök, hogy akadt egy régi barátod, aki még a városban él, és valóban kedves volt tőle, hogy állást kínált neked. Szükséged van valamire, ami betölti a gondolataidat.

Pat szakította félbe beszélgetésüket.

– Hová a fenébe tettem a rohadt cipőmet?! – harsogta a lépcső tetejéről. Ruth elügetett, hogy felkutassa a keresett tárgyat. Naponta többször is végigjátszottak ezt, és szemlátomást mindketten örömüket lelték benne.

Most hát elmentek. Nagyon üres volt nélkülük a ház, főleg Pat nélkül, akinek elég volt átdübörögnie egy szobán, hogy a kisebb tárgyak csörömpölni kezdjenek. Karen rengetegszer látogatott már Ruthhoz. Eddig azonban legfeljebb néhány órát töltött idebenn egyedül, és sohasem éjszaka.

Kinyitotta a szalon ajtaját. A gyönyörűen berendezett szoba szépsége nem ment a kényelem rovására. A tűzhely előtt hatalmas, feszesre tömött pamlagok invitálták a látogatót, hogy kedvére elheveredjen rajtuk. A franciaablakokat keretező könyvespolcokon elegáns sorozatok helyett tarkabarka könyvgyűjtemény díszelgett, amelynek köteteit szemlátomást olvasták és újraolvasták.

Amennyire Karen vissza tudott emlékezni, semmi sem változott itt, legfeljebb a színösszeállítás: valamikor porcelánkék volt a függöny, hogy illeszkedjék a kandallót keretező csempék színéhez. A drapériák most lágy rózsaszínben díszelegtek, és a fotelok is új, rózsaszín és lila árnyalatú huzatot kaptak.

Karen belépett, és megállt az elülső ablakok előtt.

A szalon a ház teljes hosszán végighúzódott. A hátsó ablakok a kertre nyíltak. Az átlátszó függönyök mögött zöld levelek és ragyogó virágok szikrázó napfénnyel tarkított és hűs, szürke árnyékkal lágyított, idilli tája látszott. Ki hinné, hogy a kert egy nagyváros szívében terül el! Madarak röpködtek és csiviteltek az ágakon. Ruth kedvenc rózsái teljes szépségükben pompáztak. A hátsó udvart teljes egészében kőből és fából emelt magas fal keretezte.

Bejárat csak a házon keresztül, illetve az északi oldal mellett futó keskeny sikátoron keresztül kínálkozott.

Semmi se rezdült. Karen összerezzent, amikor meglebbentek a szaténfüggönyök, aztán elnevette magát. Elindult a légkondicionálás a fúvónyílás éppen a könyöke alatt volt, és a hideg légáram mozgatta meg a textilt.

Sehogy sem értette Ruth gyakran ismételgetett aggodalmát. Mi baja eshetnék, ha magára marad ebben a házban? Hozzászokott az egyedülléthez. Jack gyakran volt távol, hogy konferenciákon és

szimpóziumokon vegyen részt – no meg értekezleteken. Fantáziátlan, kétszintes, modern házuk a többi ugyanolyan ház között állt a lakónegyedben. Karent sosem nyomasztotta az otthonlét. Lehet, hogy éppen ettől tartott Ruth – a háztól, amelynek másfél évszázados múltja van? Ez az a fajta ház, amelyben az arra hajlamos személy mindenfélét bemesél magának, ha egy szélroham megrázza a függönyöket, vagy megreccsennek éjszaka a padlódeszkák.

*H*a Ruth ettől félt, alaptalan volt a félelme. Karen szerető pillantással simította végig a szobát, az első ablakok gyengéden hintázó függönyeitől a hátsó ablak mögött napfényben fürdő kertig. A szoba békességet árasztott.

Az egész ház szívesen fogadta őt. Mintha csak hazatért volna.

Kifordult a szalonból, végigment a hallon, egyenest a konyhába. Ez volt az egyetlen helyiség, amelyet Ruth átalakított, miután egy idős, gyermektelen rokon révén rámaradt a ház. A szekrények és eszközök a legmodernebbek voltak, de a padló barna csempéje és a Ruth teáskannagyűjteményét tartalmazó sarokszekrény gondoskodott a kellemesen vidékies hangulatról.

– Meg ne feledkezz a bőséges, egészséges ebédről! – intette annak idején Ruth.

Karen készített egy kávét – a negyediket aznap reggel –, és leült. *S*okáig üldögélt mozdulatlanul, igyekezett semmire sem gondolni, hagyta, hogy a békesség a csontjaiba szívódjék. Izmai tompán sajogtak a többheti feszültség után, mialatt erőt és higgadtságot mutatott, holott egyiknek sem volt igazán a birtokában.

Tudta, miféle kimondatlan javaslat rejlik Ruth megjegyzései mögött. Tudta, kivel kellene beszélnie. Ruth nem Julie-ra, de nem is önmagára gondolt. Arra célzott, amit finoman professzionális segítségként emlegetnek – egy pszichológusra. Karen már megpróbálta. Egyszer.

Elég kedves volt a nő, de nem sokat segített. Nem válaszolt, hanem kérdezett: Miért házasodtak össze? Ön azt mondja, hagyta magát ellomposodni, hagyta elveszni vonzerejét ugyan miért? Nem sajnálta a férje munkájára szánt idejét? Miért nem?

Miért, miért nem? *H*a Karen tudta volna a válaszokat, nem kellett volna pszichológushoz fordulnia. Egy vizit elég volt. A következő alkalmat lemondta.

Egyedül volt hát végre. Tenyerére támasztott fejjel el-elbóbiskolt, amikor megcsörrent a telefon, összerezzent, a hideg kávét végiglocsolta az asztalon.

Amint várható volt, Julie telefonált. Csikorgó hangja és társalgási stílusa egyaránt félreismerhetetlen. Julie sosem köszönt, sosem mutatkozott be, hanem egyenesen a tárgyra tért, mint akinek pillanatnyi vesztegetni való ideje sincs.

– Elmentek? – hadarta.

– Igen, nemrégen. Miért…

– Bejössz a boltba?

– Nem állt szándékomban. Azt mondtad…

– Bele kell jönnöd, ha át akarod venni a boltot.

– Egy hónapja minden napot bent töltök, és van még egy hetünk, mielőtt elmégy. Rengeteg időnk van. Igazán nem hiszem, hogy ma be tudnék menni. Különben is, megígértem Ruthnak…

– Kifogások, kifogások. Tévedsz, ha azt hiszed, hagyom, hogy ott kuksolj magadban, nyakig merülj az önsajnálatban, és még csak ne is kosztolj tisztességesen.

– Pedig nem ártana, ha néhány étkezést kihagynék – vélte Karen.

– Az igaz.

– Kösz!

– Te mondtad először – Julie kéjeset sóhajtott. – Pedig micsoda isteni alakod volt. Na persze, ha valaki magas… *H*a az ember csak százötvenöt centi, mint én is, akkor minden milligramm számít. Valami egészen remek diétára bukkantam. Kitartasz mellette két hétig…

– Nincs vevőd?! – vágott közbe Karen némi éllel.

A célzások leperegtek Julie-ről.

– Néhány erre tévedt turista. A törzsvendégeim sose jönnek ilyen melegben. *S*zóval a diéta egyszerűen szuper. Vacsorára átjövök, és megbeszéljük.

– Nem akartam főzni ma este.

– Majd hozok két Big Macet.

– Ha ez az új diéta, én benne vagyok.

– Csacsi kislány. A diétát holnap kezdjük. Hopp, itt jön egy igazi! Viszlát!

Karen megengedte magának a gyermeteg elégtételt, hogy lecsapja a telefonkagylót. Valaha szórakoztatónak találta Julie nyers modorát és gonosz megjegyzéseit. Valaha sokkal magabiztosabb volt, mint most.

Vajon mit akarhat Julie? Karen eleinte hálás alázattal fogadta Julie régihaver-tempóját, de egykettőre felismerte, hogy Julie soha semmit nem tesz anélkül, hogy viszonzást ne várna.

Most pedig elrontotta az első magányos napját. Karen heteken át mereven tartotta fölső ajkát, és felragasztotta mosolyát, mert túl büszke volt holmi nyilvános összeroppanáshoz, és mert tapintatosabb annál, hogysem pityergő jelenetet rendezzen Ruthnak a kudarca miatt.

Megfürösztötte és ruhákba burkolta gusztustalan testét, megfésülte vacak haját, megpróbált legyűrni pár falatot, s közben még úgy is tett, mintha a sok értelmetlen, haszontalan cselekvés tényleg számítana valamit. Még éjszaka sem hüppöghetett vagy sírhatott, hátha Ruth meghallja. Alig várta a pillanatot, amikor akárcsak néhány órára is abbahagyhatja a tettetést, és kedvére alámerülhet az önsajnálatban. Levetheti melltartóját és fűzőjét, úgyis túl szűkek – mint egyébként minden ruhadarab, amit magával hozott –, belebújhat valami ócska, lezser pongyolába, ágyán fekve olvasgathat holmi buta, olcsó könyvet, kiehet a hűtőből mindent, amit nem kell elkészítenie, és korán elalhat.

És álomba sírhatja magát.

Micsoda mártír sors! Karen nagyot sóhajtott, és felkapaszkodott a lépcsőn a szobájába – tulajdonképpen a vendégszobába, amely annak idején, amikor még Ruth-szal lakott, valóban az ő szobája volt. Szinte semmi sem változott azóta, csak most rend van benne. Az asztalról hiányoztak a könyvek, papírlapok, szétrágott végű ceruzák. A padlót és a székeket se borították levetett ruhák, cipők, egyebek. Hatalmas mahagóni ruhásszekrény állt a falnál a tizenkilencedik század elején épült házakban nemigen találni beépített szekrényt. – Nem mintha szükséged lenne rá – jegyezte meg Ruth ritka gúnyos pillanatai egyikében. – Úgysem akasztasz helyre soha semmit.

Akadozva ült ki Karen ajkaira a szeretetteljes mosoly.

Micsoda gondtalan trehány volt ő annak idején! S micsoda pálfordulást tudhat maga mögött: még mindig trehány, de már egyáltalán nem gondtalan. Házasságkötése után vissza akart térni az egyetemre, hogy megszerezze diplomáját. Milyen könnyűnek látszott akkor, hiszen Jack is a tanszéken dolgozott. Valahogy azonban sose jutott ideje rá. Elvégzett egy-két kurzust az évek során, de mindig volt még egy legépelendő kézirat, ellenőrizendő irodalomjegyzék és hát Jack munkája természetesen sokkal-sokkal fontosabb volt bárminél, amit ő talán el tudott volna érni.

Gépelni megtanult. Ebben Jack is támogatta, a gépírás olyan hasznos tudomány. Hasznos is volt, Jack számára.

Karen mégis úgy vélte, hálás lehet ezért, hiszen ez az egyetlen piacképes tudománya. Micsoda ellenszenves szó: piacképes mintha ő holmi élettelen árucikk volna.

Kutatóasszisztensként dolgozott Jack mellett tíz éven át, hivatalos kinevezés és az azzal járó jövedelem nélkül.

Milyen jól mutat majd ez az önéletrajzában. Talán Jack ír neki referenciát.

Mint annyiszor mostanában, Karen ismét figyelmeztette önmagát: sokkal jobb a helyzete, mint a legtöbb elvált feleségé. Nem huszonöt vagy harminc, hanem csak tíz évig tartott a házassága. Egyáltalán nem késő még, hogy új szakmákat kezdjen tanulni.

De mit? Egyáltalán semmi se érdekelte. Az égvilágon semmi.

Napfény szivárgott át a függönyön, meleg színt kölcsönzött a díszpárnahuzat és az ágyterítő kék mintájának, aranyló csillámokat ébresztett a bútorok politúrján. Az ablakok közt álló tükörben a mennyezetes ágy képe látszott, fölötte a horgolt csipkés baldachinnal.

Karen tükörképe is látszott benne. Nyomott kedélye nyomorulttá változott, amint a tükörbeli asszony sápadt, legyőzött arcát és lompos testét bámulta. Még rosszabbá tette a dolgot – már ha ez lehetséges

–, hogy egy szemvillanásra emlékezetébe tűnt a hajdani lány képe, aki valamikor ugyanebből a tükörből mosolygott vissza rá. Magas, vékony lány volt, hosszú lábakkal és csillogó, sötét szemekkel. Fekete sörénye saját belső tüzétől ragyogott.

Még nem szürkült a haja, de már nem is szálldosott szabadon a válla körül. Mint a kátrány, élettelenül csüngött a fején. Akár paróka is lehetett volna, amit válogatás nélkül vesz le az ember az áruház polcáról. Élettelen, mint Karen reményei, ambíciója, önbecsülése.

A tükörbeli emléklány szemei mintha gúnyosan felszikráztak volna. Ne mulass rajtam, árnyéklány! Ha valakinek, hát neked együtt kellene érezned velem…

Karen a szoknyája kapcsaival babrált, önkéntelenül felsóhajtott megkönnyebbülésében, ahogy a cipzár kinyílt. Kilépett szoknyájából, és a szoba túlsó sarkába rúgta. Letépte és golyóvá gyűrte blúzát. A golyót a cipő, harisnyanadrág, fűző követte. Kényelme fokozódásával hangulata is javult valamelyest, de a tükörbe nem nézett vissza.

Ezúttal szó szerint igaznak bizonyult a közhely: nincs egy rongya, amit felvegyen. Egyetlen bőröndöt csomagolt be, mielőtt elmenekült, meg se nézte, mit hajít bele.

Telefonálnia kellene Jacknek, hogy küldje utána a holmiját. Nincs szüksége rájuk sőt, valószínűleg örömmel tisztítja meg házát az ő utolsó nyomaitól. Viszont nem maga pakolná össze a holmiit, még hogy Jack? Megkérné Sandrát. Sandy, Jack szuperhatékony titkárnője, aki kisvártatva a második felesége lesz. Még ha Karen rá is tudná kényszeríteni magát arra, hogy beszéljen Jackkel, akkor sem viselné el, hogy Sandy fogdossa össze az ő személyes dolgait. Természetesen ezt is csinosan és hatékonyan végezné, mint mindent, s közben a fiatalok elviselhetetlen sajnálkozásával mosolyogna, míg összehajtogatná a 14-es méretű ruhadarabokat és a viseltes, kényelmes alsóneműt. Sandy tizenkilenc éves – Karen is ennyi volt, amikor Jack elvette.

Te jó ég – gondolta Karen csüggedten –, úgy gondolkodom, mint egy vénasszony! Úgy is nézek ki. Mikor történt ez? Hogy történt? Hiszen csak huszonhét éves vagyok… na jó, majdnem huszonkilenc. Tíz éve még én is 6-ös ruhát hordtam, kocogtam, teniszeztem, vigyáztam az étrendemre. Hogy engedhettem idáig fajulni a dolgokat?!

Becsapta a szekrény ajtaját. Átvágott a szobán, útközben belerúgott az összegyűrt blúzba. Tán csak talál valamit ebben a házban, ami nem szorítja el a vérkeringését.

Fölösleges feltúrnia Ruth gardróbját. A nagynéni majdnem tíz centivel kisebb, vékony csontú, filigrán.

Talán Ruth megőrzött néhányat az ő és Sarah levetett vagy itt hagyott ruháiból, gondolta Karen reménykedve.

Nagy szoknyák vagy nagy ruhák… tutajok, sátrak, zsákok, vagy hogy nevezték őket akkoriban. Ruth kinevette Patet, amiért hörcsög módjára gyűjtöget, pedig ő se volt jobb, ő maga se dobott ki soha semmit. Karen emlékezett rá, Ruth egy ízben az ő segítségével cipelt fel valami ruhákat a padlásra, hogy ott tárolja őket. Karen sose látott ennyire tiszta, jóformán pormentes padlást, ahol cédrusfa és molyirtó szaga töltötte be a levegőt.

Körülnézni mindenesetre érdemes. Úgysincs jobb dolga. Kopott vászonslafrokba bújt, lábára puha papucsot húzott, és elindult a lépcső felé.

2. fejezet

JULIE elkésett. Úgy látszik, beindult a bolt – gondolta Karen zöldségpucolás és salátamosás közben.

Majdnem hat óra volt már, amikor megszólalt a bimbamcsengő, és abba se hagyta a harangozást, mivel Julie nekitámaszkodott a csengőgombnak.

Karen ajtót nyitott, félreállt az útból. Julie beviharzott, mint az arénába csörtető bika. Egyenesen a konyhába tartott, a válla fölött vetette hátra a szavakat.

– Mi tartott ilyen soká? Pokoli meleg van odakinn, azt hittem, elpusztulok. Egészen az utcáig el kellett mennem a hamburgerekért…

– Két háztömb! – jegyezte meg Karen gúnyosan.

– A kényelmetlenség 99 százalékos. Innom kell valamit! *H*ol a gin? *H*ol vannak a jégkockák?

– Ülj már le! Majd én megcsinálom. Gin és tonic?

– Igen – Julie az asztalra pottyantotta csomagjait, és beleomlott a székbe. A rockénekesnők által divatba hozott, összevissza nyírt vörös haja izzadsággal és hajlakkal összetapasztott, merev csomókban állt szerteszét. Vállról lelógó blúzt és pamutszoknyát viselt. Mellvértként simult nyakára a többsoros műanyag gyöngy nyaklánc. Ahogy felemelte kezét, hogy letörölje izzadt homlokát, ugyanolyan karperecek csörrentek meg csuklóján. Legtöbb nőn mulatságos lett volna az összhatás, főként a bizsu, amelyet Karen Woolworth[1]-nak minősített. Mindez furcsamód illett Julie rókára emlékeztető, éles vonásaihoz és tömzsi alakjához. Olyan vagyok, mint egy kövér róka, jegyezte meg egyszer, s bár Karen illendően tiltakozott, sok igazság rejlett az önironikus megjegyzésben.

Karen átnyújtotta a poharat. *H*alkan csilingeltek a jégkockák. Julie elvette, és összehúzott szemmel figyelte Karent, mintha most látná először.

– Nocsak, nocsak! Nem is tudtam, hogy a legtávolabbi középnyugatot is elérte az antikvár ruhák divatja.

Karen zavartan simította végig szoknyáját. Puha vajszínűvé fakult a narancsszín virágokkal teleszórt sárga batiszt. A rövid ujjak fodordíszei a nyakrész dús zsabóját utánozták.

– A padláson találtam. Minden jel szerint *H*attie nénié volt. Testes asszony volt a néni, bár sokkal alacsonyabb nálam.

– Én is érezni véltem a parfümöd molyirtóaromáját. – Julie szemei végigvándoroltak a ruha öv nélküli, laza redőin a szegélyig, amely éppen takarta Karen térdét. – A harmincas évek elején hosszúra szabták a ruhákat. Azt mondod, a padláson…?

Karen leült, kezében saját italával. Közönséges tonic volt jéggel. *S*ose vitte túlzásba az ivást, és most se akart rákapni.

– Ne ravaszkodj, Julie, nem áll jól neked! Úgyis tudom, majd belehalsz, annyira szeretnél feljutni Ruth padlására.

– Ölni tudnék érte – közölte Julie hűvösen. – Az antikvitásüzlet legnagyobb problémája a készletek beszerzése. Az értékes cuccokat felvásárolták, jó vásár már sehol sem kínálkozik. A legeldugottabb tanyán is tudja minden vénasszony, hogy kincset érnek a rongyai.

– Tucatszor elmondtad már – Karen hörpölt a poharából. – Igazából emiatt vettél fel, ugye? Fél szemmel Ruth padlását lested?

– Meg másokét.

– Mrs. McDougalét, például?

– Ő voltaképpen a fogadott nagymamád, nem?

– Nem vagyunk rokonok, ő Pat mamája, Pat pedig csak házasság révén a nagybátyám…

– De nincs gyereke. Biztosra veszem, hogy úgy gondol rád és a húgodra, mint a saját lányaira.

Julie hiába igyekezett szentimentálisnak látszani. Zöld szemei kemények és számítók voltak, mint egy ócskáséi.

Karen nem válaszolt. Julie fütyült Karen nemtetszésére.

– Eleven legenda a hölgy ebben a városban. Családja még a régi Georgetownt fémjelezte, a krém krémjét adták. Nagy vagyonhoz ment feleségül. Annak idején többé-kevésbé mésalliance-nak tekintették a frigyet. Jackson MacDougal afféle rablólovagnak számított, önerejéből lett milliomos, se osztálya, se kultúrája nem volt. Gondolom, a milliói pótolták, amit asztali modorból mulasztott.

– Biztos, hogy Mrs. MacDougal nem pénzért házasodott – felelte Karen mereven. – Nagyon szerette a férjét.

---

[1] Woolworth: olcsó árujáról ismert áruház

– Én is szerettem volna. Szenvedélyesen. Vagy negyven éven át Mrs. MacDougal volt a legbefolyásosabb háziasszony egész Washingtonban. És értett hozzá, hogyan költse el az öreg Jackson pénzét. Az a ház kész múzeum! Valami jótékony célú rendezvény alkalmával jutottam be hozzá egyszer. Hány éves most, száz?

– A kilencvenes éveit tapossa. Julie, nem egyszerű pletykafészek vagy, hanem kész hullarabló. Tán otthon üldögélsz, és imádkozol, hogy minél többen meghaljanak, te meg felvásárolhasd a hagyatékot?

– Úgyse vihetik magukkal, nemde, szivi? Rémhírek szerint az a terve, hogy eladja a házát, beköltözik az öregek otthonába, és megszabadul a legtöbb ingóságától. Az értékesebb régiségek persze Christie-hez vagy Sothebyhoz kerülnek, de ez természetes. Nincs is tőkém egy ilyen volumenű gyűjtemény kezeléséhez, még ha bejáratos is lennék oda. Megcsinálnám én a szerencsémet a csip-csup maradékon is! Mrs. MacDougal a maga idejében a város legelegánsabb asszonyai közé tartozott. Lefogadom, hogy egyedi estélyi ruhái, kalapjai, aszeszoárjai vannak…

– Nem is tudtam, hogy antikvár ruházatban is utazol – vetette közbe Karen csípősen. – Annyira azért a sivár középnyugaton sem vagyunk elmaradottak. Tudom, milyen divatosak a régi ruhadarabok talán helyesebb lenne gyűjthetőnek, mint divatosnak nevezni őket. Nem mintha magam szívesen viselnék ilyet…

– Egészen pontosan ilyet viselsz – mutatott rá Julie. – Nagyon tisztességesen mutat rajtad. És kényelmes is, nem?

– De igen, de…

– Semmi de! Nem szakosodom az antikvár ruházatra, de szívesen tartom raktáron, ha az emberek ezt akarják megvenni – átnyúlt az asztalon, megtapintotta a ruha zsabóját. – Ennek itt elsőrangú az állapota. Simán kapnék érte… mondjuk, hetvenötöt.

– Hetvenöt dollárt?

– Mért, talán jent? Lehet, hogy többet is. A mérete is jó. Rengeteg régebbi ruhát készítettek Scarlett O'Hara ötvencentis derékbőségére. Sok ilyesmije van még a nénikédnek?

– Ládaszám és zsákszám tárolja őket.

Julie felpattant, szeme csillogott a leplezetlen kapzsiságtól.

– Mutasd meg, mutasd meg!

– Meg is mutatom, csak hogy bosszantsalak. Ruth semmit sem óhajt eladni.

– Attól még megkérhetnéd.

Karen szerette volna másra terelni a beszélgetést.

– Miért nem ülünk be hölgyekhez illően a szalonba? Keverek neked még egy italt…

– Ki nem állhatom azt a szobát! – jelentette ki Julie.

– Ugyan miért? – kérdezte Karen kíváncsian.

– Átkozottul tekintélyes. Nem tehetem a lábamat a dohányzóasztalra.

– Az biztos. Megesküdtem Ruthnak, hogy eredeti állapotában szolgáltatom vissza a tulajdonát.

– Ne aggódj! Túlságosan tisztelem a régiségeket, képtelen lennék gondatlanul bánni velük. Éppen ezért ülök szívesebben a konyhában – felhörpintette italát. – Gyerünk a padlásra!

Karen villámgyorsan megbánta könnyelmű ajánlatát.

Egyre elveszettebbnek látszott reménye, hogy Julie legalább részben barátságból ápolta kapcsolatukat, hiszen kiült arcára a mohó szerzési vágy.

A hosszú helyiség egyik végét bútorok töltötték meg, többnyire Pat hozta őket ide. Ruth-szal kötött házassága előtt Pat önálló házat tartott fenn, csak később költözött át, és – ahogy most Karen felismerte – bútorainak java része eredetileg az édesanyjáé lehetett. Julie-t a szó szoros értelmében el kellett ráncigálnia a tűcsipkével bevont ülőkéjű ülőgarnitúrától.

Az alsónemű, a ruhák és a szőnyegek csomagjai az egyik fal mentén, a nagyobb tárgyaktól elkülönítve sorakoztak. A ruhanemű egy részét bőröndökbe és dobozokba csomagolták, a többi a tetőgerendákon keresztbe vetett rudakról lógott. A felakasztott ruhák mindegyikét védőzsák borította erős molyirtószag köszöntötte Julie-t, amikor kotorászni kezdett bennük.

– Vigyük le őket! – javasolta elfúlva. – Idefenn túl sötét van, nem lehet jól látni.

– Julie, én megmondtam…

– Azt mondtad, megnézhetem őket. Különben is, a fehérneműt és a ruhaneműt időről időre szellőztetni és tisztítani kell. Valójában szívességet teszel a nénikédnek. Ha egyszer mégis úgy dönt, hogy eladja őket…

– Sohasem adja el őket. Nincs szüksége pénzre.

– De neked van. Ismertem azt az aranyos férjedet, amikor még Georgetownban adott elő, hacsak alapvetően meg nem változott, minden fillérért meg kell küzdened.

Karen arckifejezése figyelmeztette Julie-t: ezúttal túl messzire ment.

– Azért csak viselhetsz közülük ezt-azt, nem? Ezt már tán Ruth se kifogásolja?

– Dehogy. Ő a lehető legnagylelkűbb…

– Hát akkor vigyük őket sebesen lefelé, és nézzük, mit kaptunk… kaptál, öltöztetős-eset játszunk. Gyerünk, remek mulatság lesz!

Karen mulatságnak éppenséggel nem nevezte volna.

Julie nyílt, kendőzetlen mohósága árnyékot vetett a játékra. A ruhákat azonban várakozásán felül izgalmasnak találta. Hála Ruth háziasszonyi ösztöneinek és a bőséges mennyiségű kámfornak, az összes ruha és kabát kitűnő állapotban volt, amelyet Hattie néni használt. Karen éppen elég ruhát varrt már ahhoz, hogy értékelni tudja a finom szabást és a gyönyörű textilt, s szemernyi fantáziája se maradt annak az asszonynak, aki érzéketlenül megy el a Hattie távoli lánykorában készült, roppant nőies, hömpölygő ruhák bája mellett.

Karen elmélázott rajta, vajon nem a hajdanvolt csinos alakja iránti nosztalgia ösztökélte-e Hattie-t, hogy félretegyen néhány ruhát. Nyilvánvalóan nádszálkarcsú hölgy számára készültek, és ruhatára alapján ítélve a középkorú Hattie már nem volt többé nádszálkarcsú. Zsírpapírba és az elmaradhatatlan kámforba csomagolt kedvencei a teljes egészében kézzel varrott, fekete-fehér kalikó nappali ruhától a csipkével és betéttel dúsan díszített fehér batisztköltményig terjedtek. Talán Hattie életének nevezetes eseményeit idézték, gondolta Karen, boldog vagy érzelmes pillanatok emlékét. Estélyekét és piknikekét, sétákat a folyóparton, ahol a kackiás bajszú lovag mélyen a szemébe nézett, és arról suttogott, milyen gyönyörű, és milyen nagyszerűen áll neki a fehér csipke és a zsabó…

Ruth levetett ruhái az ötvenes és a hatvanas évekből származtak. – Ezek is pénzt hozhatnak a házhoz – biztosította Julie Karent. Julie számára a pénz volt az érdemi szó, nem az érzelem. – Milyen kár, hogy a nagynénéd ruhái nem illenek rád – jegyezte meg tapintatlanul, egy kék gyapjúkosztümöt simogatva. – Ez itt egy Chanel-utánzat, méghozzá kitűnő. Ide süss, próbáld csak ezt fel! A jelek szerint az öreglány kövér korszakából származik. Valódi selyemsifon.

– Öregasszonynak nézek ki benne! – zsörtölődött Karen, miközben belebújt. – Különben is, hova viselnék selyemsifont?

– Munkába. Az antikvár ruha különösen elegáns lesz nálunk. Nocsak, ez még nagy is neked. Milyen érdekes.

Karen az ajkába harapott. Semmi értelme szópárbajba bocsátkozni Julie-val olyan tapintatos, mint egy elefánt, és a bőre is ugyanolyan vastag.

– Azt rendbe hozhatnám – mondta inkább. – Levenném a szoknyát, még egy-két redőt varrnék rá…

– Nem is tudtam, hogy értesz a varráshoz. Még kapóra jöhet – nézte Julie elgondolkodva.

Karen nem kért magyarázatot.

– Régebben magam varrtam az összes ruhámat. Az egyetemi fizetések nem éppen eget verőek, Jack nem akarta, hogy állást vállaljak, úgyhogy…

Úgyhogy házi gyártmányú ruhákban járt az egyetemi vacsorákra és fogadásokra, Jack meg hatalmas összegeket hagyott a város legjobb úriszabóinál. Karen nem bánta.

Jack olyan jóképű férfi, és hát a férfiak úgyse varrhatják otthon az öltönyeiket. Karen egyre nagyobb gyakorlatot szerzett, és naivan büszke volt a munkájára – egészen az Elnök tiszteletére adott fogadásig. Ez volt az első hivatalos rendezvény, amelyen megjelentek, miután Jack elfoglalta katedráját Dubuque-ban. Az estélyen szmokingot viselt, amit még Washingtonban vásárolt a Brooks Brothersnél. Karen maga görnyedt ruhája fölött – nyersselyem, alkalmi vétel, alig nyolc dollár méterenként…

Jack szerint tákolmány. Igazán csinos, szívecském, de miért nem vettél valami finomabbat?

Karen rádöbbent, hogy rázkódik a haragtól, és a szája is kiszáradt. Fura. Annak idején csöppet sem volt mérges, csak szégyellte magát.

Olyan gyorsan jött és ment az emlék, hogy Julie, aki sohasem volt az együttérzés bajnoka, észre se vette zaklatottságát. Figyelmét teljesen lekötötte a kezében tartott doboz, tele idő sárgította fehérneművel.

– Viktória és Edward korabeli. Figyeld ezt a kézzel vert csipkét, a hímzést… legalább százötvenet kaphatnék ezért az alsószoknyáért!

Ekkor született meg Karen fejében az ötlet. Julie mohósága ösztökélte, és a régóta elfojtott ellenszenv alapozta meg. Miért te?! Miért nem én?

Mire sor került a vacsorára, Julie hamburgerjei ragacsossá váltak a zsírtól. Karen a salátát csipegette, Julie oda se figyelve felfalta gusztustalan szendvicsét. Túlságosan elmerült gondolataiban, észre se vette, mit eszik. Karen tudta, hogy új támadáson töri a fejét, csak még nem döntötte el, milyen stratégiát alkalmazzon. Amikor este elváltak, kölcsönösen őszintetlenül biztosították egymást nagyrabecsülésükről. Karen bezárta a házat, eloltogatta a villanyokat, és az ágyhoz vonszolta törődött testét.

Julie-nak persze eszébe se jutott, hogy segíthetne felszámolni a rendetlenséget, állapította meg Karen morcosan. Hálószobája majdnem úgy nézett ki, mint az egyetemi időkben. Még csak bele se bújhatott az ágyába, halomban állt rajta a fehérvarrottas, ahogy Julie nevezte – csipkétől habos alsószoknyák, horgolt szegélyű, kézzel hímzett hálóingek, ma már viccesnek ható, hatalmas bugyogók. Karen kísértést érzett, hogy az egészet a földre taszítsa – úgyis ki kell mosnia őket –, a szokás hatalma azonban nagyobb volt fáradtságánál. Hozzálátott, hogy összehajtsa a ruhákat, és visszarakja a dobozokba, ahonnan Julie kipakolta őket. Rosszabb állapotban voltak, mint a gondosan elcsomagolt ruhák, de Julie szerint a port könnyen ki lehet mosni.

Az az alsószoknya került a kezébe, amelyet Julie oly bőkezűen értékelt fel. Figyelmesen megvizsgálta. Gyönyörű munka volt, az alját nyolchüvelyknyi magasságban keskeny redőzés keretezte, és a széles, kettős fodrot több méter hosszú, pókháló-finomságú, kötött csipke szegélyezte. Karen maga elé tartotta, és a tükör elé állt.

A szoknya még gyűrött, pecsétes állapotában is a romantikus nőiség álmait idézte fel, mint valami ódon, illata vesztett parfüm. Kokottosan libbent a széles fodor, ahogy Karen jobbra-balra forgott a tükör előtt.

Itt-ott elvált a csipke az anyagtól, és egy helyütt a szövedék is felhasadt. Simán kijavítja. Julie bizonyos benne, hogy a foltokat ki lehet mosni. Sötétbarna foltok, mintha vér száradt volna bele… Ugyan ki csomagolna el egy vérfoltos ruhát? – gondolta Karen. – Biztosan rozsdafoltok. Százötven dollár?

Éppen lefeküdt volna, amikor megszólalt a telefon.

Ugyan ki kereshet ilyen későn, gondolta bosszúsan, de észrevette, hogy csak tíz óra van. Hajlott rá, hogy fel se vegye a telefont. Hátha Julie az, tele friss érvekkel Ruth kifosztására…

Nem Julie volt. Ruth lágy hangját kissé elmosódottá tette a háttérből beszűrődő nevetés és társalgás zaja. Pattel együtt New York-i barátaiknál töltik az éjszakát, mielőtt elrepülnének másnap reggel.

– Remélem, nem aludtál még? – kérdezte Ruth.

– Az ég szerelmére, dehogy! – nevetett Karen. – Hiszen csak tíz óra.

– Elfelejtettem szólni, hogy légy szíves, hívd ki a szerelőt. Meg kéne néznie a szárítót. Megtalálod a számot a listán.

– Mi baja a szárítónak? Tegnap még kifogástalanul működött.

– Pörgés közben néha szokatlan hangot hallat.

– Semmi szokatlant se hallottam.

– Rendszertelenül jelentkezik a hiba.

Karen nem tudta elfojtani mosolyát. Semmi baja a szárítónak Ruth ürügyet keresett, hogy telefonálhasson.

Most majd rátérhet arra, ami tényleg érdekli. Ettél valamit? Nem vagy ideges egyedül? Félsze, szomorkodsz-e, szenvedsz-e a magánytól?

– Ne aggódj! – mondta. – Mindennel törődök.

– Magaddal is.

– Magammal is.

– Remélem, kellemes napod volt.

– Julie átjött vacsorára.

– Nagyszerű.

– Nem is olyan nagyon – ellenkezett Karen. – *H*osszú ideje lesi a padlásodat. Alig várta meg, hogy a lábadat kitedd a házból, máris rávetette magát.

– Ugyan, Karen, biztosra veszem, hogy azért jött, mert kedvel téged…

– Ruth, kedvesem, nem kell cirógatnod az önérzetemet. Julie ugyanannyira kedvel engem, mint bárki mást, ő azonban mindenekelőtt kereskedő. Ott csorgatta a nyálát Pat székei között.

– Márpedig nem kapja meg őket – jelentette ki Ruth. – Micsoda arcátlanság, arra használja a barátságotokat, hogy körülszimatoljon a házamban…

A mondat ijedt szisszenésben és elfojtott nevetésben végződött. Ruth hangja helyett a férjéé szólalt meg. Karen néhány centivel távolabbra tartotta a fülétől a kagylót.

– Mivel merészelted felmérgesíteni imádott hitvesemet? – érdeklődött Pat. – Tudhatnád, hogy nem szabad megharagudnia, olyankor az egész világ retteg tőle.

Karen Ruth hangját hallotta a háttérben.

– Azonnal ideadod azt a telefont, Pat McDougal!

– Csak ha belehallgathatok.

Dulakodás hangjai hallatszottak Karen rezignáltan várakozott, míg McDougalék egyetértésre jutottak. Ruth hangja szólalt meg, némileg lihegve.

– *S*emmit se adj annak a tolakodó némbernek!

– Utolsó csepp véremig védem a tulajdonodat – nyugtatta meg Karen. – Ugye, nem bánod, ha hordok néhányat a ruháid közül?

– Ruháim? Miféle ruháim?

– *H*atalmas halmokban állnak. Egy részük a tied, a többi bizonyára *H*attie nénié volt, de még öregebb holmik is akadnak. Nagy divat az antikvár ruházat, és azt gondoltam…

– Ó, azok az öreg dolgok! Már rég az Üdvhadseregnek akartam adni őket, csak sose jutottam hozzá.

Pat félbeszakította, de Karen nem hallotta a megjegyzését nyilván durva kritikával illette Ruth-t, amiért semmit sem hajlandó kidobni. A szeretetteljes ugratások újabb véget nem érő áradatától tartva, Karen hangosan megkérdezte: – Nem adnád nekem őket?

Ez véget vetett a vitának. Némi csönd után Ruth így szólt: – Drága gyermekem, akármi a tied abban a házban. Egy napon úgyis minden a tiéd meg *S*aráé lesz…

– Bár még átkozottul sokat várhatsz arra – szólt közbe Pat.

– *H*allgass, Pat! Kedvesem, szívességet tennél nekem, ha az egész szemétdombot felszámolnád. Vedd el, amit használni tudsz, a többit add az Üdvhadseregnek, vagy akinek akarod. És ha már úgyis ott vannak, egyidejűleg Pat dolgozószobáját is kiüríthetnék. Elég, ha szólsz nekik, hogy mindent vigyenek el…

– *H*a csak egyetlen papírszelet is hiányzik – harsogta Pat –, minden átkok legnagyobbikával sújtalak!

– Biztos ki akarod dobni őket? – makacskodott Karen.

– Feltétlenül. Mi jár a fejedben?

Karen elmagyarázta: – Lehet, hogy elbizakodott vagyok, amiért azt hiszem, hogy saját boltot nyithatok – fejezte be. – De rengeteget tanultam Julie-tól, és a te holmid segítségével el tudnék indulni… Julie szerint a készletek beszerzése a legnagyobb problémák egyike.

– Kedvesem, szerintem ez remek ötlet. *H*át persze hogy megteheted.

– Csak egyre kérlek! – szólt bele Pat. – Ne a szalonban nyisd meg a boltot! Az nem szabadkereskedelmi zóna.

– Tudod, hogy úgyse tenném.

– Nincs humorérzéked, a fene egye meg! Láss csak neki, legyél ócskás, kereskedj ronggyal és csonttal, amit mostanság a kirakatban látok, az embereknek bármit el lehet adni. Eredj, látogasd meg az anyámat! Hátha rá tudod beszélni, hogy ő is takarítsa ki a padlását.

– Feltétlenül felhívom, persze… de nem azért.

– Hát miért? Évek óta szeretném kimozdítani őt abból a mauzóleumból ott az utcában. Azt mondja, nem mehet, mert egyik nyugdíjasotthon se fogadná be azt az istenverte kutyáját… Hej! – szakította félbe magát Pat.

– Jaj, ne! – nyögött fel Karen. – Ne, eszedbe se jusson, Pat!

– Miért ne? Nagyszerű ötlet. A kutya védelmet nyújtana neked.

– Az a kutya aztán nem. Kivétel nélkül mindenkit megharap, aki belép a házba.

– Ezt várjuk a házőrzőtől, nem?

– Engem is megharapott, amikor legutoljára meglátogattam az anyádat.

– Leszoktathatod róla.

– Hogyan?

– Bottal, korbáccsal. Az istenfáját, micsoda pompás ötlet! Nem is tudom, miért nem gondoltam rá már hamarabb. Most rögtön felhívom az öreglányt. Gyerünk, Ruth, éppen eleget lógtál már a telefonon, minden rendben van, nemde? Jóccakát, Karen!

A telefon szétkapcsolt, megszakítva Ruth udvarias tiltakozását.

Karen azonnal visszahívta volna őket, ha tudta volna a barátaik telefonszámát. Nagybátyja bolondozása általában egyszerre bosszantotta és szórakoztatta. Most nem szórakozott. Ha jól ismeri Patet – márpedig jól ismeri – akkor máris hozzálátott, hogy valóra váltsa fenyegetését, és lelkes harsogással magyarázza ragyogó ötletét Mrs. McDougalnak. Karen meg tudta volna ölni. Nem akart kutyát. Főként Mrs. McDougal kutyáját nem akarta.

Ágyba bújt, villanyt oltott. Még javában mérgelődött, hamarosan azonban belátta, hogy csak felfújja a dolgot.

Mrs. McDougal egyszerűen visszaordít a fiának. Esze ágában sincs, hogy feladja otthonát, amit hetven év emlékei és csecsebecséi töltenek meg, és beköltözzék a nyugdíjasotthon steril biztonságába. Hogy Mrs. Mac ilyet tegyen? Ugyan már. Kilencvenhárom éves létére több életöröm van a kisujjában, mint néhány huszonhét… na jó, huszonkilenc évesnek az egész testében.

Padlódeszka reccsent a hallban. Erősödött a szél. Kísérteties surrogással dörzsölte végig egy lombos faág az ablaktáblát. A szék hátán átvetett fehér alsóruha halványan csillogott a sötétben úgy lógott ott, mint egy elalélt viktoriánus lányka.

Százötven. Legalább hat alsószoknya volt abban a dobozban, és ugyanennyi hálóing. Legyen száz dollár az alsószoknyák átlagos ára… hatszor száz meg hatszor ötven… az is lehet, hogy ötvenöt…

Karennek eltökélt szándéka volt, hogy élvezettel veti magát a rég várt zokogásba, de annyira lekötötte a szorzás és összeadás, hogy elaludt, mielőtt egyetlen könnyet hullajthatott volna.

3. fejezet

DURVA BETOLAKODÓKÉNT csörrent a telefon az álom istenáldotta ürességében. Karen kinyitotta a szemét.

Eső sustorgott az ablakon, a szobát árnyékok szürkítették. Az óra világító számlapja fél hetet jelzett.

A telefon tovább csöngött. Karen hitetlenkedve hunyorított az órára, és a fejére húzta a takarót. A vékony textil nem sokat segített ujjait is hiába dugta a fülébe. Ki a csudának volna képe ilyenkor keresni őt? Pat? Már útban van Borneó felé. Julie? Sose kel fel fél hétkor, összevissza egyetlen személyt ismer, aki már talpon lehet.

– A nyavalyába! – morogta. Kihúzta ujjait a füléből, és a telefon után nyúlt. Tudta, úgyis addig csöng, amíg fel nem veszi.

– Halló! – krákogta.

Egy dologban hasonlított Julie és Mrs. MacDougal. Egyikük sem vesztegeti szívesen udvariaskodásra az idejét.

– Hallom, üzleti vállalkozásba akarsz fogni – csevegte Mrs. Mac vidáman.

– Ha nem is éppen ebben a percben – motyogta Karen.

– Micsoda? Márpedig jobban tennéd, ha máris ezen gondolkodnál. Az idő pénz. Gyere, reggelizz velem, és megbeszéljük a dolgot!

Karent arra nevelték, hogy udvarias legyen az idősebbekhez. Mrs. MacDougal pedig bőven megfelelt a kritériumnak. Karen amellett imádta Mrs. MacDougalt. Legalábbis többnyire. Odakinn borús az égbolt, az ő hangulata semmivel se derűsebb, és különben is, rettenetesen fél, hogy nem is egy, de két MacDougal dirigál fölötte minden csöpp akaraterejére szüksége volt, hogy ne támadjon sikoltozva a szó szoros értelmében öreg barátnőjére.

– Később akartam telefonálni – kezdte.

– Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra! Húzz esőkabátot, és gyere át!

Más körülmények között remekül szórakozott volna Mrs. MacDougal kimondatlan feltételezésén, hogy ilyenkor már felkelt és felöltözött. Míg a fejét törte, beismerje-e tunyaságát, vagy keressen valami ürügyet az elkerülhetetlen késedelmességre, – Mrs. MacDougal folytatta: – Már magam is javasolni akartam valami ilyesfélét. El vagyok ragadtatva tőled, amiért neked is eszedbe jutott. Történetesen van egy remek kis üzlethelyiségem a Harmincegyediken, éppen az utca után, az ideálisan megfelelne a céljaidnak… még a néven is gondolkodtam. Valami múltat idéző név kellene, ami mégse hercigeskedik. A Tegnap Álmai vagy…

– Mrs. Mac – Karen elkeseredése nőttön-nőtt. – Igazán kedves, de… Ez csak egy ötlet volt. Nem is gondoltam komolyan. Ismeri Patet, minden elejtett szóra ráveti magát, és felfújja a dolgokat. Én nem is… én semmit se tudok a…

– Ostobaság! Azt akarod mondani, hogy az inadba szállt a bátorságod.

– Dehogy, azt akarom mondani, hogy jobb belátásra tértem. Őrült ötlet volt, és most, hogy gondolkodhattam felőle…

– A jó ötletek mind őrült ötletek – jelentette ki Mrs. MacDougal. – Gyermekem, pontosan tudom, min mész keresztül. Büszkeségedet laposra verték, mint a rántott húst, mi sem megalázóbb a nő számára, mintha egy férfi azt mondja, hogy nem kell neki, főleg akkor, ha az a férfi egy utolsó, értéktelen fickó, mint Jack. Pár hónap pokolnak nézel elébe. Az egyik percben erős leszel, a következőben annál gyengébb. Hidd el nekem: ha elszánod magad valamire, és kitartasz mellette, még ha néger gyerekek potyognak az égből, akkor is mindig adódik valami, ami fölráz a letargiádból. Na, gyerünk, öltözz fel, és ugorj át, mielőtt érted megyek, és a fülednél fogva hurcollak ide!

A MacDougal-házat alig-alig lehetett észrevenni az utca járdájáról. Csak a hatalmas kémények magasodtak a kert fái fölé, a kőkerítés pedig egész háztömbnyi területet ölelt körül. Egyike volt ez Georgetown kevés megmaradt palotáinak, márpedig a városka fél évszázaddal öregebb a fővárosnál, amelynek függelékévé vált, bár a hajdani és mai georgetownbeliek egyaránt felháborodottan visszautasítják ezt a kifejezést.

A zárt kapuk mellett hívogatóan nyitva állt egy kisebb bejárat. Karen döbbenten csóválta fejét ekkora hanyagság láttán, de ahogy az ajtóhoz ért, elektromos géphang csikordult rá: – Jó reggelt, Miss Karen! Kérem, csukja be az ajtót maga mögött! Automatikusan záródik.

Karen visszaköszönt. A zártláncú televízió új fejlemény volt, de Joseph, Mrs. MacDougal komornyikja ugyanaz a régi bútordarab. Csaknem olyan öreg már, mint úrnője.

A személyzet többi tagja is túlkoros. Patnek igaza van.

Legfőbb ideje, hogy az anyja feladja ezt a házat, ha másért nem, hát biztonsági okokból. Muzeális értékű bútorképzőművészeti és ezüstgyűjteménye ellenállhatatlan kísértést jelent a hivatásos tolvajok számára, és az idős személyzet nem jelenthetne akadályt egy csapat elszánt betörőnek.

A kapuhoz hasonlóan a bejárati ajtó is tárva-nyitva állt.

Joseph a lépcsőn várakozott, teli szájjal mosolygott. Karen fütyült a kötelező meghajlásra, és átölelte az öregembert. Szíve összeszorult, ahogy megérezte az idős test törékenységét. Annak idején Karen volt a ház szeme fénye, amit illő alázattal vett tudomásul, nem saját erényeiért imádták, hanem mert Sara és ő pótolták az unokákat Mrs. MacDougal számára. Pat egyetlen gyermeke volt, és későn nősült.

Karen gyanította, hogy Joseph ugyanannyira megrendült az ő külsejének változásán, mint ő az öregember állapotán, de jólneveltsége nem engedte, hogy érzései megmutatkozzanak. Joseph udvarias meghajlással betessékelte, majd lesegítette a kabátját.

– Nem lett volna szabad gyalogolnia ilyen szakadó esőben, Miss Karen. Ha Mrs. Mac időben értesített volna a jöveteléről, átküldhettem volna a kocsit.

– Átküldhette volna? – mosolygott Karen gyengéden az öregre. – Azt hittem, nem tűri, hogy bárki más vezesse Mrs. Mac kocsiját.

A bosszúság árnyéka suhant át Joseph előkelő vonásain.

– Sajnálattal kell közölnöm, Miss Karen, hogy a helyi hatóságok képtelen rendelkezései értelmében eltiltottak e tevékenységtől. Mindazonáltal, itt dolgozik egy fiatal illető…

Mielőtt folytathatta volna, papagájrikoltás tudatta Mrs. MacDougal érkezését. Fantasztikus köntösei egyikét viselte – mindig híres volt róluk a washingtoni társaságban. Karen már hozzászokott vendéglátója különc öltözködéséhez – Mrs. MacDougal egy ízben kozák uniformisban fogadta, panyókára vetett mentével és szőrkucsmával –, a mai összeállítás azonban a groteszk fantázia új csúcsait érte el. Elefántcsontszínű szatén menyasszonyi ruhát viselt, a mélyen kivágott ingvállt gyöngyök és briliánsok díszítették, a szoknyát több réteg csipke fedte.

A hatást nem csupán Mrs. MacDougal arca ellenpontozta – és ez az arc, ahogy Pat egyszer megjegyezte, a csinosabb egyiptomi múmiák vonásait idézte –, hanem a felsőrészről lepattogzó gyöngyök zápora és az a tény is, hogy a ruhát magasabb és teltebb nő testére szabták.

Mrs. MacDougal szeretetteljesen átölelte vendégét.

A gyöngyök záporoztak a földre.

– Az a gyönyörű ruha! – kiáltotta kétségbeesetten Karen.

– Az esküvői ruhám – vigyorgott Mrs. MacDougal szélesen. – Sose hitted volna, igaz? Úgy látszik, összementem. Olvastad a She című regényt?

– Nem. – Karen semmit se értett.

– Halhatatlan nő – vázolta Mrs. MacDougal. – Megfürdött az Élet Tüzében kétezer éves, elképesztően gyönyörű. Visszamegy a Tűzbe, megfordítja a folyamatot öt, perc alatt kétezer évet öregszik. Komisz helyzet. Én is így éreztem magam, amikor felpróbáltam ezt a ruhát.

– Csodálatosan néz ki.

Mrs. MacDougal pukkadozott a nevetéstől.

– Fenséges változékonyságomat sem gonosz idő, sem divat meg nem rontja. Vagy valami ilyesmi. Hadd bújjak ki ebből a régiségből, mielőtt végképp tönkremegy. Csupán érzékeltetni akartam árukészletem jellegét.

Megrángatta a ruhát. Parányi, szaténnal burkolt gombok serege csatlakozott a földön szétszóródott gyöngyökhöz. Karen óvatos kezekkel kapott a lehulló ruha után. Mrs. MacDougal kilépett a szoknyából. Bíborszínű edzőruhát és mélyen kivágott, ujjatlan trikót viselt, amit ezernyi szivárványszínű flitter díszített. Karen kidülledő szemekkel meredt a trikón díszelgő, féktelenül obszcén feliratra. Joseph már megszokta úrnője különcködését.

Kivette a menyasszonyi ruhát Karen megbénult ujjai közül, s míg Mrs. MacDougal kikísérte vendégét, rezzenetlen arccal ragadott seprűt és szemétlapátot, hogy összeszedje a földre hullott díszeket.

Mrs. MacDougal végigvezette Karent a folyosón.

– Már tavaly elhatároztam, hogy a ház nagy részét lezárom – magyarázta. – Túl sok Josephnek és a többieknek. Leköltöztem a földszinti hálószobákba. Mindannyiunknak könnyebb.

Az egyik kis nappaliba léptek be. A franciaerkély a teraszra és a híres japánkertre nézett. A ködben csak elmosódottan látszottak a híd és a pagoda körvonalai, és a miniatűr vízesés imbolygó kísértetnek tűnt. A szobát azonban csillogóvá és vidámmá varázsolta a vörös függöny, a rózsás mintájú tapéta és a rengeteg égő villany. Egy asztalkán reggelihez terítettek. A szoba összes többi bútorát elborították a ruhák, még a hangversenyzongorát is.

– A látvány önmagáért beszél! – kiáltotta Mrs. MacDougal. – Ma reggel szedtem elő mindezt. Még több is van ott, ahonnan ez jött.

A gyűjtemény csak a stílusok sokszínűségében emlékeztetett Ruth holmijára. Volt itt minden, kezdve az Edward korabeli, kézzel hímzett, gyönyörű fehérneművel és végezve a hírhedett kaftánnal, amit Mrs. MacDougal akkor viselt, amikor először találkozott majdani menyével. Ruth azóta sem tért napirendre a megrázkódtatás fölött, és mind a mai napig emlegeti.

Viszont egyetlen utánzat se volt itt. Az összes modell eredeti kreáció. Ez az első pillantásra nyilvánvaló lett volna minden nő számára, aki csak egy kicsit is érdeklődik a divat iránt. Karen végigsimított egy báli leánykaruhát, amelyen jégszilánkok módjára csillogtak a kristálygyöngyök, és a címke fölé hajolt.

– Balenciaga – olvasta.

Mrs. MacDougal bólintott.

– Van itt valahol néhány Worth is. Ő csinálta a kelengyémet. Odaadtam egyet-mást a takarítónőnek…

Karen nem tudta elnyomni szívből jövő nyögését.

– Egy Worthöt? A takarítónőnek? *H*iszen… hiszen az ő modelljeit vette az angol és az összes európai királyi udvar!

– Maradt bőven. Elég szorgos divatbáb voltam a magam idején – Mrs. Mac egy agyonhímzett, csipkével csíkozott fehér tüllruhára mutatott. – Tucatszám hordtam ilyeneket, ez volt akkoriban az ártatlan ifjú lányok illendő viselete. Ezt pedig – mutatott egy arannyal és ezüsttel átszőtt brokátkabátra, amelynek gallérját és széles ujjait cobolyprém fedte –, ezt pedig a Knickerbrocker *S*zínház 1914-es előadására viseltem, Az utah-i lány bemutatóján – hangosan, dallamtalanul dúdolt. – La-da-di-da-da, dada-da-da…

– Jerome Kern? – mosolygott Karen.

– Úgy bizony. Látszik, hogy van érzéked a régiségek iránt. Mi is a szakkifejezés? Antikruházat?

– Ezek nem egyszerűen antikvár darabok, ezek klasszikusok, múzeumban lenne a helyük. – Karen széttárt karja egyszerre jelzett elismerést és elutasítást. – Nem fogadhatom el…

– Ki mondta, hogy neked adom? – Mrs. MacDougal mélyen ülő, fekete szeme gonoszul csillogott. – Körülbelül kétszáz százalék a haszonkulcs, nemde? Begyűjtöm a nekem járó harmadot, sose félj!

Karen képtelen volt uralkodni kacagásán.

– Lehetetlen alak maga, Mrs. Mac!

– Köszönöm. Együnk, jó? Mindjárt éhen halok! – Felemelt egy ezüstfedőt. Gőz szállt fel a virslivel körített tojásrántotta sárga habjáról.

– Evésre aztán végképp semmi szükségem – jelentette ki Karen. – Így is túlsúlyos vagyok.

– Már javában fogysz, lefogadom. Nem teng túl benned az étvágy mostanában, igaz? Állandó enyhe émelygés? Volt egyszer egy barátnőm – merengett el Mrs. MacDougal –, aki a válópere után egy teljes évig ginen, füstölt osztrigán és articsókasalátán élt.

– Ezt most találja ki.

– Gyermekem, nekem nincs szükségem rá, hogy kitaláljam a bizarr történeteket. Egyetlen író sem tud kitalálni nagyobb őrültséget, mint amilyet az emberek elkövetnek, én meg már kilencven-valahány éve figyelem őket. A nő tíz kilót fogyott – tette hozzá Mrs. MacDougal. – Nem mintha javasolnám ezt a módszert. Vegyél egy virslit. Reggeli után felkerekedünk, és megnézzük a bolthelyiséget, amelyre gondoltam.

– Mrs. Mac, kizárt dolog, hogy Georgetownban nyissak boltot. A bérleti díjak és az adók az egeket verik. A külvárosokban kell körülnéznem, Gaithesburgban, Rockwille-ben vagy Falls Churchben. Julie is ezt tette alig pár éve költözött át Georgetownba, és szerintem már megbánta.

– Egyetértek – közölte Mrs. MacDougal nyugodtan.

– Tényleg? Pedig azt mondta…

– Ó, csak azért dobtam fel, hogy lássam, elfelejtetted-e használni az agyadat, örömmel látom, hogy nem. Mik a terveid?

Karen nem tudott róla, hogy tervei lennének. A bátorító hümmögések és egyetértő bólintások hatására mégis azon kapta magát, hogy gördülékenyen terjeszti elő javaslatait, amelyek minden bizonnyal álmában születtek.

Annyi legalábbis bizonyos, hogy ébren sohasem töprengett rajtuk. Múzeumokba jár majd, hogy tanulmányozza az öltözködést, és anyagokat szerezzen a textilek kezeléséről és konzerválásáról. A hétvégeken a külvárosokba látogat, hogy alkalmas bolthelyiséget keressen, és kipróbálja a beszerzési lehetőségeket: az aukciókat és a kapualji kiárusításokat…[2] A reggeli végén észrevette, hogy komplett kampánytervet állított össze, legalábbis fő vonalaiban. Hitetlenkedve nézett Mrs. MacDougalra, aki ujjait nyalogatta, miután hat virslivel végzett.

Boszorkány – gondolta Karen – igazi, tizennyolc karátos boszorkány! Honnan tudta, mire gondolok, ha magam se tudtam róla? Vagy egyenesen belevarázsolta az ötleteket a fejembe? Nem csoda, hogy Pat a mágia és a babonák iránt kezdett érdeklődni. Nyilván figyelte az anyját akció közben.

– A jelek szerint kézben tartod a dolgokat – állapította meg Mrs. MacDougal. – Ami a beszerzési lehetőségeket illeti, jócskán segíthetek, van egy-két barátom, aki imádja, ha felszedhet egy-két mellékes dollárt.

– Jutalékot kell fizetnem magának.

– Mennyit? – csillant fel Mrs. MacDougal szeme.

Karen felnevetett, aztán meggondolta magát. Mrs. MacDougal nem tréfált.

– Komolyan gondolja? – kockáztatta meg a kérdést, kezével a szobát beborító pompa felé intve.

– A legkomolyabban. Sose szerezném meg nagyszájú fiamnak az elégtételt, hogy elismerjem, de igaza van, a ház túl nagy nekem meg a szolgáknak. Joseph inkább meghal, mintsem kihagyjon akárcsak egyet is az általa létfontosságúnak tekintett rituálék közül, márpedig, ha abba nem hagyja, előbb vagy utóbb meg is hal. A többiek sem fiatalabbak Josephnél, itt van például Rachel, a cselédem – emlékszel Rachelre? –, vagy a szakácsnő, vagy a többiek. Szerettem volna, ha nyugdíjba mennek, de nem fűlt hozzá a foguk, és az igazat megvallva, el se tudom képzelni nélkülük az életemet Ők a barátaim. Úgyhogy nincs más hátra, a nyár vége felé eladom a házat.

– Pat nem tart igényt rá?

– Mit kezdene vele?

– Mégiscsak kár lenne, ha annyi év után elveszítené a család ezt a gyönyörű házat…

– Érzelgősség, édes lányom, semmi más – húzta félre az orrát Mrs. MacDougal. – Ez a ház afféle fehér elefánttá nőtte ki magát, megrontotta az apámat, akinek távolról sem volt akkora jövedelme, amekkorát mutatni kényszerült. Már javában omladozott a fejünk fölött a tető, amikor hozzámentem Jacksonhoz. Különben se számítanak a dolgok. Az emberek számítanak. Semmi sincs ebben a házban – beleértve magát a házat is –, amelyet boldogan oda ne adnék, ha egyetlen évvel meghosszabbíthatnám Joseph életét.

– Persze. De…

– Semmi de. Ez minden. Befejezted a reggelit? – Válaszra se várva megnyomta a cselédnek szóló csöngő gombját. Rachel olyan hamar nyitott be, hogy Karen rögtön rájött: végig az ajtó előtt hallgatózott. Mielőtt beléphetett volna, egy bozontos alak nyomakodott keresztül az ajtó résén, és nyílegyenesen Karen felé rontott. Karen sebesen felkapta a lábát. A kutya, miután célját elorozták előle, dühödten beleharapott a széklábba.

---

[2] Kapualji kiárusítás yard sale v. garage sale: tipikus amerikai szokás. A megunt, de használható holmit a hátsó udvaron vagy a garázsban kiállítják, és olcsó pénzért eladják

– Rossz kutyus! Rossz kutyus! – Rachel és a gazdasszonya egyszerre indultak a kutya felé, közben kórusban korholták. Mrs. MacDougal érte el hamarabb, és a karjába kapta.

Rachel átölelte Karent.

– Remélem, kedveském, nem bántott az a komisz állat! – kiáltotta. – Megpróbáltam kívül tartani az ajtón, de csak befurakodott valahogy. Úgy látszik, nem vagyok már olyan fürge, mint valaha.

– Nem sikerült neki – Karen visszaült a székére, fél szemét óvatosan Alexanderon tartotta.

Alexander leginkább azért tarthatott igényt közismertségre, mert egy ízben megnyerte a Washington legrondább kutyája versenyt. Mrs. MacDougal a jótékony céllal tartott rendezvény egyik patrónusa volt. Igazi szerelem volt ez első látásra, és Mrs. MacDougal rábeszélő képességének hála, a tulajdonos eladta neki Alexandert.

Alexander olyan volt, mint… Karent cserbenhagyta a fantáziája, ha Alexanderhoz keresett hasonlatot. Alexander semmilyen létező vagy kihalt élőlényre nem hasonlított. Miniatűr, pudliméretű testéhez a dakszliénál rövidebb lábak tartoztak. Orra hegyétől hátsójáig sűrű szőr borította, mint egy juhászkutyát, fara és farka viszont szemérmetlenül kopasz maradt. Színe, akár egy tarka macskáé: szürke alapon narancs, fekete és fehér csíkozás.

A díjat azonban a feje nyerte el számára. Füle a padlót seperte. Agyarai állkapcsára merőlegesen meredtek előre, célszerűen jelezvén a szőrtől teljesen eltakart száj lelőhelyét. Szemét is szőr borította. Időről időre ingerült fejrázással szabadította fel egyik látószervét, szerencsére csak kurta pillanatokra, ugyanis Karen soha semmilyen élőlény szemében nem látott ennyi rosszindulatot. Alexanderhoz képest a krokodilok és keselyűk kifejezetten nyájas benyomást tettek. Mrs. MacDougal szerint a kutya nem látás, hanem valamiféle radar segítségével állapítja meg a tárgyak hollétét. Annyi bizonyos, hogy bámulatos sebességgel és precizitással vetette magát áldozataira.

Nemcsak ugatott, harapott is, de nem nagyon: derékszögű rágóit nem tudta bemélyeszteni a húsba, s a többi foga tűhegyes volt ugyan, de picike. Alexander csak azért lelkesedett, hogy ehessen, és hogy mindenkibe beleharaphasson. Rajongó gazdija makacsul állította, hogy a kettő összefügg, és hogy Alexander csupán azért igyekszik minél nagyobb falatot kikanyarítani magának a vendégekből, mert rosszul lát. Igaz, ami igaz: Alexander rendszerint csak egyszer harapott bele egy vendégbe. Rendszerint.

– Komisz, komisz kutyuska – duruzsolta Mrs. MacDougal. – Emlékszel Karenra. Nem szabad megharapnod Karent. Szereted Karent. Karen szereti Alexandert. Karen nem engedi meg, hogy hozzá költözz, ha megharapod.

– Rrrr! – ellenkezett Alexander.

Karen reményvesztetten nézett Rachelre, aki leszedte az asztalt, miközben leste a fejleményeket. Az erőtlen vállak vállvonogatásra rándultak. Rachel rokonszenvezett Karennel, de esze ágában sem volt, hogy protestáljon.

Kezdettől fogva gyűlölte Alexandert.

– Talán csak nem akar megválni Alexandertól? – Karen alig tudott uralkodni hangja remegésén.

– Már hogy válnék meg az én aranyoskámtól? – szorította magához Mrs. MacDougal a kutyát. Az állat otrombán böffentett. – Majd bolond lennék beköltözni valami komisz, kedélytelen nyugdíjasotthonba, ahol a gondozónők édeskémnek hívnak! Inkább csinos lakást vásárolok egy társasházban, amelyet szögesdróttal vettek körül, és fegyveres biztonsági őrség véd. Rachel természetesen velem jön, és persze Alexander is, hát nem ő az ő anyucijának a szeme fénye? Csak nyárra bízom rád, amíg utazom.

– Hová? – érdeklődött Karen.

– Borneóba. – Mrs. MacDougal lecsüngő orcái gonosz vigyorra húzódtak. – Mit gondolsz, milyen képet vág Pat, amikor kilovagolok a tisztásra egy szamár vagy gnú vagy akármi hátán, amin arrafelé lovagolni szoktak?

– De hát – kapkodott Karen a levegő után –, de hát ezt nem… csak nem…

– De még mennyire! – Alexander fészkelődni kezdett, Mrs. MacDougal letette a földre. – Ez lesz az utolsó dobásom. Ha túlélem, letelepszem valamelyik nyugalmas, divatos körzetben, és jól fogok

viselkedni. Ha nem… hát a pokolba is, Karen, igazán remek sorom volt. Nem panaszkodhatom. Már törtem a fejem, hogyan mehetnék el, de nem hagyhattam magára Alexandert. Nem nagyon jön ki Joseph-fel, Rachel pedig egyenesen retteg tőle… buta öreg tyúk. Buta öreg tyúk vagy, Rachel, félsz ettől a szegény kis kutyától.

– Szegény kis kutya a nyavalyát! – zsémbelt Rachel. – Nem kutya ez, hanem félig aligátor, félig meg ördög. Nehogy elvállalja, Miss Karen, kedveském! Egyetlen centi ép bőr sem marad azokon a csinos bokáin.

– Ostobaság! Ha megszokja Karent, hozzá se ér. Engem se harap meg soha.

– Mert maga nem ízlik neki! – vágott vissza Rachel.

– Illik így beszélni a munkaadóddal? – vigyorgott Mrs. MacDougal. – Takarodj kifele, különben magammal viszlek Borneóba!

– Ez nem fenyegetés, hanem ígéret – közölte Rachel mogorván. – Igenis elmegyek magával Borneóba. Ha azt hiszi, hogy csak úgy mehet, oszt kószálhat magában azokban a dzsungelekben, hát rosszul hiszi. Maga a buta öreg tyúk! Soha életemben nem hallottam még ennyire vad ostobaságot!

Kezében a tálcával kitrappolt. Az asztal meg-megrezdült súlyos léptei zajára.

– Pedig nem jöhet velem – mondta Mrs. MacDougal – túl öreg.

Karen becslése szerint Rachel a hetvenes éveiben járhatott, s így csaknem húsz évvel volt fiatalabb Mrs. Macnél. Kétségbeesetten törte a fejét, mivel beszélhetné le Mrs. MacDougalt, vagy hogyan gátolhatná meg, hogy nekivágjon ennek az útnak, de be kellett látnia, hogy egyetlen érve sincs. Még ha volna is jogi alapja és kellő önhittsége, hogy ilyen lépéseket tegyen, akkor se nyilváníthatná Mrs. MacDougalt magatehetetlennek az öreg hölgy tökéletesen épelméjű, vagy legalábbis nem bolondabb most, mint bármikor korábban. Sőt mi több, Karen egyetértett vele. Ha már lejár lassan az időnk, nem nagyszerűbb-e valami diadalmas őrültség során elmúlni, gnúháton, mint hintaszékben várni, hogy maradék életerőnk elenyésszen?

Alexander megérezte a hajdanvolt virsli illatát, és bejárta a szoba minden zugát. Megrázta a fejét. A bozont alól előbukkant nagy, barna, gonosz szeme. Egyenesen Karenre meredt. Karen megborzongott.

Csaknem elállt az eső, amikor Karen munkába indult a Wisconsin sugárúton. A meredeken emelkedő járda iszamos volt az olajos víztől. A szemerkélő esőtől átázott kabát Karen vállára tapadt. Az ólmos hőségben az egyébként oly divatos bevásárlónegyed utcája ugyanolyan mocskosnak látszott, mint akármelyik üzleti körzet. Sikoltozó forgalom töltötte be az utakat, a köddel elegyedő kipufogógázok alkotta koszfelhő alkalmatlannak tűnt az emberi élet fenntartására, és alkalmatlan is volt. A járdát a gyorsbüfék eldobható poharai, tálcái és papírszalvétái szegélyezték. A rossz idő legalább tető alá kergette az utcai árusokat és az üres tekintetű, botladozó alkoholistákat. Tíz éve Karen még imádta Georgetownt, izgatta és feldobta az itteni eklektikus elevenség – bárok és horoszkópkészítők karnyújtásnyira a legdivatosabb butikoktól. Az elegáns ékszerbolt előtt olcsó aranyláncot kínáló zugárusok. Népi patikák és McDonalds-büfék közé ékelődött méregdrága régiségkereskedések. A korai öregedés újabb jele, hogy a környéket csiricsárának és visszataszítónak találja.

Julie üzlete nem a Wisconsinról nyílt, hanem az egyik mellékutcából. Az ajtó mellett őrködő antik vaskorsókból vadszőlő kúszott az ajtófélfára, az egyetlen kirakatban a legkülönfélébb tárgyak hevertek megkapó elrendezésben a járókelők figyelmét éppen az össze nem illő dolgok sokasága vonta magára. Arany betűkkel írták a bolt fölé a cég nevét: régi dolgok. Nagybetűk nélkül díszelgett a két egyszerű szó. Julie dörzsölt üzletasszony. Nem csupán okos a két keresett eleganciájú szó, hanem elkerüli, hogy sokat ígérjen. A Régiségek vagy éppen az Antikvitás felirat arra utalt volna, hogy a tulajdonos tudja, mit jelent a szó, és felelősséget vállal érte.

Karen gúnyos mosollyal nyugtázta, hogy Julie átrendezte a kirakatot. Rozsdás kerti szivattyú állt a finom brokáttal borított, kecses, XIV. Lajos stílusú heverő mellett. A karfán látszólag hanyagul átvetve csüngött Julie néhány antikvár ruhájának legjobbika: egy világoskék muszlinból készült, Edward korabeli köntös. Az összeállítást egy pár nehéz munkásbakancs tette teljessé.

Karen bizonyos mértékig lehangolódott, amikor elbúcsúzott Mrs. MacDougaltól. Olyan volt az öreg hölgy, mint az erős szél: az embernek össze kell szednie magát, hogy szembeszegülhessen vele, s ha eláll a szél, az ember elernyed. Julie kirakatának látványára Karen gerincébe visszatért a feszesség. Az az Edward korabeli ruha olyasmivel kecsegtette a vásárlót, amit Julie-nak nem volt joga megígérni.

Karen belökte az ajtót. Megszólalt a bejárat fölötti harangocska. Julie telefonált. Azonnal észrevette Karen érkezését, de már képtelen volt megállítani géppuskaként pergő nyelvét, és kiszaladt száján a mondat befejezése.

–… éppen a te méretedben, legkésőbb péntekre – s miután Karenra pillantott, a maga részéről kurta válaszokra szorítkozott. – Igen. *H*ogyne. Persze. Rendben. Viszlát!

– *H*ello! – köszönt Karen.

– *S*zia! Mit állsz ott, mind rácsöpög rólad a víz az antik Kermanra.

Karen kinyitotta a bolt mögé vezető ajtót, és kiment az irodába. Az asztal mögött Rob ült, Julie másik alkalmazottja. *H*ullámos szőke fürtjeit nagy halom számla fölé hajtotta.

– *H*ello, tündérke! – búgta, ahogy fölpillantott. – Kérsz kávét? Frissen főztem, saját két hófehér kacsómmal.

– Kösz, nem.

– De tündérkém, hiszen te bőrig áztál, szegényke. Gyere, hadd vegyem el a kabátodat!

Rob teljes magasságában kiegyenesedett – majdnem két méter –, fülében megvillant a fülbevaló. Karen kabátjáért nyúlt. Jóképű fiatalember volt, finom, uniszex vonásai miatt számos idősebb hölgy vendég homoszexuálisnak vélte. Roppant aranyosan csevegtek vele, Rob pedig úgy turbékolt, kacarászott és kuncogott, mintha közéjük tartozna. A hölgyek nem is tévedhettek volna nagyobbat. Rob elsöprően sikeres volt a fiatalabb nők körében, és sikereit kíméletlenül ki is aknázta.

Karen gyanította, hogy Rob a látszólagos bajtársiasság ellenére nem kedveli őt. Amikor munkába lépett Julie-nál, Rob félgőzzel kikezdett vele. Karen Julie-nak panaszkodott. Julie szemtelenül röhögött, és megígérte, hogy beszél Rob fejével a fiatalember napokig duzzogott. Ostoba liba vagyok – gondolta Karen viszolyogva. – Magamnak kellett volna elintéznem a dolgot, nem pedig nagydobra vernem. Ez volt egyik legsúlyosabb problémája: leszokott az önálló cselekvésről, mindig kikérte más véleményét.

Csöppet sem javított a helyzeten, hogy később belátta: Rob szándékai mögött inkább kedvesség, mintsem kéjsóvárság rejlett. Karen nem az ő esete volt. Rob a fiatal vagy gazdag, vagy fiatal és gazdag nőket kedvelte.

Mint Jack.

Karen halkan motyogott. Rob felkapta a fejét.

– Mit mondtál, madárkám?

– *S*emmit. Kösz, Rob.

Visszament a boltba, és friss, kritikus szemmel nézett körül a szűk helyiségben eluralkodó felforduláson. Julie sajátos stílussal rendezte be a boltot. Minden talpalatnyi helyet elfoglaltak a tárgyak, a látogató csak oldalazva fért el közöttük. A maga módján mégis tetszetős volt ez a káosz. *H*ajdani vegyesboltok hangulatát idézte, ahol a vállalkozó szellemű vásárló a farmernadrágok és méteráruk halmait átböngészve esetleg kincsekre bukkanhat, amelyekről a tulaj már elfelejtkezett, és ezért áron alul kínálja.

Karen méltányolta az összhatást, de tudta, hogy nem szabad Julie-t utánoznia. A maga feje után kell mennie.

Lelki szemei előtt már alakult a kép: tágas szoba, stukkódíszítésű, magas mennyezettel, a fal mentén védőléccel a széktámlák magasságában, a fehér falak a hatalmas ablakokon beáradó meleg fényben fürdenek díszes, aranyozott keretű tükrök, viktoriánus díszcserepekben buján zöldellő növények a legszembeötlőbb ruhadarabok – például Mrs. Mac kínai ünnepi szoknyája – zászlók módján a falra akasztva…

– Tessék?! – riadt fel merengéséből.

– Azt mondtam, úgy nézel ki, mint Dracula. Nem aludtál az éjjel?

– Kösz, egész jól aludtam… fél hétig, amikor felébresztett az az átkozott telefon.

– Az ég szerelmére, fesd ki magad, és próbálj meg kinézni valahogy! Ha a vevő rád néz, még kiszalad ijedtében az utcára. Az a szoknya szűk. Miért nem a kék selymet vetted fel? Ki keresett abban az istentelen órában?

– Mrs. MacDougal – Karen a legközelebbi tükörbe pillantott. XVIII. századi Chippendale volt, hajlított kerettel, tetején aranyozott sassal. A hullámos, elöregedett üveg torznak és vértelennek mutatta az arcát. Rúzsért kezdett kotorászni a retiküljében.

– Mrs. MacDougal – ismételte Julie.

– Aha.

– Hogy van?

– Remekül – Karen visszatette a rúzst a táskájába. – Vele reggeliztem.

– A nagynénéddel persze nem beszéltél, ugye?

– De igen. Este felhívott.

– Megtiltotta, hogy viseld a ruháját?

– Hogy mit… Á, az a nyavalyás kék selyem! Elképesztő, hogy mennyire egysíkúan gondolkodsz. Ruth azt mondta, akármi az enyém lehet, és azt teszek vele, amit akarok.

– Csodálatos! – Julie szeme felragyogott. – Este átjövök, és végignézzük a ruhákat. A barátom vagy, úgyhogy tisztességes ajánlatot teszek. Megkapod az eladási ár felét. Tulajdonképpen becsapom magam, mivel a szokásos árrés háromszáz százalék…

– Kétszáz – szólt közbe Karen.

– Georgetownban nem. Van fogalmad a rezsiről?

– Hogyne. Az elmúlt héten naponta legalább kétszer közölted velem. Eladhatsz néhány ruhát bizományban a részemre. Ha jól tudom, húsz százalék a szokásos díj. A többit megtartom. Ősszel megnyitom a saját boltomat.

– Kurvapecér! – sikoltotta Julie.

Tíz percen át tombolt a veszekedés. Rob előjött, hogy megnézze, mi ez a ricsaj. Kinn is maradt, egyik félről a másikra nézett, s elfogulatlan bátorításokat osztogatott: – Ez igen, Karen, ez jó volt! Helyes, Julie drágám, mondd csak meg neki!

Julie otromba hálátlansággal vádolta Karent, villámgyors összeomlást jósolt majdan beindítandó üzletének, aztán hirtelen feladta.

– Na, mindegy – mondta higgadtan. – Egy próbálkozást megért. Sosem voltál különösebben élelmes, meg aztán amennyire mostanában elengedted füled-farkad, fel sem tételeztem, hogy neki mersz vágni önállóan.

– Micsoda barát! – jegyezte meg Karen.

– Mit akarsz, állást kaptál tőlem…

– Mert néhány hét szabadságra volt szükséged, és nem mered magára hagyni Robot. Ó, Rob, bocs…

– Sose bánd, cukorfalat! – ciripelte Rob. – Javíthatatlan csaló vagyok, és ezt Julie tudja a legjobban. Nem gonoszság ez nálam, csak gyengeség. Ami viszont Julie-t illeti, ő éppen az ellenkezője. Nem gyenge, csak gonosz.

– Fogd be a szád, Rob! – förmedt rá Julie. – Oké, Karen, mi a helyzet a nagynénéd bútoraival és dísztárgyaival?

– Nem hinném, hogy bármitől is meg akarna válni. Ha mégis, gondoskodni fogok róla, hogy te is lehetőséghez juss.

– Mrs. MacDougaltól is?

– Ó, hogy a… na jó.

– Akkor ez rendben. Rob, azt akarom, hogy azok a számlák kint legyenek innen, mire bezárunk. Mit ácsorogsz itt?

Nyugodt, csaknem vidám volt a hangja, bár alig néhány perccel korábban még hárpiaként sikoltozott. Rob vigyorogva visszavonult, közben Karenre kacsintott.

Karen hálásan nyugtázta a szótlan támogatást, tenyere megizzadt, enyhén émelygett. Mindig ilyen hatást gyakorolt rá a veszekedés. *S* egyre a fülében csörögtek Julie gyűlölködő szavai: *S*osem voltál különösebben élelmes… Tényleg? Karen csöndesnek és jól neveltnek vélte magát, nem pedig gyengének, az agresszív önbizalom pedig különben sem jellemző a tizennyolc évesek többségére– főként nem a tizennyolc éves nőkre. Jack akkor kapta el, amikor a legsebezhetőbb volt, és éppenséggel nem sokat tett azért, hogy megerősítse az önbecsülését… Karen erőt vett magán, és lerázta a fájdalmas emlékeket.

– Mit tehetek? – kérdezte.

– Csinálj rendet! Kezdheted az ajtó melletti asztalkával, amin a brosúrák meg a könyvek vannak. *H*ogy micsoda istenverte felfordulást tudnak csinálni az emberek…

A Georgetown üzleteit és nevezetességeit ismertető brosúrák katonás rendje valóban szétzilálódott, de nem annyira, amennyire Julie hangneméből következtetni lehetett volna. Karen sorrendbe rakta és elrendezte őket, közben megakadt a szeme egy köteten, amely az előző napon még nem volt ott. A többi helyi ismertetőhöz hasonlóan ez is papírkötésű volt, és a szerző saját kiadásában jelent meg. A borítón a Georgetown legendái cím díszelgett lángvörös betűkkel, alatta tőrt markoló kéz a pengéről lehulló csöppek a cím harsány színével harmonizáltak.

Karen felkapott egy példányt. Julie nem vette le róla a szemét.

– Megakad rajta a szemed, mi? Ma reggel kaptam – vetette oda.

– Nincs rajta a szerző neve.

– Majd megérted, miért nincs, ha vetsz egy pillantást a tartalomjegyzékre.

Az ártalmatlan címnek nem volt túl sok köze a tartalomhoz. A meggyilkolt madám kegyetlen kísértete, szólt az egyik fejezetcím. A többi sem szűkölködött figyelemfelkeltő szólamokban: A georgetowni fojtogató, Lizzie Borden vagy *H*asfelmetsző Jack?, Gyilkosság a felső tízezerben.

– Benne van az összes szabványos georgetowni kísértethistória – magyarázta Julie. – Ezek mellett azonban néhány vérfagyasztó, szaftos modern botrányt is megszellőztet. Ezért óhajt a szerző névtelen maradni. Rengetegen követelnék harsány óbégatás közepette a vérét, ha kiteregetve látják családi szennyesüket.

– *H*onnan tudod, mit óhajt a szerző? Ismered?

Julie habozott. Karen látta, barátnője majd meghal a vágytól, hogy jólértesültségét fitogtassa, végül azonban a diszkréció mellett döntött.

– Csak afféle szófordulat volt, kedvesem. Igen, tudom, ki a szerző, éppen ezért vállaltam el, hogy átveszek néhány példányt eladásra. Mindig szívesen nyújtok segítő kezet barátaimnak, ha átmenetileg cserbenhagyja őket szerencséjük. Nesze, tegyél el egy példányt. A vendégem vagy rá. *S*zükséged lesz némi szórakozásra azokon a hosszú, unalmas estéken. Ki tudja, hátha fel is ismersz ezt-azt a könyv szereplői közül. Mintha a nagynénéd házával kapcsolatban is létezne valami kísértethistória, nem?

– Tudtommal nem.

– Jó, persze, biztos nem mesélne el ilyesmit, éppen akkor, amikor ott élsz védtelenül, egyedül abban a házban. Tudod, ezen a környéken a legmagasabb az erőszakos bűnözés aránya…

Kinyílt az ajtó. Julie elindult, hogy köszöntse a vevőt.

*S*zéles száján önelégült mosoly tűnt fel.

Karen visszavonult könyvével az irodába, A csatát megnyerte, de Julie-nak gondja volt rá, hogy ne lelje örömét a sikerben. Julie számtalan módot ismer embertársai gyötrésére.

Karent kellőképpen felkavarták Julie célozgatásai, ezért részletesebben is megvizsgálta a könyvet, mialatt késői ebédjét eszegette a szomszédos kávéházban. Ruth háza nem szerepelt benne. Az egyik fejezetben – a Lizzie Borden vagy *H*asfelmetsző Jack? címűben – feltűnt ugyan egy bizonyos, szövetségi stílusban épült vörös téglás ház, nem messze a Wisconsin Avenue-tól, a történet azonban valami szörnyűséges kettős késelésről szólt, ami évekkel azelőtt történt, hogy Karen Georgetownba érkezett volna.

Fura, hogy mennyire megkönnyebbült. Nem mintha túlzottan felkavarta volna, ha megtudja, hogy jelenlegi lakóhelye valami rég elfeledett bűntény helyszíne volt, nem sok ház érhet meg ilyen hosszú időt anélkül, hogy egy-egy tragédia foltot ne ejtsen történetén. Mégis…

Unottan lapozgatta a könyvet. Az egyik oldalról hirtelen egy név ugrott elő Karen úgy érezte, mérgezett tűt szúrtak belé. Mrs. Jackson MacDougal –… a hajdani Bess Beall –, annak a fényűző korszaknak az első bálozó, elkényeztetett üdvöskéje, amikor romantikus kalandnak számított a házasságtörés. A mondat tökéletesen jellemző a szerző stílusára: nyelvtani pongyolaság és a szoros értelemben vett rágalmazás határán imbolygó, rosszízű célozgatás. Karen táguló szemekkel olvasott a nagykövetről, aki makulátlan családfájú, nemesi családból származott, és elvágta saját torkát a MacDougal-ház biliárdszobájában. *H*átrahagyott búcsúlevelében a ház asszonyát vádolta, amiért az érzelmeivel játszik, s aztán a szemétre löki őt. A biliárdasztalt is a szemétre kellett lökni.

Pár oldalnyi szemcsés, fekete-fehér fotót kötöttek a könyv közepébe, a szerző néhány áldozatának képével.

Karen föl sem ismerte volna Mrs. MacDougalt, de azonnal ráismert a ruhájára. Aznap reggel látta: fehér kreppből és szaténból készült, pihekönnyű köntös, fehérróka prémmel gazdagon csíkozva. A ruha viselőjének alakja divatosan karcsú volt, mint egy kisfiúé, huncut báját még a kép gyatra minősége se takarhatta. Lágy fekete haj koronázta a gyönyörű formájú fejet, a tágra nyílt szemeket hatalmas, kunkori szempillák keretezték. A mosoly azonban letagadhatatlanul Mrs. MacDougalé volt.

*G*onosz idő meg nem rontja… Karen nedves szemmel csukta be a könyvet. Az a gáláns nevetés valószínűleg az egyetlen, amelyen nem fogott az idő.

Lassú volt az üzletmenet. Négy óra felé Julie hangulata ugyanannyira megszürkült, mint az időjárás.

– Nem is tudom, miért nem zárom egyszerűen be a boltot arra a két hétre, amit New Englandben töltök! – morgolódott.

– Tényleg, miért nem? – kérdezte Karen.

– Mindenképpen fizetnem kell a bérleti díjat, a közüzemi díjakat meg a biztosítást. Különben is, az ember sohase tudhatja… hátha éppen most sétál erre valami balek, és beleszeret valamelyik fehér elefántomba, amit már hónapok óta nem tudok eladni – Julie zajosan felsóhajtott. – Elment az eszed, hogy saját üzletet akarsz nyitni? *H*a csak a fele fejfájást előre látnád…

Karen figyelmen kívül hagyta ezt a nem éppen kifinomult célzást, inkább visszavonult az irodába. Rob nem volt benn, éppen házhoz szállított valamit. Aznap már nemigen tér vissza: a vevő Virginiában lakott, csúcsforgalomban pedig iszonyatos a forgalom a hidakon, főleg rossz időben. *H*a nedvesek az utak, egész Washington megbolondul. Karen leült az asztalhoz, és kinyitotta a dossziét, amelyben Julie az elmúlt hat hónap beszerzéseire vonatkozó adatokat tartotta. Julie beszerzési forrásai és árrése iránt érdeklődött. Célszerűnek látszott, ha hirtelenjében megtanul mindent, amit csak lehet, mielőtt Julie úgy dönt, hogy nincs értelme ingyenleckéket adni kereskedelmi ügymenetből a potenciális versenytársnak.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy fáradt szemével kibetűzze Julie kézírását. A Mrs. MacDougallal folytatott beszélgetés kimerítette, úgy érezte magát, mint akit az öreg hölgy kifordított, locsolótömlővel lemosott, hogy eltakarítsa a pókhálókat, és felakasztott száradni.

Aztán az a kegyetlen veszekedés Julie-val… Julie-nak igaza volt. Nem tud belevágni az üzletbe. Nincs neki ahhoz se mersze, se tudása, se ereje.

A papírok fölött kornyadozott – némi rosszindulatú érdeklődéssel nyugtázva, hogy a pennsylvaniaiként nyilvántartott fiókos szekrény a skóciai *G*lasgow-ból érkezett, több más darabbal együtt – amikor megszólalt az ajtó harangocskája. Kelletlenül félretolta az iratokat, és felállt. Állandó gond volt a bolti tolvajlás, egy személy pedig nehezen tarthat feltűnés nélkül szemmel több vásárlót is, anélkül hogy elrontaná a régiségkereskedők által oly nagyra tartott könnyed, nyájas légkört.

A kilincsen volt a keze, amikor utolérte Julie harsány hangja.

– Karen! Karen, gyere ki, egy régi barátunk érkezett, majd meghal, hogy találkozhasson veled.

Karen legszívesebben becsukta volna az ajtót, hogy úgy tehessen, mintha semmit se hallott volna. Néhány régi barát már tiszteletét tette, amióta itt dolgozik, s egy-egy rosszabb pillanatában Karen magában azzal vádolta Julie-t, hogy sorra telefonálja összes hajdani ismerősét, hadd jöjjenek ide, és

pöffeszkedjenek kárörvendve Karen felett. Morbid, képtelen ötlet, természetesen, mégis felszisszen, ha eszébe jut Miriam Montgomery, született Spaulding, és Shreve Danforth. Shreve magas polcra jutott: Mrs. Givens néven államtitkárné lett belőle.

Ugyanolyan karcsú, ugyanolyan feszes izmú maradt, mint amilyen tíz éve volt, amikor még Karennel vetélkedett, melyikük kerüljön az egyetemi teniszcsapat legjobbjai közé. Más területen is vetélkedtek… Shreve nem felejtett: úgy dirigált Karennek, mintha a cselédje lenne, szeme ragyogott a gonosz élvezettől. Jellemző Shreve-re.

Miriam Montgomeryt viszont Karen kedvelte valamikor most annál jobban sértette hűvös érdektelensége.

Julie ismét kiáltott, még nyomatékosabban. Karen tudta, hogy nem menekülhet. Óvatosan résnyire nyitotta az ajtót, és kilesett.

A bolt belseje még napfényes nyári délutánokon is borongós volt. Julie szerint a félhomály nyugodt, békés légkört teremt, és egyszersmind megnehezíti, hogy a vevő észrevegye a foltokat, karcolásokat és az áru egyéb kisebb fogyatékosságait. Az újonnan érkezettek azonban egy Delft-csillár alatt álltak, amelynek mind a hatvanwattnyi fénye egyenesen a magasabbik vendég arcára esett.

Egy pillanatra Karen úgy érezte, mintha két óriási kéz ragadná meg és szorítaná össze a testét. Hallása, látása, mindenféle érzékelése megszűnt, még a légzése is elállt.

Csak lassan állt helyre kapcsolata a világgal, bár bénán az oldalához hullott kezei a hirtelen izzadságtól ragacsosan csüngtek. Tíz éve nem látta Markot. A felismerés azonban villámgyors volt, és lehengerlő.

Ugyanolyan maradt, mint volt – és mégis száz apró részletben változott. Karen némán számba vette a változásokat. A gesztenyebarna hajat csinosan, szakértelemmel nyírták le, holott korábban kócos volt, és rendezetlen.

Mark annak idején folyton a haját tépdeste, ha lelkesedett, vagy ha élénken érdeklődött egy elképzelés, elmélet, látomás iránt. Arckifejezése figyelmes volt, ugyanúgy ráncolta a homlokát, mint régen, de két sötét szemöldöke között elmélyültek a párhuzamos ráncok. Karen is így emlékezett rá, elmélyült figyelemmel mosolytalan arcán. Mark nem túl gyakran mosolygott. Túl komoly volt, túlságosan elkötelezett az ügyei iránt… jobban, mint az emberek iránt. Közepes testmagasságához és vékony alkatához képest most magasnak látszott. Nyilván megváltozott a testtartása, magabiztos fellépésének megfelelően feszesen, egyenesen tartja magát, míg régebben lezserül meggörnyedt.

Leginkább az öltözködése változott meg. Karen nem emlékezett rá, látta-e valaha is másban, mint farmerben és kopott ingben. Annak idején még ugratta is az inge miatt, mondván, nyilván ez az egy van neki, esténként kimossa, és sose vasalja. Nagy ritkán, ha a hőmérséklet fagypont alá csökkent, hajlandónak mutatkozott rá, hogy egy ócska, elvékonyodott könyökű, haditengerészeti viharkabátot is felvegyen.

Ezúttal rozsdabarna, háromnegyedes esőkabátot viselt, ami úgy nézett ki, mintha most vették volna le valamelyik legdrágább férfiruhaüzlet polcáról. A nyakánál nyitott kabát alól kivillant hófehér inge és sötétkék nyakkendője – a washingtoni hivatalnok egyenruhája, ami évtizedekkel előzte meg a Yuppie[3] divatot.

A társaságában levő nő szőke volt, filigrán és elbűvölő.

Lassan alábbhagyott Karen fülében a csengés. Julie szavait hallotta: – Igen, visszajött. Ó, örültem, hogy segíthettem szegénykémen. Tudjátok, hogy van ez, nagyon odavolt. Sajnos eléggé megváltozott. Megyek, idehozom, tudom, alig várja, hogy találkozhasson veletek.

Julie az iroda felé indult. Mark felemelte a kezét, mintha meg akarná állítani, aztán vállat vont.

Karen menekült. Remélte, a bolt akadálypályája eléggé feltartja Julie-t, és egérutat nyerhet. A hátsó ajtó felé indult, közben felkapta a kabátját. Nem mintha érdekelte volna, hogy megázik-e, vagy sem, de tudta, ha Julie az akasztón találja a kabátot, rájön, hogy ő maga sincs messze. Éppen akkor csukta be a hátsó ajtót, amikor Julie benyitott. A szomszéd kapu fedezékébe húzódott bokáig ért a nyúlós szenny.

---

[3] Yuppie: fiatal, feltörekvő értelmiségi young upwardly professional a megnevezés az életmódra és az értékrendre is utal

Hallotta, hogy kinyílik a hátsó ajtó. Még mélyebben nyomult a falhoz. Julie hangja üresen kongott: – Karen! Hol a fenében bujkálsz?!

Karen zsebre dugta a kezét, és összehúzta a vállát. Cipője sarka felszakított egy szemeteszsákot. A rothadó gyümölcs erős szagától felfordult a gyomra.

Karen végigment a sikátoron, megkerülte a háztömböt, és az utca túloldalán, egy ponyvaernyő alá húzódva várt, míg Mark el nem hagyta a boltot. A férfi nem nézett feléje, le sem vette szemét az asszonyról, aki csinos esőkalapja alól mosolygott fel rá. Karen átment az utcán, és belépett az üzletbe.

– Hol jártál? – érdeklődött Julie.

Karennek volt ideje rá, hogy kitaláljon valamit nem túl meggyőző kifogást, de a semminél jobbat.

– Azt hittem, egy macska sír odakint.

– Úgyhogy végigkergetted a hátsó úton, és körben a háztömb körül? – Julie összehúzta a szemét. – Érdekes véletlen folytán éppen elkerülted egy régi barátodat.

– Csakugyan? Melyiket?

– Mark Brinckleyt.

– Mark… ó, hát persze. Milyen kár!

– Majd visszajön. – Julie egy pillanatig sem hitte el, hogy Karen elfelejtette Mark nevét. – A barátnőjét érdekli az a szekrény. Úgy tett, mintha a fiókos asztalka érdekelné, de a szekrény kell neki. Ha távollétem alatt jön, megkaphatja a szokásos tíz százalékot, de csak ha kéri, tegyél úgy, mintha régi barátod kedves barátjának tennél különleges engedményt. Ismered az eljárást.

– Betéve tudom. Ezt tanítottad meg legelőször – kezdte Karen kigombolni a kabátját.

– Sose vesződj vele, már zárunk – mondta Julie. – Mark megkért, mondjam meg, alig várja, hogy ismét találkozhasson veled.

Karen kételkedett benne, hogy tényleg elhangzott-e ez, és ha igen, több volt-e puszta udvariasságnál. Nem válaszolt, így Julie felhagyott a közvetett úttal, és egyenesen áldozata nyakának ugrott.

– Valamikor el voltatok jegyezve, nem?

– Akkoriban nem jegyezték el egymást az emberek, vagy már elfelejtetted?

– Elfelejtettem, hogy hívtuk, de tudom, miről van szó, és te is tudod. Mark még nőtlen.

Karen vállat vont.

– Lehet, hogy ez a hölgy nem a felesége, attól még nem biztos, hogy nőtlen.

– Nézzék a kis cinikust! Véletlenül tudom, hogy nőtlen, mivel a Post interjút készített vele. Hallottál róla, hogy tavaly beválasztották a Kongresszusba, ugye?

– Tényleg? – Karen a tükör felé fordult, mereven, vakon bámulta a homályos üveget. Értesült Mark győzelméről. Nem volt ez valami eget verő, látványos választási küzdelem, de lehetett hallani róla. Leginkább Jacktől. Őt fölöttébb érdekelte annak a bizonyos kongresszusi széknek a sorsa.

– Szóval – mondta –, Mark most Washingtonban él?

– Bizony, kedvesem, mi mást tehetne, ha ülésezik a Kongresszus? Ugyanolyan pompásan néz ki, mint régen, nem gondolod? Ó, elfelejtettem… hiszen nem is láttad. Hát hidd csak el nekem, pusztán attól, hogy mellette álltam, csupa libabőr lettem. Ha jól emlékszem, ti ketten annak idején elég intenzíven jártatok együtt. Ugyancsak meglepődtünk mindannyian, főként persze Mark, amikor aztán megszöktetek Jackkel, és összeházasodtatok. A jelek szerint Markot nem nyomorította meg a veszteség, legalábbis hamar és bőségesen kárpótolta magát. Igaz, ami igaz, Shreve egész évben mást sem tett, csak Mark lábai elé próbálta vetni magát. Marknak elég volt megfordulnia, Shreve már ott várta, készségesen és boldogan. Ahogy mostanság hallom, ma is várja. Na persze, a férje sokkal öregebb. Te is tudod, hogy van ez, no nem, drágám? Vajon tud-e Shreve erről az új hölgyikéről? Mark nem mutatta be nekem. Nem is értem, miért…

Karen dermedten állt. Úgy érezte, egész darázsfelhő támadja egyszerre. Olyan sebesen követték egymást a fullánkok, hogy a zsibbadás leküzdötte a fájdalmat, s Karen így semmit sem érzett.

Vakon az ajtó felé fordult. Julie vígan utánaszólt: – Remélem, nem eszed magad a sok komiszság miatt, amit ma mondtam neked. Tudod, milyen vagyok, ha elfut a méreg, mindent kiteregetek. Az

agyzsugorítóm szerint csak így lehet levezetni a feszültséget. Nem akartalak bántani. Ugye, nem haragszol?

Röstelkedő mosoly jelent meg ajkán, szeme tágra nyílt az őszinteségtől. Komolyan gondolta, amit mondott, vagy legalább azt hitte, hogy komolyan gondolja, és ez végtére is egyre megy. Bocsásd meg, hogy apró, sikoltozó darabokra szaggatlak, ez csupán az én ártalmatlan, helyre kis játékom. Egyetlen józanul gondolkodó ember sem róná ezt föl nekem.

Karen motyogott valami semmitmondó választ. Julie-nak ez is elég volt, gyakorlott mozdulattal felkapta az esernyőjét, és belevetette magát a gyalogosforgalomba.

Karen némán bámult utána egy darabig. Aztán megrázta a fejét, és elindult hazafelé.

Micsoda nap. Micsoda szörnyű, fárasztó, hihetetlen nap! Már csak néhány nyomorult háztömb, még pár perc, és összeroskadhat. Egy1 pohár bor, egy szelet csokoládé, és jövel izmos hőse a televízió képernyőjének. Ne a vadonban dalolj, hanem autókat tördelj össze, kecses hölgyeket szeress, harcolj a gazfickókkal, és győzz, mindig győzz! Éppen erre van most szüksége. Valakire, aki mindig győz.

Fejét válla közé húzta az eső ellen, kezét zsebre vágta.

Megindult észak felé az úton. Vajon ugorjon-e be egy utcán át is árusító étterembe valami ennivalóért, vagy fossza ki Ruth hűtőszekrényét? A pokolba az éppen megkezdett diétával. Ma este minden elképzelhető vigasztalásra rászorul, és a Hersey csokoládé olcsóbb a pszichológusnál.

Legalább nem kell tovább félnie attól, hogy találkozik Markkal. Most majd a férfi kerüli a vele való találkozást.

Elég komisz pofon lehetett számára, hogy Karen visszajött Georgetownba, szegény, magányos, elhagyatott, válófélben levő asszony. Mark nyilván arra számít, hogy Karen megpróbálja felújítani a hajdani kapcsolatot. Karen tudta, hogy történik az ilyesmi. Nem ő az első a társaságukból, akinek szembe kell néznie a válóperrel. Ismerte az elkeseredett próbálkozás jeleit: a kényszeredetten ragyogó mosolyt, a túlságosan fiatalos ruhatárat, a férjezett barátnőkhöz intézett telefonhívásokat: Igazán röstellem, hogy ilyesmivel háborgatlak, de ha Jimnek vagy Bobnak, vagy Joe-nak volna néhány perce, talán átugorhatna, és segíthetne megjavítani az eldugult mosogatót vagy ellenőrizni a téli gumit vagy kicserélni a biztosítékot…

Milyen kár, hogy Mark nem tudhatja, mennyire biztonságban van az ilyesmitől. Mint ahogy ő is biztonságban van Marktól. A férfi olyan távol marad majd a bolttól, amennyire csak teheti. Biztos, hogy nem keresi őt ott.

Karennek igaza volt. Mark nem ment a boltba. A utca és a Wisconsin sarkán várta.

Karen arra koncentrált, nehogy elcsússzon a nedves kövezeten. Észre sem vette a férfit, amíg a hangját meg nem hallotta: – Isten hozott itthon, Karen! *S*ejthettük volna, hogy ma is esni fog.

Karen még csak meg se botlott. Agya egyik része azon tűnődött, miért nincs meglepve. A másik része felnyögött, ugyan, mit számít még egy katasztrófa egy ilyen napon. Fennhangon viszont egész hűvösen szólalt meg: – Hello, Mark! *S*ajnálom, hogy elkerültük egymást a boltban.

– Képzelem. Hol bujkáltál, talán egy kuka mögött a hátsó utcában?

– Miből gondolod, hogy…

– *S*zóval igazam volt, ugye?! – diadalmaskodott Mark. – Mindig is ezt a módszert alkalmaztad elbújtál. Méghozzá lehetőleg valami rothadó dologgal álcáztad magad. Például Jack Nevitt-tel.

– Hálás lennék, ha mellőznéd az effajta beszédet.

– Nehogy még most is védd! Tíz év rabszolgaság nem volt elég?

A harag terméketlen – figyelmeztette magát Karen.

A harag semmi jóra sem vezet.

– Hová dugtad a barátnődet? – kérdezte.

– Egy taxiba, és hazaküldtem. Ne aggódj, senki se hallgatózik, minden szigorúan kettőnk között marad.

Egyre erősebben esett. Csöpögött a víz Mark kalapjának a karimájáról. Mark kalapban? Annak idején folyton fedetlen fejjel járt, haját kalcedonszínűre sötétítette az eső, vagy fehérre fagyasztotta a hó.

– Nincs ennek értelme, Mark – mondta fáradtan. – Eszem ágában sincs, hogy behívjalak…

– Nem is érnék rá. Vacsorára vagyok hivatalos.

– Ó! Akkor meg minek…

– Minek álldogáltam az esőben, hogy találkozzunk?

Mark ugyanolyan alaposan mérlegelte a kérdést, mint ahogy valaha a külpolitika témakörét tanulmányozta. Az egyetemen a külügyekre szakosodott Jack diákjai közé tartozott.

Egy perc után megszólalt: – Ösztönösen cselekedtem. Többé-kevésbé leszoktam már erről, de… Julie azt mondta, az irodában vagy. Biztosra vettem, hogy megláttál vagy meghallottál, és ijedtedben kiszöktél a hátsó ajtón, hogy elkerülj engem. Ez felbosszantott.

A házhoz értek. Karen megállt az alacsony, kovácsoltvas kapunál. Mark kinyújtotta hosszú karját, és kiakasztotta a reteszt. Könnyed mozdulatának biztonságán látszott, számtalanszor tette már ugyanezt. A kaput azonban nem nyitotta ki Karen előtt. Még volt mondanivalója.

Annak idején pontosan ugyanitt került sor a szakításukra. Akkor is esett lágy tavaszi eső. Juharfák barkái hevertek a járdán, és a fiatal levelek csillogtak, mintha frissen lakkozták volna őket. Trágár zajként visszhangzott Mark rekedt hangja az enyhe áprilisban. Karen sosem felejti el azokat a szavakat. Felpofozta Markot. Akkor ütött meg valakit életében először – és utoljára.

Mark is emlékezett. A hajdani harag halvány árnyéka tükröződött összeszorított ajkán és elkeskenyedett szemén.

– Gondolom, kárörvendeni jöttél – mondta Karen.

– Lehet. Remélem, nem. Mocskos dolog lenne. Nem szorulsz kioktatásra, igaz?

Alig néhány perce Karen még biztosra vette, hogy a kedélye mélyebbre már nem süllyedhet. Tévedett. Mark pillantása módszeresen végigpásztázott rajta, erőtlenül csüngő, fénytelen hajától kezdve formátlan, agyonhasznált esőkabátja szegélyéig. A melegbarna szemek árnyalata csaknem azonos a hajáéval csakhogy most hiányzott belőlük a melegség és a mosoly, hidegek voltak, mint a borostyán.

Joggal haragudhatott volna, jogos lett volna a káröröm.

Minden jóslata bevált. Jack a fiatal, csinos, intelligens nőkre bukik. Leszüretel az agyukat, és méretre szabja a saját méretére. Benned komoly lehetőségek rejlenek, Karen, te még viheted valamire. Ne hagyd, hogy kihasználjon! Csak azért kellesz neki, mert az enyém vagy. Gyűlöl engem, amióta ráborítottam az asztalt, mert el akarta lopni a tanulmányomat. Rajtam akar bosszút állni veled…

Ekkor vágta pofon. Ez volt az egyetlen, amit nem tudott elviselni: a megalázó lehetőség, hogy Jack házassági ajánlata mögött nem szerelem, hanem bosszúvágy és gonoszság rejlett. Ma sem képes ezt elfogadni. Pedig Marknak minden másban igaza volt, abban is, hogy Jack lerombolja az ő egyéniségét, és szétzúzza ambícióit.

Fejében mintha Mrs. Mac kezdett volna rikácsolni démoni, vékony hangon: És mit tesz ő? Mennyivel különb a férjednél? Te meg mit állsz ott, mit nyelsz le mindent!

Felemelte lehajtott fejét, kipislogta szeméből az esőcseppeket.

– Csakugyan fölösleges az orrom alá dörgölni. Nincs már szükségem semmiféle… kioktatásra senkitől, Mark Brinckley, főként tőled nem. Megkaptad, amire vágytál, és remélem, élvezted is, mert nincs több esélyed. Ég veled!

A kilincs felé nyúlt, de Mark szorosan tartotta a kaput, és arrább is mozdult, hogy elállja az útját.

– Élveztem? – kérdezte. Ajkának görcsös görbülete éppenséggel nem örömöt tükrözött. – Ha azt hiszed, hogy én élvezem ezt… Valószínűleg nem szabadulhatunk a múlttól… az elmúlt öt perctől, sem de attól még lehetünk udvariasak egymáshoz, nem? Nagynénédet, nagybátyádat kedvelem, és szeretném, ha továbbra is igényt tarthatnék barátságukra. Ruth nemrég lemondott egy találkozót, mert úgy vélte, szívesebben kerülnél engem.

Mark tehát felújította kapcsolatát Ruth-szal és Pattel.

Ruth nem is említette. Sőt, Pat sem, pedig az ő tapintatlansága közmondásos.

A nap többi érzelmi pofonjához képest ez csak simogatásnak minősült, Karen számára azonban az utolsó csepp volt a pohárban. Mark legalább becsületes volt. Csupán azért kereste a feledést és megbocsátást… és becsületére váljék – gondolta Karen keserűen –, hogy elkerülte az elcsépelt és

gyűlöletesen alkalmatlan közhelyet, mert kettejük ellenségeskedése veszélyeztetné értékes baráti kapcsolatait.

Egy utolsó erőpróba – gondolta. – Idáig megúsztam, nem roppantam össze…

– Ruth tévedett – közölte fagyosan. – Számomra közömbös, hogy látlak-e vagy sem. Ami pedig az udvariasságot illeti: ha helyesen értelek, a problémám eddig sem az udvariasság hiánya, hanem a túlzásba vitele volt. Inkább neked okozott gondot, hogy udvarias légy mindenkihez. Ha esetleg változtatni óhajtasz szokásaidon, kezdetnek félreállhatsz az útból, és beengedhetsz, hogy ne kelljen tovább áznom.

Mark engedelmesen kinyitotta a kaput, és félrehúzódott.

– Karen?

Volt valami a hangjában, ami megállította Karent a feljárón. Visszafordult. Mark mosolygott ezúttal őszintén, azzal a ritka, emlékezetes arckifejezéssel, amelytől hajdanán Karen minden csontja elolvadt. Füstként foszlott semmivé egy évtized.

– Gratulálok – mondta Mark. – Mikor tanultál meg harcolni?

4. fejezet

EGÉSZ ÉJSZAKA ESETT. Gyászosan csöpörgött a borús égből. Miért, miért nem, Karen mégsem fojtotta csokoládéba a bánatát, ahogy korábban tervezte. Dicséretes fegyelmezettséggel vacsorázott– levest, salátát –, és elégedetten nyugtázta, hogy Markkal folytatott vitája tulajdonképpen javított a hangulatán. Persze az is lehet, hogy elérte a mélypontot, ahonnan minden út fölfelé vezet.

Lelke mélyén azonban azóta rettegett egy ilyen találkozás lehetőségétől, amióta visszatért Washingtonba. Ha tudta volna, hogy Mark felújította régi barátságát Ruth-szal és Pattel, lényegesen több okkal aggódhatott volna. Pedig nem volt ebben semmi meglepő: annak idején közeli barátok voltak. De ha meggondolja, hogy Ruth, az agyafúrt Ruth nem említette Markot.., Nem, ez övön aluli volt. Ruth nem agyafúrt. Tapintatos, érzékeny, tekintettel van mások érzéseire… Miért gondolhatta Ruth, hogy ez zavarhatja őt? Egyedül az a tény, hogy Ruth kerülte a tárgyat – sem a meghívást, sem lemondását nem említette –, olyan feltételezést takar, amelyhez Ruthnak nem volt joga.

Akárhogy is, a nehezén túl van. S mint általában, a valóság most sem volt olyan szörnyű, mint amennyire rettegett tőle. Különben is, büszke lehet magára, amiért olyan jól helytállt a végén. Két nyíltsisakos küzdelem egyetlen napon, először Julie-val, utána Markkal… nem is szerepelt rosszul. Legalábbis részben azt a lehengerlő boszorkányt illeti hála az ihletért. Esküdni mertem volna, hogy tényleg hallom a hangját – gondolta Karen mosolyogva.

Lehet, hogy Mrs. MacDougal nem volt boszorkány, az viszont bizonyos, hogy körültekintő, okos hölgy volt, és ragyogóan ismerte az emberi természetet. A következő néhány nap folyamán Karent számtalanszor elővette a depresszió, de ahogy Mrs. Mac megjósolta, mindig adódott valami, ami felrázza. Jó részüket Mrs. Mac maga szolgáltatta. Kegyetlenül nyaggatta Karent a bolt miatt, és annyi feladatot adott, hogy nem maradt idő a búslakodásra. Találkozókat szervezett a barátaival, akiktől vásárolni lehetett valamit, és ragaszkodott hozzá, hogy Karen elmenjen ezekre a találkozókra. Ingatlanügynökökkel hozta össze Marylandből, Virginiából és Washingtonból, szakkönyveket vett és kölcsönzött a számára, elolvastatta őket, és számon kérte a tartalmukat. Karen néha már azt kívánta, bárcsak Borneóba küldhetné az öregasszonyt – vagy még melegebb éghajlatra –, és kialakult az az ideges szokása, hogy a jegyzettömbje után nyúlt, ha megszólalt a telefon. Mrs. MacDougaltól kapta a jegyzettömböt. Az öreg hölgy sosem mulasztotta el, hogy az újabb eredmények felől érdeklődjön. Karen hamar megtanulta, legjobb, ha van miről beszámolnia.

Nem volt könnyű. Ha tudta volna, hány végeláthatatlan, szerteágazó részlettel kell foglalkoznia, mielőtt akárcsak megnyithatná a boltját, valószínűleg nem is lett volna mersze belevágni a dologba.

Leginkább a gyakorlati részletektől borzadt el: könyvelés, pénzkölcsönzés, engedélyek beszerzése, ingatlanügynökök, szabályozók, adók. Gondterhelt idegessége éjszakákon át ébren tartotta volna, ha nem olyan fáradt, hogy elalszik a nyitott könyv fölött.

A könyveket az antikvár textíliák karbantartásáról és a ruházkodás történetéről természetesen Mrs. Mac szállította. Kezdetben Karen csak Mrs. Mac boszorkányos nyelvétől félve mondott le kedvenc krimijeiről és szerelmes regényeiről, hamarosan azonban lenyűgözte az előtte feltáruló világ, önbizalmának is jót tett, hogy képesnek bizonyult az új szakterület meghódítására. Hiszen kutatásra képezték ki, és az alapvető módszerek minden szakterületen azonosak. Ebben az esetben azonban saját kezével érinthette és érzékelhette kutatása tárgyát, és alkalmazhatta a megismert eljárásokat. A ruhák is izgalomba hozták. Nem csupán szépségük és eleganciájuk ragadta meg: mindinkább azonosította őket a múlttal. Paprikajancsi McDougal valósággal elhalmozta csinos, fiatal feleségét ékszerrel, szőrmével, gyönyörű öltözékkel, és mindenből a lehető legjobbat vette, amit pénzért kapni lehetett. Miközben átválogatták a ruhákat, Mrs. Mac visszaemlékezései karnyújtásnyira hozták a hajdanvolt világot, amely olyan távoli volt Karen számára, mint a görög mitológia – az arisztokrácia utolsó kényelmes nyári délutánját az I. világháború előtt.

A sifon és csipke estélyi ruhát a kapitány által adott ebéden viselte Mrs. Mac 1913-ban a Lusitania fedélzetén, két évvel azelőtt, hogy a német torpedók elsüllyesztették volna a luxushajót, kiváltva ezzel az Egyesült Államok belépését a világháborúba. A kagylószínű szaténra simuló fekete csipke A háromszögletű kalap első londoni előadásán vett részt, ahol az Alhambra Színházban Léonide Massine táncolta a főszerepet. Vajon hogy tetszett Paprikajancsinak a balett – gondolta Karen. – Végigaludta?

Esetleg horkolt is? A Schiaparelli-kosztüm, a kabátgombokként felvarrt, jókora kézitükrökkel, FDR[4] első beiktatásán kápráztatta el a megjelent méltóságokat. Karen lelki szemei előtt megjelent Mrs. Roosevelt, amint felvonja jól nevelt szemöldökét a ruha láttán. Úgy érezte, a történelmet tartja ujjai között.

Nem mintha Mrs. MacDougal sok időt fecsérelt volna múltja siratására. Démoni energiával töltötte fel a lehetőség, hogy még egyszer, utoljára borsot törhet a fia orra alá. Kuncogva, pukkadozva száguldozott a ház körül, az őrületbe kergette segítőtársait. Karen nem tartozott az utóbbiak közé, felajánlkozását udvariasan elhárították, és hamarosan be is látta, hogy nincs szükség a szolgálataira.

Mrs. MacDougal kereken tagadta, mégis nyilvánvaló volt, hogy hónapok óta tervezi útját. A nagyobb, értékesebb régiségeket raktárakban helyezték el tulajdonosuk visszatértéig. Ha túléli az utat, jegyezte meg Mrs. MacDougal vidáman, majd kiválogatja, mit tart meg és mit ajándékoz el belőlük. A többi Sothebyhez megy. Mivel naprakész leltárt vezettek, a dolgok idáig viszonylag egyszerűen haladtak.

Távolról sem lehetett ilyen egyszerűen elintézni a miriádnyi, kevésbé értékes holmi sorsát, amit Mrs. MacDougal az évek során felhalmozott. Ezek között éppúgy akadt modern kerámia, mint Spode[5]- és meisseni szerviz, papírkötésű regény és értékes őskiadás – valamint, természetesen, ruhák és kiegészítők. Az utóbbiak önmagukban is megtöltöttek volna egy kisebb boltot: kalapok, cipők, kézitáskák, sálak, kesztyűk, övek, ékszergarnitúrák. A kidobásra szánt tárgyak halmának növekedését figyelve Karen utolsó fenntartásai is eltűntek, örömmel elfogadott mindent.

1910 körüliek voltak a legrégebbi ruhák. Ekkor vezették be Mrs. MacDougalt a társaságba, és ekkor tett szert milliomos férjére. Néhány régi barátnője azonban a mama és a nagymama ruhatárát is megőrizte. Ruth csinos háza egykettőre bolhapiaccá változott. Minden ruhásszekrény megtelt. A hálószoba bútorait elborította a ruhanemű.

Vállfákra akasztott ruhák lógtak a mindenfelé felállított ideiglenes állványokról. Karen kifejezetten örült, hogy Pat nem látja mindezt, és nem fűz hozzá megjegyzéseket.

---

[4] FDR: Franklin Delano Roosevelt 1882-1945, az Egyesült Államok 32. elnöke 1933-1945

[5] Spode: Jó minőségű porcelánok márkaneve. Eredetileg az angliai Staffordshire-ben készültek. Névadójuk Josiah Spode keramikus 1754-1827

Más is történt, ami helyrerázta Karen megrendült önbizalmát – megérkezett az United Parcel[6] embere, és átadott néhány dobozt. A csomagolás sebészi precizitása rögtön eláruta Karennek, ki volt a feladó. A papír visszahajtott sarkait, akárha vonalzóval mérték volna, mielőtt vasalóval lesimították. Az egyik doboz belsejébe gépelt cédulát helyeztek. A szöveg hűvös, hivatalos és nagyon megbocsátó volt. Megrótta Karent megfontolatlan, elhamarkodott cselekedetéért – azaz a sietős távozásért –, és ha nem is kereken kimondva, de a sorok közt célzott rá, hogy alázatos hálát vár Karentől e rengeteg figyelmességért. Hátrahagyott holmija volt a dobozokban, gondosan, egyenként selyempapírba csomagolva.

A legjelentéktelenebb apróságot sem felejtették el, utánaküldték a kidobásra előkészített, alaktalan melltartóit és a lyukas orrú papucsát is.

Karen módszeresen apró darabokra tépte a cédulát, és lehúzta a vécén. Azután szemétbe hajította az asztalra kikészített csokis kekszet, tornacipőt húzott, és négy mérföldet kocogott.

Mark felől semmit sem hallott. Nem is számított másra.

Legalábbis ezt állította. Arra a találkozásra se számított, amire a hét vége felé került sor.

Julie korán elment, utolsó vásárlásait intézte a nyaralása előtt. Alig öt perccel később Rob is távozott, pillantásával minden tiltakozást eleve belefojtott Karenbe. Karen a bolt hátsó végében tartózkodott. Egy bizsugarnitúrákkal megrakott polcot ellenőrzött, aminél hosszasan, de vásárlás nélkül időzött egy vendég – minden rendben, semmi sem hiányzott –, amikor megszólalt az ajtó harangja. A falon függő kárpit alól észrevétlenül kilesve azt a lányt pillantotta meg, aki Markkal együtt érkezett a múltkor.

Karen tudta, mit kellene tennie. Barátságos mosollyal, segítőkészen kell előbújnia – azonnal. Ehelyett összehúzta a vállait, és félig guggoló helyzetbe kuporodva remélte, hogy az árnyékok elrejtik. Gondolatai ellenőrizhetetlen zavarban száguldoztak.

Mark nincs vele. Hát persze – nem jön el még egyszer.

A lány biztos a szekrényért jött. Vonzó nő, de korántsem annyira hódító, ahogy először hittem… Gyönyörű a haja… bájos, aranyló karikák. Valódinak látszik. Na, gyerünk kifelé innen! Hagyjuk a duzzogást! Mindjárt meglát, és akkor bohócot csináltál magadból. Mondj valamit! Valami szellemeset, intelligensét…

Kioldalazott a kárpit mögül.

– Hello!

A lány ijedten megperdült.

– Hello! Senkit se láttam idebenn. Olyan sötét van…

Gyakori panasz volt ez Karen megkönnyebbülten kapaszkodott a begyakorolt válaszba.

– Boldogan felgyújtok még néhány lámpát, ha valamit alaposabban óhajt megvizsgálni. Julie sajnos kiszaladt valahová, de ha bármiben segíthetek…

– Tudom, hogy Julie nincs benn, láttam elmenni. Hozzád jöttem. Te vagy Karen, ugye?

– Igen.

A lány mosolyogva közelebb lépett, a kezét nyújtotta.

– Cheryl Reichardt vagyok, Mark húga.

– Húga? – pislogott Karen döbbenten.

Cheryl nevetett.

– Sose röstelld, mindenki így reagál. Kicsit sem hasonlítunk.

Ez legalább nyilvánvaló volt. Cheryl olyan szőke volt, amilyen barna Mark, kerek képe és gödröcskéi erőteljesen ellenpontozták Mark szigorú vonásait.

Karen összeszedte szétzilált gondolatait, és elfogadta a kinyújtott kezet – éppen idejében, mert Cheryl enyhén pirulva már visszahúzta volna.

– Örülök, hogy megismerkedtünk. Látogatóban vagy Washingtonban, vagy itt élsz?

---

[6] United Parcel: csomagküldő szolgálat

– Ami azt illeti, Markkal élek. Amikor meghalt a férjem, megkért, hogy jöjjek ide, és vezessem a háztartását.

– Ó, jaj de sajnálom! – Karen válasza őszinte volt el sem tudta képzelni, hogy ez a vidám fiatal nő özvegyasszony lehet.

– Már két éve – Cheryl felszegett feje és eltökélten tárgyilagos hangja meggyőzte Karent, hogy a részvétnyilvánítás nem volna helyénvaló. – Nem is tudom, mihez kezdtem volna Mark nélkül. Joe életbiztosítása fizetett néhány ezret, de nem volt sok megtakarított pénzünk, a szüleim meg papa nyugdíjából élnek, úgyhogy egy eltartani való picivel…

Megállt, hogy lélegzetet vegyen.

– Gyereked is van? – szólt közbe Karen.

– Kis Joe. Már nagyfiú, négyéves. Akarod látni a képét? – válaszra se várva elővette a tárcáját. – A negyedik születésnapján készült.

Karen szíve fájdalmasan összeszorult. A mókás képű, pisze kisfiú fején anyja szőke hajkoronája pompázott, szégyenlős mosolya viszont Mark egyik ritkán látott arckifejezésére emlékeztetett.

– Van gyereked? – kérdezte Cheryl.

– Nincs, Jack nem akart gyereket. Egyszer se mondta ugyan, de valahogy minden időpont a legalkalmatlanabb volt.

– Nagy kár. Reméltem, hogy kölcsönkérhetek egyet – kuncogott Cheryl. – Előbb-utóbb még letartóztatnak. Valahányszor meglátok egy-egy gyereket a fűszeresnél vagy akárhol, minden erőmet össze kell szednem, hogy magamhoz ne szorítsam. Nagyon hiányzik nekem Kis Joe.

– Nem veled él? – Karen visszaadta a képet. – Elbűvölő kisfiú. Nem is értem, hogy viselheted el a távollétét.

– Nemigen van más választásom. Alig szokta meg a szüleimet, nem szívesen forgatnám fel megint az életet. Meg aztán Markkal szemben se volna tisztességes. A városban bérel házat, Foggy Bottomban. Minden nagyon csinos, csillogó és modern, de elég kicsi, és folyton eljön valaki egy italra, megbeszélésre vagy vacsorára. Éppen elég gondot jelent nekem magamnak is, hogy alkalmazkodjak Mark napirendjéhez, és közben iskolába járjak. Könyvelést és számítógépes ismereteket tanulok.

– Nagyon jól teszed.

– Hát, nem szívesen lennék egész életemben felírónő egy csemegeüzletben – Cheryl karba tett kézzel a pultnak támaszkodott. Késznek látszott rá, hogy az egész estét ott töltse. – *S*ose jutottam be az egyetemre, szakmám meg nincsen…

– A piacképes ismeretek hiánya – mosolygott Karen szárazon.

– Ugye, milyen kicsinek érzi magát az ember, amikor ilyet mondanak neki? Mintha egy zsák megromlott krumpli lenne. Pedig egész jól állok az iskolában. *S*zerintem jelest kapok könyvelésből…

Karen illően gratulált. Cheryl sugárzóan büszke mosolya ugyanolyan ellenállhatatlan volt, mint vidám csevegése.

– *S*zóval, nem akarsz washingtoni háziasszony maradni?

– A pokolba… akarom mondani, az ég szerelmére, dehogy! Ez a rengeteg protokoll meg formalitás az idegeimre megy. Mark különben is hamarosan megnősül, fürtökben lógnak rajta a nők.

Karennek fogalma se volt, mit válaszolhatna erre.

Cheryl ráébredt tapintatlanságára, ismét elpirult, és nyomorultul megkérdezte: – Mondd csak, nincs még záróra?

– Az ne aggasszon! Minek sietnél…

– Hozzád jöttem, örültem, hogy elmegy az a másik nő. Tudom, hogy nem lenne szabad így beszélnem a barátnődről, de a hideg kiráz, ha meglátom. Arra gondoltam, hátha ráérsz, hogy igyunk egy kávét, vagy valamit…

– Attól tartok… – a visszautasítás teljesen ösztönös volt, és alighogy elhagyták Karen ajkát a szavak, némi meglepődéssel rájött, hogy nem is akarja elhárítani a javaslatot.

Cheryl túl érzékeny volt, ennyiből is értett. Még mélyebben elpirult. Arcbőre – mint a vörös hajú nőké általában – áttetsző volt, és a vér gyorsabb-lassúbb áramlásának feltárásával minden érzelmet elárult.

– Mark mondta is, hogy jobb, ha nem jövök. Azt mondta, csak kinyitnám a nagy számat, és beletömném a kövér lábamat. Én meg azt hittem… itt ez a nő, sokban hasonlít rám, hosszú időn át másutt élt, barátainak többsége valószínűleg elköltözött, hátha ő is magányos egy kicsit… mint én…

Lángoló arccal hagyta abba a motyogást. Szégyenlős, gondolta Karen meglepetten, szégyenlős, és egy kicsit bizonytalan, a felszínes csevegés ellenére is. Ebben is hasonlítanak. És bár Cheryl tapintatlannak állította be magát, nem említette másik közös vonásukat: így vagy úgy, mindketten elveszítették a férfit, aki életükben a főszerepet játszotta.

– Boldogan meginnék egy kávét – mondta Karen. – De talán jobb lenne, ha hozzám mennénk. Alig néhány háztömbnyire lakom, és az itteni kávéházak aranyért mérnek mindent.

5. fejezet

TULAJDONKÉPPEN nem illett Cherylre a szégyenlős jelző. Kínosan számon tartotta, milyen rossz háziasszonya Marknak, de olyan borongós humorral tudta előadni legnevetségesebb baklövéseit, hogy menten kitetszett: nem okoznak túl sok álmatlan éjszakát neki. Hibáit szókimondásának, kedvességének és a képmutatás teljes hiányának köszönhette, így Karen is úgy vélte – remélte, hogy Cherylből sose lesz sikeres politikusfeleség.

Nyilvánvaló volt, hogy Cheryl barátságra és nem csupán alkalmi ismeretségre vágyik. Kibökte, hogy Mark megpróbálta lebeszélni a látogatásról, és ezzel eloszlatta Karen egyik fenntartását: semmit sem szeretett volna kevésbé, mint hogy Mark azt higgye, őrá vadászik, kapcsolatuk felújítására törekszik – de még a gondolatát sem tűrte annak, hogy Mark írja elő, kivel barátkozhat Karen, és kivel nem. Régi osztálytársainak durvasága és Julie szúrós kajánsága után üdítően hatott Cheryl nyílt, mindenféle hamis büszkeségtől mentes természete.

Még ha nem is hajlott volna rá, hogy eleve kedvelje, akkor is meghódította volna Cheryl csillapíthatatlan érdeklődése tervei iránt. Karen nem szándékozott megemlíteni a dolgot, de a téma elkerülhetetlenül felvetődött, amikor Cheryl kérésére végigsétáltak Ruth házán.

– Szeretném helyrepofozni Mark házát. A bútorok többségét béreljük, csupa vacak az egész, de nem tudom, milyennek kéne lennie.

Az emeleten Karen elnézést kért a hálószobákban uralkodó rendetlenség miatt.

– Attól tartok, nem éppen ilyen környezetet akarsz kialakítani Mark számára. Kész zsibvásár. Tudod, éppen egy antikvár ruhabolt megnyitásán dolgozom…

– Antikvár? Azt hittem, az műtárgyat jelent.

Karen elmagyarázta. Meg is elégedett volna ennyivel, de Cheryl tovább bombázta kérdéseivel, és a válaszok, hosszukat és stílusukat tekintve, mindinkább kiselőadásjelleget öltöttek. Amikor végre eljutottak a konyhába, hogy megigyák a kávét, amit Karen korábban felkínált, Cheryl egy csipkés köntöst szorongatott a kezében, és váltig tele volt kérdéssel.

– Mit is mondtál, mi ez?

– Fésülködőköpeny. Ezt hordta a ház úrnője, miközben a tükör előtt ült, és a cselédje a frizuráját készítette.

– Csuda elegáns blúznak látszik – simogatta becézően Cheryl az áttetsző fodrokat. – El tudod képzelni, hogy pusztán a fésülködéshez felveszel egy ilyet? Hiszen ezt nem dobhatod be utána a mosógépbe meg a szárítóba, kézzel kéne kimosni, utána kikeményíteni, vasalni meg minden!

– Mindezt nem te csinálnád, ha te vagy a ház asszonya – mutatott rá Karen. – A cseléd végezte a piszkos munkát. Vagy a mosón, ő nagyobb háztartásokban szoktak egy lányt alkalmazni, akinek nincs is más dolga.

– Az lettem volna én – vigyorgott Cheryl. – Úrnő aztán biztosan nem lennék. Ami azt illeti, nem is bánnám ezt a fajta munkát. Kész gyönyör ilyen csinos holmit kezelni.

A megjegyzés újabb kiselőadást váltott ki a tisztítási eljárásokról. Cheryl leesett állal hallgatott.

– Hiszen te fantasztikus vagy, Karen! El se mondhatom, mennyire felnézek rád. Micsoda életrevalóság kell hozzá, hogy beindítsd a saját boltodat!

– Életrevalóság vagy ostobaság. Néha azt hiszem, túl nagy fába vágtam a fejszémet.

– A, dehogy! Ha valaki, hát te biztos meg tudod csinálni. Nekem ez mind vadonatúj, te meg mindent tudsz róla.

– Néhány hete még könyvészeti szakkifejezésnek hittem az antikvár divatot – vallotta meg Karen. – Rengeteget kell tanulnom.

– Biztos van is, mit. Találtál már üzlethelyiséget?

Cheryl alig egy éve élt csak Washingtonban, mégis számos ésszerű javaslattal állt elő a helyszínt illetően olyan ésszerűekkel, hogy Karen gyanította, ő is szeretett volna már üzletet nyitni. Rá is kérdezett, és Cheryl nem tagadta: – Persze ez csak afféle ábrándozás volt a részemről. Se gyakorlatom, se képesítésem nincs. Joe életbiztosítását félretettem. Kis szerencsével, megúszom, anélkül hogy hirtelen hozzá kelljen nyúlnom, talán majd egyszer… De hát úgyse leszek képes ilyen pompás és izgalmas dologba belevágni. Milyen szerencsés vagy…

– Szerencsés – ismételte Karen elgondolkodva. – Igen, igazad van.

– Ó, nem hinném, hogy szerencse dolga az egész. Az eszed és a kitartásod nélkül…

– Tényleg igazad volt az előbb – mosolygott Karen. – Szerencsém volt, és a barátaim is sokat segítettek ez adta meg a kezdő lökést. Hogy van-e eszem, majd elválik, a kemény munka még hátravan, de megteszem, amit csak tudok.

Cherylnek szemlátomást nem akarózott hazamennie.

– Pedig nem lóghatok el a mai óráról, ha jelest akarok kapni. Kösz, hogy elviselted a nyaggatásaimat. Nem is éreztem ilyen jól magam, amióta Washingtonba jöttem.

Karen az ajtóból figyelte Cherylt, amint a hosszú alkonyi árnyékok között a Wisconsin sugárút és a taxi felé üget. Milyen könnyű Cheryl kedvére tenni. Pedig legtöbben reménytelenül ostobának tartanák azt a nőt, akinek néhány óra hiábavaló csevegés többet ér a követségi fogadásoknál és koktélpartiknál.

Én is remekül éreztem magam – gondolta Karen.

Biztos azért, mert kizárólag én beszéltem – tette hozzá zavart mosollyal.

Egyedül érezte magát, de régi társasága nem hiányzott.

Az egyetemi feleségek szinte valamennyien öregebbek voltak nála, saját érdeklődési körükkel, saját karrierükkel foglalkoztak. Jack ellenezte, hogy a kar alacsonyabb beosztású tagjaival barátkozzék. Karen tudta, hogy vélekedne Jack Cherylről: Nem a mi fajtánk. Figyeld meg a beszédét, modorát, műveletlenségét…

Micsoda sznob ez a Jack! – gondolta Karen. Bement, becsukta az ajtót. Észre se vette, milyen fontos mérföldkövet hagyott maga mögött, milyen erős köldökzsinórt vágott át. Azon tűnődött, mennyire elcsendesedett a ház, s hogy legfőbb ideje folytatni a nyilvántartások és listák készítését.

6. fejezet

PÉNTEKEN Karen kikísérte Mrs. MacDougalt a repülőtérre. Nem ajánlotta fel, hogy vezet, ez lesz az 1938-as évjáratú Rolls Silver Cloud utolsó előtti, lehet, hogy legutolsó útja, márpedig az autó legalább olyan nevezetessége volt Washingtonnak, mint a gazdája. Karen azon sem csodálkozott volna, ha rendőrmotorosok kísérik őket.

Elköszöntek Josephtől és a személyzet többi tagjától, akik jól megérdemelt vakációjukat töltik majd. A házra egy biztonsági ügynökség fog felügyelni. Mrs. MacDougal mégsem vág egyedül neki Borneónak.

– Lehet, hogy megöregedtem, de nem vagyok szenilis – fejtette ki, amikor Karen aggodalmának adott hangot. – Magammal viszem Franket.

Mintha Frank egy koffer lenne. Pedig Mrs. MacDougal egyik barátjának az unokája volt, végzős történészhallgató, aki boldogan vetette magát a lehetőségre, hogy jól megfizetik, amiért kedvére hajkurássza egész nyáron át a lányokat a keleti féltekén. Karen szerét ejtette, hogy megismerkedjen vele, és úgy találta, Frank megfelel az elvárásoknak: elég intelligens a menetrendek kiböngészéséhez, és elég erős, hogy felkapja Mrs. Macet, ha elesne. Tréfásan eltúlzott gavallériával bánt az idős hölggyel, de bohóckodása sem álcázta Mrs. Mac iránti szeretetét.

Karen mégis gyászos előérzettél figyelte, amint barátnője Frank karján a terminál felé halad. Mrs. MacDougal nem nézett vissza. Azt sem engedte, hogy Karen elkísérje a kapuig. Az utolsó percben a kezébe nyomott egy kopott dobozkát, és nyersen így szólt: – Nesze, itt ez az apróság, hogy el ne felejts! Nehogy sírni kezdj, az istenfáját! Utálom a hosszú, érzelgős búcsújeleneteket – és a szépen megmunkált bőr hordtáskára pillantott, amelyben Alexander pihent.

A kutyától valóban nem kapott hosszas érzelemnyilvánítást. Alexander tudta, hogy valami készül, és a maga részéről mélységesen ellenezte. Csupán pőre hátsóját mutogatta, mivel gondosan hátat fordított az eseményeknek.

A terminál súlyos üvegajtaja hangtalanul félresiklott, és belépett rajta a komikusan össze nem illő pár: a magas fiatalember és az összeaszott, idős hölgy. A betiltott könnyek elhomályosították Karen látását, de észrevette, hogy Mrs. Mac megáll, és egy férfit üdvözöl, aki átnyújt neki valamit… virágot? Igen, hosszú szárú rózsákat.

Egy felfuvalkodott Volvo, amelyben már türelmetlenkedtek az utasok, elég orcátlan módon megszólaltatta a kürtjét, és a sofőr elindította a Rollsot. Karen visszafordult, a nyakát nyújtogatta, hogy még egy pillantást vethessen hátra, de eredménytelenül a tömeg és az autók eltakarták a kilátást. Pedig esküdni mert volna rá, hogy a férfi a virágokkal Mark volt.

Nincs kizárva. Mialatt együtt jártak, Mark megismerkedett Mrs. MacDougallal. Mrs. Mac megkedvelte a fiatalembert, akivel politikától vallásig mindenről vitatkozhatott, és aki mindig visszavágott, anélkül hogy hazug engedményeket tett volna, partnere korára és méltóságára tekintettel.

Ugyanezért kedvelte őt Pat is. Pat rokonszenvének foka a hangerőből volt lemérhető, és abból, hogy egy-egy szenvedélyes vita során hányszor verte öklével az asztalt.

Pat sohasem vitatkozott Jackkel. Ellenszenvük kölcsönös volt. Az első néhány vizitet követően Jack mindig talált valami ürügyet, és kitért Ruth meghívása elől. Szívesen visszatartotta volna a feleségét is, ebben az egy kérdésben azonban Karen a sarkára állt. Még Iowába költözésük után is ellátogatott egy-két évente – mindig olyankor, amikor Jack is elutazott, nehogy gondot okozzon a távolléte…

Némi erőfeszítéssel kiverte a fejéből Jacket és az emlékek keltette, elkerülhetetlen következtetést. Hogy lehettem ilyen tutyimutyi alak? – hátradőlt, és élvezte a nagyszerű autózást. Valószínűleg sohasem ül még egyszer ilyen elegáns járműben. A Rolls raktárba kerül, és potenciális vásárlók hosszú sora várja máris aggódva Mrs. MacDougal végső döntését a kocsi sorsát illetően.

Karen lassan felvidámodott, ahogy a légkondicionált, bársonnyal párnázott gép végigsuhant a napsütötte vidéken. Úgy érezte, nem látja többé Mrs. Macet. Ez azonban nem a közelgő katasztrófa nyomasztó tudata volt, hanem normális emberi reakció, annak kapcsán, hogy hosszú útra induló, nagyon idős barátját kísérte a repülőtérre. Bármi is történjék, örömmel töltheti el a tudat, hogy Mrs. Mac egészen pontosan azt teszi, amit akart, és nyilván minden percét élvezi.

Meg kell hagyni, Alexander fenyegető hallgatagsága nem javította kedélyét. Karen pillantása kerülte a kutya kosarát különben is, Alexander ülepe semmiképpen sem vonzó látnivaló.

Az első és hátsó üléseket elválasztó üvegpanelen keresztül láthatta a sofőr fejét és masszív vállát. A hét elején találkoztak először, amikor a férfi és Joseph együtt szállították Mrs. MacDougal ruháit. Ő volt a személyzet egyetlen tagja, aki nem töltött éveket Mrs. Mac háztartásában. Kitűnő sofőrnek látszott a hatalmas kocsi késlekedés és sebességváltoztatás nélkül kígyózott végig a forgalom közepette.

Ez idáig Karennek eszébe se jutott a kopottas bőrtok, amelyet Mrs. MacDougaltól kapott. A búcsúzás felfordulásában teljesen elfelejtve hevert az ölében. Ajkán szeretetteljes mosollyal forgatta

kezében a dobozkát, kereste a kioldó kapcsot. Csak az ég a megmondhatója, mit tekint Mrs. Mac megfelelő búcsúajándéknak gyémánt fülbevalótól Miki egeres kvarcóráig akármit rejthet a dobozka.

Ujjai rátaláltak a zárra, és kipattintották. A fedél hátrahajlott. Fülbevalók és hozzájuk illeszkedő nyaklánc hála istennek, drágakövek nélkül. A fülbevaló hosszú, dúsan díszített függesztékeihez a nyakon szorosan záródó lánc tartozott. Aranygirlandok közé zárt fekete tűzzománc alkotta a parányi gyöngyökből, színtelen meg zöld kövekből készült, virágmintázatú berakások hátterét. Karen leemelte helyéről az egyik fülbevalót, és megnézte a hátsó oldalát. Még csak most kezdte gyűjtögetni ismereteit a régi ékszerekről, annyit azonban máris értett hozzá, hogy megérezze: ez a készlet nem különösebben értékes. Az aranyfüst helyenként lekopott, alatta könnyebb fém látszott. Karen általában sohasem hordana ennyire túldíszített ékszert, egyik-másik Viktória korabeli ruhához viszont igen jól mutat majd.

Lekanyarodtak a főútról, a Wisconsin felé fordultak.

Karen a pénztárcája után nyúlt. Sose mert volna borravalót kínálni Josephnek, ez a fiatalember azonban nem a régi iskolához tartozott. Hogy is hívják? Legalább ennyivel tartozik neki, hogy elismerje, nem valami névtelen géppel áll szemben. Hawkings? Higgins? Nem – Horton.

A ház közelében nem volt parkolóhely. Horton habozás nélkül leparkolt másodiknak, és mielőtt Karen megmozdulhatott volna, már kipattant a kocsiból, hogy kinyissa előtte az ajtót. Alexander kosaráért nyúlt.

– Én is elbírom – szólt Karen.

– Van még egyéb is, kisasszony.

– Az igaz.

Horton kipakolta Alexander ágyát, evő- és ivóedényeit és játékait. Már korábban küldtek háromhavi készletet Alexander kedvenc kutyatápjából, az viszont teljesen elképzelhetetlen lett volna, hogy akár egyetlen másodpercre is megfosszák játékaitól.

– Hagyja csak itt őket! – vizsgálta Karen aggódva az egyre növekvő halmot. – Nehogy parkolócédulát kapjon miattam…

Horton gúnyos kis mosolyra húzta száját. Telt, húsos ajkai voltak, sok nő szexisnek tartja az ilyet. Arcvonásai és vaskos, súlyos izmú teste is megfelelt az egyes filmsztárok által népszerűsített, túlzottan férfias ideálnak.

Csinos zakója nem feszült éppen meg széles mellkasán – egyetlen beosztottja sem szégyenítheti meg Josephet azzal, hogy rosszul szabott öltözékben mutatkozik –, de az anyag olyan benyomást keltett, mintha szívesen tágulna egy kicsit.

– Utasításaim vannak, kisasszony – nyugtatta a sofőr. – Kérem, engedje meg!

Hát persze, gondolta Karen, míg Horton könnyedén emelgette a dobozokat, mintha üresek lennének. Hát persze – Mrs. Jackson MacDougal sohasem kap parkolócédulát.

Horton utánament a hallba.

– Hová rámolhatom őket, kisasszony?

Kisasszony, nem pedig Asszonyom. Vajon Josephnek köszönhető-e, aki folyton Miss Karenként emlegeti, vagy Mrs. Mac utasításait követik valamennyien?

Mrs. MacDougal örülne, ha ő visszanyerné férjmentes állapotát? Az igaz, hogy Jacket sose szívelte…

Lényegtelen és érdektelen – gondolta Karen. Hangosan ennyit mondott: – Akárhová. Ide. Nem számít.

– A hord táska elég nehéz, kisasszony. Tegyem talán a konyhába?

Modora kifogástalanul tisztelettudó volt, Karen azonban hirtelen ráébredt: nem szeretné, ha Horton beljebb jönne a házba. Teste mintha az egész folyosót betöltené.

– Nem – felelte. – Hagyja csak ott!

– Igen, kisasszony. – Horton megbökte a sapkáját, és kifelé indult.

Karen megköszönte, és összehajtogatott bankjegyet nyújtott felé.

Nem volt biztos benne, helyesen cselekszik-e, és felkészült a jól nevelt rendreutasításra, amit Josephtől kapna.

Horton reakciója sokkal meghökkentőbb volt. Telt ajkai széles, gátlástalan vigyorra húzódtak.

– Spórold meg, baba! Jobban kell az neked, mint nekem.

Karen tátott szájjal bámult utána, amint – nincs rá más szó – végigriszálta magát az úton, peckesen, zsebre vágott kézzel, tányérsapkája hetykén félrevágva a fején. Az autó hangtalanul elindult. Horton kidugta karját az ablakon, és szemtelenül odaintett Karennek.

Karen nevetett és visszaintegetett, bár tudta, hogy Joseph elájulna szent borzadályában efféle gesztus – és efféle válasz – láttán. Horton nyilván keservesen megkínlódott, míg hozzászokott az öreg komornyik által megkövetelt merev udvariassághoz. Utolsó munkanapján, utolsó közszereplése során azonban már nincs mit vesztenie.

El is felejtette Hortont, amint az ajtót becsukta mögötte.

Alexander továbbra sem kommentálta az eseményeket, de most legalább a fejét mutogatta a hordtáska rácsos előlapján át. Szőre mindkét szemét elrejtette, volt azonban valami a testtartásában, ami meggyőzte Karent: a kutya nincs jó hangulatban.

Karen felkészült az összecsapásra, és kinyitotta a táskát.

– Oké, Alexander, megjöttünk. Semmivel sem örülök jobban a helyzetnek, mint te, hát ne nehezítsd meg a dolgomat.

A hordtáska mögé húzódott, remélte, ezzel lelassítja Alexander rohamát. Legnagyobb meglepetésére a kutya csak futó pillantásra méltatta, majd elindult, hogy birtokába vegye a házat. Rövid lábai és gyenge látása miatt a túra végtelen hosszan elhúzódott, mivel minden egyes bútort alaposan meg kellett szagolgatnia. Karen szívesen megsürgette volna egy jól irányzott farba rúgással, de félt kockára tenni váratlan szerencséjét. Úgy érezte magát, mintha egy reumától gyötört anyakirálynő mögött kimért léptekkel haladó kíséret tagja lenne.

Alexander mindaddig nem tért vissza a konyhába, amíg az összes többi helyiséget végig nem vizitálta. Ott nagy huppanással leült, és követelőző ugatást hallatott.

Karen rohant az evő- és ivóedényért.

Étkezés után Alexander kivonult a kertbe, és végigszimatolta az udvart. Csak annyi időre állt meg, amíg a lábát felemelte, hogy megöntözze Ruth egyik díjnyertes rózsáját. A megfélemlített Karen szólni se mert. Alexander legalább tudta, mi a teendője, nem kell az ajtóban állva noszogatnia, ahogy Racheltől hallotta. A kifinomult ízlésű Rachel még az udvarias körülírásoktól is tartózkodott.

– Legyél nagy kiskutya – kiabálta hátborzongató fejhangon. – Legyél jó, nagy kiskutyuska, Alexander!

Karen arra számított, hogy Alexander a szabad ég alatt tölti a napot. Erős kerítés védte a kertet, és árnyék is akadt bőven, de kánikula volt, és Alexander utálta a meleget. Visszaszaladt a házba, mielőtt Karen becsukhatta volna a hátsó ajtót. Egyenesen a szalonba ment, és nagyot nyögve, hangos puffanással letelepedett Ruth kedvenc pasztellszínű, tűcsipke kandallószőnyegére.

Karen önkéntelen tiltakozó mozdulatot tett, de mielőtt leparancsolhatta volna Alexandert a szőnyegről, a kutya vehemensen megrázta a fejét. Szabaddá vált fél szeme Karenre szegeződött egyetlen látószerv sem tükrözött még egyértelműbb mondanivalót. Karen meghátrált.

Alexander jól elfészkelődött, majd hortyogni kezdett.

Bármennyire bosszantotta a kutya kifejezetten plebejus külsejével szöges ellentétben álló arisztokratikus fennhéjázása, tulajdonképpen mulatott a helyzeten. Alexandernak határozottan választékos ízlése volt. Nyilván nem hagyta hidegen a szoba eleganciája. Ha Ruth otthon tartózkodott, az évszaknak megfelelő virágok pompáztak a hatalmas ezüsttálakban – tulipánok és nárciszok, aztán orgona és rügyező som, később rózsa és fátyolvirág, majd pedig, az év vége felé, hatalmas krizantémcsokrok, Ruth kedvenc rózsaszín és ciklámen árnyalataiban.

A kutya hortyogása egészen megnyugtatóan hangzott.

Majd később megágyazok neki a konyhában, biztatta magát Karen. Szíve mélyén tudta, már elveszítette a csatát. Alexander kiválasztotta a helyét, és ott fog maradni.

Karen előbb-utóbb még virágokat rendezget számára az ezüsttálakban, hogy kielégítse kényes, arisztokratikus ízlését.

A lépcsőfordulón álló óra halk harangjátéka figyelmeztette, hogy elkésett. Julie. Kelletlenül elengedte arra a pár órára, amíg kikíséri Mrs. MacDougalt a repülőtérre, de ez volt Julie utolsó napja este indul New Englandbe nyaralni, és a következő két héten Karen vezeti a boltot.

Alexander javában aludt, amikor Karen becsukta maga mögött az ajtót. Kifejezetten feszengett a Julie ösztökélésére felhúzott antikvár ruhában. Edward korabeli délutáni ruha volt, olyan ünnepélyes, hogy manapság esküvői ruhának is megfelelne, magas, halcsontmerevítésű gallérral és csipkével szegélyezett féluszállyal. Karen szabad idejének javát ennek a ruhának a mosásával, vasalásával, javításával és igazításával töltötte ezen a héten.

Még mindig túl szűk volt, de talán nem annyira, mint amikor először fölpróbálta, gondolta bizakodva Karen.

Julie egyik ügyfele kifejezetten e miatt a ruha miatt jön át Potomacból, emiatt és a többi ruha miatt, amelyeket Karen szemérmesen becsomagolt és magával hozott.

Karen kénytelen volt elismeréssel adózni Julie-nak. Eltűri, hogy alkalmazottja a saját áruját kínálja a boltban, igazán rendes tőle. Nem mintha kizárólag önzetlen motívumok vezetnék. Megkapja a részesedését. Különben is, Mrs. Mac kegyesen hozzájárult, hogy Julie megszerezzen néhány kisebb csecsebecsét, porcelánt, kristályt. Julie többre vágyott – sokkal, sokkal többre. Az ő ötlete volt, hogy Karennek minden lehető alkalommal mutogatnia kéne áruját, s Karen kénytelen-kelletlen elismerte, hogy a hírverés semmiképpen sem árthat.

Mindenesetre a vártnál kevesebben figyeltek föl rá.

Georgetownnak szeme se rebben holmi szokatlan öltözék láttán. Néhányan megbámulták, egy lány megállította, hogy megtudakolja, hol vette ezt a ruhát. Julie-nak tehát igaza volt, gondolta Karen. Három háztömbön belül máris egy potenciális vásárló – nem mondható rossznak.

Bizakodó hangulata hamar elmúlt. Julie viselkedése egy szentet is öngyilkosságba hajszolt volna aznap délután. A Karenre zúdított utasítások egyszerre voltak zavarosak és kivihetetlenek, és amikor hatodszor vagy hetedszer markolt égnek álló hajába, és nyögött fel: – Ó, Istenem, micsoda őrült vagyok, hogy elutazom! – Karen türelme elpattant.

– Hát ne utazz el! Isten a megmondhatója, éppen elég bajom van a te üzleted vezetése nélkül is!

– Jaj, édeském, nehogy odafigyelj rám! – kiáltotta Julie. – Tudod, milyen vagyok…

– Sajnos. És nincs is szükséged rám, Rob nagyon kifogástalanul elintéz itt mindent. Ha meg sürgősen kellenél, elérünk, hiszen alig pár órányira leszel.

– Föl ne merj hívni, hacsak nem igazán fontos – Julie álmodozó pillantást vetett a messzeségbe. – Igazán izgalmas két hetet tervezek, ha érted, mire gondolok.

– Ne aggódj, nem lesz semmi baj! – nyugtatta Karen. – Miért nem indulsz máris? Semmi hasznodat se látjuk, csak kikészülünk mindketten.

– Mindhárman – hallatszott a bolt hátsó traktusából. – Szétszaggatjátok az idegeimet a sikoltozásotokkal. Ha még egy barátságtalan szót hallok, biz isten elsírom magamat.

Julie elengedte a füle mellett ezt a szónoklatot. Az órájára pillantott.

– Itt kell maradnom, míg Mrs. Schwarz meg nem érkezik. Halálosan megsértődne, ha nem várnám meg. Hol késlekedhet az a nyavalyás némber? Háromra ígérkezett, és már fél négy van.

Mrs. Schwarz négy óra tízkor érkezett, mentegetőzött, és a hídon kialakult dugóra panaszkodott. Ez a dugó remek kifogással szolgált mindenkinek, aki a washingtoni kerületbe jön, mivel rendszerint tényleg dugó volt a hídon.

Karen ruhájának láttán felsikoltott elragadtatásában, és azonnal fel akarta próbálni. Karen beleegyezett, bár a Mrs. Schwarz kényelmes körvonalaira vetett pillantás rögvest meggyőzte, hogy nincs az az imádság, amely belesegítené a hölgyet ebbe a ruhába. Karen és Julie asszisztenciája mellett mégis belebújt, és csak egy varrás szakadt fel. A hátán azonban végképp lehetetlen volt összehúzni a ruhát.

– Talán, ha szorosabb fűzőt vennék… – reménykedett Mrs. Schwarz.

– Attól tartok, nem – nézte Karen a tizenöt centis hézagot.

– Nem engedhetné ki?

– Már kiengedtem annyit, amennyit lehetett – mondta Karen, és hozzátette: – Magam se viselhetném, egészen karcsú kislány számára készült, akinek alig volt mellbősége. Tetszik tudni, ilyen ruhát képtelenség viselni, ha csak a legcsekélyebb mértékben is feszül. A textil öreg, könnyen szakad, és nem a mai, aktív életmódot folytató nők számára tervezték a fazonokat.

– Attól tartok, igaza van – Mrs. Schwarz egészen megbékélt a legcsekélyebb mértékben feszül fordulattól, bár az ő esetére ez korántsem állt. – Na mindegy, ilyen az élet. Remélem, nem tettem kárt a ruhában. Ha mégis, szívesen megtérítem…

– Nem, nem, semmi baj – Karen óvatosan lehámozta Mrs. Schwarz fejéről a ruhát. – Az egyik varrás elengedett, ennyi az egész. Csak összeférceltem.

– Ó, saját kezűleg végzi az igazításokat?! Jó tudni. Feltétlenül szólnom kell magáról a barátnőimnek.

Mrs. Schwarz végül is egy aranyszínű lenvászon ruhát vásárolt a századforduló idejéből a ruha nyakát és szegélyét kézzel vert csipke díszítette. Diadalittasan távozott, megígérve, hogy visszatér, mihelyt Karen kiegészítette a készletét. Karen hitetlenkedve bámult Mrs. Schwarz csekkjére. Kétszázötven dollárra szólt.

– Sose mertem volna ennyit kérni érte! – tört ki. – Komolyan, Julie, becsülöm a rámenősségedet.

– A külvárosokban nem érhetsz el ilyen árakat – jegyezte meg Julie savanyúan. – Ötvennel jössz nekem. Tulajdonképpen többet kellene kapnom, mert én állapítottam meg az árat, mivel azonban rólad van szó…

– Az a nő őrült! – vélte Karen. – Még csak nem is állt jól neki a ruha.

– Lehet, hogy te így gondolod, meg én is, de ha rám hallgatsz, az ilyen véleményt megtartod magadnak. És ne feledd, nem fogadhatsz el csekket senkitől, aki nem szerepel a listán. Még akkor sem, ha az ügyfélnek Mercedese és sofőrje van, és teljesen belepi a cobolyprém. Néha a leggazdagabb emberek a legnagyobb szélhámosok.

– Nem felejtettem el.

– És ha rendezetlen kinnlevőséget találok, levonom a béredből.

– Jól van, jól van!

Julie a kezét tördelte.

– Istenem, biztos megbolondultam, hogy ilyesmire vetemedem!

7. fejezet

KAREN FEJE HASOGATVA fájt, amikor végre rá tudta beszélni Julie-t a távozásra. Rob szinte abban a pillanatban elandalgott, arany fürtjei csillogtak. Roppant érdekes estére számítok, édesem, takarékoskodnom kell az erőmmel! – a bolt bezárását Karenre hagyta. Bonyolult eljárás volt ez, hozzá tartozott a riasztórendszer bekapcsolása és mindenféle acélrácsok elrendezése. Karen aprólékos gonddal végezte a műveletet. Csöppet sem javított kedélyén a tudat, hogy ha Rob estéje valóban olyan érdekesnek bizonyul, akkor másnap valószínűleg elkésik.

Hazafelé menet, a ruha szegélyét magasra emelve a koszos járda fölött, aggódva tűnődött, vajon mit művelt Alexander egész nap egyedül. Mrs. MacDougal hagyta, hadd garázdálkodjék a kincsei között. Még Rachel is elismerte kénytelen-kelletlen, hogy nem kártékony. Azt azonban lehetetlen megjósolni, mit vált ki belőle az ismeretlen környezet, főként, ha ő maga nem ért egyet a cserével. Karen sietősre fogta lépteit, bár tudta, hogy butaság most rohannia. Alexandernak az egész délután rendelkezésére állt, hogy azt tegye, amit akar.

Nem feküdt a kandallószőnyegen. Kárt sem tett benne, eltekintve az óhatatlanul összegyűlő kutyaszőrtől. Karen utána kiáltott. Semmi válasz.

A konyhában talált rá, a hátsó ajtó előtt állt. Nem volt nehéz kitalálni, mit akar. Karen bőségesen elhalmozta dicséretével, mialatt kifelé masírozott. Alexander rázott egyet a vállán, jelezve, mennyire megveti az efféle átlátszó próbálkozásokat jóakarata megnyerésére.

Alexander elégedettnek látszott helyzetével a kertben.

Karen megkönnyebbülten levetette elegáns és kényelmetlen ruháját, és kezében egy csésze jeges teával a konyhaasztalhoz ült, hogy átnézze a postát. A legtöbb levél Patnek szólt: szakmai folyóiratok, adakozási felszólítások értékes és értéktelen célok érdekében gyűjtendő pénzadományokra és néhány számla. Az utóbbiakat Karen félretette, majd később foglalkozik velük, nagynénje és nagybátyja folyószámlát nyitottak a nevére, hogy fedezhesse a háztartás költségeit. Egyelőre személyes szükségleteihez is erről a számláról vett fel pénzt. Rákényszerült, mert a Julie-tól kapott fizetés a legszükségesebb kiadásokra is kevés volt. Gondos könyvelést vezetett ezekről az összegekről, hogy visszafizethessen mindent, mihelyt módjában áll.

Egyetlen levelet címeztek neki, a feladó egy ügyvéd Dubuque-ban. Ez volt a negyedik ilyen episztola. Eddig egyiket se nyitotta fel, és pillanatnyi habozás után ezt is félretette. Fejfájása enyhült ugyan, de nem érzett erőt magában arra, hogy szembenézzen a levél által várhatóan felkavarandó fájdalmas érzelmekkel. A ruhák dobozába tett levélkén kívül Jack mindmáig nem lépett vele közvetlen kapcsolatba. Lehet, hogy nem korrekt ezt a szemére vetni, ő sem írt neki, nem is telefonált.

Talán keresnem kéne egy ügyvédet, gondolta fásultan.

Újabb kellemetlen, napról napra halogatott teendő…

Mindegy, hétfőig úgysem tehet semmit. A hivatalok zárva tartanak a hétvégén, a hivatalnokok pedig, köztük az ügyvédek is, otthon pihennek, piknikre járnak, barátaikat látják vendégül. Élvezik az életüket. Nem úgy, mint egyesek, akikre nem vár más, mint egy undok, csúf kutya társasága és egy halom ócska ruha kijavítása.

Legalább ezt az estét nem otthon tölti. Bejelentkezett Mrs. MacDougal egyik barátnőjéhez, aki esetleg eladná öreg csipkéit, fehérneműit és néhány régi ruháját. Az ilyen látogatások az ismeretlen földön tett felfedezések izgalmát hordozták: az ember sohase tudhatja előre, mire bukkan, színaranyra vagy szemétre, kincsre vagy kacatra. Ebben az esetben némi izgalom fűszerezte Karen várakozását, mivel Mrs. Mac figyelmeztette: Mrs. Ferris bizony nagyon-nagyon öreg barátnője, gyakorlatilag meggárgyult, hangzott az értékelése.

Karen tiltakozott: – Nem élhetek vissza valakinek a szenilitásával. Hátha később meggondolja magát, és azzal vádol, hogy becsaptam, kiraboltam?

– Ó, vannak tiszta pillanatai. Csak el ne feledd aláíratni vele az elismervényt, és szerezd meg a házvezetőnő szignóját, mint tanúét! Betsy egy áldott lélek, évek óta él Joan Ferrisszel.

Alexander bebocsátást követelt. Karen beengedte és megetette. Elvileg naponta egyszer járt csak ennivaló neki, de Karen nem óhajtott olyan szabályokat ráerőltetni, amilyeneket Alexander esetleg nem fogad el. Régen késő már azon fáradoznia, hogy jól nevelt, jól idomított kutyát faragjon belőle, még ha lenne is ereje hozzá, hogy megpróbálja. Különben is megérdemel némi kényeztetést.

A gazdája is biztos hiányzik, és Karen bokáit se célozta még meg.

Az étvágyával viszont semmi baj se volt. Az utolsó morzsáig befalta vacsoráját, böffentett, majd irányt vett a nappali felé, és lefeküdt a kandallószőnyegre, mielőtt Karen tiltakozhatott volna. Majd később teszek valamit azzal a szőnyeggel, fogadkozott Karen nyúlszívűen. Most nincs rá idő, nem szabad elkésnem, Mrs. Ferris valószínűleg napnyugtakor lefekszik.

Mielőtt elindult volna, megszólalt a telefon. Karen kicsivel korábban az ügyvéd levelei felől gondolkodott, eléggé megrendült, amikor a hívó éppen e szakma tagjaként mutatkozott be.

– Tartok tőle, nem emlékszik rám, kisasszony bocsánat, azt kellett volna mondanom: asszonyom. Röstellem, de nem emlékszem az asszonynevére.

– Nevitt. De már nem lesz sokáig ez a nevem.

– Elnézést…

– Ezért hívott, nem? A válóperem miatt? Igenis emlékszem önre, Mr. Bates, és szándékomban állt, hogy felhívjam önt, bár meg kell mondanom, meglep, hogy Ruth képes volt önhöz fordulni, mielőtt konzultált volna velem.

– Ha jól értem, az ifjabb Mrs. MacDougalra céloz?

– Ön az ő ügyvédje, nem?

– Cégünk valóban képviseli Mr. és Mrs. MacDougalt. Emellett az idősebb Mrs. MacDougalt is képviseljük – időt hagyott Karennek, hogy felismerje: elhamarkodottan következtetett. Fagyos udvariassággal folytatta: – Biztosíthatom önt, hogy senki se fordult hozzánk az ön családi problémáival kapcsolatban. Merőben más ügyben keresem.

– Ó, bocsánat – motyogta Karen. – Eléggé zaklatott vagyok, Mr. Bates, különben nem beszéltem volna így. Kérem, bocsásson meg!

– Természetesen – az ügyvéd hangja némileg felengedett. – Tökéletesen megértem. Általában nem foglalkozunk válóperekkel, de ha óhajtja, hogy ajánljak valakit…

– Nagyon hálás lennék. Talán felhívnám emiatt a következő héten. Remélem, nem történt valami Mrs. MacDougallal?

– Legjobb tudomásom szerint nyugat felé repítik vágyai – felelte költőien az ügyvéd. – Nem is ő, hanem az automobilja az aggodalmam tárgya.

– A Rolls? Mi történt vele?!

– Éppen ez a probléma – magyarázta Mr. Bates. – Az autó nem érkezett meg a garázsba a megbeszélt időpontban. A garázs tulajdonosa órákon át nem figyelt fel a késésre. Sok dolga volt, és mint Washingtonban mindenki, ő is az élet normális velejárójának tekintette a közlekedési fennakadásokat.

Mr. Batest csak késő délután értesítették, és további órákba tellett, amíg meggyőzték a megrémült ügyvédet, hogy tényleg ellopták az autót.

– Hiszen ez képtelenség! – fakadt ki Karen. – Az a Rolls egyedi darab. Hogy szívódhat fel vele valaki?

– A hogyan még kérdéses. Hogy megtörtént, ahhoz, sajnos, a kétely árnyéka sem férhet. A sofőr szobáját kiürítették, ő maga is eltűnt. Egy Virginia állambeli lovas rendőr látta, hogy a kocsi 13 óra körül délnek tartott a 95-ös úton. A virginiai rendőrség jelenleg a 95-ös útról Occoquam és Fredericksburg között kiinduló összes helyi útvonal mentén vizsgálódik, de nem sokban reménykednek. Legvalószínűbb, hogy az automobilt egy csukott bútorszállítóba rejtették, és most már javában úton lehet… akárhová.

– Te jó ég!

– Úgy bizony – jegyezte meg Mr. Bates morózusan.

– Joseph… szegény Joseph! Hogy viseli?

– Nagyon rosszul, önmagát vádolja. Fölöslegesen; senki se tehet a történtekről. Minden óvintézkedést megtettünk.

– Ebben teljesen bizonyos vagyok. Tehetek-e valamit? Megnézhetem például a rendőrségi fotókat…

– Nem, nem, erre nem lesz szükség. A fiatalember nem szerepel a rendőrségi nyilvántartásban. Magam vettem fel, remélem, nem tételezi fel, hogy elmulasztottam ellenőrizni ezt a tényt.

– Bizonyos vagyok benne, hogy mindent megtett, amit lehetett.

– Remélem, Mrs. MacDougal is osztja a véleményét – jegyezte meg Mr. Bates. – Csak azért telefonálok önnek, hogy megkérdezzem: van-e a birtokában valami Mrs. MacDougal tulajdonából?

– De Mr. Bates!

– Könyörgöm, ne értsen félre! Nem fejeztem ki magam helyesen, meg kell valljam, eléggé zavart vagyok. – Karen szinte látta, hogyan törölgeti zsebkendőjével a homlokát. Nem is csoda. Lehet, hogy Mrs. MacDougal nem őt tartja majd felelősnek, de bizonyosan bosszankodik a hír hallatán, és nem szokása, hogy megválogassa szavait.

– Föl kell tételeznünk, hogy ez, ahogy a rendőrség mondja, nem egy ember munkája volt – folytatta az ügyvéd. – Egyelőre nem tudni, hogy a többiek hivatásosak voltak-e, vagy műkedvelők. Valószínűleg

csak az autó iránt érdeklődtek. A rendőrség mindenesetre rajta tartja a szemét a házon, számolva azzal a halvány eshetőséggel, hogy a gazemberek Mrs. MacDougal távollétét kihasználva behatolnak. Hála istennek, a legértékesebb antikvitásokat raktárba szállították, Mrs. MacDougal ékszerei és ezüstneműje pedig a bank trezorjában van ismerve azonban rendkívüli nagyvonalúságát, elképzelhetőnek tartottam, hogy önre bízott valamit megőrzésre vagy éppen…

Karen képtelen volt tovább hallgatni a pedáns, óvatos fogalmazást. Tudta, mire akar kilyukadni az ügyvéd, és csöppet sem tetszett neki a dolog.

– Arra céloz, hogy ezek… az a böhöm nagydarab sofőr meg a cinkosai… esetleg betörnek ide?

– Nem, nem, félreért engem. Ezt teljességgel kizártnak tartom. Egészen lehetetlennek. Nem szándékozom megrettenteni önt…

– Pedig sikerült!

– Tehát kapott Mrs. MacDougaltól…

– Ruhákat.

Az ügyvéd kurta nevetést hallatott.

– Aligha képzelhető el, hogy a tolvajok egy kupac öreg ronggyal veszkődnének. Ez minden?

– Igen. Ó, és az ékszer… egy nyaklánc, fülbevalókkal. Ez azonban értéktelen, féldrágakövekkel díszített zománc. Ma reggel kaptam tőle, amikor kiszállt a kocsiból.., egy kis emlék…

– Ékszer – kongott Mr. Bates hangja. – Történetesen nem ezüsttel keretezett, fekete zománcról van szó, amelyet gyöngy-, smaragd- és gyémántrozetták díszítenek?

Karen keze a torkához repült.

– Gyémánt? Smaragd? Én azt hittem, olivin és strassz…

– A kövek nem értékesek – magyarázta Mr. Bates. – Az ékszer viszont Dolley Madisoné[7] volt. Ábrázolása megtalálható a Warren-portrén, származása tökéletesen autentikus.

– Ó, te… Ó, istenem! Becsületszavamra, fogalmam se volt róla… átviszem az ön irodájába. Nem akarom…

– Kérem, uralkodjék magán, Mrs. Nevitt! Ha Mrs. MacDougal önnek ajándékozta az ékszert, akkor azt óhajtja, hogy az az öné legyen. Mindenesetre nyomatékosan javaslom, hogy azonnal tegye a páncéldobozába…

– Miféle páncéldobozba? Nekem nincs…

– Akkor mihamarabb vegyen! – felelte Mr. Bates szárazon. – Ez az egész? Ön bizonyos benne, hogy Mrs. MacDougal nem adta önnek a Beall-smaragdokat, vagy nem kérte fel a Revere-ezüstök[8] megőrzésére? Nem? Megkönnyebbüléssel hallom. Történelmi értékük ellenére a nyaklánc és a fülbevaló nem képviselnek anyagi értéket, így nem hinném, hogy aggodalomra lenne oka.

Miután Mr. Bates elköszönt, Karen levette a nyakláncot, és csak ült. Ennyit az antik ékszerekre vonatkozó szakértelméről! Még készítésének az idejét sem becsülte fel helyesen. Nem viktoriánus volt, hanem György korabeli, a tizenkilencedik század elejéről, mielőtt Viktóriát megkoronázták volna.

Mr. Bates szerint tehát nincs oka aggodalomra. Bizonyosra vette, hogy a nyakék és a fülbevaló nem vonzza a tolvajokat. Milyen jó, hogy Mr. Bates ennyire gondtalan.

Még ha a sofőr és gengje Mrs. MacDougal tulajdonára utaznak, akkor is elképzelhető, hogy ez az ékszer nem érdekli őket. A kövek önmagukban keveset érnek, a készletet meg nem lehet eladni azonnal felismernék.

Ugyanez mondható viszont el a Rollsról is. És Horton tudja, hogy nála van az ékszer. Nemcsak látta, amikor Mrs. Mac odaadta, hanem annak is tanúja volt, hogy útban hazafelé a repülőtérről Karen kinyitotta a tokot, kivette az egyik fülbevalót, és jó magasra feltartotta, hadd vegye észre mindenki, aki történetesen belenéz a visszapillantó tükörbe.

Ujjai tisztelettelje sen simogatták a zománc sima felszínét, a parányi ékkövek fészkeit. James Madison, az Egyesült Államok negyedik elnöke valószínűleg saját kezűleg kapcsolta össze a láncot

---

[7] Dolley Madison 1768-1849: James Madison 1751-1836, az Egyesült Államok negyedik elnökének (1809-1817) felesége, ünnepelt társasági hölgy

[8] Revere-ezüstök: Paul Revére 1735-1818 amerikai ezüstműves és vésnök munkái

Dolley gömbölyű nyakán. Dolley akkor is viselte vagy legalábbis magánál tartotta a nyakéket, amikor ő és az elnök menekülni kényszerültek Washingtonból, miközben az égő város lángjai vörösre festették mögöttük az eget – ez volt az egyetlen alkalom, hogy a fővárost kifosztotta és felégette a megszálló ellenség. Dolley – a gömbölyű kis asszonyka, aki kedvelte az élvezeteket, és szívesen viselt turbánt, mert az magasabbnak mutatta – zokszó nélkül végigcsinált mindent. Többi hódolója között Washington Irving is nagyra becsülte szépségét, és szembeállította férje erélytelen arcával és apróka termetével. A bájos Dolley, aki, mint minden csinos nő, kedvelte a szép ruhákat és ékszereket…

Karen csak azért tudta mindezt ilyen jól, mert valami rejtélyes véletlen folytán épp előző este olvasott Dolley Madisonról a *G*eorgeto*w*n legendái című könyvben, amivel Julie megajándékozta. Igazából Dolley nem is tartozott a georgeto*w*ni kísértetek közé. Kétségtelen azonban, hogy a *w*ashingtoni hazajárók közül ő volt a legmozgékonyabb, és, amint maga a szerző is elismerte, a disztingvált lelkek külön zamatot kölcsönöznek könyvének.

Dolleyt egyebek között a Dumbarton sugárúton látták, az egyik régi palotában, ahol a maga idejében több estélyen és táncmulatságon is részt vett.

Karen visszatette dobozába a nyakéket, és ellenőrizte, elég szorosan ülnek-e helyükön a fülbevalók. Ma este már nem mehet a bankba. Hová rejthetné el addig is az ékszert? Eszébe jutott Ruth gardróbjának titkos fiókja.

Ez se volt túl titkos, a zsanérokat bárki észrevehette, aki odafigyelt egy kicsit, de ennél többet egyelőre nem tehetett Dolleyért.

Nem mintha komolyan számított volna rá, hogy betörnek hozzá. Nem olyan embernek tűnt Horton, mint aki ezoterikus műtárgyakra utazik. Autókra esetleg. Lehet, hogy egyszerűen beleszeretett a pompás öreg kocsiba, ahogy egy nő beleszerethet egy köntösbe vagy ékszerbe, és rábeszélte néhány barátját, hogy tartsanak vele, használják ki ezt a bizonyára soha meg nem ismétlődő alkalmat. Ha nem nyomasztja annyira a Mrs. MacDougal-t ért veszteség, Karen fel is kacagott volna, amikor eszébe jutott, hogyan fordított hirtelen hátat Horton a merev, alkalmazotti udvariasságnak. És az utolsó megjegyzése, a tömény orcátlanság… Az az ötdolláros borravaló elképesztő tréfának tűnhetett számára, hiszen egy százezreket érő kocsival akart éppen meglépni.

Zuhanyozás és öltözködés közben mindenesetre egyre Hortont látta maga előtt, ahogy ott áll a hallban, levigyorog rá – vonásai erőteljesek, mellkasa hatalmas kezei kétszer akkorák, mint Karenéi. Ártalmatlan, nem vitás.

Mégsem szeretne vele egy elhagyatott mellékutcában találkozni. *S*em pedig saját háza valamelyik szobájában.

8. fejezet

A TELEFONHÍVÁ*S* sok időbe került. Karen kifulladva és izzadtan érkezett Mrs. Ferris küszöbéhez. A 36. utcán álló ház külseje emlékeztetett Ruthéra: vörös téglás épület, *G*eorgeto*w*n tipikus szövetségi stílusában, a koruk is nagyjából azonos. Hasonló jellegű szomszédaitól eltérően, elhagyatott jelege volt a picike előkertet felverte a gyom. A redőnyök és súlyos függönyök takarta földszinti ablakok vak, fehér szemek módján meredtek a semmibe.

A Karen kopogtatására azonnal felbukkanó testes, mosolygó nő egészen elképesztő, méhkas alakú frizurát viselt. Behúzta Karent a házba.

– Örülök, hogy láthatom, kedvesem, az má szent. Az igazat megvallva, minden látogatónak örülök! Ugye, nem veszi zokon, ha Karennek szólítom? Míz MacDougal olyan sokat beszél magárul, úgy érzem, személyesen ismerem. Ő nagyjábul az egyetlen emberi lélek, aki idejár, az Isten is megáldja érte. Bizony meg is bolondulnék a magányosságtul, ha ő nem volna, ő és persze a szappanjaim. Nem is tudnék élni a szappanjaim nélkül.

Az előszoba félhomályos barlangnak bizonyult, egyetlen körte égett csak a csillárban.

– Sajnálom, hogy ilyen sötét van nálunk – folytatta halkabban a házvezetőnő. – Ő – intett nyomatékosan az árnyékba borult ajtó felé –, ő nem szívesen pazarujja a villanyt. Gyakran teszi ezt az emberrel az öregség. Hogy fukarrá válik. Hát csak vigyázzon, kedveském, ne hagyja, hogy becsapja magát azokkal az öreg rongyokkal, amiket magára akar sózni!

– Vigyázok – Karen hálásan vette tudomásul, hogy szövetségese akadt.

Reszkető, zsörtölődő hang hallatszott a nappali homályos mélyéből.

– Ki az? Kivel beszélgetsz, Betsy? Megjött az a lány? Vezesd be, vezesd be, ne ácsorogj odakint, és ne sustorogj rólam mindenféléket! Hallak ám! Hallom én, hogy mindenféléket sustorogsz rólam.

Első pillantásra Mrs. Ferris alaktalan rongycsomónak látszott. A szobában uralkodó fojtogató hőség ellenére sálakba és lábtakarókba bugyolálta magát. Betsy felgyújtotta a mennyezetvilágítást, és a rongycsomó alakot öltött. Ráncok tömege lepte el a Karenra meredő arcot, a koponya, néhány ősz tincstől eltekintve, teljesen szőrtelen, a szemek azonban élénkek és éberek.

– Oltsd el azt a lámpát, Betsy! – károgta a vénasszony – Pazarolsz, folyton pazarolsz!

Betsy Karenre kacsintott.

– Ugyan má, Míz Ferris, aztán hogy nézze meg a maga eladó szemetjét ez a kis hölgy?

Mrs. Ferris mordult egyet, jelezve, hogy elfogadja az érvelést. Kezei szorgosan gyűrögettek valamit az ölében.

Karen sűrűn pislogott. A szoba ugyan elég homályos maradt, a korábbi sötétséghez képest mégis erős volt a lámpafény. Karen mozdulni is alig mert az ajtóból.

A bútorokkal túlzsúfolt szobában alig maradt hely, hogy az ember végigoldalazzon a pici asztalkák és feszesre párnázott székek, a lószőrtől dagadó heverők és könyvespolcok, sublódok és asztalok között. Gyűrött selymek, elrongyolódott vásznak borították a székeket, az asztalokon és zsámolyokon feketére koszolódott csipke- és hímzésfoszlányok hevertek.

Karen ereiben megfagyott a vér. Ez bizony szemét volt a javából. Hogy menekül ki innen, anélkül hogy mindenféle hasznavehetetlen kacatot vásárolna?

Mrs. Ferris felemelte a kezét. Görcsbe csavarodott ujjai között krémszínű csipkét tartott.

– A menyasszonyi fátylam – recsegte. – Valenciennes. Vagyont ér. Mennyit kapok?

Az ügylet órákat vett igénybe. Az öreg hölgy kezdetben minden tétel felett hosszas alkudozásba kezdett, és végeérhetetlen elbeszéléseket adott elő az összes rongyról. Az olykor tragikus, máskor megható, néha pedig egyenesen rágalmazásnak minősíthető történetek talán magukkal is ragadják Karent, ha ismeri a szereplőket, és ha nincs olyan melege. Nem tudta eldönteni, vajon Mrs. Ferris fukarságában nem kapcsolja-e be a légkondicionálást, vagy testének van szüksége erre a hőségre, hogy működhessen. Mrs. Ferris nem is izzadt Karen bezzeg annál inkább. Izzadságcseppek kerete zték az arcát, blúza a hátához ragadt. Egyre múlt az idő. Karen lassanként minden pénzt megadott volna, csak hogy kijuthasson innen, de a házvezetőnő bólintásai és kacsintásai megerősítették gyanúját, hogy Mrs. Ferris élvezi a társaságot és az alkudozást.

A vége felé vendéglátója fáradni kezdett, mind gyakrabban tévedt a múlt ösvényeire. Karent Susie-nek szólította. – A lánya – suttogta Betsy. – Mondja csak nyugodtan: Igen, mama.

Fáradtan bólintott, amikor Karen látatlanban ígért valamennyit a még felbontatlan dobozok tartalmáért.

Rögtön felkapta viszont a fejét, ahogy átvette a pénzt. Mrs. MacDougal figyelmeztette Karent, hogy készpénzben kell fizetnie –, és alákaparta nevét az előkészített elismervényre. Karen kénytelen volt taxit hívni, hogy elszállíthassa a zsákmányt. Miközben kifelé hurcolkodott, hallhatta, amint Mrs. Ferris kuncogva számlálja a papírpénzt és az aprót, fürgén, mint egy pénztáros.

– Egy innekcióval is felért, amit magától kapott ma az én drágaságom – mondta Betsy. A lépcsőfeljárón álltak, a taxit várták. – Mire visszaérek abba a szobába, az a pénz mán el lesz tartalékolva valahová; csak az Úr tudja, mennyi van má eldugdosva párnacihába, széktámlába, ide-oda. És napokon át hallgathatom, milyen csudásan tud ő alkudni.

– Remélem, nem csaptam be.

– Ugyan már, kedveském. Az a kacat vagy harminc éve, ha nem régebben rothad ott a padláson, örülök, hogy megszabadútam tőle.

– Nem tiltakoznak majd a gyerekek a családi örökség elkótyavetyélése miatt? Gondolom, például az a menyasszonyi fátyol…

– Ugyan, aranyoskám, az a holmi a sajátja volt, nem? Szerintem azt csinál vele, amit akar. Családja meg nincsen, kivéve a lányát és az unokáját. Azok meg igazán nem teszik ki a szívüket a vénasszonyért. Valamelyikük idegyün egy-két hónaponként, és nekem elhiheti, az mán vérlázító, mennyire csalódottak, hogy még mindig életben találják. Itt a taxija, aranyoskám.

A taxisofőr szívélyesen felcipelte Karennel a túltömött dobozokat a kapuhoz, majd távozott. A kocsi kettős fénycsóvája élesen hasított az utca félhomályába. Alexander az ajtóhoz andalgott, Karen pedig elkezdte becibálni a dobozokat a hallba. Türelmetlenül várta, hogy végre tisztességes fényben is megszemlélhesse szerzeményeit. Vagy remek vásárt csinált, vagy kidobott 78 dollár 50 centet az ablakon. Az első esetben sem lesz lelkifurdalása minden fillérért keményen megdolgozott.

Amikor az utolsó dobozt is bevonszolta, a kutya hirtelen az ajtó felé szökött. Karen utánakapott, de elhibázta Alexander nekieredt a lépcsőnek, és vadul ugatva a kertkapuhoz rohant.

Milyen szerencse, hogy becsukta a kaput, gondolta Karen. Kiment a kutya után. Alexander abbahagyta az ugatást, de továbbra is ott állt, mintha elmélyülten figyelne valamit az utca túlsó oldalán.

Félúton a két lámpaoszlop között fekete tócsába gyűlt a sötétség. A szembenső ház ablakaiban nem gyúlt semmilyen fény. Alexander álldogált egy darabig, aztán megfordult, és visszament a házba.

Karen mindeddig nem is gondolt az ügyvéddel folytatott beszélgetésére. Milyen kár, hogy eszébe juttatták.

Nem mintha Alexander agresszivitása bármit is jelenten;e megugatott ő már mókust, sőt közönséges árnyékot is.

Karen mindenesetre sietve visszafordult a házba, és bezárta maga mögött az ajtót.

Alexander a dobozokat szagolgatta. Hatalmas tüsszentéssel adott hangot véleményének, majd fejét rázva, kimérten elvonult.

Karen berángatta a dobozokat az ebédlőbe. A nagy asztalt már előkészítette letakarította a lapját, és vastagon beborította több réteg újságpapírral, most hát megfelelt munkaasztalként, kirakhatta rá szerzeményeit.

Eleinte hajlott rá, hogy egyetértsen Alexanderrel.

A szíve összeszorult. Hetvennyolc dollár talán nem sok pénz. Ha viszont az embernek semennyi pénze sincs, akkor ennyit is kár olyasmire költeni, ami sohasem hoz profitot. Alig ért hozzá a ruhákhoz, máris szerette volna megsikálni a kezét. Ruth és Mrs. MacDougal ruhái túl jó állapotban voltak – figyelmeztette magát –, el vagy kényeztetve. A Mrs. Mac barátaitól vásárolt ruhák már nem ütötték meg ugyanazt a mércét, de távolról sem mentek tönkre ennyire. Dohos penészszag áradt a legtöbb darabból. Néhányat mintha mosatlanul tettek volna a padlásra. Egy rózsaszín organdiruha elején végig foltok sorjáztak, mintha rozsdás palacsintasütőt tekertek volna bele.

Akadt persze kincs is a szemét között. A csipkék gyönyörűek voltak, húsz-harminc centis szegélyektől és betétektől kezdve akkora darabokig, amikkel egy szoknyát körbe lehet borítani. Legtöbbjük pamutból készült, az pedig jól mosható közönséges szappannal és vízzel.

Karen felmarkolt annyit, amennyi a két karjába elfért, köztük néhányat, amelyek a brosúrákban heroikusnak nevezett eljárásokra szorultak, és felcipelte őket az emeletre. Meleg vizet engedett a mosdókagylóba, mosószert adott hozzá, és beáztatta a csipkéket éjszakára. Másnap majd alaposan kiöblíti és újra kimossa őket, és egy kis fehérítőt is ad a vízhez.

Péntek este volt, a hétvége első estéje – messze még az éjszaka. Karen feltolta az utcára néző hálószoba ablakát.

A túloldali ház ablakai most világítottak, beszédfoszlányok szálltak felé a kertből. Állott, forró levegő simította végig az arcát. Sietve leeresztette az ablakot. A georgetowni kertek gyönyörűek, mégse kell irigyelnie azokat, akik a hőség ellenére odakinn üldögélnek, beszélgetnek, iszogatnak, és jól érzik magukat. Vagy legalábbis nem kell nagyon irigyelnie őket…

Lement a lépcsőn, felkapcsolta a nappali lámpáját.

Alexander felnézett a fényre, de nem mozdult. Nem volt hajlandó annak idején belefeküdni az ágyába, amíg Karen be nem hozta a konyhából. A kopott bársonnyal bélelt, antik, fonott kosár most a nappaliban állt, a kandallószőnyegen.

– Na, gyere! – mondta Karen. Hangja idegenül csengett az üres szobában. – Sokra ugyan nem megyek veled, de a semminél te is többet érsz. Mit szólnál hozzá, ha nálam aludnál, odafenn?

Durva szipákolás volt a válasz. Karen számított az elutasításra. Felmutatta a kezében szorongatott csirkemellet, amit éppen ezért vett ki a hűtőből. Alexander imádta a csirkét – persze, csak a mellehúsát.

Eltartott egy darabig, míg Alexander és az ágya feljutottak a hálószobába, de végül sikerült. Éjjeliszekrényén egyetlen könyv hevert, a Georgetown legendái. Dolley Madison kísértete nem vonzotta Karent aznap éjjel, keresett inkább egy gyerekkönyvet a hall egyik könyvszekrényéből.

A mesekönyv éppen olyan szelíd és ártalmatlan volt, amennyire csak elvárható egy irodalmi műtől, és lassacskán álomba ringatta Karent. Mégis álmodott aznap éjjel, először, amióta Ruth és Pat elutaztak. Azt álmodta, hogy Horton és Mrs. Ferris keringőznek. Horton a sofőregyenruháját viseli, Mrs. Ferrist pedig beborítja a menyasszonyi fátyla, mint múmiát a leplei. A tánc egyre vadabbá válik, Horton felemeli az öregasszonyt a földről, lábai a levegőben kalimpálnak meg is pörgeti, mint őszi falevelet a szél, és a zene hangjaira Mrs. Ferris összezsugorodik és megbarnul, míg tényleg falevéllé változik, törékeny, halott, ám óriási falevéllé. Akkor a teli szájjal vigyorgó Horton elereszti, és Mrs. Ferris egyre szűkülő körökben lebeg a szoba falai mentén. Valaki kinyitja az ablakot, és Mrs. Ferris kisodródik a sötétbe. Halk sikolya, mint kenetlen zsanér csikordulása, megreszket és elhal a csendben.

9. fejezet

KAREN sose vallotta, hogy ki korán kel, aranyat lel, Washingtonban azonban, nyáridőn, kétségkívül volt értelme a frissességnek. Hajnaltól kora délelőttig, hőhullám idején esetleg csak reggelig, a hőmérséklet legalább elviselhető volt.

Meglepően népes társaság nyüzsgött ilyenkor az utcákon. Kocogok és futók és megszállott svédtornászok mind odakinn voltak, nemcsak a viszonylag enyhe idő miatt, hanem mert legtöbbjük dolgozott napközben. Karen immár egy hete próbálkozott a kocogással. Amikor első ízben vágott neki a sápadt hajnali fénynek és a hosszú, lágy árnyékoknak, nem tudta leküzdeni zavart feszélyezettségét. Most már élvezte a dolgot. Bajtársiasság kötötte össze a jövendő egészségeseket, mindannyian jólesően vették tudomásul fölényüket a tunya többséggel szemben, akik ilyenkor is ágyaikban hortyognak. Az igazhívők a való világ iránti mélységes közönnyel futottak, szemük vakon a semmibe meredt, égővörös arcukról csorgott a verejték. Sokan azonban, akárcsak Karen, megengedtek maguknak egy-egy baráti mosolyt, integetést, lihegő üdvözletet, amint egymás mellett botladoztak. A fákkal szegélyezett utcák hűvösebbnek mutatkoztak a ténylegesnél, és a régi és új csatorna melletti vontatóösvény csodaszép volt, a környező épületek árnyékában halkan csobogott a víz a hidak pilléreinél.

Julie odaadta az új diéta másolatát. Julie gyűjtötte a diétákat, bár amennyire megfigyelhető volt, egyiket se használta. Karen eltökélte, hogy emellett kitart, bár a reggelire fogyasztandó tehéntúrót visszataszítónak találta, amit nemhogy élvezni, még elviselni is nehéz.

Pár perccel nyolc után ért haza, marad ideje még egy mosásra, mielőtt dolgozni indul. Sose hitte volna, hogy így élvezi majd a mosást – pedig nem is géppel, hanem kézzel kell végeznie, gondosan és fáradságosan.

A Smithsonian Intézettől[9] szerzett brosúrák és Mrs. Mac könyve kezdetben megfélemlítették. Tele voltak baljós figyelmeztetéssel, ragaszkodtak a desztillált víz és a legkülönlegesebb tisztító vegyszerek használatához.

Bámulatosan nélkülöztek mindenféle gyakorlatias, egyértelmű tanácsot. Legtöbbjüket múzeumi embereknek írták, akik elsősorban a konzerválással törődtek, nem pedig a tetszetősséggel vagy éppen a ruhák viselésével Karen kifejezetten úgy találta, hogy ha a dolgok a szakértők szája íze szerint alakulnának, még csak ki se állítanák ezeket a ruhákat, hanem mindörökre becsomagolnák az erre a célra kifejlesztett speciális tartályba, amely megvédi őket a kártékony fénytől és érintéstől.

Az antikvár ruházat vásárlói és szerelmesei számára írt néhány munka a másik végletbe esett. Ha a ruhák közönséges módszerekkel nem moshatók és tisztíthatók, mondjunk le róluk – lényegében ennyit tanácsoltak.

Legtöbb esetben Karen kénytelen volt saját ítélőképességére és józan eszére támaszkodni. Óvatos kísérletezéssel meggyőződött róla, hogy a fehér vásznak és pamutok gyönyörűen moshatók szappannal és vízzel, és némi enyhe fehérítés se árt nekik. Megtanulta, hogyan ismerje fel a nedvesen esetleg foszlásnak induló, kopott részeket, és be kellett látnia, hogy egyes, régen megkötött foltok, például a rozsda[10], nem távolíthatók el a textil károsítása nélkül. Kipróbálta a régi módszereket – napon szárítást, citromlé vagy egy csipet só használatát. Mrs. Mac egyik barátnője elragadtatva tapasztalta, micsoda hálás közönségre bukkant, és bőbeszédűen elmesélte, hogyan mosták az ő lánykorában a terjedelmes, csupa fodor alsóneműt kézzel, sikálták a barázdás mosófán, keményítették, bespriccelték, felgöngyölítették, majd amikor sor került rá, kivasalták a tűzhelyen melegített, nehéz vasalóval.

Karen nem szándékozott mosódeszkát venni vagy lemondani kényelmes, elektromos gőzvasalójáról, de addig járta a boltokat, amíg sikerült régimódi Argó keményítőt szereznie, és a dobozra nyomtatott használati utasítást követve felforralta, leszűrte, felhígította az oldatot. Ez a keményítő, mint mentora elárulta, sokkal szebb tartást ad a ruhának, és ráadásul ki is bír néhány mosást.

Karen még érzéki gyönyört is lelt munkájában. Jólesett természetes anyagokkal foglalatoskodnia, lenvászonnal és pamuttal és selyemmel, jólesett látnia, ahogy az elszürkült, gyűrött rongycsomókból mintegy varázsütésre ragyogóan fehér, feszesre keményített ruhaköltemények válnak.

Más oka is volt, hogy örömét lelte ebben a munkában, amit korábban méltatlannak tartott volna intelligenciájához. Kézzelfoghatóak voltak az eredmények. Ott lógtak csipkés eleganciájukban, vállfákon és akasztókon, ott táncoltak a kertben keresztülkasul kifeszített szárítókötéleken. Saját munkájának, saját tudásának eredményei voltak, és hamarosan pénzt hoznak bankszámlájára pénzt, amit ő maga keresett. A Jack számára átdolgozott hosszú órák nem hoztak más gyümölcsöt számára, mint Jack egy-egy odavetett sorát az elkészült könyvben: Végül pedig hadd fejezzem ki köszönetemet feleségemnek a kézirat legépeléséért…

Az előző este megvásárolt csipkék a reméltnél is jobban mutattak a reggeli fényben. Újra kimosta, fehérítette és öblítette őket kora délelőttre a kert összes szárítókötele megtelt. Karen még egy csésze kávéval jutalmazta magát – tej és cukor nélkül –, és leült a teraszra, hogy elgyönyörködjék munkája eredményében.

Vajon mikor kezdenek panaszkodni a szomszédok, tűnődött. A látvány egész kifejezetten nem georgetowni, s noha a magas kerítés biztosít némi elzárkózást, Mr. DeVoto, az északi szomszéd, tőrőlmetszett minden-lébenkanál. Hadd tiltakozzék, gondolta Karen harciasan. Azért mégiscsak jobb lenne, ha a sajátjában lakhatna, vidéken vagy egy kisvárosban, ahol a levegőt nem terheli szmog és kipufogógáz. Nem maradhat akármeddig Ruth-szal és Pattel. Még ha nem is tiltaná az ő büszkesége, nagybátyját biztosan elfutná a pulykaméreg, ha száradó ruhákon és libegő csipkéken kellene átverekednie magát, valahányszor ki akarna ülni a teraszra, vagy bemenne a fürdőszobába.

---

[9] Smithsonian Intézet: James Smithson 1765-1829 eredeti nevén James Lewis Macie brit vegyész és mineralógus hagyatékából alapított washingtoni múzeum

[10] A rozsdafoltot valószínűleg el lehet távolítani óvatos oxálsavas kalcium-oxalát, azaz heresó kezeléssel (a ford.)

Karen pontosan tizenegykor érkezett a boltba. Rob már kinyitott. Villámgyorsan elpárolgott efölötti öröme és meglepetése, mivel Rob közölte, hogy délután meglép.

Egyetlen legyintéssel söpört félre minden tiltakozást.

– Angyalkám, bíznod kell képességeidben! Pofonegyszerű az egész. De hát kedveském, hol itt a gond?

Ott a gond, hogy a szombat a hét legforgalmasabb napja, ilyenkor a legjobb, ha ketten vannak benn. Ezt persze Rob ugyanolyan jól tudja, mint Karen. Szívesen be is olvasott volna neki, de úgy döntött, kár a fáradságért.

Nincs joga, hogy felmondjon valakinek vagy felvegyen valakit, és ha Rob megneheztel a bírálatért, és távozik, végképp semmi segítsége se lesz. Olyan ő is, mint Alexander: sokat nem ér, de a semminél több. Vajon hogy tudja megtartani az állását? Kell legyen valami befolyása Julie fölött, ha megússza ezt a lezser hozzáállást; nem most viselkedik először így. Az azért nem valószínű, hogy Rob Julie szeretője lenne. Nyilván nem szellőztetné ilyen nyíltan a kalandjait. Talán régebben volt köztük valami.

Rob kettőkor távozott, bűzlött az állítólag szexis illatú arcszesz erős szagától, és olyan tetszelegve riszálta magát, hogy Karennek kedve lett volna hozzávágni valamit.

Nagy volt a forgalom. Sokat nem adott el, de állandóan szólt az ajtó harangocskája, és Karen egy percre sem ülhetett le. Négy óra felé kezdett lanyhulni az áradat. Oda kint hőségtől párás napfény rezgett, és aki tehette, a strand felé igyekezett.

Alig omlott Karen a székébe, amikor megszólalt a telefon. Nem nyúlt érte, inkább gyanakodva méregette.

Élénken élt még benne az utolsó hívás emléke, amikor egy kereskedőnek lett volna sürgős elintéznivalója Julie-val, aki feltehetőleg elfelejtette, hogy találkozót beszéltek meg, mivel semmit se szólt a dologról. A kereskedő, aki korántsem tartozott a legfinomabb neveltetésű úriemberek közé, Karenen vezette le mérgét. Nem sok kedve volt még egy hasonló beszélgetéshez.

Nincs mit tenni, fel kell vennie a telefont.

– Régi dolgok. Miben állhatok a rendelkezésére? – jelentkezett be gépiesen. Ismerős hang szólalt meg a kagylóban.

– Karen? Itt Cheryl. Mark húga.

– Ó, hello!

– Hello! Éppen erre jártam… és… Azon tűnődtem, hogy… Arra gondoltam, talán szívesen vacsoráznál velem, vagy mehetnénk moziba is, vagy akármi. Tudom, jó késő van már ahhoz, hogy mára szervezzünk programot…

– Ez nem nagy probléma – nyugtatta Karen. – Nem én vagyok a legkeresettebb szépasszony Washingtonban.

– Ebben is hasonlítunk. Nem mintha egyedül lennénk vele; mennyi is a nők és a férfiak aránya ebben a városban? Három az egyhez?

– Szerintem inkább tíz az egyhez.

– Azt hiszem, rengeteg nő érez így – vélte Cheryl. – Figyelj, nem kell udvariaskodásból beleegyezned. Ha más terveid voltak…

– Az igazat megvallva, mosást és vasalást terveztem ma estére. Nem túl izgalmas időtöltés.

– Lenyűgöző ahhoz képest, ami rám várna.

– Marknak nyilván programja van – jellemző Markra, gondolta Karen, idehozza a szegény lányt, hogy főzzön rá, és vezesse a háztartását, mialatt ő maga azokon a ragyogó estélyeken időz…

– Szegénykémnek dolgoznia kell ma este. Szeretek nem lábatlankodni, amikor beszédet fogalmaz, meg törvényjavaslaton dolgozik, vagy akármit csinál, amivel a Dombon[11] foglalkoznak. Föl-alá járkál a házban, magában beszél, beleütközik a bútorba…

– Vevőm jön – szakította félbe Karen, mert nyílt az ajtó. – Visszahívhatlak?

---

[11] Domb: a Kapitólium dombja (Capitol Hill), amelyen az Amerikai Kongresszus épülete áll

– Öööö… izé… szóval egy telefonfülkéből hívlak, és…

– És éppen itt vagy a közelben, ugye? – jutott Karen eszébe Cheryl első befejezetlen mondata. – Mi lenne, ha idejönnél, hogy megbeszéljük, mihez kezdünk ma este?

A vevő antik ékszereket keresett. Karen bemutatta Julie néhány szecessziós és Art Nouveau-darabját, de a vevőt csak a Viktória és György korabeli ékszerészet érdekelte, és üres kézzel távozott. Cheryl nyitott be legközelebb. Legfeljebb két sarokra lehetett, gondolta Karen. Göndör fürtjei nedvesen tapadtak fejére, verítékes arca tükörként csillogott, de mosolya a legeltökéltebb nőgyűlölőt is felvidította volna. Ha akarnám, se tudnám eltitkolni az örömömet – gondolta Karen –, hiszen ő olyan nyilvánvalóan örül nekem.

– Odakinn aztán kánikula van – jelentette be Cheryl, olyan ábrázattal, mintha hatalmas tudományos felfedezésről számolna be. – Egyedül vagy? Hol a segéded?

– Korántsem tisztázott kérdés, ki kinek a segédje, illetve hogy segít-e itt valaki valakinek egyáltalán.

– Ilyen rossz a helyzet?

– Á, dehogy, csak rajtam van az anyóskodhatnék. Ma vagyok először Julie nélkül, és Rob úgy döntött, hogy a délutánt házon kívül tölti. Valószínűleg ideges vagyok egy kicsit. Elég nagy a felelősség.

– Mindenesetre jó előgyakorlat – mondta Cheryl. – A saját boltod vezetéséhez.

– Azt mindenesetre megtanulom, hogy mit ne csináljak. Ez a rendetlen felfordulás nem az én stílusom. Túl nehéz szemmel tartani mindent és mindenkit.

– Sok a lopás? – kérdezte Cheryl, mint akit tényleg érdekel.

Egyéb se kellett Karennek. Ömlött belőle a szó, amíg félbe nem szakította egy újabb vevő, s mire az is távozott, meglepve látták, hogy elmúlt öt.

– Meg se beszéltük az esti programot. Sajnálom, hogy kisajátítottam a beszélgetést – mentegetőzött Karen. – Tudod, olyan sok mindent kell csinálnom, és állandóan azon jár a fejem…

– És olyan lenyűgöző – csillogott lelkesen Cheryl szeme.

– Azt azért nem mondanám – látott Karen hozzá a zárás komplikált feladatához. – Maguk a ruhák pompásak, imádom a dolognak ezt a részét, de ha eszembe jut, hogy megfelelő helyet kell találnom, és még több készletet szereznem, és hogy mivel jár majd az üzletvitel… Azt hiszem, készen is vagyok. Mehetünk.

– Milyen számítógéprendszert vásárolsz? – tudakolta Cheryl, miközben Karennel rácsot húztak az ajtó elé.

– Jóságos ég, ne is említsd a számítógépeket! Kezdetben legalábbis a régimódi főkönyveket akarom használni. Velük talán elbánok. Az viszont biztos, hogy a számítógépek kezelését sohase tanulom meg.

– De hiszen… – Cheryl hirtelen elhallgatott.

– Elkészültünk – jelentette be Karen. A kulcsokat a táskájába ejtette. – Mindenképpen haza kell mennem, hogy utánanézzek a kutyának. Mi lenne, ha innánk valamit, és megbeszélnénk terveinket?

Nem került sor rá, hogy tervezgessenek. Moziba vagy étterembe se jutottak el. Mire a házhoz értek, Karen már megállíthatatlanul mesélt, félig kialakult tervei és kimondatlan aggályai mindent elsöprő szózuhatagként áradtak belőle. Annyira hiányolta Mrs. MacDougal vidámságát, társaságát, támogatását, hogy észre se vette, mennyire hiányzik neki a rezonőr: valaki, akin kipróbálhatja új ötleteit. Cheryl tökéletes hallgatóságnak bizonyult, mindig a kellő pillanatban tett fel egy-egy kérdést.

Alexander az ajtónál várt. Karennek csak most, a kutya szőrös képét meglátva jutott eszébe, hogy még nem figyelmeztette Cherylt Alexander üdvözlési szokásaira.

Igyekezett röptében elkapni a kutyát, de mint mindig, most is elhibázta. Figyelmeztetően felkiáltott…

Cheryl felemelt lába telibe találta Alexander mellkasát, és gyengéden a farkára billentette a kutyát. Alexander ott egyensúlyozott egy pillanatig, mancsai a levegőt kaszálták, állkapcsa még mozgott aztán lassan hátraesett.

– Nem is rúgtam belé – magyarázkodott Cheryl. – Ő szaladt a lábamba. Meg se sérült.

– Legfeljebb a büszkesége – nevetett Karen, amint Alexander az oldalára fordult és elügetett. – Megérdemli. Nem is az én kutyám, rávettek, hogy gondozzam. Egy barátomé.

– Mrs. MacDougal?

– Az bizony. Honnan tudod?

– Mark is rendszeresen látogatja. Párszor én is elkísértem Mrs. MacDougal csuda aranyos. Mondd csak, mi igaz abból, hogy ellopták a kocsiját?

Akkor nincs kizárva, hogy tényleg Markot látta a repülőtéren, búcsúzkodás közben. Méghozzá vörös rózsákkal…

Karen elmondta, amit tudott, közben bekísérték a kedveszegett kutyát a konyhába, és megetették. Kiderült, hogy Cheryl már ismeri a részleteket, mivel Mark olvasta a hírt az újságban, és felhívta az ügyvédet.

– Nem hinném, hogy az ügyvéd örült Mark telefonjának – jegyezte meg Cheryl komolyan. – Nem hallottam, hogy mit mond, Mark viszont azon a hideg, metsző hangon válaszolt, amit akkor használ, ha haragszik. Azt állította, sohase bízott meg abban a fickóban… a sofőrben és egy Chevroletet se bízott volna rá, nemhogy egy félmillió dolcsit érő autót. Szerintem túloz, nem gondolod? Hogy lehetne ilyen drága egy autó?

– Lehet, hogy túloz. Nem értek hozzá az viszont biztos, hogy a Rolls értékes: egyedi darab, és eredetileg is sokba került.

– Ugye, láttad a pasast? Gazembernek látszott?

Karen nem szívesen beszélgetett Hortonról, de a naiv kérdés hallatán felnevetett.

– Gazemberek változatos alakban és méretben jelentkezhetnek. Ez a példány kifejezetten nagy méretű. Jóképű, ha történetesen szereti az ember a dagadó izmokat, a nedves, vörös ajkakat és a húsos orcát…

– A jelek szerint te mindezt nem szereted. Mondott… vagy tett valami szokatlant?

– Nem kezdett ki velem, ha erre célzol. – Karen tudta, hogy Cheryl erre céloz, csak azt nem értette, mi késztette rá. Lehet, hogy Mark… Nem, eszébe se jutna, hogy ilyesmi miatt aggódjon. Csak az autó érdekelte.

Elmesélte Cherylnek, hogyan reagált Horton a borravaló felajánlására, majd hozzátette: – Utólag visszatekintve már értem, miért szórakozott olyan pompásan, de persze nem is sejthettem, mi történik hamarosan.

– Hát persze.

– Akárhogy is, nagy baj nem történt. A kocsit nyílván biztosították. Mrs. Mac tényleg elkeseredne, ha valaki megsérült volna, de szerencsére semmi ilyesmi nem történt. Beengednéd Alexandert? Utána megbeszéljük, mit csináljunk.

Cheryl kinyitotta a hátsó ajtót. Rögtön meglátta a ruhaszárító köteleken lengedező fehérneműt. Felajánlotta, hogy segít behordani őket. Két órával később még mindig a konyhában üldögéltek, sós süteményt eszegettek sajttal, és a ruhákról csevegtek. Végül Karen váltott témát: – Hogy én milyen neveletlen vagyok. Biztos mindjárt éhen halsz.

– Ugyan, szó sincs róla. De te…

– Nekem mindenképpen diétáznom kéne. Itthon is találok ezt-azt… salátát, tonhalat…

– Nem lehetek ilyen tolakodó.

Karen elmosolyodott.

– Cheryl, ugye, eszed ágában sincs moziba menni?

– Dehogynem, ha neked van hozzá kedved.

– Semmit sem adnak, ami érdekelne.

– Az éttermek meg olyan zsúfoltak így, szombat esténként…

– És micsoda nyűg átöltözni…

Karen nem bírta visszafojtani nevetését. Kisvártatva Cheryl is visszavigyorgott rá, bár némileg szégyenlősen.

– Olyan nyavalyásan átlátszó vagyok. Biztos rögtön tudtad, hogy csak meghívattam magam ide, hogy szórakozzam a játékaiddal.

– Pocsék dolog a szombat este egyedül – komolyodott el Karen. – Szívességet tettél nekem. Egyébként pedig megéheztem. Gyere, nézzük meg, van-e valami ehető a jégen.

Alexander csöppet sem ellenezte, hogy otthon maradnak. Vacsora után kérés nélkül követte őket az emeletre, és letelepedett bársonnyal bélelt kosarában. Amikor Cheryl megállt mellette, hogy megsimogassa a fejét, furcsa hangot hallatott, rekedt, hangos dorombolást.

– Milyen édes kiskutya – vélte Cheryl.

– Szó sincs róla. Mindössze téged kedvel valamiért. Nehogy félreérts, nem téged sértegetlek, hanem Alexandert. Mindenkit gyűlöl, kivéve Mrs. MacDougalot.

– Bizonyára hiányzik neki.

– Nehéz kitalálni, mit gondol vagy érez Alexander. Az kétségtelen, hogy a modora javult valamicskét. Lehet, hogy szüksége van időről időre egy-egy rúgásra.

– Örülök, hogy van egy kutyád – Cheryl az ablakokra pillantott, amelyek mögött vigasztalan feketeség ásított. A hold és a csillagok fényének vajmi kevés esélye lehetett a városra telepedett párás szmoggal szemben. – Nem félsz itt egyedül?

– Nem.

– Nem mintha félned kellene. Végtére is nincs semmi ijesztő, az égvilágon…

– Bőségesen van mitől félni – jelentette ki Karen kereken. Hozzálátott, hogy előszedje a ruhákat a szekrényből divatbemutatót ígért Cherylnek Mrs. MacDougal egyedi modelljeiből. – Betörőktől, rablóktól, erőszakoskodóktól, perverzektől. Ez azonban minden nagyvárosban így van, és ha az ember egész életét rettegésben tölti, soha nem viszi semmire.

Cheryl sikoltva felült az ágyról, amelyen mostanáig hevert. Nem Karen szavai ellen tiltakozott, hanem meglátta kezében a Schiaparellit.

– Ó, istenem, soha életemben nem láttam még ilyen szépet! Ez valódi coboly?

– Próbáld fel! – invitálta Karen.

– Komolyan? A, nem lesz jó, nem szabad. Még tönkretenném…

Hagyta magát rábeszélni. Túl nagy volt neki a ruha, mégis ragyogó arccal forgolódott a tükör előtt.

– Sose volt még rajtam ennyire előkelő holmi – lehelte áhítattal. – Nem is számítottam rá, hogy egyszer majd lesz. Mennyit ér?

– Ezer dollárt, talán többet. Pár évvel ezelőtt, egy árverésen körülbelül nyolcezret adtak egy Vionnet-ért.

Cheryl szemei elkerekedtek.

– Jéé-zusom! Gyorsan vedd le rólam!

– Ne butáskodj! Mindent ki kell tisztíttatnom, mielőtt eladhatom; évtizedeket töltöttek a padláson. Ami azt illeti, hálás vagyok neked, hogy előszedetted velem ezeket. A könyveim szerint egyiknek-másiknak nem is lenne szabad vállfán lógnia. Nézd ezt a Poiret-t, a gyönggyel kivert szoknya súlya teljesen kilazította a varrást.

– Hogy tárolod őket, ha nem akaszthatod fel?

– Fektetve, hajtogatás nélkül. Az igazság szerint pamutba vagy savmentes papírba kéne csomagolnom mindegyiket, mivel a közönséges selyempapír olyan vegyszereket tartalmaz, amik előbb-utóbb tönkreteszik a textilt. Ki is készítettem néhány régi muszlinlepedőt… ez a Ruth mindent megőriz…, de eddig még nem jutottam hozzá, hogy becsomagoljam a ruhákat.

– Segíthetek? Szabad?

– Ha nagyon erőszakoskodsz – mosolygott Karen.

A ruhák hajtogatása és csomagolása közben Cheryl habozva megjegyezte:– Én olyan buta vagyok. Sose hallottam Vionnet-ről meg azokról a többi népekről.

A nevet is rosszul mondta. Karen nem javította ki.

– Én sem, amíg el nem kezdtem olvasni róluk. Néhány nevet persze ismertem már ne kérdezd, honnan, azt hiszem, ha az ember szereti a szép ruhákat, észrevétlenül ráragad valami ismeret. Itt van például Worth, az első nagy ruhatervező. Angol volt az istenadta, ami elég meglepő; hajlunk rá, hogy az haute couture[12]-t automatikusan franciának tekintsük. Párizsban nyitott szalont, legtöbb követője francia

[12] Haute couture: szabóművészet

volt. Paul Poiret, Callot Soeurs, akik valójában nővérek, és Jeanne Lanvin az elsők között arattak sikert. Madeleine Vionnet is híres tervező volt, aki egészen a húszas évekig nem tűnt fel különösebben, akkor viszont kikiáltották a ruhakészítés építőművészének. Ruhái lágyan szálltak, és olyan ügyesen szerkesztette meg őket, hogy viselőjük minden előnyét kiemelték, a hibákat meg elfedték. Ez itt az övé: hát nem gyönyörű ez a kék szín? Valószínűleg a szín is saját felfedezése volt.

Bármennyire méltányolta is Cheryl az egyedi kreációkat, a fehérvarrottas bűvölte el leginkább.

– Ezek sokkal közelebb állnak hozzám. Egyszerű pamutanyagok, amilyeneket a nagymamám horgolt valamikor. Nem érzem úgy, mintha idegen tollakkal ékeskednék.

– Jól állnak neked – nézte Karen elismerőleg az ujjatlan pruszlikot és fodros alsószoknyát. – Biztos azért, mert éppen megfelelő az alakod.

– Túlméretezett mellek és kövér fenék – biggyesztett Cheryl.

– Edward korában nem így fogalmazták volna, önnek homokóra alakja van, asszonyom, és kellemesen, mondhatnám: nőiesen telt. Én viszont kifejezetten nevetségesen mutatok azokban a ruhákban. Túl magas vagyok, gyakorlatilag lapos elől-hátul, derekam meg nincs is.

– Ez a neked való fazon – kapott fel Cheryl egy csillogó, barackszínű köntöst, csípőben beszűkítve és mély dekoltázzsal. – Minek hívja a szakember?

– Rézsútosan szabott szatén háziköntös a harmincas évekből. A Jean Harlow-viselet. Valamikor talán én is hordhattam volna…

– Próbáld fel! Gyerünk már, te is játszol.

Karen kénytelen volt magára rángatni a köntöst, de már azt is büszkén kellett elkönyvelnie, hogy a ruha egyáltalán ráerőltethető a csípőjére.

– Ha nem veszek levegőt, egész jól elvagyok benne – húzta be mélyen a hasát.

– Fenségesen mutatsz. Ez a te fazonod, bizony, nyúlánk vagy benne, és karcsú. Figyelj, lehet, hogy van abban valami, ahogy a nők alakját történelmi korok szerint osztályozod. Mi lenne, ha nyitnánk… öö, nyitnál egy divattanácsadó szalont, olyant, mint a színtanácsadók, tudod, akik tavaszi, nyári, őszi, téli színeket javasolnak?

– Tele a világ lehetőségekkel – nyilatkoztatta ki Karen némi iróniával, és óvatosan hámozgatta magáról a barackszínű ruhát.

Később, amikor az ágyon törökülésben figyelte, hogyan turkál Cheryl egy mindenféle maradékkal teli ládában, újra eszébe jutottak szavai, és sajnálta, hogy átengedte magát a cinizmusnak. Cheryl sosem panaszkodott, nem provokált részvétet, pedig az ég a megmondhatója, volt rá oka bőven. Hirtelen vesztette el férjét, akin szemlátomást mély szerelemmel csüngött egyik pillanatról a másikra szegény lett, sem állása, sem szakmája, ráadásul el kell tartania gyermekét – mennyivel nehezebb helyzet, mint amilyennel Karennek kell szembenéznie!

– Egyik-másik cucc elképesztően mocskos – jegyezte meg Cheryl turkálás közben.

– Korántsem olyan rossz az állapotuk, mint a tegnap vásárolt göncöké. Beadtam reggel néhányat a tisztítóba, de kétlem, hogy sokra menne velük.

– Milyen csinos volna ez itt, ha tiszta lenne.

– Lássuk csak!

Cheryl odadobta levendulaszínű krepdesinblúz volt, buggyos ujjal és slingelt szegéllyel.

– Majd megpróbálom kimosni – méregette bizalmatlanul Karen. – A selyem néha egész jól mosható hideg vízben, de ez itt nagyon elhasználtnak látszik, lehet, hogy szétmegy. Hát az mi?

Cheryl kiegyenesedett, kezében rövid, sonkaujjú zeke, magas gallérral. Fekete-fehér pepita mintás selyemtafota volt, a gallérokat és a derékszegélyt bonyolult, többszörösen megcsavart fekete paszomány díszítette. Az egész darabon párhuzamos hasadások futottak végig. A vállak és a szegély öltései tartották egybe a csíkokat zászlót díszítő szalagok módjára lobogtak, ahogy Cheryl felemelte.

– Ez javíthatatlan – állapította meg Karen. – Kár érte, egész csinos volt valaha. Mors selyem.

– Mors? Inkább olyan, mintha késsel felhasogatták volna.

– Nincs benne semmi rémes – nevetett Karen. – Gyakran előfordul ez a jelenség a századforduló környékéről származó selymek között, amikor a gyártók sajátos módszerrel készítették ki az anyagot,

hogy súlyosabbá tegyék, és javítsanak a megjelenésén. A kikészítéshez használt vegyszer nehézfémsókat tartalmazott, amelyek lassacskán megtámadták a textilt, de csak a hajtogatások mentén ez magyarázza a párhuzamos szakadásokat.

– Nem javítható?

– Az egyik könyvem szerint nincs rá gyógyír.

– Micsoda szomorú kijelentés!

– Az bizony. És még igaz is. Dobd csak a szemétbe!

– Ki akarod dobni?

– Miért ne? Nincs rá gyógyír.

– Megtarthatnám?

– Hát… hát persze. Bár hogy mire mégy vele…

– A díszítés megmenthető – méregette Cheryl töprengő arckifejezéssel a kabátkát. – A paszomány meg a csinos kis gombok.

– Használd egészséggel! Én nem tudok mit kezdeni vele.

Cheryl hálálkodása hallatán azt hihette volna az ember, hogy egy Chanelt tukmáltak rá. Úgy látszik, tényleg szereti ezeket a dolgokat – gondolta Karen.

– Mennem kéne – mondta Cheryl vonakodva. – Mark megkért, szóljak neki, ha indulok…

Aggódva nézte Karent, aki nyugodtan ennyit mondott: – Jó ötlet. Szombat éjjel nem könnyű taxit szerezni.

Mégis feszültebbé vált a levegő, és ahogy lefelé mentek, hogy megvárják Markot, Cheryl érezhetően zavarban volt.

– Nemigen érdekelne egy árverés holnap, ugye? – kérdezte.

– Árverés?

– Igen, Maryland államban. Azt mondtad a múltkor, hozzá kéne látnod, hogy újabb beszerzési forrásokat kutass fel, úgyhogy arra gondoltam… de nem hinném, hogy tényleg érdekelhetne téged..

Karen csak most fedezte fel, mennyire retteg a hosszú, magányos vasárnaptól.

– Remekül hangzik.

Cheryl szeme felcsillant.

– Tényleg? Szívesen eljönnél? Én teljesen bolondja vagyok minden árverésnek, de egyedül nem az igazi. Már vettem pár dolgot Marknak. Nem is hinnéd, milyen ócskaságokkal veszi körül magát, pedig az ő pozíciójában az embernek adnia kéne a lakására is, nem? És régi ruhákat is láttam már árveréseken, hogy is hívtad őket? Antikvár ruházat? Meg azt is mondtad, hogy ékszerekre meg egyebekre is szükséged lesz… Nagyszerű. Utálom a vasárnapokat, semmit se lehet csinálni, csak magolni, és már kész vagyok a leckéimmel. Megkérdezem Markot, használja-e a kocsit.

– Van kocsim. Tulajdonképpen a nagybátyámé, de Pat ragaszkodott hozzá, hogy szerezzek itteni jogosítványt, és üzemképes állapotban tartsam a kocsiját, amíg visszajön. Eddig csak egyszer használtam, biztos megint ki kéne vinnem.

– Remek, akkor addig maradhatunk, ameddig akarunk. Tudom, hogy jutunk oda. Egyszer elvitettem magam Markkal, de utálja az árveréseket.

– Majd érted megyek – mondta Karen vontatottan.

Csak most ismerte fel, mibe keveredett, amiért elismerte, hogy van autója.

– Semmi szükség rá – Cheryl sugárzó mosolya elhalványodott. – Már megint tolakodtam – motyogta. – Várnom kellett volna, míg magad hívsz. Mindig én… De azt gondoltam, talán te se szereted a… Nem tudom, mi volt közted és Mark között, ő sose mondja, becsszóra, de azt hittem… szóval ezért hívlak mindig én…

A logikai lánc hiányosságai ellenére Karennek nem esett nehezére, hogy kövesse a ki nem mondott gondolatokat is. Könnyedén felnevetett.

– Nem tudom, miért gondolod, hogy kerülni akarom Markot. Valaha… valaha egész közeli barátok voltunk, de az már elmúlt. Teljesen… teljesen barátságos érzelmekkel viseltetek iránta. Közömbös, de… öööö… baráti érzelmekkel.

– Tényleg?

– Tényleg. Hánykor találkozzunk?

– Korán kellene indulnunk, hogy odaérjünk, mire az árverés kezdődik. Mégse gyere értem, gyorsabb lesz, ha fogok egy taxit, és idejövök. Akkor egyenesen ráhajthatunk a főútra. Mondjuk, nyolcra itt vagyok. Nem túl korai?

– Nem, nagyon jó lesz.

– Megjött Mark. Rohannom kell. Remélem, lesz néhány öreg ruha is! De ha nem, akkor is jó gyakorlat lesz, az alkudozás meg minden. Az embernek dörzsöltnek és ravasznak kell lennie.

Karen nevetett. Csuda érdekes lesz Cheryl, amint éppen dörzsölt és ravasz.

A kapuban várt, amíg Cheryl beszállt a várakozó kocsiba. Mark nem szállt ki, nem is intett. Hortontól több figyelmességet kaptam – állapította meg Karen szárazon.

Igaz persze, hogy a légkondicionálásra tekintettel Mark felhúzva tartotta az ablakokat. A párától rezgő, forró éjszakai levegő fülledt volt, mint egy gőzfürdő.

A kürtöt viszont megszólaltatta, amikor elindult – ismerős, szaggatott ritmust hallatott, késként szúrt Karen idegeibe az emlékezés.

Ellenszenves rózsaszínben ragyogott az ég. Éjszakai vigalom hangjai sodródtak füléhez a távolból: fel-felsikoltó kacagás, lüktető zene, dübörgő gépjárművek. A járda mentén minden szabályos parkolóhely foglalt volt, mint rendesen. Mostanában óvatosabbak a vezetők, vigyáznak a szabálytalan parkolásra: a rendőrség nem sokat teketóriázik, elvontatják a szabálysértők kocsijait, nem vesződnek idézésekkel és bírságcédulákkal. Árnyak surrantak a járdán a Wisconsin éjszakai bárjai között ingáztak, kutyákat sétáltattak, vagy maguk tettek esti sétát.

Rengeteg ember. Nincs mitől félnie.

Karen visszament a házba, végigkísérte Alexandert esti teendői során – az utolsó a kert végébe tett séta volt majd a jó magaviselet jutalma, egy darab kutyacsemege következett. Alexander nem húzta az időt odakinn, Karen örült, hogy bezárkózhat a nyomasztó éjszaka elől.

Volt ugyan világítás a hátsó bejáratnál, de nem terjedt messze a lámpa fénye.

Odaadta Alexandernak a csemegét, majd kurtán megcirógatta az állat fejét.

– Nincsenek mókusok ma este, Alexander? Akkor bújjunk ágyba, jó?

10. fejezet

MÁSNAP REGGEL KAREN kurtára fogta kocogását.

Cheryl azonban korán érkezett, s ő még a ruhásszekrényben kutakodott, az alkalmas viseleten törve fejét, amikor megszólalt a csengő. Fogalma sem volt róla, mit illik viselni egy vidéki árverésen. Nyércet és igazgyöngyöt valószínűleg nem, ami kész szerencse, mert neki egyik sincs. Eltekintve persze az apró gyöngyöktől Dolley nyakékében meg a cobolyprémtől a Schiaparelli gallérján.

Leszaladt a lépcsőn, hogy beengedje Cherylt, és mentegetőzzék a késésért. Amikor elmagyarázta dilemmáját, Cheryl meglepve nézett rá.

– A lehető legszellősebb ruhádat vedd fel! Máris harminc fok felé jár a hőmérséklet. És kényelmes cipőt.

Ő maga majdnem olyan ócska edzőcipőt viselt, mint Karen, harisnyát nem húzott. Ősöreg, ujjatlan fehér blúza és dirndli szoknyája jóformán antikvár ruházatnak is elment volna. Karen visszaszaladt az emeletre, hogy befejezze az öltözködést, és közben arra gondolt, milyen üdítő olyasvalakivel barátkozni, aki nem a divat, hanem a kényelem kedvéért öltözködik, és nem is tesz gonosz megjegyzéseket mások megjelenésére.

Amikor lejött, Cherylt a lépcső alján találta éppen Alexanderrel társalgott, aki ott ült előtte, és kócos fejét oldalra hajtva figyelt.

– Jaj de sajnálom, még egy csésze kávéval se kínáltalak! – mentegetőzött Karen.

– Nincs is időnk rá. Máris indulnunk kell, ha az árverés kezdetére oda akarunk érni. Nincs véletlenül két könnyű zsámolyod vagy kerti széked? Nem lesz ülőhely, és hosszúnak ígérkezik a nap.

Székekkel a kezükben mentek néhány háztömbnyit a garázshoz, ahol Pat a kocsiját tartotta.

– Hűha! – mondta Cheryl elismerőleg. – Micsoda kocsi! Porsche, ugye?

– Az. A MacDougalok a jelek szerint buknak a méregdrága autókra. Az igazat megvallva, ki nem állhatom a sportkocsikat. Úgy érzem, mintha közvetlenül az aszfalton ülnék, a teherkocsik meg hatalmas szikláknak látszanak. Be tudsz préselődni, vagy álljak ki?

– Ne aggódj miattam! A csomagtartó nem túl nagy, mi? Remélem, nem szeretünk bele semmibe, ami meghaladja egy kenyeresdoboz méreteit. Gondolom, kombit vagy furgont veszel majd magadnak.

– Jó ég, még egy probléma, amire nem gondoltam!

Karen óvatosan kihajtott a garázsból. – Hogy is képzelhettem, hogy önálló üzletet tudok alapítani, amikor ennyire képtelen vagyok rendszerezni a dolgaimat!

– Ha tényleg képtelen volnál rá, sose tudtad volna mindazt megcsinálni a férjed kedvéért, amit megtettél: az irodalmazást, jegyzetelést, miegymást.

– Semmit se tettem, amit egy közepes hatékonyságú titkárnő ne csinálna játszva utánam. Jack szerint nem is voltam különösebben jó. Az utcában jobbra vagy balra fordulok?

Cheryl furcsa pillantást vetett rá, de csak ennyit mondott: – Jobbra. Utána egyenesen.

Sokat változott a forgalmi rend az elmúlt tíz év folyamán. Karen komolyan aggódott Pat kocsijáért. Csak akkor engedett fel, amikor a Washingtoni Körgyűrűt elhagyva északnak fordult a 270-es úton.

– Túl vagyunk a nehezén – biztatta Cheryl. – Nagyszerűen vezetsz.

– Az a gyerek a teherkocsiban másként gondolja. Mit is mondott?

– Ne kérdezd! Különben is részeg volt.

– Ez a kocsi Pat kedvence – magyarázta Karen. – Kitekeri a nyakamat, ha tönkreteszem. És az utóbbi időben nem sokat vezettem a városi forgalomban. Jack mindig…

Elhallgatott eltökélte, semmit se mond, amit panaszkodásként vagy szánalomkeltésként lehetne értelmezni.

Cheryl kisvártatva megszólalt: – Ugyanez volt az én bajom is.

– Tényleg?

– Bizony. Az a baj a házassággal, hogy annyi teendőt átengedünk a másiknak. Megosztozunk a feladatokon. Aztán, amikor magunkra maradunk… Gondolom, a férfiaknak ugyanilyen nehéz. Kétségbeesnek, ha főzni vagy takarítani kell, mint mi is, ha meg kell javítani a csöpögő csapot, vagy olajat kell tölteni a kocsiba.

– Segítség! – szakította félbe Karen. – Ne emlékeztess mindarra, amihez nem értek! Azt hiszem, sose töltöttem a kocsiba olajat.

– Majd megmutatom, nagyon egyszerű. Csak arra kell ügyelni – taglalta Cheryl ünnepélyesen –, hogy nem azon a pici lyukon kell beönteni, ahonnan a mérőpálcát szoktuk kihúzni.

– Mérőpálcát?

– Azt is megmutatom – vigyorgott Cheryl, aztán újra elkomolyodott. – Volt idő, amikor azt hittem, nem is a nagy csapás tesz tönkre, hanem a naponkénti apró kellemetlenségek. Pedig a jelentéktelen dolgokat meg lehet tanulni. A megtört szív, a szétfoszlott érzelmek nem javíthatók egykönnyen… a következő kijárat a mienk.

Időben érkeztek, negyedórával az árverés kezdete előtt, mégis jó néhány autó parkolt már a laposan elterpeszkedő épület és a sóderrel felszórt udvar felé vezető keskeny út két oldalán. Egy férfi az udvarra terelte őket.

Karen a várakozó kocsisor végére gurult a hepehupás talajon. Összeszorított foggal imádkozott Pat kipufogójáért, a füvet többé-kevésbé lenyírták, de nem egyengették el a földet.

– Egész sokan leszünk – állapította meg, amikor kiszálltak.

– Kétféle ember jár ide – magyarázta Cheryl. – Viszonteladók, mint te is, hiszen ez mindenekelőtt az ő boltjuk és azok, akik élvezik, ha árverésen vehetnek részt.

Karenen végigszaladt az izgalom hiszen Cheryl számára mi sem természetesebb, mint hogy ő is viszonteladó!

Némi rettegés is keveredett izgalmába.

– Nem is tudom, mit kell itt csinálni – nyögte.

– Hát, ugye, nagyjából tudod, hogy mi mit ér – mondta Cheryl. – Úgy értem, tudod, miért mennyit kérhetsz. Kiszámolod, mennyit engedhetsz meg magadnak, és vigyázol, nehogy többet licitálj.

– Nem lehet ennyire egyszerű.

– Pedig az – Cheryl ficánkolt örömében. – Nagyszerű mulatság. Én a második csapathoz tartozom. Ha más dolgom nem lenne, minden istenáldotta napomat árveréseken, bolhapiacokon meg kapualji kiárusításokon töltenem.

Cheryl elmagyarázta az árverés szervezését. Őszintén élvezte, hogy kimutathatja tudását. A nyitott oldalú árverési épület a kínálat értékesebb részét tartalmazta. Az épület elején, a kikiáltó dobogójának két oldalán hosszú asztalok álltak, rajtuk mindenféle apróbb holmi – üveg és porcelán, órák és lámpák, fehérnemű és dísztárgyak.

A bútorokat a telek peremén sorakoztatták fel, a középső részt szabadon hagyták a licitálók számára. A szabad terület felén máris hordozható székek sorakoztak, néhányuk üresen állt, a többin ott ült a gazdájuk.

Stratégiailag alkalmas helyet, választottak székeiknek, majd Cheryl kivezette Karent. Itt a kevésbé értékes áruk sorakoztak párhuzamos oszlopokban. Szomorú, ütött-kopott gyűjtemény volt ez: ülőkék nélküli székek, lekopott politúrozású asztalok, fiókos szekrények, amelyekből minden második fiók hiányzott, rozsdás szerszámok, gépalkatrészek és kartondobozok tucatszám, bennük mindenféle kacat, könyvektől, üres lekvárosüvegekig.

– Hiszen ez szemét! – kiáltotta Karen.

– Neked az, másnak viszont kincs, ha hajlandó némi festegetésre, javítgatásra. Gyere, mindjárt kezdik, lehet, hogy éppen ezekkel a dobozokkal. Meg akarom nézni a fehérneműt. Az ember sohase tudhatja…

Karen hamar rájött, hogy ez a mondat a licitáló hitvallása. Az ember sohase tudhatja, mi fölött siklik el egy túlterhelt kikiáltó vagy egy tudatlan eladó. A tízcentes választékba belekeveredhetett egy Sévres-i tálka a molyette pokrócok alatt kézzel kötött pamut ágyterítő rejtőzhet. Cheryl odaguggolt, buzgón turkált, szoknyája a port seperte a látványra Karenben is feltámadt a szerzési vágy.

A kikiáltó a hangzavart túlkiabálva bejelentette az árverés kezdetét. Cheryl felállt, és leporolta a kezét.

– Menjünk, szerezzük meg a számainkat. Semmit se akarsz innen, ugye?

Karen a fejét rázta. Cheryl bányászkodásának legérdekesebb lelete egy rikító vörös és zöld kutyakölykökkel hímzett konyharuhakészlet volt.

Sorba álltak a nyilvántartónál. Karen bemutatta jogosítványát, és közölte telefonszámát, ennek fejében egy sorszámozott kartonlapot kapott. Fölöttébb nemtörődömnek találta az egész eljárást, de Cheryl csak a vállát vonogatta.

– A drága, nagy árveréseken biztosan banki referenciákat meg egyebeket is kérnek, de az ilyen helyeken nincs szó igazán nagy pénzekről. Ha fedezetlen csekket adsz ki, annak híre megy, és többé nem játszhatsz. Általában nem fogadnak el más államból származó csekket, ezért szerencsés, hogy itteni a jogosítványod. A Washingtoni Kerületet Maryland is meg Virginia is sajátjának tekinti. Legjobb persze az lenne, ha viszonteladói adószámot szereznél, akkor nem kéne forgalmi adót fizetned.

Karen a szemét forgatta, és égnek lökte a karját újabb kellemetlen kötelességére emlékeztették. Cheryl zavartan nevetett.

– Már megint kezdem. Miért nem szólsz rám, hogy fogjam be a számat, amikor belebeszélek a dolgodba?

Visszatértek az árverés színhelyére, ahol a levegő a szó mindkét értelmében felforrósodott. A kikiáltó körül nyüzsgött a tömeg. Ők is odatolakodtak.

Karen kezdetben zavarosnak találta a dolgok menetét.

A kikiáltó – nyurga, kiálló csontú férfi, fején vadnyugati szalmakalappal – mikrofonnal a kezében lassan végighaladt a kiállított áruk mentén. Valamelyik segédje időnként felemelte az éppen ajánlott árut, de Karen sosem volt egészen biztos benne, mit kínálnak éppen, és a licitálás ijesztő sebességgel folyt – ő legalábbis így érezte. Sosem járt még árverésen. Néhány egyetemi feleség kedvenc sportja volt ez, neki azonban sose jutott ideje ilyesmire.

Mindig le kellett gépelnie egy cikket, ellenőriznie egy hivatkozásjegyzéket, és különben is, Jack megvetette a másodkézből származó holmit. Még a régiségeket sem szerette, csak a tiszta, csinos reprodukciót.

– Csinos kis kupac, emberek – nyújtotta a szót a kikiáltó, segédjei pedig felemeltek egy dobozt. – Lepedők és törülközők, csaknem vadonatújak. Ki kezdi tíz dollárral? Akkor hét ötvennel?… Öttel…

Két dollárnál indult meg a licitálás, ötvencentenként emelkedett az ár.

– Jó vétel volt – mondta Cheryl a dobozt nyolc dollárért ítélték oda. – Pedig még korán van, alig kezd csak gyűlni a tömeg.

– Jó vétel? Kinek kellenek a mások lepedői?

– Minden szállodában olyanon alszol – jegyezte meg Cheryl gyakorlatiasan. – Van fogalmad róla, mibe kerül az új lepedő, még akár árverésen is? Na, hogy tetszik? Érzed már a hangulatát?

– Viszket az állam – idegeskedett Karen –, de mozdulni se merek. Ezek az emberek a szemöldökük mozdításával vagy a fülük lebbentésével licitálnak.

Cheryl mosolygott.

– Ne aggódj! Fred kitűnő kikiáltó, meg tudja különböztetni a komoly licitálót az ideges vakarózótól. Ha licitálni akarsz, emeld föl a tábládat. Csak arra vigyázz, el ne kapjon a licitláz!

– Az mi?

– Amikor olyasmire licitálsz, amire se szükséged, se pénzed.

– Miért tenne ilyet bárki is?

– Olyan ez, mint a betegség – Cheryl nem tréfált. – Velem még mindig megtörténik néha. Figyelmeztetés nélkül tör ki rajtam. Az ember azon kapja magát, hogy egyre följebb és följebb megy, és képtelen megállni. Ha észreveszed rajtam, vedd csak el a táblámat, és akkor se add vissza, ha könyörgök érte.

Karen nevetett. Cheryl biztosan tréfál. Vele pedig úgyse fordulhat elő ilyesmi, dehogy. Mindenesetre elhatározta, inkább elfogad valami fölösleges dolgot, semhogy elismerje, hogy tévesen jelzett. A kikiáltó a licitálók többségét ismerte, duruzsolását tréfákkal és baráti ugratásokkal fűszerezte.

– Sam, ha nem kell az áru, ne legyezz a kalapoddal, legfeljebb az őrületbe kergetnek a legyek. Hölgyem, a saját tétjét emeli nekem nincs kifogásom, de ha lehet, inkább figyeljen, jó?

Cheryl megvett egy doboz ágyneműt hat dollárért. Karen megbánta korábbi sznob kijelentését. A lepedők nem Mark drága városi házában szolgálnak majd, hanem Cheryl majdani otthonában, ahol kisfiával élhet.

Egyre melegebben tűzött a nap. A licitálók arca kipirult és fénylett az izzadságtól. Néhányan távoztak, megszerezték, amire szívük vágyott, vagy kénytelen-kelletlen átengedték az erősebb licitálónak. A tömeg mégis egyre nőtt, újabb és újabb későn jövők érkeztek. A kikiáltó egy kollégája kezébe nyomta a mikrofont, és elvonult hűsölni az árnyékba.

Karen már javasolta volna, hogy kövessék példáját, amikor bekövetkezett a roham, amitől Cheryl óvta. Hirtelen tört rá, mint a hascsikarás. Éppen odaítéltek volna egy doboz kacatot valakinek két dollárért ő meg, anélkül hogy tudta volna, mit tesz, magasra tartott táblájával buzgón integetni kezdett.

– Kettő-ötven – duruzsolta a kikiáltó. – Honnan hallok három dollárt?

Sehonnan se hallotta, aminek nyomós oka volt: a doboz mindössze két rozsdás rendszámtáblát és egy kicsorbult fülű, piros gipszkutyát tartalmazott, a kikiáltó segédje Karen lábához helyezte a dobozt. Cheryl kuncogott.

– Hát ez meg mire volt jó?

– Semmire – vallotta be Karen.

A piros gipszkutyát nézegették.

– Az antik népművészet ritka remeke – állapította meg Cheryl.

Egymásra pillantottak, és kacagásban törtek ki.

– Figyelmeztettelek – törölgette szemét Cheryl. – Add szépen ide a tábládat!

– Nem, nem, már jól vagyok – bizonygatta Karen buzgón szorongatta táblája nyelét. – Még egyszer nem csinálok ilyet. Megígérem.

Amikor a kikiáltó megindult az utolsó sor ócska bútor mentén, Cheryl az órájára pillantott.

– Gyerünk, együnk valamit, és nézzünk körül odabenn is! Idekint félórán belül végeznek.

– Nem, várj csak egy percre – mondta Karen szórakozottan. – Látni szeretném, mennyit kap azért a rozsdás tűzhelyért.

– Nem érdekel az téged. Nem vagy éhes?

– Nem. Talán használhatnám azt a…

– Karen!

– Jó, jó – morgott Karen, de hagyta elvezetni magát.

Milyen szerencse, gondolta, hogy tájékozott társasága van. Ő maga még arra se gondolt volna, hogy ülőalkalmatosságot hozzon, pedig most, hogy licitláza alábbhagyott, érezte, mennyire reszketnek lábai a kimerültségtől. Megtalálták székeiket, és Karen boldog sóhajtással roskadt le.

– Szólnom kellett volna, hogy kalapot is hozzál – nézte aggódva Cheryl Karen kipirult képét.

– Semmi bajom. Hadd üldögéljek egy kicsit.

– Maradj csak itt, hozok valami innivalót.

Hideg italokkal, két szendviccsel és két süteménnyel tért vissza. Karen úgy döntött, elfeledkezik a fogyókúrájáról: a sütemény házi készítésű volt, és szenzációs. Felfrissülten, újra éledve feltápászkodott, és határozott léptekkel a fészer első sorában felállított asztalok felé indult.

Cheryl elnézően mosolyogva követte.

Karen szívesen elnézelődött volna az üveg- és porcelánáruk között. Néhány darab igazán tetszetős volt, főként a kézzel festett bajor és osztrák tálak. Mivel azonban emlékezett rá, hogyan adott el Julie egy serleget háromszáz dollárért, és egy látszólag ugyanolyat huszonötért, úgy döntött, nem foglalkozik porcelánokkal. Nem tud eleget róluk, és nem válhat szakértővé a régiségek minden területén.

Az egyik asztalon lepedők és ágytakarók tornyosultak.

Az elegánsabbakat faállványokra teregették. Karen vágyó kézzel nyúlt egy rátétes, steppelt ágytakaró után, amelynek minden kockája más mintájú volt.

– Emléknek készült – magyarázta Cheryl. – Kalákában. Mindegyik kockát másvalaki varrta…

– Tudom, Julie-nak is volt egy. Öt-hatszáz dollárért árulja az ilyesmit. Ha kétszázért megszerezhetném…

– Kizárt dolog – szólt közbe egy asszony, aki ugyancsak alapos szemrevételezésnek vetette alá az ágytakarót.

Karen rámeredt. Kellemes arcú, korban hozzáillő nőt látott, aki barna haját lófarokba kötve viselte, és nevetőráncok húzódtak a szája mentén. Karen szempontjai azonban megváltoztak. A többi licitálóban potenciális vetélytársat látott, és felkészült rá, hogy külön-külön és egyenként utálja őket.

– Maga is licitálni akar? – kérdezte gyanakvón.

– Elképzelhető. De én se fogom megszerezni. Látja azt a hölgyeményt ott? – bökött hüvelykujjával egy magas, ősz, elegáns nő felé, aki messze kirítt környezetéből: kötött ruhát viselt, harisnyát és magas sarkú cipőt. – Az Liz Nafliger. Az Istennek sincs annyi pénze, mint neki, és lepedőket meg ágytakarókat gyűjt. Bármikor rá tud licitálni az ajánlataimra, mert nekem valamennyi haszonkulcsot is hagynom kell.

– Kereskedő? – kérdezte Karen.

– Harpers Ferryben van üzletem – bólintott az asszony. – Ágytakarók, elegáns huzatok, régi csipke, antikvár ruházat.

– A barátnőm is kereskedő – dicsekedett Cheryl. – Antikvár ruházatra specializálja magát.

– Valóban? – Az asszony szájáról lehervadt a mosoly.

Óvatosan tanulmányozták egymást Karennel. – Hol az üzlete?

– Még nem nyitottam meg – vallotta be Karen. – Most indulok. Az igazat megvallva, nem is nagyon tudom, miféle fába vágtam bele a fejszémet.

– Versenytársnők – nyújtotta napégette, poros kezét a másik. – Helen Johnson vagyok.

Karen bemutatkozott, és Cherylt is bemutatta.

– Nem szándékozom ellened licitálni – kezdte.

– Hű de sokat kell még tanulnod! – tette helyre Helen. – Az égvilágon mindenki ellen licitálni fogsz, és hadd hulljon a férgese. Lizzel viszont értelmetlen lenne tengelyt akasztanod, hacsak nem akarod gonoszságból felverni az árat. *S* ha már a gonoszságnál tartunk: jó lesz vigyáznod ott azzal, ni, látod? Az a kövér kisgömböc, a rózsás orcákkal és a mézédes mosollyal. Baltimore-ban van boltja, és átrendezi a dobozokat, amíg nem nézel oda.

– Nem értem.

Helen megbökte az asztal alá tolt dobozt a szandáljával – Tegyük fel, hogy ezekben a dobozokban kurkászol, és találsz valami kedvedre valót. Licitálni kezdesz az egész tételre, de ez az egyetlen darab, ami miatt megéri az egész. Amikor tehát befut a dobozod, licitálni kezdesz, meg is kapod olcsón. Hip-hip-hurrá, gondolod, amíg jobban meg nem nézed, és fel nem fedezed, hogy éppen az a valami nincs benne. Érdekes véletlen folytán abba a dobozba vándorolt, amit Margie épp az előbb vett meg.

– Nagyon kedves tőled, hogy mindezt elmondod – mondta Karen alázatosan.

– Majd meglátod, gyakran kifizetődik, ha az ember jóban van tettestársaival – felelte Helen. – Mi nem versenyzünk igazán, a szó szokásos értelmében. Mindannyian egyedi darabokban utazunk, így aztán segíthetünk is egymásnak alkalomadtán. Bejön hozzám egy vevő. Nálam éppen nem kapható az a fazon vagy az a méret, tehát hozzád küldöm. Legközelebb te küldesz vevőt hozzám. Ráfázol egy csekkre, figyelmeztetsz engem, én meg majd viszonzom. Aki a tisztességes kereskedői módszerei révén szert tesz némi hírnévre, azzal mások is szívesebben kötnek tisztességes üzletet. Persze hiba lenne, ha extra szívességekre számítanál – tette hozzá mosolyogva – még akár tőlem is.

– Nem volna okos, ha a kereskedők előre megegyeznének, hogy nem licitálnak egymásra? Hanem például sorban mindenki megkapná, amit akar?

Helen igyekezett fölháborodott képet vágni.

– Ugyan, Karen, hiszen ez etikátlan, sőt, egyenesen erkölcstelen lenne! – Hiába próbálta elnyomni derűjét, jókedve kiült az arcára is, és két gödröcskét formált rajta. – Bizonyosra veszem, álmodban se tennél ilyesmit, mint ahogy én sem. Legalábbis nem beszélném meg hangosan.

Látszólag hanyag mozdulattal egy halom fehérnemű felé fordult, amit reménytelenül összekuszáltak az érdeklődő vevők. Helen napsütötte, gyakorlott kezei villámgyorsan végigválogatták őket.

– *S*emmi érdekes – jelentette be. – Különben is csak ritkán vásárolok árveréseken. *S*zörnyű állapotban van itt az áru.

– Miért, hát hol vásárolsz? – kérdezte Karen ártatlanul.

Helen a következő textilkupachoz lépett, nem válaszolt. Karen már megismételte volna a kérdést, de Cheryl oldalba bökte.

– Te tájékoztatnád a többi kereskedőt, hol szerzed be az árut?

– Vagy úgy – súgta Karen.

Néhány öreg ruha és mindenféle tartozék is hevert a kupacban, amiben Helen kutakodott. Az egyiken megakadt Karen szeme, s miután Helen félrelökte, ő utánanyúlt.

Elefántcsont színű selyemből készült ruha volt, laza ruhaderékkal, az igénytelen gallért csipke határolta. Dúsan fodrozott csipke szegélyezte a szoknyát, a nyak és a csípő körül gyöngysorok húzódtak, többnyire hiányosan. Mint jókora, barna pók, a bal csípőről egy selyem művirág félig elrothadt, iszonyatos maradványai lógtak.

– Milyen kedves – a romantikus Cheryl olyannak látta a ruhát, amilyen valaha volt, és nem nézte, mi lett belőle.

– Milyen korból származik, Karen?

Karen Helenre pillantott.

– A húszas évek vége vagy a harmincasok eleje – mondta bátortalanul.

Helen bólintott.

– Borzasztó állapotban van. A csipke reménytelenül szétrothadt, és a gyöngyök legtöbbje hiányzik.

– A textil viszont egész jól megmaradt – vetette ellen Cheryl.

Igaza volt még izzadságfoltok sem látszottak, márpedig Karen azt tanulta, hogy ezek teszik hasznavehetetlenné a selyemruhát a kereskedő számára. Az izzadság elrothasztja a selymet, és nincs az a tisztító, aki el tudná távolítani a foltot.

– Menyasszonyi ruha – állapította meg.

– Nyilván januárban tartották az esküvőt, és a templom fűtetlen volt – nevetett Cheryl. – Persze az is lehet, hogy a történelem leghidegebb arája viselte ezt a ruhát.

– Ugyan ki adná el a menyasszonyi ruháját vagy akár az anyjáét? – tűnődött Karen. – A minap megvettem valakinek az esküvői fátylát komolyan mondom, előbb-utóbb erőt vesz az emberen a cinizmus, ha a házasságra gondol.

– Az enyém volt – közölte hátulról egy hang.

Az ismeretlen kinyújtotta a karját, és megragadta a ruhát. Idősebb nő volt, pamutotthonkát és kifakult sportcipőt viselt. Ráncos, napbarnította arcát nem sminkelte, haját csúf kis kontyban fogta össze a tarkóján. Mélyen ülő szemei különös tűzzel meredtek dús, ősz szemöldöke alól a ruhára.

– Az enyém – dúdolta. – 1931-ben viseltem. Tizenhét éves voltam. Henry meg harmincnyolc. Egész jó parti volt, ami azt illeti. Az ügyvédi társadalom tagja. Elegáns, régi családból származott. 1965-ben mérgeztem meg.

Változatlan arckifejezéssel az asztalra lökte a ruhát, és elvonult.

– Mit mondott? – kapkodott Karen levegő után.

Helen kuncogott.

– Mrs. Grossmuller kissé… – megforgatta ujját a halántéka előtt.

– Nem is mérgezte meg, ugye? – kérdezte Cheryl teljesen megbűvölten.

– Ki tudja? Bíró volt a férje, és az állam legkomiszabb gazemberei között tartották nyilván. Annyi bizonyos, hogy Mrs. G.-t sose tartóztatták le.

Helen barátságosan intett, és odébb sétált. A fészer megtelt, és bejött a kikiáltó, hogy megkezdje az árverést.

Ahogy Karen számított is rá, Helen licitált a menyasszonyi ruhára. Mrs. Grossmuller is. Két pénz! – kezdte a licitet, és sztentori hangon ismételgette ugyanezt az összeget, amit a kikiáltó elnézően figyelmen kívül hagyott. A ruhát Karennek ítélte huszonöt dollárért. Karen tudta, hogy Mrs. Ferris kollekciójában talál majd alkalmas csipkét a szétrothadt részek pótlására. Ha megjavítja és helyrepofozza a ruhát, akár kétszáz dollárt is kaphat érte. Az antikvár esküvői ruha keresett árucikk a romantikus külső iránt vonzódó fiatal menyasszonyok körében.

Vett még néhány ruhát, és erőszakkal kellett visszatartani a licitálástól, mert beleszeretett egy bajor bonbonkészletbe. Olyan drágán kelt el, hogy maga Julie se kérhetett volna többet érte. Helennek igaza volt: a kalákában készült ágyterítőt a gyűjtő vette meg 675 dollárért.

Jócskán délutánra járt, mire Karen és Cheryl úgy döntöttek, hogy mást már nem akarnak venni. Kifizették vásárlásaikat, összeszedték holmijukat. Kifelé menet Helen Johnson magához intette őket.

– Itt a névjegyem. Látogass meg alkalomadtán, vagy hívj fel!

– Igazán nagyon kedves tőled – mondta Karen.

Helen vállat vont.

– Mint már mondtam, előfordulhat, hogy segíthetünk egymásnak.

– Még nincs névjegyem – kotort bele Karen a táskájába papírért és ceruzáért –, mindenesetre itt a címem és az otthoni telefonom… kösz szépen, Helen.

– Ne köszöngess, amíg semmit se tettem érted. Hohó, itt jön Mrs. Grossmuller. Bocsássatok meg, ha levegővé válok. Túl sokszor hallottam már, hogyan mérgezte meg a drága Henryt.

Kecsesen kisuhant a veszélyzónából. Karennek viszont össze kellett szednie a székeket és csomagokat, amelyeket letett, hogy megadhassa Helennek a címét. Nem tudott hát kitérni a roham elől.

– Meggondoltam magam – jelentette be Mrs. Grossmuller. – Mégsem adom el a ruhámat. Adok érte két pénzt.

– De én huszonötöt fizettem érte – protestált Karen.

Veszekedésre számított, és csöppet sem örült a várható vitának, mivel kora ellenére Mrs. Grossmuller erős felépítésű és félelmetes külsejű hölgy volt. Meglepetésére és megkönnyebbülésére Mrs. Grossmuller hirtelen megváltoztatta véleményét, – Na, mindegy, akkor jó. Éppúgy lehet a magáé is, mint bárki másé. Mit is mondott, hogy hívják?

Karen kelletlenül bemutatkozott.

– Örülök, hogy megismerhettem – váltott hirtelen méltóságteljes stílusra Mrs. Grossmuller. – Én pedig Mrs. Henry Grossmuller vagyok. Grossmuller bíró özvegye. Mint már említettem, megmérgeztem őt. 1965-ben.

Mrs. Grossmuller a kocsiig kísérte őket, végig bájosan csevegett. A férje meggyilkolására vonatkozó megjegyzéseitől eltekintve tökéletesen értelmesen társalgott mindaddig, amíg Karen és Cheryl be nem ültek az autóba, és Karen el nem indította a motort. Ekkor Mrs. Grossmuller bedugta fejét az ablakon, és gonoszul Karenre vigyorgott.

– Huszonöt dollár, mi? Köszönöm, angyalkám, elismerem, nem jött rosszkor az a pénz Maga azonban bolond, angyalka, az a gönc két pénzt se ér.

Amikor elvesztették szem elől, éppen a parkoló autók sora mentén sétált lefelé.

– Csak nincs jogosítványa?! – tört ki Cheryl.

– Hogy jöhetett volna másképp ide? – Karen óvatosan kormányzott a hepehupás mezőn. – Nem szorul feltétlenül gyámságra csak azért, mert eggyel több kereke van.

– Mondod te – jegyezte meg szkeptikusan Cheryl. – Mindenesetre, egyvalami javára szól a régiségüzletnek. Csuda pofákkal lehet találkozni.

11. fejezet

EGY VIDÉKI fogadóba tértek be vacsorára, hogy kivárják a hirtelen jött zápor végét, ami az útra zúdulva sekély, sebes patakká változtatta az aszfaltot. Karen feszengve lépett az étterembe átizzadt, gyűrött ruhájában, Cheryl azonban elmagyarázta a pincérnőnek, hogy árverésen töltötték a napot. A nő megértően bólintott.

– Fred Behmnél? Hallom, jókora tömeg gyűlt ma össze nála. Remélem, szerencsével jártak.

Megosztoztak egy fél kancsó boron az alacsony mennyezetű, gyertyafényes helyiségben Karen azon kapta magát, hogy olyasmiről beszél Cherylnek, amit még Ruthnak se mondott el soha. Cherylnek nem volt szüksége borra ahhoz, hogy megoldódjék a nyelve, mindenkivel szóba elegyedett, beleértve a pincérnőt is. Jack föl lett volna háborodva. A beszélgetés kifizetődőnek bizonyult, a pincérnő ismert egy helyet Woodsboróban, amely esetleg kiadó eredetileg egy kisiparos műhelye volt, mindennel fel van szerelve.

Mrs. Grossmullert is ismerte.

– Elég fura jószág, szegénykém. Nem mintha őrült volna vagy mi, egész jól ellátja magát. Csak hát… fura. Állítólag milliókat rejteget valahol, de a viselkedése alapján mindenki koldusszegénynek nézné. Most hozzam a kávét, vagy később?

– Szeretem az ilyen helyeket – jelentette ki Cheryl. – Itt még barátságosak a népek. Nem úgy, mint Washingtonban.

Bevallotta, hogy hiányoznak otthoni barátai. Mark révén megismerkedett ugyan néhány kedves emberrel itt is, őket azonban semmi sem érdekelte, ami Cherylt lekötötte volna. Karen sajnálkozott,

amikor azonban utalt rá, hogy Marknak nem kellene ilyen lehetetlen szerepet erőltetnie a húgára, Cheryl rögtön a bátyja védelmére kelt.

– Semmire se kényszerít, amit én nem akarok. Sose megyek vele az igazán hivatalos rendezvényekre. Nem tudom, hogyan kell ott viselkedni, és csak zavarba hoznám. De rengetegettett értem, és bármit megtennék, hogy segítsek neki.

– Csodálom, hogy ma este nem rohansz haza, hogy feltálald a vacsoráját – Karen máris megbánta gúnyos megjegyzését, de Cheryl nem figyelt fel rá.

– Figyelj, nekem ma egyáltalán nem sürgős hazaérnem. Tényleg. Ma van a Gyilkosok Klubja, összeülnek, és…

– Az micsoda?!

Cheryl kuncogott.

– Én hívom így. Mark együtt sörözik egy barátjával, és vitatkoznak. Az égvilágon mindenről vitatkoznak, de Tony zsaru, nyomozó, és elsősorban a bűntények érdeklik.

– Nem meglepő – vélte Karen. – Bár ha jobban meggondolom, miféle ünnep az ilyen? Az ember úgy vélné, éppen elég bűnténnyel van dolga hét közben is, nem?

– Biztos, ők azonban régi bűntényekkel foglalkoznak, klasszikus megoldatlan gyilkosságokkal. Emlékszem, egyszer az egész éjszakát azzal töltötték, hogy valami angol királyról vitatkoztak, aki mindkét unokaöccsét meggyilkolta. Illetve Mark szerint nem is tette.

– Harmadik Richárd?

– Azt hiszem. Úgy van, te mindent tudsz a történelemről – nézett Cheryl tisztelettel Karenre. – Nekem kínai volt az egész. Azért tudod, elég érdekes dolgok ezek. Nekem igazán kényes a gyomrom, sose mentem Joe-val vadászni, pedig pompásan lövök, de ezekben a régi ügyekben van valami izgalmas. Annyira régen történtek, hogy nem is tűnnek valóságosnak. Mintha könyvet olvasna az ember.

– Szóval Mark szerint Harmadik Richárd ártatlan – mulatott Karen.

– Ó, hát ismered Markot, bármiről képes vitatkozni. Felvállalja az ellenkező álláspontot, csak hogy Tonyt mérgesítse. Egyszer hatalmasat veszekedtek valamin, ami még 1850 körül történt a Bell boszorkány, azt hiszem, így hívták…

– Boszorkány? Az nem bűntény, az tiszta babona.

– Persze, te is tudod, meg én is tudom sőt, Mark is tudja. Viszont szereti kihozni Tonyt a sodrából. Tony szerint mindennek ésszerű magyarázata van, és rögtön bepörög, ha Mark szellemekről meg kísértetházakról kezd beszélni.

– Rokonszenves ember lehet.

– Meg kell ismerkedned vele! Nagyon rendes pasas.

– De nem olyankor, amikor ülést tart a Gyilkosok Klubja. El se tudom képzelni, hogy találhat valaki ilyesmit érdekesnek.

– Tényleg? Véletlenül megláttam az éjjeliszekrényeden azt a könyvet…

Karen először nem is értette.

– Ó, a Georgetown legendái! – kiáltott fel. – Julie sózta rám a minap vagy azt hitte, rémálmaim lesznek, vagy pedig arra számított, hogy elkeserít, amit Mrs. MacDougalról hordanak össze benne.

– Pompás barátnő – állapította meg Cheryl. – Ne akard elhitetni velem, hogy Mrs. MacDougalnak kísértetei vannak. Bár, ha létezne ilyesmi, az ő házában otthon érezné magát.

– Nem kísértethistóriát írtak róla, hanem botránykrónikát – Karen nem tudta elrejteni viszolygását. – Ötvenéveset. A könyv szerint valami ostoba főbe lőtte magát Mrs. Mac biliárdszobájában, öngyilkos lett szerelmi csalódásában.

Cheryl elvigyorodott, de gyorsan le is hervadt szájáról a mosoly.

– Igazán sajnálom. De olyan viccesen hangzott, ahogy elmondtad.

– Nem is igen lehet komolyan venni – helyeselt Karen. – Az idő tompító hatását illetően pedig igazad van képtelenség érzelmileg átélni valamit, ami olyan rég történt.

– Nem beszélnél így, ha hallottad volna azt a két fickót Harmadik Richárdról vitatkozni – felelte Cheryl sötéten.

Mire elszánták magukat az indulásra, már elvonult a vihar. Alig volt forgalom a békés vidéki úton. Barátságos csöndben haladtak. A sötétedő égen felragyogtak az első csillagok. Cheryl csöndesen simogatta a menyasszonyi ruha lágy selymét, majd ábrándosan megszólalt: – Biztos unod már, hogy folyton ezt hajtogatom, de csuda nagyra tartalak.

– Ezt akkor se unom meg, ha öregebb leszek Mrs. Macnél. Ha viszont az üzleti elképzeléseimre célzol, már ha szabad így hívnom őket, akkor be kell vallanom: semmi elismerésre méltót se tettem. A szerencsémnek és a barátaim jóakaratának köszönhetek mindent.

– Akkor is pompás dolog. A régi ruházat meg az alsónemű bocsánat, fehérvarrottas, olyanok, mintha élnének, nem gondolod? Megvan a maguk története, mint az embereknek is.

– Számomra az antikvár ruha csak portéka – Karen belelépett a fékbe, mert két csillogó kör tükrözte vissza a reflektorok fényét. A nyúl bölcsen visszavonult az út menti bozótba.

– Vigyázz… Jaj de jó, hogy észrevetted! Nem gondolhatod komolyan, hiszen tele vagy képzelőerővel. Itt van ez a menyasszonyi ruha. Nem látod magad előtt a szegény kislányt, alig tizenhét éves, ott áll a pap előtt hideg, mint a jég, hiszen féli és gyűlöli jövendőbelijét…

– Micsoda romantikus vagy – mondta szeretetre méltóan Karen. – Csak mert a szerencsés hölgy nem izzadt…

– Gyűlölte – bizonykodott Cheryl. – Tudom, hogy gyűlölte.

Karen hallgatott. Cheryl oldalba bökte.

– Min töröd a fejed? Idáig hallom, hogy gondolkodol valamin.

– A múlt héten történt egy eset – mesélte Karen. – Bejött egy lány, és fel akarta próbálni a bakfisruhát, amit a kirakatba tettem. Halvány rózsaszín sifon, klipszekkel és ólomkristály gyöngyökkel. Jól állt neki, törékeny, sovány kislány volt, az az étvágytalan fajta, de alig bújt bele, máris letépte magáról. Meg tudtam volna ölni, az ember nem bánhat durván az ilyen ruhákkal, túl öregek, túl könnyen szakadnak. Rendre is utasítottam, no nem ordítva, csak hidegen és komiszan Ő meg rám meredt azokkal a halványkék döglötthal-szemével, és azt mondta: Nem érzi a vibrációt? Valami rettenetes történt az asszonnyal, aki ezt a ruhát hordta! Akkor se kellene, ha ajándékba adná!

– Juuuj! – Cherylre nagy hatást gyakorolt a történet.

– Én azt hittem, csak megjátssza magát. Sőt – tette hozzá Karen nyomatékosan –, még most is azt hiszem.

– Ó, hát persze! Nem akarok én belemagyarázni semmi kísértetiest. Ahogy Tony mondja, mindennek megvan a maga ésszerű magyarázata. Nyilván azért gondolok ilyesmire ezzel a ruhával kapcsolatban, mert találkoztam Mrs. Grossmullerrel, és hallottam, miket mond a… a férjéről. Azért a ruhák mégiscsak mondhatnak valamit a népekről, akik viselték őket, nem? Ha például az összes varrás laza és megnyúlt, akkor valószínű, hogy az asszony vagy túl szegény volt, és nem vehetett új ruhát, amikor ezt kihízta, vagy pedig hiúságában nem ismerhette be, hogy nagyobb méretre van szüksége.

– A ruha ugyanolyan történelmi műtárgy, mint a cserép vagy a szerszám – értett egyet Karen. – Feltételezésem szerint külön misztikum lengi körül őket azáltal, hogy viselőik ténylegesen megérintették és alakították őket. A ruházkodás tanulmányozásával bámulatosan sokat megtudhat egy kultúráról a történész: nem csupán a divatra vonatkozó puszta tényeket ismeri meg, hanem a korszak politikai és szociális attitűdjét is. A tizenkilencedik század vége felé például a nők ruházata közvetlenül kifejezte társadalmi státusukat: a szoros fűzők, súlyos, ormótlan szövetek, hosszú szoknyák tökéletesen meggátolták, hogy viselőjük bármiféle értelmes tevékenységben részt vegyen.

– Csuda elegánsan beszélsz – jegyezte meg Cheryl.

Hanghordozásából semmire se lehetett következtetni, és a sötétben Karen nem látta az arcát.

– Igazán nem akartam… – kezdett mentegetőzni.

– Ne bomolj, nekem tetszett – szólt rá Cheryl, majd kicsit később még hozzátette: – Nem nézel le engem, örülök neki.

Karen úgy döntött, inkább az utcán parkol aznap éjszaka, mintsem hazacipelje összes szerzeményüket a garázsból. Több kört kellett tennie a háztömb körül, amire parkolóhelyet talált volna. A nyugati égbolt alján derengő bíbor csíkoktól eltekintve fekete volt az ég, a nedves járdákon reszketve tükröződött az utcalámpák fénye.

Karen nem számított rá, hogy ilyen későn érnek haza, egyetlen lámpát se hagyott égve. Míg óvatosan végigtapogatóztak a kaputól a bejáratig vezető rövidke járdán, Cheryl kezéből kicsusszant a doboz, és tartalma a földre szóródott.

– A fenébe! – bosszankodott Cheryl. – No mindegy, úgyis ki kell mosni mindegyiket. Ne akarj segíteni, Karen, a te kezed is tele van. Nem gyújtanál valami fényt, hogy lássam, mit csinálok?

Karen felszaladt a lépcsőn, igyekezett elővenni a kulcsot, anélkül hogy elengedné a kezében szorongatott székeket és a hóna alá gyűrt ruhákat. Cheryl még a járdát szegélyező puszpángbokrok alatt matatott, amikor Karen kinyitotta az ajtót, és belépett a sötét hallba.

Mielőtt a villanykapcsolóhoz nyúlhatott volna, valaki megragadta. A támadás olyan váratlanul érte, hogy egy pillanatra megdermedt. Ennyi elég is volt az ismeretlen, tapogatózó kezeknek, hogy utat találjanak torkához, és bezáródjanak körülötte. Az ajtó puskalövésnyi csattanással becsapódott. Valahonnan a ház belsejéből lehallatszott a kutya tompa, izgatott ugatása. Ezeket hallotta, meg a rekedt, suttogó hangot, mielőtt a fülében bömbölő vére minden zajt elfojtott volna.

Táncolt a fény a szeme előtt, amikor erőnek erejével felemelte szemhéját. Hátán feküdt, az előszoba csillárjába bámult. Senki sem volt benn, csak Alexander. Pár méterrel odább ült, és bár szeme szokás szerint nem látszott ki bundája alól, ugrásra kész testtartásából Karen arra következtetett, hogy őt figyeli. Karen fejmozdulatának láttán kurta, parancsoló ugatást hallatott, majd kikocogott a szobából.

Futó léptek zaja jelezte Cheryl jövetelét. Sápadtan, levegő után kapkodva térdelt Karen mellé.

– Elmenekült, a fene vigye el! Jól vagy? Feküdj nyugodtan! Értesítettem a rendőrséget, akármikor megérkezhetnek.

– El ne hidd! – Karen a torkát markolászta. – Semmi bajom. Segíts felkelnem.

Cheryl közreműködésével a nappaliba támolygott, és lerogyott a kerevetre. Cheryl aggódva meredt rá.

Mit szólnál egy csésze teához?

– Mit szólnál egy kupica piához? – felelte Karen.

– Jó – Cheryl elindult, hogy frissítőket keressen. Karen elrendezte szoknyáját, és igyekezett összeszedni gondolatait. Fizikailag nem volt rossz állapotban. A fején nőtt púpon és fájós torkán kívül semmi baja. A reszketést viszont nem tudta abbahagyni. A nyugodtan lófráló kutya látványa kifejezetten feldühítette.

Cheryl visszatért, a kezében két pohár.

– Nekem se fog ártani – jelentette be. – Felőled viszont nem vagyok biztos. Hány ujjamat mutatom?

– Egyet se. Mind a tízzel a poharakat szorongatod. Nincs agyrázkódásom, akkor vertem be a fejem, amikor elestem. Semmi bajom, csak… csak…

– A megrázkódtatás – mondta gyengéden Cheryl. Kezével igyekezett enyhíteni Karen kezének remegését. – Tessék! Lassan idd!

Brandyt hozott, az alélt asszonyok hagyományos gyógyszerét. Karen utálta ezt az italt, de nem szólt.

A párlat méltónak bizonyult hírnevéhez: már az első néhány korty megszüntette keze remegését.

Hagyta, hogy Cheryl elvegye a poharát. Hátradőlt a párnákra. Cheryl arca visszanyerte színét az előbb még olyan sápadt volt, mint egy kifehérített alsószoknya.

– Nagyszerű benyomást teszünk majd a zsarukra – hörpintett Cheryl a poharából. – Mindketten szesztől büzlünk.

– Ne várd, hogy egyhamar megérkeznek. A hétvégi mulatózok most fejezik be vigalmaikat, ilyenkor egy-egy közönséges betörés nemigen hozza ki a sodrukból a kékruhás fiúkat.

Kisvártatva azonban erélyes dörömbölés hallatszott a bejárati ajtó felől.

– Micsoda lelkesedés – állapította meg Karen meglepetten. – Cheryl, volnál szíves…

Cheryl lassan felállt.

– Azt hiszem, lehet… – kezdte.

– Jaj, várj! Hol van Alexander?

– Talán a konyhában. Ide figyelj, Karen, jobb, ha megmondom…

– Jobb, ha beengeded őket, mielőtt szétrúgják az ajtót. Nem számítottam ekkora buzgalomra.

Már a dörömbölés hevességéből és Cheryl habozásából rá kellett volna jönnie, hogy nem a rendőrség érkezett.

Nyilván Marknak is szólt, nemcsak a zsaruknak, gondolta Karen. Hiszen a bátyja.

Mark nem egyedül jött. Fiatalos, izmos férfit hozott magával, akinek barna arcbőre és áttetsző, barna szeme kreol ősökről árulkodott. Szinte hihetetlenül jóképű volt az ember szinte várta, hogy feltűnik a sminkes, és a rendező kiabálni kezd: Második jelenet! Felvétel, indít!

A dús bajusz csak félig rejtette el a vékony, finom metszésű ajkakat. Markhoz hasonlóan farmert és a nyakán nyitott, rövid ujjú, kockás inget viselt. Mark mellett azonban olyan takarosnak látszott, mint egy reklámfigura. Mark borotválatlanul jött el, kockás ingét foltok pöttyözték. Sörfoltok – állapította meg Karen. Emlékezett Mark szokására: sörösdobozt használ mutatópálcaként, azzal hadonászik a levegőben, míg felsorakoztatja érveit, és azzal veri az asztalt, ha nyomatékot akar adni egy gondolatnak. Mindig roppant alázatosan mentegetőzött, ha a sör a bútorokra és mások ruhájára fröccsent…

Pár másodpercig mindenki hallgatott. A sötét férfi bosszankodó pillantást vetett csöndesen bámuló társára, majd félszegen elmosolyodott.

– Tony Cardoza vagyok…

Karen még mindig zavart volt, és bizonytalan.

– Az lehetetlen. Tony, a zsaru? Tony, az ésszerűség bajnoka? Tony, aki szabad idejében ősrégi gyilkosságokról vitatkozik?

Cardoza mosolya lehervadt ajkáról, Mark viszont megtalálta a hangját.

– Mi bajod van, Karen? – Pillantása az asztalon egymás mellé állított két konyakos pohárra tévedt. – Tudhattam volna! – húzta fel a szemöldökét. – Itt üldögélnek, és becsiccsentenek; sose bírtad az italt, az istenfáját, Cheryl, lehetett volna annyi eszed, hogy beteg embernek nem adsz alkoholt! Lehet, hogy agyrázkódása van, vagy… vagy…

– Vigyázz! – förmedt rá Karen. – Cheryl! Kapd el!

Elkésett. Alexander csak egyetlen pillanatig habozott, mert nem tudta eldönteni, melyiküket harapja meg először. Telibe kapta Mark lábikráját, és nyálát csorgatva, hangosan morogva lógott rajta. Cardoza döbbenten bámult, Mark káromkodott, Cherylnek pedig a könnyei potyogtak a kissé hisztériás nevetéstől.

Nem sokkal később megérkezett a rendőrség. Cheryl eltávolította a kegyvesztett Alexandert, s Cardoza bemutatkozott ugyan a járőrnek, de rögtön utána vissza is vonult: követte Cherylt a konyhába. Mark mereven, homlokát ráncolva ült, karját összefonta, mialatt a rendőrtiszt jegyzőkönyvbe vette Karen vallomását. Mark méltóságteljes magatartását csak kevéssé árnyékolta borotválatlan arca és leffegő nadrágszára, ami jókora darab szőrös lábikrát fedett fel.

A nyilatkozat hamar elkészült. Karen nemigen tudta mivel kiegészíteni a puszta tényeket: – Amikor kinyitottam az ajtót, valaki torkon ragadott. – Mark kikísérte a rendőrt. Kezdeti kitörése óta nem szólt Karenhez.

Karen magára maradt, és elbóbiskolt. Nem is ébredt fel, amíg meg nem hallotta Cheryl suttogását: – Szegény picikém, teljesen kikészült. Ágyba dugom. Mark, nem tudnád…

Karen szemei felpattantak.

– Nem kell engem cipelni. Mark, ne merészeld… túl nehéz vagyok…

– Semmi probléma, edzésben vagyok – kettejük régi, csaknem elfeledett tréfáját idézte fel Mark mosolya. Vékony alkata, nem éppen eget verő termete többeket, köztük eleinte még Karent is arra ösztönözte, hogy alábecsüljék szíjas erejét. Karen szája sarka akaratlanul felfelé húzódott az emlékek hatására. Mégis egész teste megmerevedett, amikor Mark karjai felemelték. Mark már nem mosolygott.

– Nyugodtan engedd el magad! Ne félj, nem élek vissza a helyzettel, miközben itt lábatlankodik egy zsaru…

– Én… öööö – nyögte Cardoza –, talán jobb, ha megyek…

– Ne, kérem, ne! – mormogta Karen. – Úgy értem… szeretnék beszélni magával a történtekről.

Mark megindult fölfelé a lépcsőn. Könnyedén mozgott, mintha üres ruhacsomót vinne. Karen érezte a feszülő izmokat a vékony ing alatt, de amennyi érzelem Mark arcán tükröződött, tényleg tarthatott volna akár üres ruhát is a karjaiban. Miért kell nekem ilyesmin töprengenem? – gondolta Karen. Nagyon nyomorultul érezte magát. Aztán elfutotta a méreg. És miért kell neki olyan átkozottul érzékenynek lennie?!

– Még csak jelen se vagyok hivatalosan – tiltakozott Cardoza.

A lépcső alján magyarázott, amikor Mark felért Karennel a szobába. Karen sikolyát hallva rohant fel a lépcsőn.

– Mi a fene…

– Nézzétek… nézzétek csak! – sikoltotta Karen. – Nézzétek, mit tett a gyalázatos! Minden holmim… mind tönkrement… órákon át mostam és vasaltam…

– Kérlek… ne… rugdalózz! – lihegte Mark. – Nem szeretném, ha ráejtenélek a…

– Tegyél le!

– Hová?

Ésszerű kérdés volt. A matracot kirángatták az ágyból, a lepedőt, takarót széthajították. Minden komód, szekrény fiókjait kihuzigálták, tartalmukat felforgatták, vagy rettenetes összevisszaságban a földre szórták.

Cardoza levegő után kapkodva dőlt az ajtófélfának.

– Így megrémiszteni engem! – morgott ingerülten. – Tudom, rendetlenség van. Láttam. Ugyanígy néz ki a többi hálószoba is…

Karen, arcát Mark vállába temetve, vad zokogásban tört ki.

– Képes sírva fakadni egy halom ruha miatt! – csóválta fejét Cardoza. – Sose fogom kiismerni magam a nőkön. Már javában nagyra becsültem a hidegvérét, ahogy édesen mosolyog, és ugrat engem…

– Micsoda nőgyűlölő szöveg! – csattant fel Cheryl. – Késleltetett sokk volt ez, semmi más. Szeretném látni, te hogy viselkednél, miután valaki félig megfojtott, és majdnem halálra rémisztett. Sőt mi több, Tony Cardoza…

– Oké, oké – nézett Cardoza szeretettel Cherylre, ahogy egy bájos kisgyerekre mosolygott volna. – Figyelmeztethettem volna Karent. Meg téged is, Cheryl, már attól tartottam, te is bőgni kezdesz.

Karen az időközben helyreállított ágyban feküdt.

Cheryl lesújtottan mormogott, míg a gyűrött ruhaneműt simítgatta és hajtogatta. Mark lábát kinyújtva, keserű arckifejezéssel terpeszkedett egy kényelmesen túltömött karosszékben. Cardoza az asztal előtt ült, karba font kézzel, egyik lábát a másik térdén átvetve meglepően otthonos benyomást tett. Volt valami őrjítően barátságos az egész jelenetben mindannyian teáztak – Cheryl, úgy látszik, egyetemes gyógyszernek tekintette a teát –, kivéve Cardozát, aki sört ivott.

– Nem vezetek – magyarázta méltóságteljesen. – Mark viszont egy kortyot sem kaphat.

Karen középkori uralkodónak érezte magát, aki a kor szokásainak megfelelően a hálószobájában tart kihallgatást, vagy inkább beteg gyereknek, akit meglátogatnak a felnőttek. Cheryl a legkevésbé gyűrött fehér hálóinget adta rá, hosszú ujjakkal, a mandzsettánál zsabóval az ing egészen a fodrokkal díszített gallérig zárt volt.

– Szóval valamelyik ablakon jött be – mondta Mark.

– Minden bizonnyal. A hátsó ajtót nyitva találtuk, de feltételezhetjük, hogy belülről nyitotta ki felkészült a szokásos gyors menekülésre. A záron nincs nyoma babrálásnak, és az egyik földszinti ablak nyitva volt.

– Ostobaság! – nézett Mark Karenre.

– Mi sem könnyebb, mint kifeszíteni azokat a százéves ablakzárakat – sietett Tony Karen védelmére. – Elég baj, hogy az itteni lakosok akkora szeretettel csüggenek a régiségeiken az ablakkeretek olyannyira megvetemedtek, hogy minden további nélkül be lehet tolni egy feszítővasat az ablaktáblák közé.

– Ujjlenyomatok? – kérte számon Mark. – Lábnyomok?

– Tucatszor megbeszéltük már, Mark – mondta Cardoza türelmesen. – A hátsó udvaron más sincs, csak fű, sóderrel felszórt utak és csinosan kihelyezett talajtakarás. Sehol egy tenyérnyi sár, pedig mennyire kapóra jönne. A pasas felmászott a kerti bódé tetejére, és a falon keresztül meglépett. Ami az ujjlenyomatokat illeti, természetesen ellenőrizni fogják, de manapság a legtöbb gazembernek van annyi esze, hogy kesztyűt használjon.

– Nyár közepén? Kedvenc iszákosod, aki valószínűleg annyira beszívott, hogy azt se tudja, melyik végén hordja a fejét?

– Mire célozgatsz?! – csattant fel Cardoza. – Hogy Mrs. Nevitt titkos ellenségre tett szert, aki most az életére tör?

Karen szemei tágra nyíltak.

– Hé, álljunk csak meg egy percre!

– Nem, dehogy! – morogta Mark.

– A pasas egyedül volt – fejtegette Cardoza. – Cheryl csak egy fickót látott, voltaképpen csak egy árnyékot. Ha ketten vagy többen lettek volna, akkor esetleg… mindenesetre, nem szaladnak el feltétlenül. Úgyhogy nincs szó bűnbandáról. A betörőbandák tévékészülékekre, hifire, ilyesmire utaznak. A mi emberünk a hálószobákat dúlta fel, nem a földszinti helyiségeket. Pénzt vagy ékszereket keresett, valamit, ami kicsi és hordozható és könnyen zaciba csapható. Ez a kézenfekvő, ésszerű következtetés, és itt pusztuljak el, ha értem, miért akarsz mást belemagyarázni.

– Dehogy akarok. Egyszerűen nem értem, miért…

Megszólalt a telefon. Mark átnyúlt Karen előtt, és felvette.

– Hello! Igen, itt van, de nem áll módjában a telefonhoz jönni. Átadhatok valami… Hogy mit? A nevem Brinckley. Mark Brinckley. És maga kicsoda?

A hirtelen csöndben kihallatszott a kagylóból a távoli hang érthetetlen motyogása. Bíborvörös szín öntötte el Mark nyakát, és lassan a homloka felé tört.

Karen felült. Ismerte ezt a jelenséget. Nem zavart vagy szégyent jelzett, Mark sohase jött zavarba. Tiszta, lángoló düh volt.

– Add ide a telefont! – vette ki Mark kezéből a kagylót. – Hello, Jack!

– Egész nap kerestelek. Hol voltál?

– Másutt.

Kétségkívül. Miért nem válaszolsz az ügyvédem leveleire?

A hideg, metsző hang, az ellentmondást nem tűrő stílus a szokásos hatást gyakorolta rá. Képtelen volt hasonlóképpen visszavágni azon kapta magát, hogy gyámoltalanul motyog: – Én nem… Kicsit zaklatott voltam…

– Ahhoz nem, hogy vigaszt keress! Látom. Elég felelőtlenül járt el Brinckley, hogy ilyen késői órában felvette a telefont. Ebben az államban a házasságtörés még mindig válóok, és akad bíró, aki figyelembe is veszi, amikor a tartásdíj megállapítására kerül sor.

– De én nem…

– Nem mintha bármi kifogásom lenne. Korrekt gondolkodású ember lévén kötelességemnek éreztem, hogy felhívjam a figyelmedet a rád váró jogi következményekre. Személy szerint megkönnyebbüléssel veszem tudomásul, hogy oltalmazóra akadtál. Eléggé alkalmatlan vagy az önálló életre. Nagyon rendes volt Brinckleytől, hogy visszafogadott. Mások esetleg finnyásabbak lettek volna a másodkézből származó áru tekintetében. No de Brinckley sose volt válogatós.

Hangja egyre élesebben és magasabban szólt.

– Tedd le! – parancsolta hirtelen Mark.

– Mi? – Karen szédült. Jack még mindig beszélt hangja hisztériásan süvöltött.

– Tedd le a kagylót!

– Ó! – Karen engedelmeskedett. Tenyerét a lepedőbe törölte.

– Ha akarja, bírói úton elejét veheti a zaklatásnak, ugye, tudja? – kérdezte Cardoza, mindenki pillantását kerülve.

Ismét megszólalt a telefon. Mark felvette. Már lecsapta volna, amikor Cardoza hanyagul odaszólt: – Nem adnád ide?

Mark arcán alábbhagyott a lobogó pír. Komoran mosolyogva Tony kezébe nyomta a kagylót.Karen hallgatott.

*S*ebzettnek érezte magát, és émelygett a szégyentől. Elég jól el tudta képzelni, mit mondott Jack Marknak.

– Cardoza detektívfelügyelő vagyok a Washingtoni Kerületi Rendőrségtől – közölte. – Kivel beszélek?

A válasz kivehetetlen volt. Cardoza vigyorogva Karenre kacsintott.

– Ma éjjel betörtek Mrs. Nevitt otthonába, és őt magát is megtámadták. Mit is mondott, honnan hív? Értem. Feltételezem, hogy ezt tanúkkal is tudja igazolni?

Újabb érthetetlen motyogás. Cardoza teli szájjal mosolygott, kivillantak egyenletes, fehér fogai.

– Hogyne, megértem az aggodalmát. Átadom Mrs. Nevittnek. Jó éjszakát, Mr. Nevitt! – letette a kagylót. – Remélhetőleg ez elég lesz neki.

– Mr. Cardoza – kiáltotta Karen lelkesen –, azt hiszem, imádom magát!

– Akkor talán Tonynak is szólíthatna.

– Ha eleget bókoltatok egymásnak – préselte ki Mark összeszorított ajkai közül –, akkor visszatérnék a tárgy megvitatásához.

– Nincs itt mit megvitatni – Tony kezdte elveszíteni türelmét. – Legalábbis semmi sincs, amin elindulhatnánk. Ha legalább személyleírásunk lenne…

– Még csak nem is láttam azt az embert – mondta Karen. – Hátulról ragadott meg, és koromsötétség volt a hallban.

– Biztos, hogy férfi volt?

– Hát persze… Nem. Nem, semmiben sem vagyok biztos, csak abban, hogy az illetőnek két keze volt.

– *S*emmi sajátos illat? Arcszesz, mosdatlanság…– Markra pillantott –, marihuána, alkohol?

– Nem emlékszem.

– A kezeken kívül érzett valami mást is? Ruhát, hajat, bajuszt, szőrmét? Kicsi volt-e a keze, vagy nagy? Nem volt-e kérges?

Karen egyfolytában a fejét rázta.

– Nem láttam a támadót, nem éreztem és nem is szagoltam.…Ó!

– Nos? – ült föl Tony éberen.

– Hallottam – mondta lassan Karen. – *S*uttogott. Egyenesen a fülembe suttogott, ugyanazt mondta újra meg újra, mint egy magnószalag: Hol van, hol van, hol van?!

12. fejezet

AZ OC*S*MÁNY *S*UTTOGÁ*S* volt aznap este Karen utolsó tudatos emléke. Halványan érzékelte még a hangokat és a mozgolódást, ahogy Cheryl kitessékelte a férfiakat a szobából, s eljutott a füléig Cheryl bejelentése, hogy itt marad éjszakára, őrömmel fogadta az ajánlatot; egyébként is túl álmos volt mindenféle tiltakozáshoz. Most, hogy eszébe jutott a suttogás, sehogy se ment ki a fejéből, ott visszhangzott gondolatai folyosóján szinte félt elaludni, nehogy az álmába is betörjön.

Várakozása ellenére mélyen és álomtalanul aludt, míg fel nem ébresztette az ágyát is megremegtető, hatalmas huppanás és az arcát megcsapó forró, nem éppen jó szagú lehelet. Természetesen Alexander látogatta meg. Az arcába bámuló díjnyertes rusnyaság olyan szörnyű volt, hogy ijedtében becsukta alig kinyitott szemét. Alexander az orrába harapott. Karen sikítva felült. Alexander az ágy lábához hátrált, és hangos ugatásba fogott.

Magyarázatának lényegét a leglassúbb elme is felfoghatta. Karen az órára nézett, és belátta, hogy a kutyának van igaza. Elmúlt kilenc, márpedig, munkanap lévén, tizenegyre a boltban kell lennie. Felkelt. Fájós torkától eltekintve feltűnően jól érezte magát. A szobában változatlanul eluralkodó felfordulás láttán elfutotta a harag, s vérében egészségesen megugrott az adrenalin szintje.

Cherylnek csak arra futotta az idejéből, hogy összehajtogassa és a székekre meg a sublódra terítse a gyűrött ruhákat. Szánalmasan fityegtek az üres ruhaujjak és az ernyedt szoknyák. Legtöbbjüket moshatja és vasalhatja újra. Karen toporzékolt és káromkodott mérgében, ahogy eszébe jutott a sok-sok órányi, kárba veszett munka.

Javában szitkozódott, amikor rés nyílt az ajtón.

– Nem rovom föl neked – hallatszott Cheryl hangja – de jobban tennéd, ha takarékoskodnál az erőddel. Jöhet a reggeli?

– Igazán kár volt ennyit fáradnod.

– Semmiség – Cheryl az asztalra tette a tálcát más szabad felület nem is akadt a szobában. Szomorúan szemrevételezte a zűrzavart, és a fejét rázta. – Hátborzongató, annyi szent. Azért, tudod, elég olcsón megúsztad: csak gyűröttek és piszkosak lettek. Hallottam olyan esetekről, amikor a betörő se kábítószert, se pénzt nem talált, és dühében késsel összehasogatott meg… öööö… be isszennyezett mindent.

– Tudom – Karen elismerően szimatolt. – Isteni illata van a kávénak. Remélem, velem tartasz.

– Két csészét hoztam – Cheryl az asztalhoz húzott egy széket. A sonka illatára Alexander előbújt az ágy alól, és Cheryl lábához kuporodott.

– Nocsak, nocsak – nézte rosszallóan Karen –, milyen illemtudó lettél, most, hogy ételszagot érzel!

– Nem is komiszságból harapdálja az embereket – kelt védelmére Cheryl. – Csak afféle rossz szokás. Kifejezetten odavan érted, a világért el nem hagyta volna a szobádat ma éjjel.

– Friss fejlemény. Eddig még udvariasnak se volt nevezhető.

Alexander Cheryl térdére tette első mancsait, és felugatott. Cheryl jámboran átengedte a sonkát, amibe éppen bele akart harapni. A kutya elégedett morgást hallatva visszavonult zsákmányával a szék alá.

– Ma valahogy vidámabbnak látszik – állapította meg Karen. – Lehet, hogy eseménytelennek találta az életét. Mi sem hoz több izgalmat egy kutya hétköznapjaiba, mint egy jó kis betörés. Házőrző kutyaként viszont nem sok díjat nyerne nálam.

– Nem az ő hibája volt. Bezárták az ebédlőbe. Elég vidámnak látszol ahhoz képest, hogy tegnap félig megfojtottak. Hogy vagy?

– Fáj egy kicsit a torkom, egyébként jól – Karen lenyomott egy falat rántottát. Még háborgott a gyomra, de hálás volt Cheryl szívességéért s még jobban azért, hogy Cheryl igyekszik úgy tenni, mintha semmi nyomasztóbb nem történt volna az éjszaka, mint az a sikertelen betörési kísérlet.

– Sokkal rosszabb bőrben lennék, ha nem siettél volna segítségemre – mondta. – Igazán bátor dolog volt, de elég meggondolatlan is. Hogy jutottál be? Mintha hallottam volna becsapódni az ajtót…

– Onnan tudtam, hogy valami baj van. Úgy gondoltam, biztos nem csapod be az orrom előtt az ajtót, amikor ott ácsorgok a sötétben. Szerencsére a zárban hagytad a kulcsodat. Amikor benyitottam, csak valami alaktalan sötétséget láttam, amint belevész a homályba. Mire villanyt gyújtottam, és megállapítottam, hogy nincs komoly bajod, meg Alexandert is kiengedtem az ebédlőből, a pasas már kiment a hátsó ajtón. Rögtön utána kellett volna rohannom.

– Jóságos ég, dehogy! – kiáltott fel Karen. – A leghelyesebben cselekedtél.

– Nem haragszol, amiért idehívtam Markot?

– Nem, nem – Karen mély levegőt vett, és belevetette magát a témába, amit oly gonddal került eddig. Olyan volt, mintha fejest ugrana a medencébe, amiben víz helyett valami nyúlós, iszapos lé poshad. – Csak azt sajnálom, hogy végig kellett hallgatnod azt a telefonbeszélgetést.

– Nem is hallottam semmit.

– Eleget hallottál ahhoz, hogy rájöjj, mi folyik itt. Ugyanolyan jól… nem, jobban ismered Markot, mint én, láttad már ilyen mérgesen, el tudod képzelni, mit hallott. Jacknek viperanyelve van, napokig fáj a csípése. Mark legalább némi elégtételt meríthet a tényből, hogy igaznak bizonyultak a vádjai – nevetett Karen minden vidámság nélkül. – Önzőnek és paranoiásnak neveztem, amikor azt állította, hogy Jack mindenekelőtt rajta akart bosszút állni azzal, hogy engem feleségül vett. Most már belátom, hogy igaza volt. Meg is kéne mondanom neki. Ez a legkevesebb, amit megérdemel, miután tegnap este kitettem annak a… annak a szemétségnek.

– Elég ebből! – förmedt rá Cheryl.

– Tessék? – Karen együttérzésre számított teljesen váratlanul érte Cheryl haragos arca és ingerült hangja.

– Elég az önvádból! Tévedtél, na és? Mindenki téved. Nem tehetsz róla, hogy a férjed egy komisz gazember. Mark pedig nagyfiú. Ezerszer rosszabbat is hallott már, mint amit a férjed feltálalhat neki. Nap mint nap olyasmit hall – ijedten a szájára csapta a kezét. – Nem kellett volna ezt mondanom – motyogta a tenyere mögött. – Olyan tapintatlan vagyok…

– Olyan tapintatos vagy, hogy az már túlzás – Karen lassan magához tért meglepetéséből. – Szóval te tudtál Jackről meg az ő… kedvteléseiről, igaz? Mindvégig tudtál mindent. És Mr. Cardoza… Tony, ő is. Különben nem kapcsolt volna olyan gyorsan. Természetesen aligha vádolhatom Markot, amiért megosztja bajait a legjobb barátaival. Minden oka megvan rá, hogy megvessen engem.

– Már megint kezded. Mióta vagy te a kis Mrs. Mártír? Mit tett veled az az ember?

– Nemcsak Jack hibája volt – mondta Karen vontatottan. – Hagytam, hogy ezt tegye. Sosem voltam igazán agresszív. A nővérem volt kettőnk közül a keményebb, okosabb, csinosabb, idősebb is… ki ne merj nevetni, Cheryl!

– Nem nevetek.

– Pedig volna rá okod. Elég ostobán hangzik, nem? Sarah mindig nagyszerű volt. Most is az. Nem tehet róla, hogy magasabb és okosabb nálam… Mit tehetett volna? Vágja le bokából a lábát, és bukjon meg a vizsgáin, hogy én több önbizalomra tegyek szert? Fura akkortájt nem jöttem rá, hogy mindez nem az ő problémája, hanem az enyém. Aztán hozzáment Bruce-hoz, és olyan boldogok voltak… Jack nem segített, az egyszer szent. Nem mintha valaha is kezet emelt volna rám. Éppen csak… csak csíkokra szabdalt engem, itt belül, ahol nem látszik. Mint az az ősöreg selyemkabát. Mors selyem… Lassú korrózió, ami a leggyengébb ponton támadja meg a szövedéket…

– Ugyan már, nem kell a dolgokat túldramatizálni – Cheryl mosolya elvette szavai élét. – Mors selyemre nincs gyógyír, emlékszel? Te viszont kigyógyultál…

– Még nem. De azt hiszem, lábadozom. Eltarthat egy ideig.

– Örülök, hogy elmondtad.

– Én is. Most már elfeledkezhetünk róla. Azért szerettem volna látni – mondta vágyakozva Karen –, milyen arcot vágott Jack, amikor Tony lényegében megvádolta, hogy rám támadt.

Cheryl kuncogott.

– Nem hiszem, hogy szabad volt ilyet tennie. Megfélemlítés, vagy hatáskörtúllépés, vagy hogy hívják az ilyesmit. Az viszont biztos, hogy élvezte a dolgot. Kedvel téged. Erről jut eszembe, azt üzeni, értesít, ha találnak valami nyomot, de ne számíts rá.

– Még mindig úgy véli, hogy egy amatőr volt? Valaki, aki pénzt vagy kábítószert keresett?

– Hát, azt állítja, a hivatásos tolvaj a régiségekre és az ezüstre utazott volna. A nénikéd holmijai elég értékesek, ugye? – Cheryl megvárta Karen bólintását, majd folytatta: – Szerinte teljesen ködös volt a pasas valami kábítószertől, különben nem viselkedett volna olyan ellentmondásosan. Széthajigál mindent, de se kárt nem okoz, se el nem visz semmit, félig megfojt téged, aztán ijedt kisnyuszi módjára menekül, amikor én is előkerülök.

– És te nem értesz ezzel egyet?

– Túl kényelmesnek hangzik – vágott kétkedő arcot Cheryl. – Érted, hogy gondolom? Mintha azt mondanám, nem tudom, miért cselekedett így, tehát feltételezem, hogy nem volt normális. Szerintem Marknak igaza van…

– Ha Mark úgy véli, hogy egy dühöngő őrült kószál a városban, és az én nevem az első a listáján, akkor hallani se akarok a dologról.

– Ó nem, éppen ellenkezőleg. Szerinte a betörőnek esze ágában se volt, hogy ártson neked, egyszerűen pánikba esett, amikor váratlanul besétáltál és rajtakaptad. Karen, biztos vagy benne, hogy azt suttogta: Hol van?

– Igen.

– Akkor keresett valamit.

– Lehet, hogy pénzt. Olyan volt a hangja, mintha… – Karen a szavakat kereste. Már attól reszketni kezdett, hogy felidézte magában a rekedt suttogást. –… mintha nem lenne normális – fejezte be elgyengülten. – Ez Tony elméletét támasztja alá a kábítószeres betörőről.

– Az lehet. Mark szerint viszont a véletlenek feltűnő egybeesése hogy mindez ilyen hamar követte Mrs. Mac autójának ellopását. Azon tűnődött, vajon nem Mrs. Mac dolgai után vadásztak-e itt.

– Jóságos ég! – pattant fel Karen, – Teljesen kiment a fejemből… – berohant Ruth hálószobájába.

Itt is hatalmas felfordulást csinált a betörő. Magasra tornyosodtak a bútorokon a gyűrött ruhák, amiket Cheryl felszedegetett a földről. A rejtett fiók azonban rejtve maradt. Karen ujjai nyomására félrecsúszott a takarólap, és ott hevert mögötte a kopott szattyánbőr tok, úgy, ahogy hagyta. Karen kinyitotta a tokot, hogy meggyőződjön a nyakék sértetlenségéről, és átvitte a szomszéd szobába, hogy Cherylnek is megmutassa.

– Csinos – mondta Cheryl udvariasan. – De nem úgy néz ki, mint azok az ékszerek, amelyek iránt általában érdeklődnek a betörők.

– Márpedig ez az egyetlen igazán értékes dolog, amire mostanában szert tettem. Mindenesetre, ha ezt kereste, nem találta meg. Cheryl, miért vágsz olyan fura képet?

– Eszembe jutott az a fura öreg hölgy.

– Mrs. Grossmuller? – kérdezte Karen hitetlenkedve.

– Biztos ostobának tartasz.

– Ugyan, dehogy. Én csak…

– Bezzeg ő nem titkolta – Cheryl képe lángolt. – A szemembe nevetett.

Karen minden nehézség nélkül kitalálta, ki az az ő.

– Megemlítetted Tonynak Mrs. Grossmullert?

– Meg. Sajnálom, ha rosszul tettem.

– Mindegy. Elég erőltetett ötletnek tartom. Még ha fel is tételezzük, hogy zavart az elméje, amit kétlek, hogyan találhatott volna ilyen gyorsan rám?

– Rajta volt a címed a csekken – felelte Cheryl. – Megkaphatta a kikiáltótól. Megálltunk vacsorázni, vesztettünk két órát. Kora ellenére Mrs. Grossmuller erős, testes asszony. És az elmebetegek állítólag emberfeletti erőfeszítésre képesek.

13. fejezet

AZ ELMEBETEGEK őrült ereje… Karen nem tudta, igaz-e ez, vagy sem, az ötlet azonban egész nap vele maradt, mint holmi lerázhatatlan vendég, aki sehogy se akar hazamenni végre. Nem tudta eldönteni, melyik lenne jobb: ha egy fiatal, kábítószeres bandita támadt volna rá, vagy ha egy bolond öregasszony – illetve, ha Marknak van igaza, akkor véletlenül a birtokába jutott valami értékes tárgy,

amely esetleg már nincs is a házban. Egészében véve Tony elmélete a kevésbé nyugtalanító a véletlenszerű erőszak valószínűleg nem ismétlődik.

Rob meglátta nyakán a csíkokat, és természetesen tudni akarta, mi történt. Karen röviden elmondta, hogy megtámadta egy rabló. Rob vállat vont.

– Isten hozott a csapatban, aranyoskám! – és aprólékos részletességgel tájékoztatta saját bűnügyi kalandjairól.

A hétfő általában nem volt túl forgalmas. Karen unalmát csak fokozta vágya, hogy hazamenjen, és belevesse magát a rá váró rabszolgamunkába. Nemcsak a végeérhetetlen mosással kell már foglalkoznia, hanem el kell végeznie az időközben felgyűlt mindenféle feladatot is. Az egyiket, amire magától talán nem is gondolt volna, már elvégezték helyette. Mark felhívott egy lakatost, és megkérte – elrendelte? –, hogy soron kívül jöjjön ki. Karen munkába indult, és már az ajtóban állt, amikor a mester telefonált, és közölte, hogy egy és három között érkezik.

Cheryl felajánlotta, hogy megvárja a lakatost.

– Ugye, nem haragszol rám? – mentegetőzött bűntudatosan.

– És éppen te leckéztetsz engem, amiért mások hibái miatt mentegetőzöm – mosolygott Karen. – Hálás vagyok neked is és Marknak is. Légy szíves, továbbítsd köszönetemet!

Egyikük sem említette a következtetést, amely indokolta a kiegészítő zárak felszerelését. A behatolónak egyetlen ablakot sem kellett felfeszítenie, mert kulcsa volt a házhoz. Végül is semmi sem támasztja alá ezt az elméletet.

Karennek nem jutott ideje arra, hogy bevigye az ékszert a bankba, vagy felhívja Mr. Batest. Most legalább az utóbbit megteheti. Rob persze hallgatózni fog, ami kellemetlen, ha viszont csak otthonról hívja, esetleg már nem találja benn. Nem halogathat mindent a végtelenségig.

Jack maró támadása felrázta apátiájából, és arra ösztönözte, hogy végre leszámoljon a házasságával.

Ismerve Mr. Bates zsúfolt napirendjét, arra számított, hogy üzenetet kell hagynia, és megvárnia, hogy az ügyvéd visszahívja. Amikor azonban bemutatkozott, a titkárnő azonnal kapcsolta főnökét.

– Már korábban vártam a jelentkezését – mondta Mr. Bates üdvözlés helyett. – Sőt mi több, számos alkalommal próbáltam elérni magát, eredménytelenül.

Rosszallása ingerültséggel töltötte el Karent, talán mert Jack hasonló szemrehányásai után hangzott el. Tényleg elképesztő, mit meg nem engednek maguknak az emberek, amiért ő nem áll rendelkezésükre akkor, amikor ők szeretnék.

– Dolgom volt – közölte. – Van néhány kérdés, amit…

– Birtokában van még a Madison-ékszer?

Karen amúgy is dühös volt, és a parancsoló hangnem csöppet sem enyhítette bosszúságát.

– Még nem csaptam zálogba, ha erre céloz.

– Örvendek – Mr. Bates színtelen hangja kizárta ezt az érzelmet –, hogy képes tréfálkozni a történtek fölött. Az ember azt hinné, hogy miután testi támadásnak volt kitéve…

– Honnan értesült róla?

– Telefonhívást kaptam Brinkley képviselő úrtól.

– Ó!

– Az ékszer…

– Megvan – Karen hangos, megkönnyebbült sóhajt hallott. – Ez az egyik kérdés… – folytatta.

– Nyomatékosan javasolom, hogy hozza ide. Azonnal!

– Most?

– Azonnal!

– Nem tehetem. Én helyettesítem a boltban a tulajdonost, és csak ötkor zárunk. Utána esetleg…

– Utána egy koktélpartira vagyok hivatalos – pár pillanatig tépelődött. Karen látta lelki szemeivel, amint az előjegyzési naptárát lapozgatja. – Ha végeztem, visszatérek az irodába – jelentette be. – El tudna jönni fél nyolcra?

– Én… igen, minden bizonnyal. Miért nem ér rá holnapig?

– Ez igazán kézenfekvő. Nem mintha támogatnám Brinckley képviselő úr fantasztikus elméletét arról, hogy az ön támadója a Rolls tolvajainak a bandájához tartozna…

Karen kellemetlen bizsergést érzett a tarkóján.

– Várjon csak egy kicsit – mondta. – Hogy is van ez… Először nem kapcsoltam… Honnan tudhatott Mark… Mark Brinckley… arról, hogy van nálam valami Mrs. MacDougaltól? Ő maga említette az ékszert?

– Hát persze. Feltételeztem, hogy ön már…

– Nem. Én nem mondtam neki.

– Akkor nyilván Mrs. MacDougal közölte vele. Akárhogy is – az ügyvéd hangjából sütött a türelmetlenség – mindez teljesen mellékes. Noha meg vagyok győződve róla, hogy a két eseménynek semmi köze egymáshoz, a lehető legnyomatékosabban javaslom, hogy mielőbb…

– Jó, rendben – mondta Karen gépiesen. – Fél nyolcra ott leszek. Szükségem van továbbá egy jó válóperes ügyvéd nevére.

– Estére rendelkezésére állok az információval.

– Hallott-e valamit a… – kezdte Karen, de az ügyvéd már letette a telefont.

Nyilvánvaló volt, hogy haragszik valakire. Karen sejtette, hogy nem őrá. Mark nyilván jól lehordta. Rávallana, hogy kisüt valami elképesztő elméletet csak azért, hogy felbőszítse az ügyvédet. Bizonyára Mrs. MacDougal mesélte el Marknak, mi a terve Dolley ékszerével. Vagy esetleg Cheryl említette a dolgot.

Karen letette a telefont, és visszament az irodába. Rob, lábát az asztalon tartva, szorgosan olvasta könyvét – a gazdag, kicsapongó hírességekről szóló népszerű bestsellert. Elmélyült koncentrációt tükröző arckifejezése egy kisgyereket se vezetett volna félre.

– Remélem, elég hangosan beszéltem, nem kellett megerőltetned a füledet a hallgatózással – mondta Karen.

Rob letette a könyvet, és édesen elmosolyodott.

– Lenyűgöző volt, drágám. Nem is tudod, mennyire örülök, hogy elszántad magad a válóperre, halálos vétek az ilyesmit halogatni. De mondd csak, mit jelentsen mindez a Mrs. MacDougal autójáról, holmi ékszerekről meg mindenféle sürgős találkákról?

Karen nem emlékezett rá, hogy beszélt volna az autóról.

Rob nyilván belehallgatott az irodai telefonba. Nehogy fantáziálni kezdjen, és mindenféle képtelenséget ötöljön ki, Karen röviden tájékoztatta.

Rob már hallott a Rollsról.

– Olyan izgi, mint valami szuperkrimi. – Karen a nyakéket viszonylag értéktelen, személyes emlékként írta le, és ez a jelek szerint nem is érdekelte Robot különösebben.

Arra mindenesetre súlyt helyezett, hogy közölje Robbal: este elviszi az ékszert az ügyvédhez.

Egyébként Rob lett volna a legutolsó, akit meggyanúsított volna a fojtogatási kísérlettel. Valószínűleg ijedten felsikolt és elmenekül, amikor meglátja, hogy Karen rajtakapta. Ami viszont Dolley Madison ékszerét illeti…

Biztosan képtelenség feltételezni, hogy szerepe van az ügyben. Abból, hogy a betörő nem találta meg, nem következik, hogy nem is kereste, de közönséges tolvaj nem is tudhatott a létezéséről. Egyetlen közönséges tolvaj sem… Az ő támadója nem volt közönséges tolvaj. Az a rekedt, mély suttogás… Mr. Batest és Cherylt kivéve összesen ketten tudták, hogy nála van Dolley ékszere.

Nem – gondolta Karen. – Horton semmiképpen se lehetett. Horton nem futott volna el Cheryl elől. Hatalmas, nagy izmú keze száraz gallyként törte volna el Cheryl nyakát.

Robra bízta az üzlet bezárását, és ötkor hazarohant.

Alexander már várta, és mindjárt odavezette üres tálkájához. Karen mindaddig nem nézhette meg Cheryl üzenetét, amíg el nem látta a kutyát. A lakatos végzett a dolgával, és távozott, a kulcsok a hall asztalán vannak.

Karen odament és megnézte. Ijesztő kulcskupacot talált. Három darab járt minden új zárhoz, és még néhány a földszinti ablakokra frissen fölszerelt, bonyolult reteszekhez.

Erre nyilván ráment a lakatos délutánja. Brinckley képviselő úr befolyása, gondolta Karen. Általában napokba telik, hogy egy mesterember akár a legsürgősebb javítás végett kijöjjön. No de hát miért panaszkodna éppen ő?

Visszament a konyhába, és végigolvasta Cheryl üzenetét.

Remélem, nem haragszol, de mostam és varrogattam egy kicsit. Imádok a ruhákkal dolgozni. El kell mennem valami dög unalmas partira ma este. Majd felhívlak, ha nem érünk túl későn haza.

Miközben Karen a vacsorát készítette, megszólalt a telefon. A Western Union Telefontársaság jelentkezett. Táviratot olvastak be, egyúttal elnézést kértek, amiért nem sikerült korábban elérniük Mrs. Nevittet.

Áruló! Ezért még számolunk! Ruth csókoltat. Én nem.

Pat.

Karen megállapította, hogy Mrs. MacDougal vagy gnúháton, vagy másként, de szerencsésen megérkezett a fiához. Vigyorogva dugta a diétás tv-tálat a mikrohullámú sütőbe, és felment az emeletre, hogy megnézze, mit végzett Cheryl. Az egy kicsi mosás és javítás képtelenül szerény fogalmazásnak bizonyult. Az alsószoknyák és csipke ingmellek java gondosan tisztára mosva lógott a vállfákon. Az ágyon néhány csipke feküdt, tisztára mosva és gyönyörűen kivasalva, közöttük egy rongyos szalag, amit Cheryl nagyszerűen megjavított.

Karen a vacsoráját eszegette, amikor megszólalt az ajtócsengő. Hogy felállhasson, meg kellett szabadulnia Alexandertől, aki keresztben hevert a papucsán. A kutya ragaszkodott hozzá, hogy megkóstolja a mélyhűtött halat, ki is köpte azonnal. Most reménykedve követte Karent az ajtóhoz, hátha valami ízletesebb falat érkezik.

Karen nem nyitott ajtót, hanem kinézett a kémlelőnyíláson. A groteszk torzítás ellenére is egyértelműen látszott, hogy odakint egy nő áll.

Nincs mitől félnie. Fényes nappal van, és akárki legyen is a jövevény, az biztos, hogy nem Mrs. Grossmuller az.

A legvadabb torzítás se változtathatná az ő zömök alakját ilyen karcsúvá.

Karen mindenesetre nem akasztotta ki a biztosító láncot, amikor ajtót nyitott. Alexander rögtön a résnek vetette magát. A látogató még jobban ráncolta a homlokát, amint a nyíláson kinyomakodó bozontos pofára nézett.

– Zárd be azt az átkozott kutyát! – parancsolta.

Karen szótlanul bámult. Mit keres Shreve Danforth azaz immár Shreve Givens – az ő küszöbén? Hivatalos partira vagy fogadásra öltözött, csillogó fehér ruhája kiemelte napbarnított színét. Gyémántok csilingeltek nyaka körül, és villogtak füléig érő, bronzbarna hajában.

Shreve, aki olyan durván viselkedett annak idején Julie boltjában Shreve, Mark legfrissebb hölgye.

Shreve türelmetlenül kopogni kezdett ezüstcipellőjével.

– Na mi lesz, beengedsz végre?! Nincs sok időm!

– Ó! Hogyne, persze. Máris.

Karen felmarkolta a kutyát, és a konyhába zárta. Amikor visszatért az ajtóhoz, Shreve cipője még gyorsabban kopogott, ő maga pedig feltűnően nézegette az óráját.

Karent hallatlanul feszélyezte, hogy kopott háziköntöst visel, és mezítláb van. Beengedte látogatóját. Bár eszembe jutott volna valami kifogás, gondolta, például Sajnálom, éppen most tör ki rajtam a pestis, vagy ilyesmi. Győzött a belerögződött udvariasság, és már elkésett a cselekvéssel.

– Sajnálom, hogy ilyen soká tart – mentegetőzött. – Nem szívesen engedek be látogatókat, amíg meg nem győződöm róla, hogy kik azok. Betörtek hozzám tegnap este…

– Tényleg? – Shreve ajka széthúzódott, de a mosoly nem sikerült igazán. – Nagyon remélem, hogy semmi sem hiányzik.

– Semmi. Mindenesetre új zárakat tétettem fel. Mark volt olyan kedves, és ideküldött egy lakatost délután.

Ezt meg minek mondta el? Karen tudta a választ, de legszívesebben bokán rúgta volna magát miatta. Kikezdeni egy olyan ellenféllel, mint Shreve? A vendég szája lassan fülig ért, ahogy végignézett Karenen, kócos hajától kezdve poros lábáig.

– Marknak olyan hatalmas szíve van – mondta gyengéden. – Az öreg Mrs. MacDougallal is rengeteg időt tölt.

Úgy kell nekem – gondolta Karen. – Több eszem is lehetett volna. Nem szabad a saját fegyvereivel harcolnom ellene.

Fagyos udvariassággal szólalt meg: – Megkínálhatlak egy itallal?

– Nem – Shreve elővette táskájából a csekk-könyvét. – Csak azért ugrottam be, hogy visszaszerezzem nagyi holmijait. Nem volt joga eladnia. Tökéletesen eszement a vén boszorkány. Ha jól tudom, hetvenöt dollárt fizettél neki?

Karen döbbenten hallgatta a szónoklatot. Csak az összeg hallatán kezdte sejteni, miről van szó.

– Mrs. Ferris a nagymamád?

– Igen, nem tudtad? – Shreve kicsavarta aranytolla kupakját, és írni kezdett a hall asztalán. – Hetvenöt…

– Hogy egészen pontos legyek, hetvennyolc ötven volt – szedte össze magát Karen. – De nem fogadom el a csekkedet.

– Hát akkor mennyit akarsz? – kérdezte Shreve hidegen.

– Semennyit. Nem a te pénzed kell. Még nem néztem át az összes árut alaposan, de az én számomra erről van szó. Áruról. Tisztességes üzleti megállapodásban szereztem…

– Üzlet – morogta Shreve. – Roppant tisztességes üzletnek nevezhetjük, ha valaki visszaél egy öregasszony szenilitásával.

Karent olyan méreg fogta el, hogy szinte szédült bele.

Egész kellemes érzés volt.

– Ezt nevezik szabad vállalkozásnak, kedves Shreve. Meglepne, ha még nem hallottál volna róla. Hiszen a férjed olyan lelkes híve…

Shreve sebesen pislogott, mintha valaki képen vágta volna. Ez bizony övön aluli ütés volt, gondolta Karen, ahogy haragja lassanként helyt adott az önvádnak.

A Kongresszus ugyan elfogadta végül Mr. Givens megbízatását, a döntést azonban hosszú, elmérgesedett vita előzte meg bizonyos megkérdőjelezhető üzleti praktikák tárgyában.

– Van talán valami a dobozokban, ami a tied? – kérdezte Karen.

– Az ég szerelmére, hogy képzeled? – Shreve a jelek szerint jobban felháborodott a feltételezéstől, mint a visszautasítástól. – Honnan veszed ezt a képtelenséget?

– Mindössze arra utaltam, hogy ha a nagymamád eladott valamit, ami nem az övé, azt természetesen visszaszolgáltatom.

– Értem – Shreve az ajkába harapott. – Talán mégis kérek egy italt. Van Sztolicsnaja vodkád?

– Nem tudom.

– Vodka és tonik, egészen kevés citrommal. Ha Sztolicsnaja nincs, sima ásványvizet kérek, citrommal.

– Utánanézek – felelte Karen. – Bocsáss meg egy pillanatra!

Meggyőződött róla, hogy Pat csak egy olcsóbb vodkamárkát tart, és kibányászott a bárszekrény mélyéből egy ott felejtett ásványvizes palackot mire mindezzel végzett, visszanyerte önuralmát – legalábbis remélhetőleg.

Citromot nem talált, nem is vesződött a keresésével.

Nem kínálta hellyel Shreve-et, mégis a nappaliban találta, a kerevet szélén. Hűvös érdeklődéssel nézett körül.

– Ruth jobban tenné, ha kicseréltetné azokat a függönyöket – állapította meg. – Egészen megfakultak. Bár talán jobb is így mire a kutya végez velük, mindenképpen újakra lesz szüksége.

Karen odaadta a poharat és a pohárlátétet. Eltökélte, hogy úrinőként viselkedik, ha belehal is, de a lehető leggyorsabban meg akart szabadulni Shreve-től. A puszta látvány, ahogy ott ül, nyugodtan, karcsún, elegánsan úgy kínozta, mintha cipőt húzott volna feltört lábára.

– A nagymamád menyasszonyi fátylát akarod? – kérdezte.

– Menyasszonyi fátyol? – Shreve arcán értetlenség látszott. – Fütyülök nagyi összes szemetjére. Egyszerűen képtelen vagyok elviselni a lehetőséget, hogy feltűnik a holmija valami ócska kirakatban, ahol az emberek láthatják, és azon csámcsoghatnak, hogy nagyi annyira elszegényedett, hogy kénytelen eladni a ruháit, hogy a családja nem képes megfelelően ellátni.

Napvilágra került hát a titok. Shreve-et csak az érdekli, mit mondanának az emberek. Ez lényegesen hihetőbb, gondolta Karen, mint az érzelmesség Shreve-ből az érzelem minden formája kiveszett. Ettől azonban csöppet sem enyhült meg Shreve iránt.

– Senki se ismerné föl a nagymamád holmiját. Egyébként is, ha Mrs. MacDougal-t nem zavarja, hogy kirakatban láthatja a ruháit, akkor neked sem kell zavartatnod magad. Az övéi rendkívül különlegesek és értékesek, és hozzájárult, hogy…

– Kapsz százötvenet.

– Nem.

– Miért nem?

– Ennél sokkal többre számítok.

Shreve szemei fenyegetően összeszűkültek.

– Mennyivel többre?

– Attól tartok, nem érted a dolog lényegét – mondta Karen. – Vállalkozó vagyok, és a lehető legtöbb pénzt akarom keresni. Az árum értéke számos dologtól függ, elsősorban attól, hogy mennyit hajlandók fizetni érte a vevők. – Shreve összeszorított ajakkal meredt Karenre. – Értesíteni foglak – mondatta Karennel valami gonosz kisördög –, ha majd kitisztíttattam, megjavítottam, kivasaltam őket, és eladhatók lesznek. Ha kedved van megfizetni az árat, mind a tied lehet.

– Értem – mondta Shreve vontatottan. – Módomban áll licitálni. Erről van szó, ugye?

– Se licitálni, se alkudozni nem lehet. Én szabom meg az árat. Vagy te fizeted ki, vagy valaki más. Most pedig, ha megengeded, rohannom kell találkozóra megyek, átöltözni is alig maradt időm.

14. fejezet

VALÓBAN alig maradt ideje, mégse rohant fel lóhalálában, hogy öltözködni kezdjen. Előbb sztepptáncot ropott végig az előszobán, Alexander nagy megdöbbenésére, akit a konyha előtt elhaladva szabadított ki rabságából.

– Semmi baj – lihegte. – Csupán diadaltáncot lejtettem. Úgyse értenéd meg, de nem is érek rá, hogy elmagyarázzam.

Csak egy kicsivel volt jobb a kutyához beszélni, mint önmagához, de feltétlenül meg kellett osztania valakivel az örömét. Egy hónapja korántsem tudta volna ilyen jól elintézni Shreve-et. Gyámoltalanul elfogadta volna a csekket, és átadta volna az árut, ahogy Shreve el is várta.

Shreve nem szokta meg, hogy áldozatai visszaharapják, főként egy olyan áldozata, akit mindig is csöndesnek és engedelmesnek ismert. Karen tudta, hogy végzetes hiba lenne beadnia a derekát. Precedenst teremtene vele önmagának, ha a vevőinek nem is. Előbb-utóbb még azt a szamárságot is megtenné, hogy hagyná, hadd vásárolja vissza Mrs. Grossmuller két pénzért a menyasszonyi ruháját.

Még ennél is többet ér, hogy a hallatlan arcátlanság dacára nem vesztette el az önuralmát. Ahogy csinosan, bár sietősen felöltözve lefelé szaladt a lépcsőn, eszébe jutott Shreve pökhendisége, és fokozott erővel tört fel benne a visszafojtott harag. Hogy dőlhetett be Mark ennek a közönséges, pimasz nőcskének… Persze nem Shreve személyisége érdekelte Markot, ő mindig kedves és segítőkész volt

régi barátaihoz és hajdani ellenségeihez, de a nőket akkor szerette, ha karcsúak, szexisek és befolyásosak.

Elég ebből, förmedt magára Karen. Az ajtó bezárására fordította figyelmét. Az új kulcsok némileg szorultak, előbb-utóbb biztosan összecsiszolódnak a zárral.

Karennek szerencséje volt, hogy felhevült hangulatban érkezett az ügyvédhez, mert Mr. Bates mindent megtett, hogy lelombozza. Pontosan olyan volt, amilyennek Karen lefestette képzeletében: apró, keszeg emberke, keskeny, zárkózott arccal. Szemeit vastag lencsék fedték, ritkuló haját gondosan keresztbe fésülte kopaszodó feje búbján.

Hellyel kínálta Karent, de jóformán meg se várta, hogy vendége elhelyezkedjék, máris rátért arra, ami leginkább foglalkoztatta.

– A nyakék, Mrs. Nevitt! Megkaphatnám…

– Nem hoztam magammal – Karen kényelmesen elfészkelődött a székében.

– Nem hozta el… szabad tudnom, miért nem?

Modora a kelleténél sokkal jobban emlékeztetett arra a hangra, amivel Jack szokta demoralizálni és megfélemlíteni őt. Ezúttal azonban Karen nem engedett. Elege volt belőle, hogy ide-oda lökdösik. Nem mentegetőzött és magyarázkodott, hanem rögtön támadásba lendült.

– Mi aggasztja, Mr. Bates? Az ékszer sorsa, vagy az enyém?

– Miért… hiszen…

– Az ékszer miatt nem kell aggódnia, az már nem az ön felelőssége. Az én tulajdonom, én pedig viselni és élvezni akarom, hiszen nyilván ez volt vele Mrs. MacDougal szándéka is, nem pedig az, hogy bezárjam egy bankba. Ha pedig amiatt aggódna, hogy esetleg veszélybe kerülök, mert valaki erre az ékszerre vadászik…

– Képtelenség – vetette közbe Mr. Bates kurtán.

– Oké, képtelenség. Akkor minek a felhajtás? Különben sincs értelme, hogy felszámoljak egy potenciális veszélyforrást, hacsak a feltételezett tolvajnak tudtára nem adom, hogy megszabadultam tőle. Talán táblát akasztottam volna magamra idejövet: Figyelem, emberek Dolley ékszerét átadom Mr. Batesnek!?

– No de komolyan, Mrs. Nevitt…

– Ha figyel engem valaki, a ma este ide tett látogatásom meggyőzi róla, hogy átadtam önnek az ékszert. Miféle egyéb óvintézkedést tehetnék? Tegyek közzé apróhirdetést az újságban? Most pedig, ha nem ellenzi, szeretnék egy ennél fontosabb tárgyra térni.

Mr. Bates felsóhajtott, megigazította szemüvegét, hátratúrta haját magas homlokából, és figyelmét Karennek szentelte.

Komor véleménnyel volt a terveiről. Úgy találta, egy mindennemű üzleti gyakorlatot nélkülöző fiatal nőnek aligha lehet esélye a sikerre. Karen azonban könnyekig meghatódott, amikor az ügyvéd, jobb meggyőződése ellenére, tájékoztatta, hogy nagybátyja táviratilag komoly összeget bocsátott rendelkezésére, hogy legyen hová fordulnia szükség esetén.

– Pat tehát jelentkezett önnél – mormogta, miközben papír zsebkendőt halászott elő, és úgy tett, mintha homlokát törölgetné. – Ezt is meg akartam kérdezni.

Mr. Bates gyanakodva méregette. Pontosan tudta, hogy nem a hőség, hanem a hirtelen feltoluló érzelmek tették szükségessé a papír zsebkendő használatát, és nyilván nem sokra tartotta a síró nőket,

– Igen. Annyit közölt mindössze, amennyit most továbbadtam önnek, valamint tájékoztatott, hogy az idősebb Mrs. MacDougal szerencsésen megérkezett. Hadd tegyem hozzá, ha MacDougal professzor konzultált volna velem, mielőtt bármiféle összegek átutalásáról gondoskodik, azt tanácsoltam volna…

– Fölösleges aggódnia – szakította félbe Karen. – Nem szándékozom visszaélni Pat nagyvonalúságával. Most pedig legyen olyan kedves, és nézze át ezeket a leveleket. A férjem ügyvédje küldte őket. Napokba telhet, míg megbeszélek valakivel egy időpontot, a levelek hangneme pedig elég erélyes.

Mr. Bates halványszürke szemei jeges elismerést tükröztek, értékelve Karen gyors magára találását az érzelemkitörés után. Remegő orrcimpákkal olvasta a leveleket.

– Hm! – mondta. – A jelek szerint némi háborúskodásnak néz elébe, Mrs. Nevitt. Valamennyi ajánlatuk felháborító. Könyörögve kérem, semmiképpen, semmi módon se válaszoljon, mielőtt konzultál az általam javasolt ügyvéddel.

Karen biztosította róla, hogy nem olyan ostoba. Mr. Bates olyan arcot vágott, mint aki szívesen hinne neki, de nem képes rá egészen.

*S*e az elveszett autóról, se sofőrjéről nem volt újabb hír.

A rendőrségi vizsgálat hamvába holt Mr. Bates nem éppen így fejezte ki magát, de ez volt mondandója lényege.

Igen, táviratozott Mrs. MacDougalnak az esetről. Választ még nem kapott. Feltétlenül értesíti Karent, ha megtud valamit. Feltétlenül átadja nekik, hogy Karen csókoltatja őket. Vajon volna-e Karen olyan kedves – ezt nem mondta ki Mr. Bates, de modorával kifejezte –, hogy eltakarodjék a pokolba az irodájából, hogy végre ő is hazatérhessen?

Lassan elmúlt a hosszú, nyári alkonyat. Karen a sarkon várta a buszt. A levegő szürke volt, nem annyira a félhomálytól, mint inkább a kipufogógázoktól. A szomszéd sarkon felszerelt elektromos jelzőkészülék szerint a hőmérséklet még mindig csaknem negyven fok volt. Nem csoda, hogy a washingtoniak elmenekülnek július végén és augusztusban a városból. Csak az a kérdés, hogy bírták ki annak idején olyan hosszú ideig légkondicionálás nélkül. Bár a „*S*zövetségi Mocsár" becenév más jelentéstartalommal telt meg, keletkezése idején a földrajzi állapot precíz leírása volt.

A látóhatáron feltűnt egy busz. Fél sarokkal feljebb megállt, mert pirosra váltott a lámpa, és az autók, kamionok elfogták az útját. Karen felületes pillantást vetett a bedugult forgalomra, és megdermedt. Az a vadonatúj, vászontetős, metálvörös Ferrari ott a középső sávban… a teteje leeresztve. Fel-feldübörgött a kettős kipufogó a sofőr a gázpedálon tartotta a lábát, hogy akármelyik pillanatban elindulhasson, ha zöldre vált a lámpa.

Mintha Karen meredten bámuló pillantása érzékelhető hullámokat küldött volna szét, a sofőr odafordult, és egyenesen ránézett. Telt, vörös ajkát úgy csücsörítette, mint egy csókra váró leányzó. *S*zavakat formált velük.

Karen nem hallhatta, de tudta, mit mond. Mielőtt megmoccanhatott volna, kigyúlt a zöld fény, a Ferrari felbőgő motorral kilőtt, alig kerülve el az ütközést a sárgán átcsúszó teherautóval.

Karen sarkon fordult, és visszamenekült az épületbe.

Mr. Bates hazavitte. Nemigen tehetett mást Karen éppen akkor kapta el, amikor slusszkulccsal a kezében kilépett a liftből.

Biztosra vette, hogy Karen téved.

– Tucatszám akad efféle férfi – mondta viszolyogva. – Erről a tárgyról beszéltünk, ezen jártak a gondolatai. Biztosíthatom, Horton sok-sok mérföldnyire van tőlünk. Csak nem követ el olyan butaságot, hogy itt maradjon a városban!

– Tudom, hogy Horton volt. Megismert. Azt mondta: Hello, baba!

– Ön úgy tájékoztatott, hogy nem hallotta…

– Leolvastam a szájáról. Egyszer már szólított babának. Ó, Mr. Bates, az ég szerelmére! Nem értesítené legalább a rendőrséget? Új, vörös Ferrari volt, virginiai rendszámmal, és az első két betű BV. Ön biztos tudja, kihez kell fordulni, és önt sokkal komolyabban veszik.

– Rendben van. Mindazonáltal bizonyosra veszem, hogy a rendőrség tájékoztatni fog arról, hogy Hortont ezalatt legalább három különböző helyen látták, és mindegyik mérföldekre volt Washingtontól.

Kételkedése ellenére ragaszkodott hozzá, hogy a kapuig kísérje Karent, és ott várakozzék, amíg bemegy. Nem sok tiltakozást kellett elhárítania. Karen ezúttal résen volt, és röptében elkapta Alexander nyakörvet. Mr. Bates, aki szemmel láthatólag behatóan ismerte a kutya szokásait, fürgén félreszökkent.

– Köszönöm szépen – mondta Karen, miközben az ügyvéd éber, de látszólag felületes pillantást vetett a ház belsejébe. – Remélem, nem kellett messzire letérnie miattam az útjáról.

– Ó, dehogy. A Chevy Chase-en lakom ugyanolyan könnyen odajutok a Wisconsinon is, mint a Connecticuton.

Akkor miért nem ajánlottad fel rögtön, hogy hazahozol? – kérdezte magában Karen. Mr. Bates úgy tesz, mintha nem tulajdonítana jelentőséget annak, hogy ő felismerte a sofőrt, a lelke azonban korántsem könnyű, különben nem kísérte volna a küszöbéig. Horton tudja, hol lakik Karen, és az sincs kizárva, hogy kulcsa is van a házhoz. Mrs. MacDougalnak valószínűleg volt kulcsa ide, márpedig ő közismerten hanyagul bánik a holmijával.

Istennek hála a kicserélt zárakért! – gondolta Karen.

Az egyre sötétedő levegő még mindig fojtón meleg volt, mégis beleborzongott, ahogy elképzelte Horton hatalmas, barna kezét és vaskos, mosolygó száját. Továbbra sem hitte, hogy ő lett volna a támadója. Most már viszont oka volt rá, hogy megkeresse. Hátha elhallgattathatja, mielőtt Karen tájékoztatná a rendőrséget arról, hogy felismerte őt…

Karen pontosan tudta, hogy túlbonyolítja a dolgot. Aki beleül egy ennyire feltűnő kocsiba, és ilyen nagy vígan furikázik a városban, az nyilván nem fél attól, hogy meglátják. Horton vagy elképesztően ostoba, vagy pedig fütyül a veszélyre.

Alexander morgott. Ki nem állhatta, ha ölelgetik. Karen visszavitte a házba, és bezárta az ajtót. Nyugtalanul vándorolt szobáról szobára, villanyt gyújtott, ellenőrizte és újra ellenőrizte az ajtók és ablakok zárját. A ház nagyon csöndes, nagyon üres volt. Karen azon kapta magát, hogy nem létező hangokat hall: Pat harsogó nevetését, Ruth csöndes hangját. Ha legalább a világ valamilyen civilizált pontján lennének, hogy felhívhatná őket. Így viszont senkit se hívhat, egyetlen ismerős hangot se érhet el telefonon.

Karen tudta, mi a baja. Sokféleképpen hívják, hétköznapi neve is van, meg nagyképű, tudományos megnevezése is: sokk, stresszkövető tünetcsoport, miegymás.

Egyszerűen és világosan kifejezve, tisztában volt saját sebezhetőségével. Nem mintha könnyebben érhetné támadás, mint bármikor korábban, sőt: az új záraknak és saját felfokozott veszélytudatának hála, a közvetlen veszély tulajdonképpen csökkent. A biztonságérzetét sértették meg. Valaki betört magánterületére, akinek erre semmiféle joga sem volt. Karen hallotta, hogyan beszélnek erről az élményről a bűncselekmények áldozatai.

Immár azt is tudja, milyen érzést okoz, a meztelen, kiszolgáltatott védtelenség érzését.

A konyhába ment, teavizet tett fel. A hűtő motorja bekapcsolt. Karen összerezzent a kattanásra, és ijedten felkiáltott. Ennek véget kell vetnem! – gondolta. – Az őrületbe kergetem magam, ha folytatom. Találnom kell valami tennivalót, ami leköti a figyelmemet…

Még egyszer végigment a házon, kényszeresen újra zárta a már egyszer bezárt ajtókat, megérintette az ablakok reteszeit, kinézett az utcára és a kertbe. Alexandernak még egyszer ki kéne mennie. Nincs mese, Alexandernak kockáztatnia kell. Mielőtt kedvenc kutyacsemegéjét kínálva az emeletre csalogatta volna, egy széket tolt a hátsó ajtó elé, és telerakta lábosokkal és serpenyőkkel.

Valamelyest megkönnyebbült, miután bezárkózott szobájába, és kezében egy könyvvel ágyba bújt. Pat hatalmas krimigyűjteményt tartott, amelyben előnyben részesítette a kemény öklű magánnyomozók kalandjait.

Karen bízott benne, hogy e képzeletbeli hősök szokatlan és valószínűtlen hányattatásai majd elterelik a figyelmét – mintha kalapáccsal ütne a kezére, hogy elfelejtse törött lába kínjait.

Elég gyorsan ráébredt tévedésére. A marcona, gunyorosan szellemeskedő magánzsarut elkapta a kábítószermaffia, amelyet éppen felgöngyölített. A szerző szeretetteljes élvezettel részletezte, hogyan kínozza a zsarut a banda vezére – nagydarab, csupa izom pasas, aki úgy csücsörítette telt, vörös ajkait, mint egy csókra váró leányzó.

Karen a szoba túlsó falához csapta a könyvet, és inkább a tévéhez folyamodott, ahol éppen egy másik marcona, gúnyosan szellemeskedő magánzsarut vertek laposra a felgöngyölítendő kábítószer-maffia gazfickói.

Megkönnyebbülten bukkant rá a késő esti tévéhíradóra. Erdőtüzek a nyugati államokban, aszály északkeleten, tornádók középnyugaton. Patthelyzet a fegyverkorlátozási tárgyalásokon, repülőgép-katasztrófák, felkelések, gyilkosságok. Viszont az óriás pandák nászt ültek. Istennek hála az óriás pandákért.

Alvásról továbbra se lehetett szó, s mivel még az igazán jó műsorok is csak félig kötik le a néző figyelmét, Karen valami egyéb tennivaló után nézett.

Dolog pedig több is akadt a kelleténél. Nem volt teljesen alaptalan Jack maró megjegyzése az ő szervezetlenségéről. Gyűlölte a nyilvántartásokat, a listákat, mérlegkönyvelést. A pontos nyilvántartás azonban alapkövetelmény lesz elindítandó vállalkozásában. Mrs. Mac javaslatára – azaz parancsára – beszerzett egy gyűrűs mappát meg némi papírt. Kis ideig eltartott, amíg előkereste őket, s amikor rájuk talált, csüggedten bámult a sok üres lapra.

Igazán nem akart ennyire lemaradni. A könyvön végiglapozva rá kellett jönnie, hogy még a Ruth padlásán levő holmi naplózását se fejezte be.

Az eredeti elképzelés szerint minden tételnek új lapot kell nyitnia, feltüntetve a beszerzés helyét, a vételárat, a javításokra, helyreállítási módszerekre vonatkozó adatokat, végül pedig az eladási árat. Mindez az információ nem csupán az adózás nélkülözhetetlen előfeltétele, hanem felbecsülhetetlen értékű referenciaanyag is.

Karen fintorgott. Persze, persze mi sem tereli el jobban az ember figyelmét a gondjairól, mint egy kis utálatos rutinmunka.

A műsorvezető zavartalanul hadart tovább. Karen elővett egy doboz vegyes fehérárut, és munkához látott.

A doboz Mrs. Ferristől származott, amiről eszébe jutott Shreve. Szóval Shreve igényt tart nagyi holmijára? Ha látná, milyen állapotban van egyik-másik darab, hozzájuk se érne a finnyás ujjacskájával.

Karen kirázott egy elrongyolódott alsószoknyát. Sűrű prüszkölésben tört ki, csak úgy szállt a por. Az öreg hölgy bizonyára padlót súrolt, vagy kerítést mászott ebben a szoknyában a textil több helyütt elszakadt, és csúf fekete foltok borították. A dús csipkefodrot viszont talán meg lehet menteni. Karen ollót vett elő, levágta a csipkét, a maradékot labdává gyűrte és a szemétbe hajította. Elfintorította orrát, ahogy felcsapott a penész maró szaga.

Kényszerítette magát, hogy befejezze a doboz tartalmának átválogatását és nyilvántartásba vételét. Egyre álmosabb lett, és úgy érezte, sose mossa le kezéről a penész szagát. Cheryl nem jelentkezett. Még egy feladat – gondolta Karen –, és ágyba bújok. Éjfél után biztos nem hív, addig viszont van még egy kis idő.

A frissen leszedett csipke talán megfelel Mrs. Grossmuller menyasszonyi ruhájához. Ki tudja, miért, a penész nem támadta meg a csipkét. Talán másfajta textilből készült.

Hosszas kutatás után megtalálta a ruhát a gardrób mélyén. Nyilván Cheryl kapta fel az előszoba padlójáról a többi holmival együtt, amelyeket Karen az árverésről hozott – és elejtett, amikor a fojtogató kezek a torkára találtak. Igen, a többi is itt volt: a horgolt szegélyű, foszlott alsószoknya, a mulatságos bugyogók, a vászon hálóing.

Tompa üvöltés hangzott fel odakint, majd elenyészett.

Mr. DeVoto kandúrja szerelemre és – vagy – verekedésre vágyik. Karen felismerte a hangot, mégis lúdbőrözött tőle. Alexander fészkelődni és morogni kezdett álmában.

Karen úgy döntött, legjobb, ha lajstromba veszi az árverésen szerzett holmit, még amíg emlékszik az eredetükre. Csipkével szegélyezett bugyogók, kb. 1910, a kikiáltó neve, a dátum. A ruhát vezette fel utoljára. Megremegett a keze. Az információ azonban a birtokában volt, nevetséges lenne eltekintenie tőle: Mrs. Grossmuller menyasszonyi ruhája, 1931. Mrs. Henry Grossmuller, aki 1965-ben megmérgezte Henryt, és kijelentette, hogy a menyasszonyi ruha két pénzt se ér.

– Ezt nem írom be – jelentette ki Karen fennhangon.

Nem is kell, sose felejti el. Ördög vigye a vénasszonyt, de Cherylt is, aki összevissza fecsegett az ódon ruhák romantikájáról és a rettegő fiatal menyasszony tragédiájáról… Nem, ez mégis túlzás. Cheryl nem locsogott aurákról és vibrációkról, annál azért több esze van. Karen saját képzelete kent szinte kézzel fogható, sötét, iszamos bevonatot az ártatlan textilre.

A csipke bizony megsötétedett, és közelebbi szemrevételezéssel Karen megállapította, hogy helyesen becsülte fel az állapotát. A csipke javíthatatlanul tönkrement a folt korrozív anyaga jókora hasadásokat okozott a finom szövedékben. Roppant élénk, roppant kellemetlen kép pattant Karen lelki

szemei elé: Mrs. Grossmullert látta, amint férje teteme mellett térdel, menyasszonyi ruhájának fodrai a hulla körüli vértócsában áznak.

Legfőbb ideje, hogy úrrá legyen a képzeletén. Pedig isteni jelenet lenne egy horrorfilmben: a meggyötört feleség, aki a gyűlölt esküvőn viselt ruháját veszi fel, hogy bosszút álljon kínzóján. Mrs. Grossmuller azonban nem késsel végzett Henryvel, hanem megmérgezte.

Hirtelen felnevetett. Egyszer még talán alkalma lesz rá, hogy elmesélje a Mrs. Grossmuller-történetet, és igazán mulatságosnak találja. Ez azonban a legjobb esetben is csak akasztófahumor lenne, hiszen bizonyára valami szomorú és torz érzelem rejlik az öregasszony szavai mögött – bűntudat, félelem vagy visszafojtott gyűlölség.

Mint saját haragja, amit csak mostanában kezd bevallani magának?

Elszántan visszafordult a munkájához. Az alsószoknyáról eltávolított csipke éppen megfelelt. Ugyanolyan széles volt, és olyan bőségben állt rendelkezésre, hogy nyugodtan eltávolíthatta a hibás részeket, maradt így is elég a menyasszonyi ruha beszegésére.

A fürdőszobába vitte a csipkét, és meleg vízbe áztatta éjszakára. Most már csak gyöngyökre volt szüksége a ruha helyreállításához igazgyöngyei persze nincsenek, de sebaj, a ruhán se azok voltak, meg egy selyem művirágra, hogy pótolja a megbarnult példányt a ruha derekán. Levágott egy gyöngyszemet mintának, és hozzálátott, hogy a könyv hátsó lapján összeállítsa a szükséges dolgok listáját. Korábbi ruhajavítási kísérletei révén már szert tett arra a tapasztalatra, hogy a közönséges pamut- és poliésztercérna többnyire túl durva. A finom textíliákra szakosodott üzletek selyemcérnát kínálnak. Föl kéne szeretkeznie ilyen cérnákkal, minél több színben, és a hozzávaló tűkkel is. Meg gombokkal, lehetőleg régiekkel. Elég nehéz lesz ilyeneket találnia, de valahol csak föllelhetők.

Fél szemmel folyton az órára pislogott. Fél egykor belátta, hogy Cheryl már nem fog jelentkezni. Különben is elég fáradt már, biztosan el tud aludni. Amint remélte, nyugtatólag hatott idegeire, hogy egyetlen, határozott feladatra koncentrált.

Alexander idegeivel semmi baj se volt, a hólyagja azonban nem működött ilyen jól. Ki akart menni, és nem fogadott el visszautasítást. Amikor ráemelte lábát az ágytakaró fodrára, Karen beadta a derekát. Alexander rengeteg dolgot tönkretehetne a házban, ha úgy tartaná a kedve, és ha nem kapja meg, amit akar, akkor majd úgy tartja kedve.

Először is szét kellett szednie a lábasok ingadozó építményét a hátsó ajtó előtt. Alexander nyílként röppent ki a nyitott ajtón. A rezzenetlen, forró éjszakai levegőben talaj menti ködpászmák kacskaringóztak a bokrok tövénél. Dühödt levélzörgés és macskanyávogás hangzott fel, ezért sietett hát Alexander annyira! A macska megállt a szerszámkamra tetején, hogy csúf megjegyzéseket vágjon üldözője fejéhez. Karen belebámult a hátborzongatóan vörös fényű szempárba. Sziámi macska. Mr. DeVoto mindig sziámi macskákat tart.

Alexander a maga módján viszonozta a macska bókjait.

Nem is látott a dolga után, amíg a macska bele nem olvadt a sötétbe, csak a levelek zörgése jelezte, hogy valódi élőlény járt erre. Alexander kényelmesen elidőzött a kertben, talán meg akarta büntetni Karent, amiért vonakodva engedte csak ki. Karen egyik lábáról a másikra állt türelmetlenségében, és halkan átkozódott. Céltalan lett volna kiabálnia vele és felzavarni a szomszédokat Alexander úgyis fütyülne rá. Esze ágában se volt, hogy utánamenjen. Egyre vastagodott a köd, és noha szellő se rezdült, a sápadt ködfoltok ide-oda suhantak, mintha saját maguktól tennék.

Alexander végül feladta – Karen feltételezte, hogy a macska nyomait követte mostanáig –, és visszatért a házba. Karen kétszer is ellenőrizte a zárakat, majd újra felépítette az edénytornyot. Alexander bosszúsan kaffogva követte szobáról szobára. Tudta, hogy kijár neki a kutyacsemege, de Karen mindaddig nem adta oda, amíg fel nem értek a szobájába.

Karen villámgyorsan elaludt. Álmában omladozó romokkal, hatalmas kőtömbökből összerótt oszlopokkal és szétszórt kőtömbökkel borított tájon kóválygott. A kövek felületét reliefek tarkították. Karen képtelen, rémálomba illő intenzitással vizsgálta őket, de nem tudta megfejteni az értelmüket. Végül a halványan bíborló messzeségben felvillant egy sértetlen építmény, amely magasan a síkság

fölé tornyosult. Karen odarohant. Az egyik imbolygó oszlop megroppant és összeroskadt a földhöz verődő törmelék tompa huppanása helyett fémes csörgés hallatszott.

A kutya ugatására ébredt. Minden izma görcsbe rándult. Alexander az ablaknál állt. Körmei meg-megcsikordultak az üvegen. Karen háta beleborsódzott a zajba.

Karen a lámpa után tapogatózott. Egy örökkévalóságig tartott, amíg meglelte a kapcsolót. A kutya egyre féktelenebbül tombolt. Az ajtóhoz rohant, a fáját kaparta, megint visszafutott az ablakhoz.

A macska – gondolta Karen. – Alexander nyilván meghallotta a macskát. A sziámiak nagyon hangosak.

Még a csukott ablaktáblán át is behallatszik a hangjuk, leküzdve a légkondicionálás zümmögését.

Mint mentőkötélbe, úgy kapaszkodott a macska gondolatába. Kikászálódott az ágyból, és az ablakhoz ment.

Valami ült az egyik kerti székben.

A teraszon állt a szék, elég közel a lámpához, így Karen kivehette, milyen forma foglalja el – azaz tölti ki, mint egy hatalmas pehelydunna, amit addig püföltek, amíg többé-kevésbé emberi alakot nem öltött. Talán a köd lágyította meg annyira a körvonalait, hogy úgy tűnt, a semmibe olvadnak.

Alexander szeretett volna tovább ugatni, de annyira kifulladt, hogy csak kurta kis vinnyogásra futotta lélegzetéből. Talán ez a primitív kis komédia tartotta meg Karent a lábán. Saját feszes torkából ugyanolyan vinnyogás szakadt fel, mint a kutyáéból, de ezt ő nevetésnek szánta, és maga elé tartott keze alig remegett. Félrehúzta a reteszeket, és feltolta az ablakot.

A székben ülő valami felemelkedett, és átsodródott az udvaron. Nem hatolt át rajta a fény. Közlekedési módja ugyanolyan természetellenes volt, mint egész megjelenése lebegni látszott, sietség nélkül a rózsabokrok és a fák között kanyargó ösvényt követte, amíg el nem nyelte a köd.

Alexander az ajtóhoz rontott.

Nem nyithatom ki! – gondolta Karen.

De a szobában se maradhatott, anélkül hogy megtudná, mi lehet a bezárt ajtón kívül. Alexander hangja olyan volt, mint saját sípoló játékaié, pici mérete és gyors kifulladása mégse rettentették vissza nem ijedt meg, nem is rejtőzködött. Hát hogyan érhetné be kevesebbel ő, az elvileg magasabb rendű faj tagja?

Karen kinyitotta az ajtót, de előreengedte Alexandert.

Nem is ébredt rá hibájára, amíg meg nem hallotta a konyhából felhangzó hatalmas csörömpölést. Alexander teljes sebességgel nekivetette magát az ajtó elé felhalmozott edényeknek, most hát megállapíthatatlan, nem esett-e le egyik-másik korábban, és nem innen ered-e az a messze hangzó csörömpölés, amely az álmába is belopta magát, és amely esetleg Alexandert is felébresztette.

A hall lámpái egyenletes fénnyel égtek. Karen felkapott egy piszkavasat a kandalló mellől, és kiment a szobából.

Mire a konyhába ért, Alexander az orrával tologatta az edényeket valami ehetőt keresett. Semmi érdeklődést sem mutatott a szabad levegő iránt. Az ajtó be volt zárva.

Karen méltóképpen megjutalmazta Alexandert, és mindketten felmentek a hálószobába. A kutya a következő percben már aludt, de Karen nem mozdult az ablaktól, amíg fel nem verte a csöndet a reggeli forgalom zaja, és ragyogó napfény nem ömlött a kertet borító ködre.

15. fejezet

KAREN A NAPPALI SZOBA asztalánál ült. Ódon alsószoknya hevert előtte. Azon fáradozott, hogy megkurtítsa és átalakítsa egy vevő számára, aki szemlátomást bosszankodott, amiért az övszalag távolról sem záródott össze állítólag 64 centis derekán. Mivel az alsószoknya amúgy is túl hosszú volt, kézenfekvőnek látszott a megoldás. Le kell vágni az övszalagot, és felülről kurtítani.

A kivitelezés viszont korántsem bizonyult egyszerűnek.

Tartania kellett a méreteket, és olyan övszalagot keresnie, amelynek anyaga illeszkedik az öregségtől lágy muszlinhoz.

A kezében tartott rongydarab éppenséggel nem övszalag céljaira készült. Sem alakja, sem mérete nem felelt meg – durván háromszöget formázott, tízcentis alappal. S hacsak frissen szerzett anyagismerete cserben nem hagyja Karent, öregnek sem volt mondható. Műszál-pamut keverék, vadonatúj, és tiszta is, eltekintve a rozsdafolttól, ami arról a szögről került rá, amelyiken fennakadt. Akár egy lepedőből is kiszakadhatott.

Karen aznap reggel találta, a hátsó kerítés egyik szögén lógott. Ez volt az egyetlen látható bizonyítéka, hogy valaki a kertben járt az éjszaka. Mint Tony rámutatott, a kertet túl gondosan ápolták, semmiképpen sem maradhattak lábnyomok.

Pat és Ruth részmunkaidős kertészt tartottak, aki hetente néhányszor jött. A jelek szerint munkaideje egybeesett Karenével, mivel még sose találkoztak, ő talán tudná, van-e jele a betolakodásnak, de nemigen éri meg ezért kinyomozni a hollétét. Karen senkit se szándékozott értesíteni a dologról, a rendőrséget sem. Az elmúlt napokban már kétszer hallottak felőle, feltéve, hogy Mr. Bates továbbította a Hortonról szóló információt. Nem minden részletében fedte az ő esete a farkast kiáltó pásztorfiúét, mivel az ő előszobájában tényleg volt valamiféle farkas. Karen mégis úgy vélte, a rendőrség hamar blazírttá válik, ha mindennap panaszkodik náluk valamire. Ez a rongydarab különben se bizonyít semmit. A rendőrség kapásból feltételezné, hogy a rengeteg mosott ruha valamelyikéből szakadt ki. Története pedig nem is egyszerűen ostoba, inkább tébolyodott. Valóban, asszonyom, kísértet járt a kertjében? Ó, hát tudja, hogy van ez ezekkel az ósdi georgetowni legendákkal!

Dacosan összeszorította az ajkait, a rongyot egy borítékba dugta, és félretette. Szemernyi kételye sem volt afelől, hogy a dolognak egyetlen célja volt: megfélemlíteni őt. Az ismeretlen megpróbálkozott a hátsó ajtóval, látta, hogy nem jut be. Felzargatta hát Alexandert – talán kavicsot dobált az ablakra –, és addig téblábolt a kertben, amíg fény nem gyúlt a hálószoba ablakában. Így győződött meg róla, hogy Karen biztosan meglátta őt. A köd segítségére volt, bár nem minősült nélkülözhetetlen kelléknek. A meteorológiai előrejelzésből mindenesetre tudhatta, hogy számíthat ilyesmire aznap éjjel.

Pedig szó sincs arról, hogy az esemény hatására félőrülten reszketne a félelemtől, éppen ellenkezőleg. Belefáradt már, hogy annyian megfélemlítsék. Az ilyesféle ügyetlen, gyermeteg trükk pedig inkább sértő, mint veszedelmes.

Rob elkésett. Karen kénytelen volt egyedül nyitni.

Rohadt gazember! – gondolta, miközben a teli hamutartót és az összevissza egymásra hajigált irattartókat szemlélte az íróasztalon, öt perc alatt rendet rakhatott volna. Karen sorba rakta az irattartókat, közben felfigyelt rá, hogy alig fél tucat példány maradt a georgetowni könyvből. Tényleg úgy vették, mint a cukrot, Julie cinikus becslése bevált. Talán mégis belenézek még egyszer – gondolta Karen. – Hátha más ismerősömről is találok benne valami finom, szaftos botrányt. Nevek nélkül, természetesen… Nem volna vicces, ha Shreve azért sietne megszerezni nagyi holmiját, mert a kupacban valahol ott van nagyi valamilyen ősrégi vétségének a bizonyítéka is?

Később Rob is beandalgott, szenzációsan mutatott ruhatervezőnél készített farmerjében és ingében, vadonatúj frizurájával.

– Tetszik? Új hely nyílt az utcában, a világ legédesebb emberkéje dolgozik, ott csodákat művelne veled, kiskacsa, igazán ki kéne próbálnod!

Azzal vissza is vonult az irodába a puha fedelű könyvéhez. Karen figyelte, amint elhalad, karcsú csípője imbolyog, izmai hullámzanak, haja ragyog; gyászosan elmosolyodott, mert a jól ismert érzés hatására saját testében is hullámzani kezdett néhány izom. Nem csoda, hogy a nők ellenállhatatlannak tartják Robot. Megszállottként kell dolgoznia, hogy ilyen formában tartsa a testét. Milyen kár, hogy olyan hitvány kis elme tartozik hozzá.

Amikor legközelebb alábbhagyott a forgalom, elővette a jegyzettömbjét elhatározta, hogy mindig magánál tartja, mintha sikert ígérő, mágikus talizmán lenne, vagy mintha az ozmózis csodája az üres lapokra varázsolná mindazt az információt, amit neki kéne oda felírnia. Listák – gondolta Karen. – Miért

vagyok képtelen listákat írni? Egyesek imádják őket. Néha még arra is sort kerítenek, hogy meg is tegyék mindazt, amit felírtak.

Valamit ő is megtett aznap reggel: felhívta az egyik ügyvédet a Mr. Batestől kapott listáról, és találkozót beszélt meg vele másnap délutánra. Hamarosan ez a kis sikerélmény is elpárolgott, amikor többi feladata összeírásához látott. Gyorsan elvégezhető, apró munka nem akadt köztük. Alkalmas épületet kell találnia, felmérnie az elvégzendő karbantartási munkákat, építési vállalkozót, vízvezeték-szerelőt, villanyszerelőt kerítenie engedélyért folyamodnia – azaz engedélyekért, hiszen csak az ég tudja, hányra lesz szüksége, és melyik mire kell…

Karen tenyerébe hajtotta a fejét, és felnyögött. Ez még csak a kezdet. Emellett árverésekre és bolhapiacokra és kapualji vásárokra kéne járnia. Múzeumokat látogatnia.

Elolvasnia a szakirodalmat. Mosni, javítani, varrodai szállítókat keresni.

És szembe kell néznie a legalapvetőbb problémával is: mit használ pénz gyanánt?

Oly simán és könnyedén csusszant fejébe a megoldás, mintha mindvégig ott bujkált volna. Partnerre van szüksége. Minden üzleti vállalkozás sikeréhez két ember kell – még a házasságéhoz is, gondolta fanyarul. Két test, mivel egyvalaki egyedül egyszerre nem tartózkodhat két helyen két pár kéz, hogy csökkenjenek a terhek, és megduplázódjék a szállítható csomagok száma.

Cheryl képességei éppen kiegészítik az övéit. Cheryl megszerezte vagy hamarosan megszerzi a nála hiányzó kereskedelmi ismereteket. Cheryl nem szisszen fel a komputer szó hallatára. Elbűvölik az antikvár ruhák, ügyesen bánik a tűvel, intelligens. Könnyen ki lehet vele jönni. Humorérzéke van. A Julie-val töltött idő után Karen nagyra értékelte a két utolsó jellemvonást. Cheryl még azt is megemlítette, hogy van némi megtakarított pénze, amit saját üzleti vállalkozásába szeretne befektetni.

Íme, a tökéletes megoldás. Mi több, Cheryl el is ejtett már néhány vaskos célzást. Miért tartott ilyen soká Karennek, hogy felismerje a helyzetet?

Tudta a választ. Egyetlen szó volt. Egy név.

Legfőbb ideje, hogy megtisztítsa szervezetét attól a névtől és a hozzá kapcsolódó bonyolult, súlyos érzelmektől. Már bevallhatja, hogy Mark is némi joggal érezheti sértve magát. Ha a férfi képes felejteni és megbocsátani, akkor meg is érdemli ugyanezt. Semmi akadálya sincs, hogy barátok legyenek. Barátságos – azon az éjszakán is ezzel a szóval jellemezhette viselkedését. Különös amilyen biztonságos melegséget áraszt ez a szó az egyik emberre vonatkoztatva, olyan hideg lesz a másikkal kapcsolatban… A férfiak általában többre tartják Mark mostani életmódját. Elkötelezettség nélkül suhanni egyik asszonytól a másikhoz, ahogy Sziám királya tanácsolta, kényelmes, alkalmi, házasságon kívüli kapcsolatokat tartani a kollégák és munkatársak feleségeivel.

Ami igazán gyakori, emlékeztette magát Karen savanyúan mosolyogva. Nemcsak a férfiak fütyülnek szívesen a hetedik parancsolatra.

Elhatározta, hogy még aznap este beszél Cheryllel.

Természetesen elképzelhető, hogy téved, és Cherylt nem is érdekli az ügy. Mindenesetre már a lehetőségtől is könnyebbnek érezte a lelkét. Felragadta megvetett listáit, az irodába ment, és ráparancsolt Robra, hogy vegye át a boltot.

Szorgalmasan körmölt Julie asztalánál, amikor csilingelni kezdett az ajtócsengő, és felhangzott Rob törzsvendégeknek szóló, mézédes duruzsolása: – Drágám, isteni, hogy láthatlak. Remélem, hatalmasan bevásárolsz a legdrágább darabjainkból.

Rob egyvalamiben hasonlít a pácolt heringre. Vagy imádja az ember, vagy hányingert kap tőle. Karen jobbnak látta, ha kimasírozik a boltba, és eldönti, melyik csoportba tartozik a vevő.

Arckifejezése alapján az utóbbiba. Karen láttára viszont kisimultak homlokán a ráncok. Ekkor már Karen is felismerte. Lám-lám, erősödnek a régi, iskolai kötelékek.

Miriam Montgomery volt, egy ízben már járt itt Shreve társaságában, és csaknem ugyanolyan magas lóról beszélt vele, mint Shreve. Jól szabott vászonruhát viselt, de meg se közelítette Shreve eleganciáját. Úgy lógott görbe vállain a ruha, mintha olcsó, áruházi tucatáru lenne. Jellegtelen, enyhén püffedt arcán ugyanez a disszonancia tükröződött: méregdrága szemfestéke túl sötét volt vizeskék szeméhez képest, ajkán elkenődött a rúzs.

Viszonozta Karen óvatos üdvözletét. Közömbös búcsúpillantást vetett Robra, amely felért egy királyi elbocsátással: Megengedjük, hogy távozzék. Rob Karenre kacsintott, és diszkréten visszavonult.

– Hogy bírod ki ezt a fickót? – Miriam hangja magas volt, és némileg vinnyogó. – Elviselhetetlen képmutató.

– Ó, Rob igazán nem rossz fiú – Karen tudta, hogy az iroda ajtaja résnyire nyitva van. – Érdeklődsz valami iránt, vagy inkább nyugodtan böngésznél?

– Veled akarok beszélni – Miriam szúrós pillantást vetett egy csaknem láthatatlan foltra makulátlanul fehér táskáján. – Remélem, nem tartottál durvának a múltkor.

– Ugyan, dehogy.

– Tartok tőle, hogy durva voltam. Nem állt szándékomban. Shreve tehet róla. Persze régi, szívbéli barátnőm, borzasztóan szeretem, no de elviselhetetlenül fensőbbséges. És tapintatlan. Az ember azt hinné, hogy annyi washingtoni év után Shreve elsajátít némi kifinomultságot. De nem, csak törtet előre, mint elefánt a porcelánboltban, észre se veszi, hogy magára haragítja a többieket.

Szívbéli barátainál jobban senki se tud beolvasni az embernek – gondolta Karen. Hangosan mindössze ennyit mondott: – Shreve mindig híres volt… erélyes természetéről.

– Gondoltam, nem árt, ha kimagyarázkodom múltkori durvaságomért.

– Dehogy voltál durva! Eszedbe se jusson többet!

– Nem szeretem, ha rosszul vélekednek felőlem az emberek – mormogta Miriam.

Karen ismét megnyugtatta. A jelek szerint Miriam gyakran szorult nyugtatgatásra. Ki hitte volna, hogy a világi javak káprázató bősége közepette is ennyire bizonytalan lehet egy asszony? Julie szerint Mr. Montgomery a Délnyugat egyik leggazdagabb embere.

– Igazán örülök, hogy megérted – folytatta Miriam. – Így talán számíthatok a segítségedre. Kisebb fogadást tervezek a következő hónapban. Manapság mindenki csordultig telt nosztalgiával… el nem képzelhetem, miért…

Hangja határozatlanul elhalt.

– A régi szép idők! – jegyezte meg Karen.

– Ugyan mitől olyan szépek? Sohase kívánnám vissza középiskolás éveimet… hát te?

– Dehogy – Karen önkéntelenül elfintorodott. – Nem hiszem. Szóval, valamilyen motívumot keresel a mulatsághoz?

– Milyen okosan mondod! És azt hiszem, valami ruhára is szükségem lesz, nem gondolod?

– A hetvenes évekből? – kérdezte Karen habozva.

Lassan kezd hozzászokni bőbeszédű vásárlóihoz, akik maguk sem tudják, mit akarnak, és ezt órákon át magyarázzák.

– Valami igazán átütő erejű dologra gondolok. A hetvenes évek talán nem a legfelkapottabbak, vagy igen?

– Az antikvár ruházat tekintetében semmiképp. Van néhány ruhám a hatvanas és az ötvenes évekből, de nem nevezném őket átütő hatásúnak. Némelyik fiatal lány kedveli azokat az irányzatokat, de se régiségnek, se különlegességnek nem tekinthetők.

– Mit javasolnál? – Miriamet egyre jobban zavarta a retikül foltja gondosan manikűrözött körmével piszkálgatta.

– Mit szólnál a húszas évekhez? Frenetikus modelljeim vannak. És az alakod éppen megfelelő.

– Vigyázok a vonalaimra – Miriam önelégülten végigsimított lapos hasán. – A húszas évek? Az tényleg jól hangzik. Jazz és szesztilalom meg… meg minden.

Meg szeszcsempészek és gengszterháborúk, gondolta Karen. Mások nosztalgiája persze mindig szúrja az ember szemét.

– Van néhány gyönyörű polgárpukkasztó bakfisruhám a húszas évekből – ajánlotta. – Nem tartom őket itt, eredeti tervezői modellek, nagyon drágák.

– Nem is számítottam másra – felelte Miriam.

Látni akarta a ruhákat, mégpedig azonnal. Kedvessége mit sem csökkent. Kifogástalanul ésszerű magyarázattal szolgált amiatt is, hogy ragaszkodik az azonnali bemutatóhoz: Middleburgban lakik,

ritkán jön be a városba. Karen nem sokat tétovázott. Gyanította, Miriam szívességet akar tenni, hogy így kérjen bocsánatot múltkori viselkedéséért. Addig kell ütni a vasat, amíg meleg, különben Miriam meggondolja magát, ő pedig elveszít egy üzletet.

Rob legalább ledolgozza elnyújtott ebédidőit és korai távozásait.

Karen javaslatára gyalog mentek. Ezúttal nem feledkezett meg Alexanderről, és időben elkapta nyakörvet, mielőtt Miriam lábikrájába mélyeszthette volna fogait. Miriam csöppet se lelkesedett Alexanderért. Nem átallotta rusnya dögnek titulálni. A sértődött Alexander morogva küzdött szabadságáért, míg Karen biztonságos helyre szállította.

Miriam ismét felöltötte a gazdag vásárló gőgjét a boltossal szemben. Fenségesen helyet foglalt a nappaliban, és hagyta, hogy Karen föl-le trappoljon a lépcsőn a ruhákkal. Egyenként kellett hoznia őket, mert az ólomkristály függők és gyöngyök súlya erősen megterhelte az elöregedett textilt. Miriam elégedetten és enyhe meglepetéssel vette tudomásul a ruhák szépségét. Hosszan habozott két híres tervező modellje között. Mindkettő egyszerű blúzból és hasított szoknyából állt. Az egyik fehér selyemből készült, és a gallértól az alja szegeséig fehér ólomkristály gyöngyök borították. A másik blúz vizeskék krepdesinjén színjátszó velencei üveggyöngyök pompáztak. Mintha holdfény csillogna a tengeri sellő bőrén, a blúz a legkisebb mozdulatra is lágy ragyogásba burkolta viselőjét.

A világoskék szín megszépítette Miriam fakó arcbőrét, azonban a fehértől is vonakodott megválni.

Végül vállat vont.

– Tulajdonképpen mindkettőt megvehetem. Hogy adod?

– Egyiket se próbálod föl? – döbbent meg Karen.

– Nem, arra semmi szükség. Becsomagolod őket, ugye.

– Ó, dehogy kaphatod meg ma a ruhákat! – kiáltotta Karen. – Láthatod, rájuk fér egy kiadós tisztítás, és a gyöngyök között is sok a laza…

– Vagy úgy… – Miriam gondolkodott egy pillanatig. – Mikorra készülnek el?

– Nem tudom pontosan. Beszélnem kell a vegytisztítóval. Mi lenne, ha értesítenélek?

– Rendben – Miriam a csekk-könyvéért nyúlt. – Mennyi?

Karen mély levegőt vett.

– A Hattie Carnegie kilencszázötven – Miriamnek arcizma se rezdült, csupán a csekk-könyv fölé tartott toll vibrálása jelezte gazdája türelmetlenségét. Karen folytatta: – A fehér ezerháromszáz. Az összesen kétezer-kétszázötven. Plusz adó.

– Tréfálsz – meredt rá Miriam.

– Tudom, hogy soknak hangzik, de kézzel varrott Callot *S*oeurs-ről van szó.

Miriam arca kifejezéstelen maradt, mint egy babáé.

– Mástól többet is kaphatnék – szögezte le Karen határozottan. – Csak azért kínálok számodra kedvezményt, mert remélem, hogy mást is veszel még tőlem, és esetleg ajánlasz a barátaidnak. Nem kell most rögtön fizetned. Ha kedved van, adhatsz előleget.

Miriam a csekk-könyve fölé hajtotta a fejét, és írni kezdett.

16. fejezet

VENDÉGE távozása után Karen elismerőleg szemlélte a csekket. Kétezer-kétszázötven dollár, plusz adó. A teljes vételár. Miriam igazán kitett magáért. Kár lenne szemrehányással illetni kezdeti kifakadása miatt. Persze nemigen várná az ember, hogy olyasvalaki riadjon vissza az összeg hallatán, aki szemrebbenés nélkül kiállít egy kétezer dolláros csekket. Karen azonban tapasztalatból tudta, hogy többnyire a leggazdagabbak alkudoznak a legkicsinyesebben.

A pénz harmada természetesen Mrs. MacDougalt illeti, és a mai vásár semmiképpen se lesz mindennapos. Annál inkább ünneplésre méltó. Nincs értelme visszamennie a boltba. Fél öt múlt, Rob valószínűleg be is zárt már.

Boldogan szálldosott végig a nappalin, hogy kieressze Alexandert a konyhából. A szegény állat csaknem elájult meglepetésében, amikor Karen felkapta és megölelte.

– Rostélyost kapsz vacsorára, öregfiú! Én meg pezsgőt bontok.

Alexander a fülét hegyezte. Bőséges szótárában a rostélyos előkelő helyen szerepelt.

Karen a hűtőbe dugta a pezsgőt, és a telefonért nyúlt.

Cheryl csaknem olyan izgatott lett, mint ő. Karen vacsorameghívását mégis elhárította.

– Órám lesz. Nem merek ellógni, dolgozatot írunk. Hacsak… nem mehetnék hozzád utána? Kilencre ott lennék, már ha nem akarod rögtön leinni magad a sárga földig.

– Pár óra hosszat vissza tudom tartani magam – egyezett bele Karen.

Az éléskamra szemrevételezése alapján Karen megállapította, hogy nincs mivel méltóképpen ünnepelni az alkalmat. Felragadta erszényét, és elviharzott a Georgetown Marketra. Két borjúszelettel, icipici szeletecskékkel jutalmazta magát. Alexander rostélyosát nem a piacon vette meg. Remélte, Alexander nem tud különbséget tenni a szupermarket kínálata és a francia hentes áruja között. Remélte, de nem bízott benne.

Cheryl kilenc óra tízkor futott be, kezében pezsgősüveget lóbált.

– Elvégre mégse ünnepelhetjük egyetlen pezsgővel az első komoly eladásokat. Bontsuk fel máris.

Megjátszott ünnepélyességgel ittak.

– Miriamre és az ő millióira! – Karen azonnal újratöltött. – Újabb pohárköszöntő következik. Nyugodtan lökd ki az ablakon a pezsgővel meg a pohárral együtt, ha nem tetszik, de… mi lenne, ha újdonsült társas viszonyunkra ürítenénk poharunkat?

Cheryl keze félúton a szája felé megállt a levegőben.

Karenre bámult, szeme hirtelen könnybe lábadt.

– Már attól tartottam, sose kérdezed meg – felelte.

17. fejezet

ÉJFÉLKOR a második palack felénél tartottak, és megállás nélkül beszéltek mindketten.

– Vétek lenne meghagyni – töltött Cheryl komoly képpel. – Még megpimpósodna. Pohárköszöntő következik. Igyunk az állam legragyogóbb üzleti koponyáinak egészségére…

– Ez nem is állam! – Karennek igazán alig-alig akadozott a nyelve.

– Elég baj! – rikkantotta Cheryl. – Igyunk Washington, D. C. Önkormányzatára!

– Éljen!

– De tényleg, szerintem mi vagyunk itt a legjobb üzletemberek, ha állam, ha nem – erősködött Cheryl. – Ha nem vetted volna észre, az elmúlt három órában mindenben döntöttünk, még abban is, hogyan kell kinéznie a boltnak.

– Még nincs is boltunk.

– Már holnap hozzálátok a kereséséhez. Mindenhol, ahogy megbeszéltük. Augusztus végén, amikor szünetel a Kongresszus, a város lehúzza a rolót, és meghal. A tanfolyamom július végén befejeződik, úgyhogy mihelyt visszajön a barátnőd, beadhatod a felmondásodat, és teljes gőzzel dolgozhatsz itt.

– Menni fog – értett egyet Karen. Egymásra néztek. Jövőjük egyszerre hatott rájuk kijózanítóan és pezsdítően. – Szerintem tényleg menni fog a bolt.

– Hát persze. Tudod, Karen, neked fogalmad sincs róla, mit jelent ez számomra. El se mondhatom…

– Már megtetted. Legalább tízszer.

– És még legalább tízszer el fogom mondani – jelentette ki Cheryl. – Nem mondhatom elégszer.

Miért, miért nem, ezt mindketten roppant mulatságosnak találták. Hatalmas nevetésben törtek ki, kacagtak, amíg győzték szusszal.

– Berúgtunk – állapította meg Karen meglepetten.

– Lehet, hogy te berúgtál, de én nem. Csak becsiccsentettem. Ezt a pár cseppet már kár az üvegben hagyni. Mi lesz az utolsó pohárköszöntő?

– Egészségünkre!

– Magam se mondhattam volna szebben!

Visszavonultak Karen szobájába, hogy szemügyre vegyék az árukészletet és átnézzék a könyveket.

– Tudod mit – igyekezett Karen összeszedni zihált gondolatait –, jobb, ha nem mész haza ilyen állapotban. Persze, tudom, nem vagy részeg. De színjózanok se vagyunk, igaz? Mi lenne, ha itt aludnál?

– Oké – egyezett bele Cheryl. – Mindenesetre felhívom Markot. Megkérdem tőle, itt maradhatok-e.

– Hogyhogy megkérded tőle?

– Igaz, igaz. Nem kérdezem. Közlöm. Csakhogy – görbedi le Cheryl ajka – se fogkefém, se hálóingem.

– Az nem probléma. Ruth ideális háziasszony. Mindig tart a háznál néhány extra fogkefét, váratlan vendégjárás esetére. Ha pedig hálóruhát óhajtasz… – Karen bizonytalan lábakon a szekrényhez masírozott, és feltárta az ajtót. – Kedvedre válogathatsz. Viktoriánus modell, kézzel horgolt csipkefodrokkal, szegett redőzésű edwardiánus frivolité, keresztszabású, őszibarackszín szatén…

– Nem képzeled, hogy összegyűröm az árukészletet?! – Cheryl szeme szélesre tágult a méltatlankodástól. – Majd alszom pucéron. Legelőbb azonban felhívom a jó öreg Markot.

Cheryl megpróbálta összeszedni magát, hogy viszonylag érthetően jelentse be távolmaradási szándékát a bátyjának. Karen vendégszobává alakította Ruth és Pat szobáját. Közben eleget hallott a beszélgetésből, hogy megállapítsa: Mark illő gratulációkkal fogadta a társas viszony létrejöttét. Cheryl kimaradását illetően pedig inkább örült, mint bosszankodott. Így legalább nem kell vesződnie kuncogó, spicces húgával.

Karen némi nehézségek árán ágyba dugta újdonsült partnerét, majd lement, hogy kieressze Alexandert. Kinézett a sötét kertbe. Mindeddig eszébe se jutott a kísértet. Semmi se hessenti el jobban a szellemeket, mint némi készpénz, vigyorgott magában. Visszahívta Alexandert, ellenőrizte az ajtókat és az ablakokat, és felment a hálószobába.

– Karen! Karen!

Eltartott pár pillanatig, míg álmosságtól és pezsgőtől ködös agya felismerte a hangot. Erőlködve felült.

– Mijabaj? – motyogta.

Cheryl állt az ajtóban, sziluettje kirajzolódott a hallból beszűrődő fényben. Az este hagyta magát rábeszélni egy öregecske, kopottas hálóing használatára. A túlméretes darab hullámokat vetve gyűrűzött a földön a lába körül.

– Mi a baj? – ismételte Karen.

– Járt valaki a szobámban!

Cheryl szobájában kizárólag Alexander tartózkodott, aki kötelességének érezte, hogy minden zugba beleszimatoljon. Kétségtelenül járt ott valaki, hacsak Cheryl nem alvajáró. A ruhásszekrény ajtaja feltárva tátongott, a ruhák javát leszedték a vállfákról.

– Mi történhetett? – Karen levegő után kapkodva nyúlt az egyik elhajított ruha után a földre.

– Semmihez se nyúlj! – kapta el Cheryl a karját.

– Nem…

– Istennek hála, hogy ittál! Ha felsikítasz, vagy hirtelen…

Egymásra meredtek. Karen sarkon fordult, a lépcsőhöz rohant. Cheryl a nyomában. Karen hallotta, amint Cheryl megbotlik a lába mellett iszkoló Alexanderban. Cheryl szitkozódott. Alexander elhagyta Karent, lebukfencezett az utolsó lépcsőfokokon, vadul kaparászott a csúszós padlón, hogy összehozzon egy meredek jobb kanyart, majd eltűnt a konyha irányában.

Mire Karen a konyhába ért, Alexandernak már nyoma veszett. A hátsó ajtó tárva-nyitva állt.

Lihegve megállt. Cheryl is befutott.

– Az ég szerelmére, Karen, várj egy pillanatot! Azt se tudod, mi a pokol vár odakint.

Egymásba kapaszkodva óvatosan kimerészkedtek a teraszra. Halk, távoli mennydörgés remegett Karen fülében, haját pokoli forróságú szél borzolta. Vihar volt készülőben. A csillagok azonban egyelőre fényesen ragyogtak, a hold vékony karéja alacsonyan csüngött az égen. A kertben összezsúfolt fehér árnyak halványan világítottak a holdfényben, gyengén reszkettek, mint valami tömegmészárlás kifacsart tagú, bokrok közé lökött áldozatai. Mintha utolsó erejével kegyelemért könyörögne, meg-megrezdült egy elszabadult ruhaujj.

Beszedték a ruhákat, mielőtt kitört volna a vihar.

A fejük fölött recsegő mennydörgés közepette látott hozzá Cheryl a kávéfőzéshez. Éppen időben: alig forrt fel a víz a kannában, amikor kialudt a villany. A telefon is elnémult. Gyertyafénynél ültek a konyhaasztal mellett.

A libegő láng nyomasztó árnyékokat rajzolt holtfáradt arcukra.

– Ostobaság volt bezárkóznom Alexanderral! – korholta önmagát Karen. – Ha meggondolom, mi történhetett volna…

Cheryl ugyanilyen elégedetlen volt önmagával.

– Egyedül az ég a megmondhatója, mióta kurkászott az a gazfickó odabenn, mielőtt fölébredtem volna. Bezzeg, ha nem iszom olyan átkozottul sokat!

– Istennek hála, hogy ittál! Ha felsikítasz, vagy hirtelen mozdulatot teszel… – Nem is bírta befejezni a mondatot.

Azt se tudta eldönteni, mi borzasztja jobban: hogy mit tett volna Cheryllel a betolakodó, vagy hogy mennyire hidegen hagyja mindez magát Cherylt.

– Próbálj újra telefonálni! – unszolta Cheryl. – Mintha múlna a vihar.

– Nem is tudom, hogy fel akarom-e hívni a rendőrséget.

Cheryl álla leesett.

– Már miért ne? Ez már a második eset…

– Éppen ez az. Nem másodszor, hanem harmadszor panaszkodnék arendőrségnek, és ha a tegnap történteket is bejelentem, akkor már a negyedik panaszom lenne… Az istenfáját! Annyira felkavartak a történtek, hogy képtelen vagyok tartani a szám. Senkinek se akartam erről beszélni.

– Verd csak ki a fejedből, hogy engem kihagyhatsz belőle. Becsszóra, Karen, sehogy se igazodom el rajtad. Olyan bátor vagy, hogy az már ártalmas. Mi történt tegnap éjjel?

Karen szerette volna, ha Cheryl jót mulat a lepedő történetén. Nem ez történt.

– Fura dolgok történnek errefelé, annyi szent – jelentette ki komoran. – Annál inkább értesítened kell a rendőrséget!

– Hát nem érted, lassan már rám unnak! Hisztériás nők riasztgatják őket éjjel-nappal, mert betörőt sejtenek az ágyuk alatt…

– Meg férfiak is – Cheryl lojális maradt neméhez. – Tony mesélt valami dilinyós ürgéről, akinek földönkívüliek hallgatják le a telefonját. Mi köze ennek tehozzád? Te nem képzelődöl. A saját szememmel láttam, mi történt ma éjjel…

– Én is. Túl sokat ittál. Akár magam is beosonhattam a szobádba, hogy kipakoljam a szekrényt, meg minden. Utána meg fölmehettem a szobámba, és zöröghettem, amíg te fölébredsz.

– Önmagad legádázabb ellensége vagy – mérte végig Cheryl sötéten a barátnőjét. – Még mindig magadat vádolod mindenért. Nem tördelheted békésen a kezed, mialatt ismeretlen népek zaklatnak!

– Szerinted van valami motívum a dolgok hátterében?

– Nem tudom. Semmi értelmét se látom az egésznek. Nincs jogom ahhoz, hogy dirigáljak, de…

– Szeretnéd, ha kihívnám a rendőrséget?

– Pokolian! Különben is – tette hozzá Cheryl –, a portéka fele részben az én érdekeltségem.

Késő délelőtt érkezett meg a rendőr. Közvetlenül a vihar elülte után tették meg a bejelentést, amikor helyreállt végre a telefon-összeköttetés. Az ítéletidő hatására elöntötte a víz az utakat, és számtalan

koccanásos baleset történt. A rendőr szemernyi együttérzést sem mutatott panaszuk iránt. Már a kezdet kezdetén megdorgálta őket, amiért feldúlták a bűntény helyszínét.

– Miért, mit kellett volna tennünk?! – kérdezte Cheryl harciasan. Kócos szőke fürtjeivel és ragyogó szemével dühös tyúkanyónak látszott. – Hagytuk volna tárva-nyitva az ajtót, miközben dúl a vihar? Vagy áztattuk volna pocsékká a ruhát? Az az árukészletünk!

A rendőr udvarias hitetlenkedéssel szemlélte Cheryl gesztikuláló kezében az alaktalan kék kombinát.

– Ha ön mondja, asszonyom. Én viszont nem sokat tehetek azon túl, hogy iktatom a jelentésemet.

– Na, mit mondtam? – bökte ki Karen, amikor a rendőr mögött becsukódott az ajtó.

– Megtettük, amit tennünk kellett – ásított Cheryl.

– Miért nem bújsz vissza az ágyba néhány órára?

– Kicsoda, én? Nekem Gaithesburgba kell mennem, hogy beszéljek az ingatlanügynökkel.

– Miféle ingatlanügynökkel?

– Akármelyikkel. Csak találok egyet, nem? Tegnap este megbeszéltük. Vagy meggondoltad magad?

– A bolttal kapcsolatban? Ugyan, dehogy. Az viszont megfordult a fejemben, hogy esetleg neked újabb gondolataid támadtak.

– Nekem? Mire fel?

– A történtek után nem is venném zokon.

– Ja, vagy úgy! – vigyorgott Cheryl szemlátomást megkönnyebbülten. – Hát mire való egy üzlettárs?

– Semmiképpen sem arra, hogy csalikacsának használják.

– Nem vagyok én csalikacsa – Cheryl erélyesen előrebökte alsó állkapcsát. – Nem nőttem nagyra, de szívós vagyok. Vettem néhány karateleckét, és halálbiztosan lövök célba.

– Őszintén remélem, ezekre az erényekre nem lesz szükség.

– Ahol felnőttem, minden gyerek tud fegyverrel bánni. Van pisztolyod?

– Patnek volt egyszer, nagyon régen. Az éjjeliszekrénye fiókjában tartotta.

– Ott most nincs pisztoly. Legalábbis ha arról a szobáról van szó, amelyikben én aludtam. Megnéztem reggel a fiókot, papír zsebkendőt kerestem.

– Akkor máshová tette, vagy túladott rajta. Emlékszem, Ruth ki nem állhatta. Cheryl, mire akarsz kilyukadni?

– Hogyhogy mire? Hozzád költözöm, természetesen – közölte Cheryl hűvösen. – Persze, csak ha nem tiltakozol.

– De…

– Ne félj, nem leszek a terhedre. Elvállalom a főzést és a takarítást. Különben is, annyi dolgunk lesz a bolt megnyitása miatt, hogy mindenképpen rengeteget fogok itt időzni.

– Nem kell engem rábeszélned. De…

– Marknak igazából nincs is szüksége rám. Szívességet akart tenni nekem, azért kérte, hogy költözzek hozzá. Most, az ülésszak vége felé túlságosan elfoglalt, nem ér rá estélyeket adni. Kaphatok egy kulcsot?

– A hall asztalán vannak a tartalékok. De…

– De ne kérdezzél már ennyit! Öltözz fel inkább! Nem azt mondtad, hogy az ügyvédedhez mégy ma reggel? Majd megetetem Alexandert, és bezárok, mielőtt elmennék. Siess, még elkésel!

Karen elindult az emeletre. Úgy érezte, egy vasakaratú női államfő fogadta őt örökbe, aki egyesíti a kedves öregasszony anyáskodását a fegyveres erők főparancsnokának szerepével. Egészében véve azonban nem volt kedve ellenére a dolog.

18. fejezet

ROB természetesen ismét elkésett. Karen nem is hagyta szó nélkül, amire Rob alig titkolt szemtelenséggel válaszolt, és visszavonult az irodába.

Lehet, hogy Rob rejtőzik az immár szabályszerű hadjárattá terebélyesedő, kisstílű zaklatások mögött? Jellemvonásai kétségtelenül alkalmassá teszik rá: bogaras, kicsinyes természetéhez a képzelt sérelmek tartós dédelgetésének képessége társult. Úgy tett, mintha felszínesen szórakoztatná, hogy Julie nem volt hajlandó rábízni a bolt vezetését. Ki tudja, hátha megneheztelt arra a személyre, aki a jelek szerint kiszorította őt Julie bizalmából.

Karen fogadta a vásárlók kisebb rohamát, majd kezében az átalakítandó alsószoknyával munkához látott. Rob kedélye javult: kihallatszott dudorászása az irodából, ahol elvileg porcelánok kicsomagolásával foglalkozott.

Dúdolása mindig a ragyogó hangulat jele volt. Újabb hódításra számít aznap este, vagy remekül sikerült trükkje kapcsán gratulál önmagának?

Karen magasba emelte az alsószoknyát, úgy vizsgálgatta, nem maradt-e benne hasadás valahol. Rob előjött az irodából.

– Hm-mm! – szólalt meg. – Ismerek egy hölgyikét, aki szenzációsan mutatna ebben. Ha akarod, ideterelem. A szokásos jutalékért, természetesen.

– Ez már foglalt – felelte Karen. – Ezért is hoztam be. Azt ígértem a vevőnek, mára kész lesz.

– Mennyiért adod?

Karen nem látta, miért titkolná az árat. Rob elismerően csettintett.

– Bomba jó üzletet csinálsz, mi, kiskacsa?

– Elégedett leszek, ha szerény megélhetésre teszek szert belőle.

– Több lesz az, mint szerény, ha így folytatod. Ki a vevő, valamelyik dúsgazdag barátod Middleburgból?

– Nincsenek gazdag barátaim – vetette oda kurtán Karen. – Ha Mrs. Montgomeryre célzol, ő csupán ismerősöm. És remélhetőleg törzsvendégem. – Ellenségesnek érezte saját hangját. Igyekezett enyhíteni a feszültséget. – Kár lenne fölöslegesen bosszantani az embereket. Ő különben sem vásárolna ilyesmit. A fiatal lányok buknak a viktoriánus fehérneműre.

– Hát, átkozottul elbűvölő viselet, annyi szent. Azért én mégis örülök, hogy nem kell szegett redőzéssel, szegélyhímzéssel meg más effélékkel vacakolnom. Átugrom a szomszédba kajáért. Hozhatok neked is valamit?

Karen megköszönte, és udvarias mosollyal elhárította.

Vevője megjött, mielőtt Rob visszaérkezett volna. Az átalakított alsószoknya remekül állt. A lány távozása után Karen elégedetten tanulmányozta a csekket. Még Miriam bőkezű vásárlása után sem volt ilyen büszke. Ez a pénz csaknem színtiszta hasznot jelentett, hiszen az alsószoknya Mrs. Ferris molyette kollekciójából származott. Hófehér frissességét egyedül Karen szorgoskodásának köszönhette. Eredeti állapotában nemigen méltatta volna bárki is második pillantásra.

Rob papírszalvétába csomagolt fagylalttölcsérrel tért vissza. Elegáns meghajlás kíséretében nyújtotta át a tölcsért.

– Pezsgőfagylalt – jelentette be. – Megérdemelted.

– Mire fel? – kérdezte Karen meglepetten.

Rob tágra nyitotta kék szemét.

– Hogy megünnepeljük első üzletedet, kiskacsa. Mi másért? Szegény ember vagyok, a palackozott buborékokra nem futotta.

Karen nevetett és megköszönte. Ne légy paranoid figyelmeztette magát –, ne magyarázz sanda szándékot minden ártatlan megjegyzésbe! Bosszúsága azonban visszatért, amikor kisvártatva újból felbukkant Rob, nyakában kék selyemsál, ami nagyszerűen kiemelte szeme kékjét.

– Ha nem ellenzed, ma korábban lépek le – közölte fesztelenül. – Súlyos programom van estére… a szó szoros értelmében súúúlyoss, szivi.

Rob kinyitotta az ajtót. Csúfolkodva csilingeltek az ajtó harangocskái.

– Lehet, hogy kések holnap reggel – mondta Karen. – Biztos, hogy bejössz…

– Mi sem természetesebb, drágám – Rob fogai elefántcsontként ragyogtak. – Részemről rendben van. Késs csak, amennyit tetszik.

Őrjítő kis strici, gondolta Karen. Sem a jelző, sem amennyire tudhatta – a jelzett szó nem fedte a valóságot.

Az ember valahogy hajlott rá, hogy lekicsinylőn beszéljen az égimeszelő Robról. Mindenképpen jellemzi a személyiségét. Viszont nemigen hordhatja le a korai távozásért, amikor ő maga is ugyanezt akarja tenni. Különben se tőle kapja Rob a fizetését.

Cherylhez akart csatlakozni másnap, hogy alkalmas bolthelyiséget keressenek. Cherylnek igaza van, ettől függ minden más, ez a legfontosabb teendőjük. Minél hamarabb hozzálátnak, annál jobb. Cheryl felhívta délután, hogy bejelentse talált néhány alkalmasnak látszó helyet, de szerinte folytatniuk kellene a keresést.

– Este majd beszámolok a lehetőségekről. Most otthon csomagolok, mehetek egyenesen hozzád?

– Persze, remek lesz.

– Nagyon fáradt vagy?

– Miért kérded? Még ma este meg kéne néznünk néhány helyet?

– Hát, nem éppen. Vacsorára vagyunk hivatalosak. Azt ígértem, visszahívom. Ha tudniillik nem vagy túl fáradt hozzá.

– Kinek ígérted? – kérdezte Karen. – Meséltél Marknak a történtekről?

– Persze. Miért, nem kellett volna? – kérdezte Cheryl ártatlanul.

– Ó, nincs jelentősége.

Cherylnek nem tűnt fel Karen kelletlen hangsúlya.

– Nagyon örült társulásunknak. Ezért is hívott meg minket, hogy ünnepeljünk.

– Igazán kedves tőle – felelte Karen szárazon.

– Rossz néven vennéd, ha Tony is csatlakozna hozzánk?

– Dehogy.

– Jó. Akkor szólok neki. Viszlát!

Letette, mielőtt Karen válaszolhatott volna.

Cheryl tehát jóformán meg sem várta, hogy Karen hátat fordítson, máris a bátyjához futott segítségért és együttérzésért. Bosszúságát csöppet sem enyhítette a Mark részvétele fölött érzett alattomos, gyáva megkönnyebbülés. Nem Cherylre haragudott, hanem önmagára. Sose lett volna szabad befogadnia Cherylt. Ugyanolyan volt ez, mintha oroszlánketrecbe hívná barátnőjét. Vagy inkább patkányketrecbe: a támadások mindeddig inkább ijesztőek voltak, mint veszélyesek. A rettegést azonban, legalábbis részben, az okozza, hogy nem lehet tudni, pontosan mi fenyeget és miért.

Az csak természetes, hogy Mark aggódik húgáért. Társulásuk megünneplése puszta kifogás, Tony Cardoza meghívása elárulja Mark valódi szándékát. A Gyilkosok Klubjának mai ülésén fog asszisztálni Cheryllel együtt.

A két férfi kivételesen nem klasszikus bűntényeken koptatja majd a nyelvét, hanem egy valódi eseten.

Mark valószínűleg az ilyen eseteket élvezné a legjobban, csakhogy a mostaniban a saját húga is érdekelt.

Nyilván meg is próbálta lebeszélni Cherylt arról, hogy ideköltözzék. Túl sok furcsa, minden jel szerint fenyegető dolog történik ebben a házban. Mark persze kudarcot vallott. Cheryl ugyanolyan makacs,

mint amennyire lojális. Mi mást tehet Mark, mint hogy megteszi a lehetséges lépéseket a húga védelmére?

El kéne zavarnom Cherylt! – gondolta Karen. – De hogy tehetném? Főként, amikor eszem ágában sincs elzavarni.

19. fejezet

KAREN NÉHÁNY PERCCEL öt után zárt. Az utolsó tétovázó vendéget majdhogynem kituszkolta az ajtón.

A hölgy félórát töltött a boltban, és semmi sem utalt rá, hogy vásárolni szándékozna. Csak az időt akarta elverni valahogy. Cheryl még nem volt otthon, amikor Karen hazaért, de kisvártatva befutott egy taxirakomány bőrönddel.

– Marknál hagytam a kocsit – magyarázta. – Azt ígérte, fél hét felé értünk jön.

Cherylre várva Karen igyekezett összeszedni a bátorságát. Közölni akarta Cheryllel, hogy meggondolta magát.

Föl-alá járkált, sorra próbálta a legkülönbözőbb indoklásokat, de egyik se hangzott meggyőzően. Tagadja le félelmét? Cheryl figyelmezteti rá, hogy bőven van mitől tartania. Ismerje be rettegését az egyedülléttől? Cheryl még makacsabbul kitart mellette, Az igazságot pedig képtelen lett volna bevallani: még közvetve sem akar lekötelezettje lenni egy férfinak, akire a húgához fűződő barátság révén, akarata és kedve ellenére osztották rá a védelmező szerepét. Még azt hinné, Karen azért barátkozott össze a húgával, hogy a közelébe férkőzhessen.

Nem sikerült Cheryl érkezése előtt dűlőre jutnia önmagával, de hiába is sikerült volna. Cheryl egyetlen pillanatra se engedte szóhoz jutni. Zuhanyozás és öltözködés közben is megállás nélkül beszélt. Alig pár pillanatnyi szünetet engedélyezett magának, amikor éppen beszaladt a fürdőszobába,

– …és a Poolesville-ben álló épület kifejezetten csinos a maga módján. Meg olcsó is. Csak borzasztó sok munkát kellene beleölni, és különben is, szerintem olyan körzetben kellene letelepednünk, ahol már nyílt néhány műtárgy- és régiségbolt. New Market és Alexandria persze szóba se jöhet, túl magas a bérleti díj. Talán Kensington, vagy Falls Church. Mi lenne, ha holnap körülnéznénk Virginiában? A Prince William megyében van egy kisváros…

Karen feladta. Legalábbis egyelőre. Igenis kiélvezi vacsorameghívását, döntötte el dacosan. Végre csinos ruhát viselhet, és elegáns étteremben vacsorázhat két jóképű férfi társaságában. Még ha jobban is érdeklődnek mindketten a betörők iránt, mint őiránta.

Cheryl ötlete volt, hogy saját árukészletükből válasszanak öltözéket.

– Mindig erre kéne törekednünk, Karen, főként, ha ilyen elegáns helyre megyünk. Közöltem Markkal, hogy a város legdivatosabb éttermét kell kiválasztania.

Karen egyetértett, főként, mivel mást nem is igen vehetett volna fel. A világ minden kincséért sem jelenik meg még egyszer a nyilvánosság előtt abban a katasztrofális selyemruhában, amelyiket Jack tákolmánynak minősített. Ha majd egyszer megengedheti magának, hogy bejárónőt tartson, utánozni fogja Mrs. MacDougalt, és odaajándékozza azt a rongyot.

Egy harmincas évekbeli modellt választott. A ruha egyenesen szaladt le a vállaktól a szabálytalan, lábszárközépig érő szegélyig. A sifonszoknyát fekete klipsz és strassz sűrű, átfedő sorai borították. Karen a ruha oldalán sorjázó patentkapcsokkal birkózott, amikor Cheryl bejött.

– Ó, Karen, szenzációsan nézel ki! Várj, hadd segítek!

Mialatt Cheryl a patentokkal foglalkozott, Karen saját tükörképét tanulmányozta. Egyértelmű javulás mutatkozott a néhány héttel korábbi állapotokhoz képest. Vékonyabbnak látszott, de ez a ruha áldásos hatásának is tulajdonítható: a fekete szín közismerten karcsúsít. Arckifejezése mutatta a legnagyobb

változást. Cheryl elfúló bókjai hallatán Karen ajkai felfelé görbültek a nevetéstől, és orcái kipirultak. Az árnyéklány vele nevetett, és szemernyi csúfolkodás sem volt a mosolyában.

– Mit gondolsz, nem túl színpadias ez a ruha? – bizonytalankodott Karen.

– Éppen tőlem kérded?! – vágta pózba magát Cheryl. Tizennyolc évesnek sem látszott az ötvenes évek divatját idéző, vállpántok nélküli báli ruhájában, puffos tüllszoknyájában. – Különben is – folytatta –, éppen ilyen hatást akarunk kelteni. Akadjon csak meg rajtunk a szemük. Húzd ki magad! Vesd hátra a vállaidat! Mindjárt jobb.

Mark hajszálpontosan fél hétkor érkezett. Konzervatív, sötét öltönyt viselt nyakkendővel. Miután elmagyarázta, hogy Tonyt feltartották, és csak az étteremben fog csatlakozni hozzájuk, szemügyre vette húgát, és gátlástalan nevetésben tört ki.

– Hát ez meg miféle jelmez? Te leszel a Sigma Chi cicababája?

– Vicsorogj csak, ha jólesik – Cheryl csöppet se zavartatta magát. – Csinos vagyok, vagy sem?

– Csókra termett, tizenhat éves kislány vagy. Ha ez nálad bóknak számít…

– Akkor Karennel is közöld, milyen pazarul néz ki.

Karen zavartan megmerevedett, amíg Mark ugyanolyan aprólékosan megszemlélte, mint az előbb Cherylt.

– Karen gyönyörű. Még szebb, mint amilyen… – észbe kapott, és zökkenőmentesen folytatta: –… Mrs. Mac volt ugyanebben a ruhában. Láttátok már a fiatalkori képeit? Szépnek nem lehetett nevezni, de mindenkit levett a lábáról.

Felsegítette húgára a belépőjét. Micsoda tömény politikus! – gondolta Karen savanyúan. A bók korántsem a szája íze szerint végződött. Remélte, legalább nem ültek ki érzései az arcára. Vajon honnan tudta Mark, hogy a ruha Mrs. MacDougal ruhatárából való? Nem valószínű, hogy Mrs. Mac megmutatta volna neki. Talán a Mark által említett fényképek egyikén viselte. Vagy egyszerűen feltételezte, miután Cheryl annyit locsogott neki Mrs. Mac tervezői modelljeiről.

Karen számára új volt az étterem. Nem is csoda, a washingtoni divat szeszélye hol az egyik, hol a másik helyet kapta fel. Cheryl azonban elismerően bólintott.

– Helyesen választottál, fiacskám! Egyike a legmenőbb helyeknek. Aki csak számít, mindenki láthat bennünket. Milyen kár, hogy még nem nyomattunk névkártyákat, Karen, most szétoszthatnánk őket.

– Az kellene csak az image-omnak! – jegyezte meg Mark. – Éppen elég bajnak nézek elébe így is, amiért egy Debbie Reynoldsszal mutatkozom nyilvános helyen.

Valóban magukra vonzottak néhány tekintetet, amíg a főpincér a helyükre vezette őket. Asztaluk pozíciója tökéletes pontossággal jelezte az újonnan képviselőnek választott Mark státusát. Az igazi hírességek díszvacsorái számára fenntartott, meghitt asztalok helyett olyan helyre kerültek, ahonnan mindenkit láthattak, és ahol mindenki láthatta őket.

– Akár rendelhetünk is – javasolta Mark, amikor mindannyian leültek. – Semmi értelme Tonyra várnunk, sose tudja előre, mikor fog elszabadulni.

– Nyilván újabb gyilkosság szakadt a nyakába – mondta Cheryl.

– Gyilkosság? – ismételte Karen. – Reménykedjünk, hogy csupán békés, ártalmatlan betörésről van szó.

– Á, biztos, hogy gyilkosság – Cheryl már a menüt tanulmányozta. – Ez Tony szakterülete. Az emberölés.

Karen inkább nem feszegette a témát.

Jobbára Cheryl vitte a szót. A meglátogatott üzlethelyiségek jellemzése eltartott a koktélok végéig. Éppen a könyvelés különféle módszereinek lelkes taglalásába fogott, amikor megérkeztek az előételek. Cheryl elhallgatott, és látható undorral szemlélte tányérján a fél kagylóban felszolgált osztrigákat.

– Fel nem foghatom, minek rendelsz osztrigát, ha ki nem állhatod – nyársalt fel egyet Mark.

– Mert ez olyan előkelő. Különben is, így kétszer annyi jut neked. Odanézz: nem a tévébemondó ül ott? Negyedik csatorna… nem jut eszembe a neve…

– Ne bámulj olyan feltűnően! – utasította rendre Mark. – Az aztán végképp nem előkelő.

– Valaki integet neked – jelentette Cheryl elragadtatottan. – Nem látom, kicsoda… Ó!

Hirtelen hangsúlyváltozása mulatságos lett volna, ha nem feszeng láthatóan. Mark csöppet se jött zavarba, hiszen az ilyesmi amúgy sem voltjellemző rá. Arcának lassú vörösödése viszont elárulta, hogy bosszankodik a húga miatt. Nem azért, mert Cheryl rámutatott Shreve-re, hanem mert túlzott reakciója jelentőséget kölcsönzött a szituációnak, holott ismerősök fesztelen találkozásaként kellett volna fogadnia.

Hirtelen sugallatnak engedve, Karen visszaintett. A Shreve arcán feltűnő bosszús meglepetés mély örömmel töltötte el.

– Megjött Tony – állapította meg Mark megkönnyebbülten. – Éppen ideje.

Nemcsak az ő szemeik kísérték Cardoza útját a termen át. Karen ismét döbbenten nézte, mennyire jóképű ez a férfi. A kollégái valószínűleg kegyetlenül ugratják szépsége miatt.

– Elnézést a késésért – húzott ki egy széket. – Rendőrsors…

– Nagyon szörnyű? – kérdezte Mark. Közvetlen közelről már mindannyian láthatták Tony arcán a feszültséget.

– Eléggé.

Nyilvánvaló kíváncsisága ellenére Mark megértette a célzást.

– Akkor igyál. Több körrel el vagy maradva.

– Kösz, maradok a bornál. Koccintanunk kell a vállalkozás sikerére.

Tony is rendelt, majd hátradőlt, és rájuk mosolygott.

– Micsoda kellemes változatosság a szokásos másnapos szendvicsekhez és mirelit vacsorákhoz képest. Ha figyelmeztettek, hogy a hölgyek így kicsípik magukat, én is leporoltam volna a molyirtót a frakkomról.

– Nehogy te is a Sigma Chi cicababáját emlegesd! – figyelmeztette Cheryl.

– Csinos vagy.

– Kösz az igazán nincs mit.

Tony Karenre pillantott. Arcáról lehervadt az idősebb testvér gyengéd mosolya. Egy perc csönd után, teljesen váratlanul megszólalt: – Üdvözültek népe mondhatatlan szépségét megcsodálni mind köré gyűl…

Karen érezte, hogy vér szökik az arcába. Sehogy se talált méltó választ erre az elegáns és mégis oly őszinte bókra. Vajon mikor fordult elő utoljára, gondolta, hogy belepirult a férfiak hangjából kihallatszó, kendőzetlen rajongásba?

Mark törte meg a csendet.

– Kevés émelyítőbb dolog létezik a széplelkű zsarunál…

– Figyelj, haver – vigyorgott Tony –, könnyebb leszólni, mint túltenni rajta. Sok szerencsét a bájos hölgynek, partnerének és üzleti vállalkozásuknak!

– Köszönjük – mondta Karen. – Ránk fér.

– Főként, ha továbbra is akárki garázdálkodhat a portékánkkal – tette hozzá Cheryl. – Két nap alatt kétszer kellett kimosnunk és kivasalnunk azokat a hálóingeket!

Ártatlanul tágra nyitotta a szemét beszéd közben. Karen azonban átlátott rajta. Újdonsült partnere korántsem olyan jámbor, amilyennek teszi magát. Cheryl sem az időt, sem a lehetőségeket nem vesztegeti szívesen. Karen maga is meglepődött: már nem érezte, hogy ráakaszkodna Markra – vagy Tonyra. Ennek persze semmi köze Tony elbűvölő hódolatához. Egyik férfi se vonakodott az eset megtárgyalásától. Sőt Mark az este során most volt a legélénkebb.

– Ez is egy magyarázat – mondta. – Van talán egy féltékeny versenytársuk a hölgyeknek?

– Néhány tucat féltékeny versenytárssal számolunk – vágta rá Cheryl. – De ha kedvünket akarják szegni, rosszul fogtak hozzá. Egy kis mosástól-vasalástól nem riadunk vissza.

– Ha az a jellemtelen patkány tudná, mi vár rá, ha kihoz a sodrodból, biztos messzire kerülne – mosolygott Tony Cherylre. – Egyetértek. Aki a konkurenciát akarja felszámolni, az elpusztítaná, vagy elégetné az árukészletet. Itt másról van szó. Karen, tudsz-e valaki haragosodról?

– Nem. Tony, igazán nagyra értékelem az aggodalmadat… és Markét is, de nem kell ezzel töltenünk az esténket. Nem tartozol felelősséggel értem. És azt hiszem, nagyon-nagyon eleged van a bűnüldözésből.

– Kedvesem, nincs itt szó bűntényről – Tony száján simán, természetesen csúszott ki a bizalmas megszólítás. Tonynak föl se tűnt. – Legalábbis olyasmiről nem, amivel nap mint nap találkozom. Érdekes kis feladványnak tűnik inkább.

– Csemege a Gyilkosok Klubjának asztalán? – kunkorodott Karen ajka.

– Hohó, vigyázat! – sietett korrigálni Tony. – Nehogy azt hidd, hogy akadémikus agytornának tekintem az ügyedet. Az lehetne, ha olvasok, vagy hallok felőle. De ha olyasvalakivel történik, akit ismerek és kedvelek… Remélem, nem akarsz felkérni, hogy ne ártsam bele magam?

– Igazán hálás vagyok – mondta Karen nyugodtan.

– Nincs miért hálálkodnod. Éppen ez a lényeg. Nem történt súlyos bűntény, és szakvéleményem szerint nem is fenyeget bűntény veszélye. Szimpla zaklatásnak látszik a dolog. Még csak az se biztos, hogy személy szerint ellened irányul. Gyerekek is heccelődhetnek, véletlenszerűen kiválasztott áldozattal…

– Pokolian rossz viccnek tartom, ha valakit majdnem megfojtanak – szólt bele Mark.

– Fogd be a szád, hagyd, hogy én legyek a detektív! Ezért kapom a fizetésemet, ha nem tudnád. Az az első incidens vagy kapcsolatban áll a többivel, vagy sem. Mindenképpen nyilvánvaló, hogy a pasas nem állt lesben, nem Karenre várt. Meglepték, és elvesztette a fejét. Ami a vállalkozó szellemű fiatalembert illeti, aki meglépett Mrs. MacDougal autójával: biztos vagyok benne, Karen, hogy tényleg felismerni vélted. Meg kell mondjam, megbízható jelentéseink szerint Clevelandben látták. Az a szülővárosa, az ottani rendőrség jól ismeri.

Karenre mosolygott. Karen lemondóan vállat vont. Ha Tony meg akarja győzni, hogy az ő összes kalandját ismeri, akkor nem kell tovább fáradnia. Azt viszont nehezen bizonyítaná be, hogy Karen nem Hortont látta.

– A következő jelenet különösen érdekes – folytatta Tony. – Nevezhetjük a kert szellemének is. A lepedő kétségkívül bizarr álruha…

– Átkozottul jó álruha – vetette közbe Mark. – Nemcsak az arcot takarja, hanem minden más azonosítható jegyet is, ideértve a magasságot és a testalkatot. Nem vitatom, a lepedőbe burkolózó személy elég feltűnő lenne az utcán. Az izolált hátsó kertben azonban mi sem felel meg jobban. Távozáskor elég összegöngyölnie és a hóna alá fognia a lepedőt. Mi lehet gyanús egy göngyöleg szennyesen?

– Oké, oké! Mark, az a te bajod, hogy túl sokat beszélsz. Én változatlanul úgy vélem, a lepedőtrükk valakinek a sajátos humorára utal. Elég gyermeteg humorra, ami azt illeti. Hiszen ki hisz ma már a régimódi, lepedőbe burkolt kísértetben? Annyi különleges effektust láttunk már a rengeteg horrorfilmben, hogy ez a primitív próbálkozás senkit se rémiszt meg. A fenébe, ha én akarnék szellemesdit játszani, százszor találékonyabban készítenék álruhát!

– Azt lefogadom – bólintott Cheryl.

– Pontosan erre akartam rámutatni – erősködött Mark. – Esze ágában se volt senkinek, hogy megijessze Karent… nem is ijedtél meg, ugye?

– Kicsoda, én? – kacagott üresen Karen.

– Márpedig én elismerem, hogy halálra rémültem volna – jelentette ki Cheryl. – Meglátok valami ilyesmit a ködös, halvány sötétségben… Lehurroghattok, amilyen fene nagy hősök vagytok, de mérget vehettek rá, hogy titeket is kirázott volna a hideg. Legalábbis az első néhány pillanatban.

– Hajszálpontosan – diadalmaskodott Mark. – Az a néhány pillanat a lebukás és a menekülés közti különbséget jelenthette.

– Nem tudom, mi az ördögről vitatkozunk – mondta Tony. – Karent semmiféle veszély se fenyegette az incidens során, igaz? A következő, a múlt éjszakai már súlyosabb egy kicsit. A fickó ténylegesen behatolt a házba. Namármost egészen bizonyosak vagytok-e benne, lányok, hogy bezárkóztatok? Az a benyomás alakult ki bennem, hogy mindketten némileg… öööö…

– Elég vastag bőr van a képeden, ha részegnek nevezel minket! – csattant fel Cheryl.

– Dehogy mondtam ilyet. Arra utaltam, hogy esetleg figyelmetlenek voltatok. Minden ajtót és ablakot bezártatok?

– Természetesen – vetette oda Cheryl gőgösen.

– Biztos vagyok benne – mondta Karen. – Legalább… legalább kilencvenkilenc százalékig.

– Jobb lesz száz százalékig meggyőződni róla – jelentette ki Tony komoran. – Mert ha bezárkóztatok, akkor a látogatónak kulcsa van a házhoz.

– Vagy egy általunk ismeretlen bejáratot használ – vélte Mark.

– Ugyan már! – mordult fel Tony. – Legközelebb meg titkos átjárókról fogsz fecsegni. Hölgyeim, nem szívesen vetem a gyanú árnyékát józanságukra, de elég kevéssé valószínű, hogy még valakinek kulcsa van a házhoz. Éppen most cseréltettek zárat, nem? A következő kérdés: tudott-e valaki arról, hogy Cheryl ott tölti az éjszakát?

– Senki – vágta rá Cheryl habozás nélkül. – Az utolsó percben döntöttük el. Éjfélig magam se tudtam.

– Markot se hívtad fel?

– Dehogynem. Tudhatnád.

– Álljunk meg egy percre, az istenfáját! – szólt bele Mark. – Arra célzol…

– Tisztességes kihallgatást szeretnék tartani! – intette le Tony. – És pokoli rosszul haladok. Elmesélted valakinek, hogy Cheryl Karennél fog éjszakázni?

Mark arca elsötétedett.

– Gondolod, hogy körbetelefonáltam a fél várost? Nincs itthon a macska, öcsike cincoghat?

– Nem tudom, mitől kaptad úgy fel a vizet! – sóhajtott fel Tony szenvedőn. – Lazíts! Szeretném megállapítani, hogy kizárólag Cheryl és Karen tudta, hogy Cheryl az éjszakát abban a szobában és abban az ágyban tölti.

– Vagy úgy – dőlt hátra Mark.

– Senki se tudta – mondta Cheryl. – Az ég szerelmére, ti, férfiak, mekkora feneket kerítetek a legegyszerűbb dolgoknak!

– A pasas tehát – folytatta Tony makacsul – a legjobb tudomása szerint üres szobába hatol be. Kinyitja a szekrényt. Feltehetően soha életében nem rémült meg annyira, mint amikor Cheryl mocorogni és motyogni kezdett. A betörő futásnak ered, karjai tele ruhával. Na már most, ha igazán beijedt, egy-két másodpercig szorongatja őket. Mért nem a lépcsőn vagy a hallban szórta el a ruhákat? Miért viszi ki és teregeti szét a kertben? Egyáltalán: minek vesződik egy csomó öreg ronggyal?

– Még hogy rongyok! – csattant fel Cheryl sértődötten. – Értékes…

– Persze, persze, folyton ezt ismételgeted. De beszéljünk komolyan, hölgyeim, mennyit érnek ezek a rongyok? Pár száz dollárt? Pár ezret?

– Inkább százezret – felelte Karen.

– Tessék?! – döbbent meg Tony.

– Sose gondoltam még így végig a dolgot – mondta Karen vontatottan. – Pedig birtokomban van… öööö… negyven vagy ötven modell Mrs. Mac ruhatárából. Nem mind eredeti kreáció, és az értékük is eltérő. Ha azonban tekintetbe vesszük, hogy 1981-ben Christie ötezer-ötszázért árverezett el egy Poiret-estélyi ruhát…

– Ötezer-ötszáz egy ruháért? – hitetlenkedett Tony.

– Van, ami ennél is többet ér – biztosította Karen. – Persze olcsóbbak is vannak… Bár ne is emlegetted volna, Tony. Azt hiszem, nincs igazán pénzügyi vénám.

– Elvileg ezzel járulok hozzá vállalkozásunk sikeréhez – fontoskodott Cheryl. Hirtelen a homlokára csapott. – Biztosítás! Atyaég, biztosítás! Miért nem gondoltam rá hamarabb? Holnap reggel az első dolgom lesz…

– Türtőztesd magad! – szólt rá Tony. – Örülök, gyermekem, hogy eszedbe juttattam a kötelességedet, de eltértünk a tárgytól. Nem gondoltam volna…

– Sutba vághatod a teóriádat, mi, haver – vigyorgott Mark gunyorosan.

– Mi van a tiéddel, barátocskám?

– Váltig érvényes – Mark hátradőlt székében, és összefonta karját. Szemmel láthatóan arra várt, hogy valaki megkérdezze: ugyan milyen elméletet agyalt ki. Hoppon maradt. Tony nagyot nyelt, pár pillanatig töprengett, majd határozottan kijelentette: – Nem, csöppet sem befolyásolja a véleményemet. A ruhákat ugyanis nem lopták el. Hanem elrendezték, érted, gondosan elrendezték a kertben. Tudod, mire emlékeztet ez engem? Meg vagyok lepve, hogy mindeddig elkerülte a figyelmedet, Mark.

– A Stratford-ügyre gondolsz – mondta Mark.

– Öööö… úgy van – bólintott Tony elszontyolodottan. Megértőbb hallgatóság reményében Cherylhez fordult. – 1850-ben történt, Connecticutban. A szokásos poltergeist-jelenségekkel kezdődött: tárgyak röpködtek a levegőben, tüzek lobbantak lángra mindenféle látható ok nélkül. Volt azonban egy szokatlan körülmény is. Egyik napon a templomból hazatérő család a ruhatáruk nagyját a nappaliban találta. A ruhák párnákkal voltak kitömve, és furcsa pozitúrákba rendezték őket, mint holmi élőkép bábuit. Egyikük a nyitott Biblia előtt térdelt.

Szavai nyomán mély csönd telepedett az asztalra.

A pincér törte meg a hallgatást. Leszedte a tányérokat, és érdeklődött, milyen desszertet óhajtanak.

– Azokból a csokoládéval leöntött tejszínes habgolyókból kérek – mondta Cheryl. – Tony, teljesen elment az eszed?

– Nem érted a lényeget – felelte Tony. – Köszönöm, nem kérek desszertet.

– Én se – mondta Karen. – És a lényeget se értem.

A furcsán felkavaró kép tovább táncolt lelki szemei előtt. Új hangsúlyt nyert általa a múlt éjszakai bizarr látvány is: a kiszolgáltatottan, elhagyatottan szétszórt fehér formák, mintha tömeggyilkosság áldozatai lennének valamennyien.

– Igazán, Tony, mi komoly dolgokról beszélünk – rótta meg Cheryl. – Erre te kísértetházakról meg poltergeistekről hablatyolsz!

Tony Markra pillantott, aki meg se próbálta kendőzni derültségét.

– Dehogy hablatyolok poltergeistekről – felelte. Fojtott hangja jelezte eltökéltségét: a legszélsőségesebb provokáció között is megőrzi nyugalmát. – Nem hiszek a poltergeistekben. Mindennek racionális magyarázata van, még a Stratford-ügynek is. A bábukat valaki beállította…

– A háziak valamennyien a templomban voltak – szakította félbe Mark. – A szolgák is. Igazolták egymás alibijét.

– Akkor hazudtak, vagy félrevezették őket! – vágott vissza Tony. – A Stratford-ügyben rosszindulat munkált, és itt is ugyanez a főmotívum. A két ügy közötti párhuzam…

– Teljességgel a véletlen műve – fejezte be helyette a mondatot Mark. – A mi ügyünk motívuma olyan egyértelműen látszik, csak a szemünket nem szúrja ki. Nem is értem, hogy mehettetek el mellette. Valakinek szüksége van valamire, amit most Karen birtokol. Ennyi az egész.

– Ruth ezüstjei – kezdte Karen – és antikvitásai…

– Nem Ruth holmijáról van szó. A tiedről. Ez a képtelenség akkor kezdődött, amikor hozzáfogtál az öreg ruhák gyűjtéséhez.

– Arra célzol, hogy egy versenytársam szeretné kirabolni a raktáramat? – nevetett Karen. – Hozzá se értek a legértékesebb dolgokhoz, nemhogy elvittek volna valamit. Bár az se lehetetlen, hogy valakinek ez a mániája. Szeret antikvár női ruhába bújni.

– Erre nem is gondoltam – ráncolta homlokát Mark.

– Pedig lefogadom, hogy éppen elég hasonlóan merész ötleted volt – ugratta Tony. – Végrendelet az öreg pongyola zsebében? Gyémánt karperec, amit gazdája a retikülben felejtett?

Cheryl két kézzel hadonászott.

– Igaza van, mégis téved! – kiabálta izgatottan. – Úgy értem, biztos olyasmiről van szó, amit Karen megvett. De ne felejtsétek, az egész az aukció napján kezdődött! És mi történt az aukción?

Mark nyilván mindent hallott már Mrs. Grossmullerről. Harsány nevetésben tört ki.

– Az öregasszony beismerő vallomást varrt a menyasszonyi ruhája bélésébe. Mégpedig harminc évvel azelőtt, hogy kicsinálta volna a bírót.

Ezzel végképp elveszett az értelmes megbeszélés lehetősége. Még Tony is elragadtatta magát: felvetette, hogy valamelyik abrosz hímzése a kincses sziget térképét rejti. Strassznak álcázott ékkövek, gombokként felvarrt gyémántok – egymást érték a képtelen fantazmagóriák. Hatalmas sikert aratott Karen elmélete az elveszett Edgar Allan Poe-kéziratról, amit felvagdaltak, és egy női fűző béléséül használtak volna. Ekkor szólalt meg Karen háta mögött az éles, tiszta hang: – Nem mehettem el mellettetek köszönés nélkül.

Tony felpattant. Mark követni akarta példáját. Shreve azonban a vállára tette kezét, és visszanyomta a székbe.

– Ne kelj föl! A világ minden kincséért sem zavarnám meg ezt a remek társaságot. Milyen pompás, Karen, hogy kimenőd van.

– Mint a cselédnek, úgy véled? – Karen megfordult. – Mindenkit ismersz?

Bemutatta barátait. Shreve biccentett Cherylnek: – Mrs. Reichardttal már találkoztunk – de szeme máris Cardozán járt. – Nyomozó?

– Igenis, asszonyom – Tony igyekezett megőrizni szenvtelenségét.

– Elbűvölő – mormogta Shreve. – Micsoda bájos ruhád van, Karen. Eladó?

– Sajnos nem a te méreted – felelte Karen. – De ha érdeklődsz a kínálat iránt, bármikor szívesen látlak. Mint minden vásárlót. Tőled még csekket is elfogadok.

– Micsoda figyelmesség – Shreve keze Mark válláról az arcára suhant. – Hát, jó éjszakát! Ne dolgoztassátok halálra ezt a szegény fiút! – veregette meg Mark arcát.

– Szerintem Karen vitte el a pálmát – nézett Tony kritikus szemmel a társaságához csatlakozó Shreve után.

Cheryl szemérmetlenül leskelődött.

– Az ott a férje?

– Nem – felelte Mark. – Ki kér kávét?

– Három dollárért csészénként? – rázta csinos fejét Tony. – Ha persze egy csinos hölgy kínálná, miután hazakísértem…

– Jó ötlet – helyeselt Cheryl. – Utána meg segíthettek nekünk a kincsvadászatban.

– Csak viccnek szántam! – tiltakozott Tony.

– Én nem – Mark a csekk után nyúlt. – Továbbra is azt állítom, a fickó keresett valamit. Jusson eszetekbe, mit mondott Karennek.

– Hol van? – ismételte Cheryl. – Egészen elfelejtettem. Szerintem jó nyomon jársz, Mark.

Tonyt nem lehetett ilyen könnyen meggyőzni. Mark nyomására Karen kénytelen-kelletlen belátta, hogy az ötlet korántsem olyan képtelenség, amilyennek tréfálkozásuk beállította. Már hallott olyan esetekről, amikor az ócskás régi levelezést, naplót vagy akár ékszert talált a táska mélyén vagy a kabát zsebében. A hazaút jobbára vitával telt, a végén Tony vonakodva elismerte, hogy Mark igazának is van némi esélye. Némi.

– Mintha tűt keresnénk a szénakazalban! – zsörtölődött. – Ha az az állítólagos elvesztett tárgy szemet szúrna, már megtaláltátok volna. Végignéztétek a zsebeket és a cipők orrát?

– Sose gondoltam volna a cipőkre – mondta Karen.

– A pokolba! – morgott Tony.

Odaértek a házhoz. Karen elővette kulcsát, a zárba dugta.

– A kutyafáját! – feszegette a kulcsot. – Szorul.

– Majd én – Mark könnyedén elfordította a kulcsot.

– Miért nem nyitod már ki az ajtót? – sürgette Cheryl.

– Előreengedlek – lépett hátra Mark.

– Nézzétek a hőst! Mitől tartasz?

– A kutyától – felelte Mark magától értetődően. – Ez a legjobb öltönyöm.

Tony ugyanennyire vonakodott az úttörő szerepétől.

Cheryl megvetően fintorgott, kinyitotta az ajtót, és bemutatta elhárító technikáját. Miután felbillentették, Alexander lábra állt, és a világegyetem nagy kérdésein töprengő filozófus fennkölt méltóságával elvonult.

– Meg kell szabadulnom ettől a ruhától – nyilatkoztatta ki Cheryl. Legelöl lépett a házba. – Olyan szűk, hogy alig kapok benne levegőt.

– Túlzabáltad magad – közölte a bátyja kertelés nélkül.

– Te etted meg az osztrigáimat!

– Az osztriga nem hizlal. Ellentétben azzal a hatalmas halom süteménnyel, amit befaltál.

– Ezt meg se hallottam! – tiltakozott Cheryl. – Karen, nem kéne neked is átöltöznöd? Emlékezz a szabályunkra: ne gyűrjük fölöslegesen a portékát.

– Megfőzöm a kávét – ajánlkozott Mark. – Ha jól értettem, a raktárkészlet az emeleten található, ugye? Kiáltsatok, ha rendbe szedtétek magatokat, majd felmegyünk mi is. Erre gyere, Tony!

Meglazította nyakkendőjét, és a konyha felé indult.

Magabiztos mozdulatai jelezték, eligazodik a házban, és itthon érzi magát benne. Természetes, gondolta Karen.

Annak idején gyakori látogató volt itt. Bőven részesült Pat mindent elsöprő vendégszeretetéből, amelyet csak a kedvére való látogatóknak tartogatott. Karen lelki szemei előtt a nyári nap melegét sugárzó, kristálytiszta emlékképek sorjáztak. Mark és Pat feltűrt ingujjal könyökölnek a konyhaasztalnál, kenyérmorzsákat szórnak szét, sör- és kávéfoltokat hagynak a terítőn. Ruth szerető pártatlansággal szidalmazza mindkettejüket, mialatt feltakarít…

– Hé, Karen! – szólt le Cheryl a lépcső tetejéről. – Segíthetnél lehúzni ezt a cipzárat.

– Hogyne, jövök! – tért vissza Karen tíz év távlatából.

– Máris.

Meglehetős lelkesedéssel kezdték a kutatást. Még Tony is reménykedett, mialatt a többségükben Mrs. MacDougaltól származó cipőket vizsgálgatta. Valamennyit gondosan kitömték papírvattával – de semmi mással. Markot lenyűgözték a ruhák. Egyre ismételgette: – Ötezer dollár? Ötezer dollár?

Karen végül elvesztette a türelmét.

– Ugyanolyanok ezek is, mint a régiségek vagy a többi gyűjthető dolog. Az ár egyedül attól függ, mennyit hajlandó adni a vásárló. Hej, add csak ide azt a ruhát! Még meglazítod a kristályokat ezzel a huzigálással.

– Nem tudom elhinni, hogy nem valódi gyémántok – Mark odanyújtotta Mrs. MacDougal gyönggyel dúsan kivarrott kreációi egyikét. – Ezeken a ruhákon sehova se lehet elrejteni valamit. Se zsebük, se gallérjuk, se ujjuk nincsen.

Tony érdeklődése alábbhagyott, de nem adta fel.

Módszeresen végignézte a kézitáskákat és erszényeket, megtapogatta a béléseket, hogy meggyőződjék épségükről, felfordította és kirázta őket.

– Hát ez mi? – nyúlt Mark a szekrénybe. Kicsiny, krémszínű dobozt vett elő.

Karen sikítva rávetette magát, és kitépte a dobozt a kezéből.

– Mi a fene…! – hőkölt hátra Mark.

– Ez a Fortuny!

– Fogalmam sincs róla, mi az a Fortuny, de egyvalamire mérget vehetsz: eszem ágában sem volt feltörülni vele a padlót.

Karen óvatosan belekukucskált a dobozba.

– Egyike a Delphos-kreációknak. Mind a mai napig rejtély, hogyan tudta megcsinálni azokat az egész ruhát elborító, hallatlanul finom berakásokat. Hozzá kellett visszajuttatni a ruhákat újbóli berakásra. Ilyen dobozokban adták el az árut, felgombolyítva, mint egy motring fonalat. Féltem, hogy kiveszed. Én hozzá se mertem nyúlni. Biztos sose tudnám ugyanígy visszatenni.

– Mennyit ér? – kérdezte Tony. Mark hitetlenkedve, vegyes érzelmekkel szemlélte a kis dobozt.

– Pár ezer… de ez csak becslés. Már mondtam, a mindenkori ár kizárólag a piactól függ.

– Szent Kleofás! – rázta Tony a fejét.

– Na, jó – vont vállat Mark. – Nem bontjuk ki a Fortunátodat.

– Fortuny.

– Akkor se. Remélem, ez a ruha nem szent és sérthetetlen? – fekete bársony estélyi ruhát akasztott le, végigfuttatta rajta a kezét. – Ide nézzetek! Itt valami kidagad!

– Az a válltömés, te tökfilkó! – kapta ki Cheryl a kezéből a ruhát. – Jobb, ha ránk bízod, Mark. Csak összegyűrsz mindent. Fikarcnyit se értesz a ruhákhoz. Mi inkább rábukkanhatunk valami szokatlanra.

– Tényleg kifogytam a szuszból – ismerte be Mark. – Meg az ötletekből is. – Végigfuttatta ujjait kócos haján. – Mi történt Mrs. Mac ékszerével, Karen?

– Honnan tudsz róla? – kérdezte Karen.

Mark várta a kérdést.

– Ő mondta, hogy neked akarja adni.

A jelek szerint ezt az információt nem közölte Tonyval, aki most fennhangon követelt magyarázatot. Karen felvilágosította, és behozta Dolley nyakláncát és fülbevalóját.

Tony rájuk pillantott, szemében kialudt az érdeklődés. Megrázta a fejét.

– Nem.

Karen úgy érezte, védelmébe kell vennie szegény Dolley kincsét.

– Mi az, hogy nem? Ezek történelmi relikviák!

– Az lehet, de a közönséges, avagy mezei tolvaj számára semmit sem érnek. Hatalmas, csillogó briliánsokra számítottam.

– Mintha arról lett volna szó, hogy Batesre bízod őket – mondta Mark.

Karen megismételte, amit az ügyvédnek mondott. Eleve támadó hangot használt. Arra számított, Mark vitába száll vele, és ragaszkodik ahhoz, hogy biztonságba helyezze az ékszert. Mark azonban bólintott, és így szólt: – Igazad van. Különben sem az számít, nálad van-e. Az a kérdés, nem hiszi-e valaki, hogy nálad van. Mi lenne, ha ideadnád a dobozát? Feltűnően kivinném a házból. Mondjuk, elejteném, és hosszasan keresném…

– Vagy kirúgnád, mint kapus a labdát – hahotázott Tony. – Én meg rajta lennék az átadáson.

Cheryl nem mosolygott. Karen érezte, barátnőjét is aggasztja a kimondatlan lehetőség, hogy figyelik a házukat.

– Ha tényleg arra számítasz, hogy kémkednek utánunk, akkor néhány bevásárlószatyrot is vigyél. Nem tudhatjuk, mit akar ez az illető.

– Ha akar valamit egyáltalán – értett egyet Tony. Nagyot ásított. – Átengedjük a hölgyeket a jól megérdemelt pihenésnek. Meg kell mondjam, Karen, nem sokra becsülöm éjszakai olvasmányodat. Garantálja a rémálmokat.

Felkapta a Georgetown legendáit. Karen elmagyarázta, hogy jutott hozzá.

– Te is ismered a könyvet? – kérdezte.

– Persze – csillogtak Tony szemei. – Néhány felháborodott adófizető betelefonált a körzeti őrszobára. Le akarták csukatni a szerzőt.

– Magam is szívesen megrugdosnám párszor az illetőt – jegyezte meg Mark. – Hajdanvolt botrányok felidézésével csak felszakítjuk a sebeket. Itt van például a Mrs. Mac sztorija… – vékony ajkai vonakodó mosolyra görbültek.

– Mrs. Mac mulatságosnak találta. Annyit nevetett rajta, hogy elfogott az aggodalom, hátha ott fullad meg.

– Elolvashatom? – kérdezte Cheryl.

– Parancsolj! Csak azért van az éjjeliszekrényemen, mert lusta voltam odébb tenni. Talán jobb is lesz megszabadulnom tőle, mielőtt Pat hazatér. Képes lesz lovaglókorbáccsal indulni a szerző nyomába, ha elolvassa az anyjáról összehordott rágalmakat.

– Nem rágalom – mondta Tony. – Ezért érezheti magát biztonságban a szerző a törvény sújtó keze felől. Az információ zöme régi újságcikkekből és más nyilvános forrásból származik. A többi csúsztatás és célozgatás. A szerző pontosan tudta, meddig mehet el. Őt magát meg senki se ismeri.

– Az sincs kizárva, hogy Pat a Watergate utáni legjobb heccnek tekinti az egészet – tette hozzá Mark. Felállt, ásított, nyújtózkodott. – Bátran csörgessetek fel bármikor, lányok, ha rábukkantatok a gyémántokra.

– Ne aggódj! – biztosította Cheryl. – Megtesszük.

– Kikísér minket valaki? – érdeklődött Mark.

Cheryl kereken elutasította, és szúrós megjegyzéseket tett erős, felnőtt férfiakról és szegény, jámbor kiskutyákról. Karen vállalta az őrszolgálatot. Tony hátramaradt. Karen hallotta, hogy mond valamit Cherylnek, aki harsányan nevetett, és nyilvánvalóan maró gúnnyal válaszolt.

A lépcsőn lefelé menet Karen megszólalt: – *S*ajnálom, hogy belekeveredtél ebbe a dologba. Nem az én ötletem volt.

– Az aztán biztos.

– Ha rá tudnád venni Cherylt a távozásra…

– Cherylt nem lehet se rávenni valamire, se lebeszélni valamiről. Felnőtt nő. Maga hozza meg döntéseit. – Az ajtóhoz értek. Mark megfordult, Karen szemébe nézett. – Komolyan azt javaslod, hogy távolítsam el Cherylt, és hagyjalak kiszolgáltatva valami kóbor őrült kényére-kedvére? Az izompacsirta sofőrére például, akinek annyira díjazod a bájos pofiját? Miféle hidegvérű gazembernek nézel te engem?!

Metsző, hideg hangon beszélt. Mielőtt Karen válaszolhatott volna, Tony leszaladt a lépcsőn. Mark elfordult.

Tony megfogta Karen kezét.

– Köszönöm ezt az érdekes estét. Nem túl gyakran nyílik módom rá, hogy elveszett gyémántok és irodalmi kéziratok után kutathatok.

Mark ajtót nyitott. Hátra se fordulva szólt oda Tonynak: – Ha mindenáron idézgetni akarsz, fogd rövidre! – azzal kiment, magukra hagyva őket.

– Hallani akarom a zárban elforduló kulcs zaját és a láncok, reteszek csörömpölését – mondta Tony halkan. – Nem mintha okot látnék aggodalomra…

– Tudom. Köszönöm, Tony.

Tony hirtelen lehajtotta fejét, és ajkát az övéhez érintette. A csók kurta volt, de magabiztos. Karen teste belereszketett a felső ajkát súroló bajusz simogatásába. Tony már ott sem volt. Becsukta maga mögött az ajtót. Halkan visszaszólt: – Bezárkózni!

Karen megtette, amire kérték. Tony nem mondott semmit. Karen kinézett a kémlelőlyukon, de csak a távolodó férfi széles hátát látta.

Mark a járdán várta barátját. Gondosan az utcai lámpa fénykörében állt. Karen a kémlelőlencse torzító, szűk látóterén át is felismerte, hogy Mark eljátssza a megígért pantomimet a nyakék dobozával. Valóban éppen csak focizni nem kezdett vele. *S* bár hajlongása a komédia határát súrolóan túlzott volt, Karen egyáltalán nem találta mulatságosnak a látványt.

Betért a konyhába, főzött egy kanna teát. Alexander horkolásának lármája az emeletig kísérte. Biztosan baj van az orrsövényével, gondolta Karen. Nem is volna meglepő, amilyen elképesztően aszimmetrikus a képe.

Cheryl felnézett a kezében tartott naplófőkönyvből.

– Éppen arra gondoltam, milyen jól jönne egy csésze tea – mosolygott Karenre. – Fáradt vagy? Eltakarodhatok innen, ha aludni akarsz.

– Teljesen fel vagyok dobva. Le kell eresztenem. De ha te elálmosodtál…

– Abbahagyhatnánk már ezt az átkozott udvariaskodást – mondta Cheryl. – Az igazat megvallva, alig várom, hogy átnézhessem a nyilvántartásodat. Persze, ha kifogásolod…

– Ki viszi most túlzásba az udvariasságot? Boldog lennék, ha nyakadba sózhatnám az összes nyavalyás könyvet. Ami a nyilvántartásokat illeti, reménytelen eset vagyok. Mindig mindent elfelejtek felírni – belekuporodott Mark székébe. – Legszívesebben itt ülnék, és figyelném, hogyan dolgozol.

– Helyes. Te vagy a művészeti vezető. Az üzleti részért én felelek. – Cheryl a homlokát ráncolva nézte az egyik bejegyzést. – Nem vetted nyilvántartásba Mrs. MacDougal ruháit? Itt egyetlen tételt látok, így szól: Vegyes ruhanemű, Mrs. Mac.

– Juj! Isten bizony meg akartam csinálni, csak…

– Valami közbejött. – Cheryl arcára gúnyos mosoly ült. – Kezdjük azzal a két ruhával, amit a barátnődnek adtál el.

Amikor végzett a bejegyzéssel, megkérdezte: – Mikorra ígérted, hogy elkészülnek?

– Semmikorra. Máris hozzá kell látnunk. Néhány gyöngy laza rajtuk, és még ki is kell tisztíttatni mindkettőt.

– Holnap beadom őket. Melyik tisztítóhoz jársz?

– Mrs. Mac ajánlott egyet. Ami még érdekesebb – folytatta –, engem kellett beajánlani hozzá. Ilyet se hallottál még. Nem fogad újabb klienseket. Viszont ért a finom holmik kezeléséhez. Feltétlenül hivatkozz a…

– Értem. Mrs. MacDougal nevével fogok hajigálózni, és ragaszkodom hozzá, hogy a mester személyesen foglalkozzék ezekkel a ruhákkal.

– Ha már úgyis ott jársz, elhozhatnád, amit a múltkor beadtam. Hova is tettem a cédulát? – Karen a retiküljében kotorászott, és előhalászta az elismervényt. – Feltétlenül írd fel, mit fizettél. És ha már a pénzről van szó…

– Minek beszéljünk olyasmiről, ami nincs? – vigyorgott Cheryl. – Ma még egyik napról a másikra tengődik ez az üzlet. A tisztességes könyvelés is összeáll majd előbb-utóbb, de egyelőre minden alkalmat meg kell ragadnunk.

Karen nem reagált a tréfára.

– Kétségkívül egyetlen hajszálon függ az egész. Tudom jól. Talán mégis kénytelen leszek visszaélni Pat ajánlatával, és kölcsönzők tőle, amíg meg nem egyezek Jackkel. Már ha egyáltalán megegyezünk.

– Tényleg, ma beszéltél az ügyvéddel. Jaj de röstellem, Karen, meg se kérdeztem, mi újság. Annyi mindent kellett megbeszélnünk!

– Nagyon kedves volt. Pályakezdő, nyilván ezért ajánlotta Mr. Bates. Biztosan sokkal kevesebbet kér, mint Bates, Bates és Akárki. A bátorítást viszont csöppet se vitte túlzásba. Mint kifejtette, az ilyesmi sokáig elhúzódhat. Már csak azért is, mert a jelek szerint Jack nem szándékozik nagyvonalúságot tanúsítani. Különben se szorulok rá az istenverte nagyvonalúságára. A jussomat akarom. Isten a tanúm rá, megdolgoztam érte.

– Ez már végleges, ugye? Nem gondolod meg magad?

– A válással kapcsolatban? Arra mérget vehetsz. Egyébként Jack akkor se fogadna vissza, ha elég ostoba volnék, és magam dugnám ismét hurokba a fejem. Hiszen ő kezdeményezte a válást.

Cheryl figyelmesen vizsgálgatta Karent.

– Sajnálnám, ha meggondolnád magad, örülnék, ha nem tennéd. Ne érts félre, pocsék lenne itt maradnom partner nélkül, mielőtt amúgy istenigazából megindulna velünk a szekér.

– Attól ne tarts. Akkor se adom fel az üzletet, ha mindketten száznyolcvan fokos fordulattal visszakoznánk is. Nem tehetek mást. Borzasztó sokat jelent nekem. Ami azt illeti, én is fel akartam tenni neked ugyanezt a kérdést. Előbb-utóbb ismét férjhez mégy…

– Nem.

– Lehet, hogy most így érzel, de…

– Nem. Soha többé nem megyek férjhez.

Fejét a könyv fölé hajtotta, előreomló haja elrejtette arcát. Rövid hallgatás után Karen gyengéden megkérdezte: – Mikor történt?

– Két éve. Tudom, mit akarsz mondani – Cheryl hátralökte a haját, és szembefordult Karennel. Arcán odaadó elragadtatás és fájdalom tükröződött. Karen még sohasem látta ilyennek. – Ezt mondja mindenki. Majd csak túl leszel rajta, az idő mindent begyógyít… De nem nekem. Nekem nem ment tönkre az életem. Voltaképpen nagyon boldog ember vagyok. De soha senkit nem fogok szeretni. Csak Joe-t.

Megfellebbezhetetlen hangja minden ellentmondást kizárt. Karen nem is nagyon tudta, mit mondhatna. Teljesen megdöbbent. Ki hitte volna, hogy a vidám, tárgyilagos külső álcája mögött Cheryl ezt az értelmetlen, szentimentális téveszmét dédelgeti…

Karennek pillanatnyi kételye sem volt afelől, hogy ez téveszme. A szerelem sem örökkévaló, a gyász sem tartós.

Férfiak és nők mind meghalnak, és kukacok lakmároznak testükből, de egyiküket se a szerelem teszi a sírba.

Olyan biztosra vette ezeket a közhelyeket, mint azt, hogy reggel fölkel a nap. Ennek ellenére belésajdult az irigység.

– Igazán sajnálom – kezdte. – Kár volt szóba hoznom…

– Ugyan, legalább ezt is megbeszéltük – felelte Cheryl higgadtan. – Mindenki szeretne összehozni nekem egy partit. Kész időfecsérlés. Jobb, ha máris beletörődsz.

– Szóval ezért volt Tony… – Karen elharapta a mondatot.

– Tony jó barátom.

– És a legcsinosabb férfi, akit valaha láttam. Igazán dögös, ahogy ma mondják. Eszembe is jutott, ugyan miért nem közölted ezt az apró részletet.

– Azt hiszem, tényleg jóképű – mondta Cheryl közönyösen. – Joe nem volt az. Úgy értem, legtöbben nem tartották volna jóképűnek. Tetszettél Tonynak, Karen. Láttam.

– Nem vagyok olyan biztos benne – mormogta Karen.

Néhány dolgot más megvilágításban kezdett látni.

– Te vagy az, aki egykettőre férjhez megy újra. Gyönyörű, művelt nő…

– Kétlem. Nem szívesen lennék megint feleség.

Ez a kijelentés csaknem annyira meglepte őt is, mint Cherylt.

– Tényleg? Nem volt benne semmi…?

– Semmi. Most, hogy belegondolok, nem túl sok örömet találtam a házasságban. Semmi se volt az enyém. Kegyes, leereszkedő ajándék formájában jutottam mindenhez: pénzhez, ruhához, ételhez, a házhoz, még az időmhöz is. Jack munkája mindennél fontosabb volt, nekem a maradék jutott.

– Nem minden férfi ilyen – buzgólkodott Cheryl. – És valaminek csak kellett lennie… Úgy értem, nem hiányzik a…

Cheryl körülményessége mulattatta Karent. Üzlettársi minőségében a jelek szerint kifinomultan akar viselkedni.

– A szex? De igen. Ámbár, hogy a lehetőségekhez képest finoman fejezzem ki magam, nemigen volt mit hiányolni.

– Elég finoman fejezted ki magad, az már szentigaz. Értem, azt mondod, a férjed…

– Talán megfelelőnek minősíthetném – tűnődött Karen. – Éppen hogy megfelelőnek. Vaskos meglepetés volt, elhiheted. Az esküvőnk előtt roppant szerelmes természetűnek mutatkozott. Mihelyt papírunk lett róla, elvesztette érdeklődését.

– Furán beszélsz, Karen – buggyant ki Cherylből a nevetés. – Olyan elegánsan fogalmazod meg a dolgokat. Ettől aztán még sértőbbek a szavaid, mintha szabadjára engednéd a nyelvedet.

– Tulajdonképpen szégyellhetem magam – mosolygott Karen. – Folyton felhánytorgatjuk, hogy a férfiak csak a szexualitás tárgyát látják bennünk. Most meg magam is ugyanezt teszem.

– És Mark… – Cheryl szája elé kapta a kezét, és elfordult. Karen csupán futó pillantást vethetett céklavörös, elszörnyedt arcára, mielőtt a sűrű hajzuhatag ismét leomlott volna.

– Bocsáss meg! – szólt fojtott hangja a hajsátor alól. – Én meg az a nagy pofám. Le kéne vágatnom!

– Felejtsd el! – nevetett Karen. Kedvesen átkarolta Cheryl vállát. – Olyan ez, mint amikor a kollégiumban összebújtunk éjszaka, és kiöntöttük a szívünket.

– Sose jártam egyetemre – mormogta Cheryl.

– Én meg kimaradtam. Nagy dolog.

Cheryl felnézett. Még mindig bíborvörös volt.

– Tegyünk úgy, mintha meg se szólaltam volna, jó? Nem is vagyok kíváncsi rá. Hiszen a saját bátyám… Sose mesélt a viselt dolgairól. Becsszó.

– Már mondtam. Felejtsd el! – Karen nem szándékozott válaszolni a befejezetlen kérdésre. Megalázóan intenzív érzékiséggel hasított belé az emlékezés. Hogy Mark… De még mennyire. Nagyon is.

– Jobb, ha lefekszünk – mondta könnyedén. – Holnap üdén és friss fejjel kell jelentkeznünk az ingatlanügynöknél.

– Helyes. Figyelj csak, mit szólnál hozzá, ha a bolt fölött vagy mögött lakószobák lennének? Számunkra, úgy értem. A lakbér nagyobbik részét én állnám…

– Már miért fizetnél többet, ha együtt… – Karen elharapta a kérdést. – Micsoda önző, egocentrikus tahó vagyok. Folyton elfeledkezem a kisfiadról.

– Nem sokat beszélek róla. De állandóan rágondolok.

Nyugodt, érzelemmentes szavai Karen csontja velejéig hatoltak, és mélyen felkavarták. Ujjai Cheryl vállára kulcsolódtak.

– Megcsináljuk. Ha fene fenét eszik is, ha kirabolnak és csődbejutunk, akkor is veled lesz a gyerek, amire ősszel be kell íratnod az óvodába.

Nem lett volna joga ilyen túlzó ígéretet tenni. Mindkettejüktől független tényezők hatására százszor is tönkremehetnek addig. Karent azonban szégyen töltötte el önzése miatt. Annyira eltöltötték saját érzelmi problémái, hogy Cheryl gondjaira már nem futotta a figyelméből.

No de ki gyanította volna, hogy a barátnője gondtalan, vidám viselkedése mögött megbúvó érzékenység oly törékeny és annyira sérült, mint az antikvár ruhák ódon, tépett selyembélése?

Márpedig tudhatta vagy legalábbis gyaníthatta volna.

A barátság többet érdemel, mint amennyit ő eddig rászánt.

20. fejezet

CHERYL SZAVAIVAL szólva, a Falls Churchbe tett kirándulás befuccsolt. Az épületek vagy túl drágák, vagy túl elhanyagoltak voltak, vagy nem a megfelelő körzetben álltak. Karen meghagyta nevüket egy ingatlanügynöknél, aki majd értesíti őket, ha alkalmas lehetőség kínálkozik. Csüggedten indultak haza.

– Éppen csak elkezdtük – mondta Cheryl vigasztalóan.

– Ne vessünk gyorsan egy pillantást Alexandriára? Az ember sohase tudhatja…

Karen az órájára nézett.

– Sajnos nincs rá idő. Rob teljesen megbízhatatlan. Máris elkéstem.

Úgy adódott, hogy még a vártnál is többet késett. Néhány sarokkal a házukon túl találtak parkolóhelyet.

A kapu felé közeledve megláttak valamit a küszöbön. Inkább egy kupac rongyhoz, mint emberi lényhez hasonlított.

– Biztos egy szerencsétlen hajléktalan – szánakozott jó előre Cheryl. – Aki nejlonszatyorral jár, és a kukákat nézegeti. Juj de sajnálom őket!

– Szó sincs hajléktalanokról – torpant meg Karen. Megmarkolta Cherylt. – Ez Mrs. Grossmuller!

– Jóságos ég, tényleg! – Ő is belekapaszkodott barátnőjébe. Dermedten bámultak. Karen idegesen elnevette magát.

– Mit teszünk? Nem ácsoroghatunk itt a végtelenségig, mint két szende, szorongó, viktoriánus szűz.

– Kerüljük meg a háztömböt! Hátha elmegy.

Mrs. Grossmuller azonban meglátta őket. Masszív méltósággal felemelkedett, és feléjük intett. Városi öltözékeinek egyikét viselte: gyűrött, megfakult fekete ruhája kifejezetten ódon darab volt. Karen

külön megcsodálta hihetetlen kalapját. A lavórméretű fejfedőt rózsaszín habselyemből készült masnik halmozták el, a kupacot egy csaknem teljesen felkopaszodott strucctoll koronázta.

– Nehogy elnevesd magad! – szólt oda Karen szája sarkából Cherylnek, miközben engedelmeskedtek a hívó mozdulatnak.

– Nevetni? Inkább vonyítani kezdek, mint Alexander. No nézd, csak, hello… Mrs. Grossmuller, ha nem csalódom?

– Hosszabb ideje várakozom – veregette poros szoknyáját Mrs. Grossmuller. – Fölöttébb sokat késtek.

Fellépésének méltósága szinte kikényszerítette a mentegetőzést. Karennek sikerült visszatartania magát. Nem talált szavakat, ezért a jól bevált üzleti formulához folyamodott.

– Miben segíthetek?

– Hoztam néhány cuccot – váltott Mrs. Grossmuller hirtelen hivatalos angolból a hétköznapi marylandi beszédre. – Behívnak végre a házba, vagy szórjam ide a járdára, mint holmi észeres?

Karen ajtót nyitott. Mrs. Grossmuller félresöpörte, és benyomakodott mellette. Karen elkésett a figyelmeztetéssel: – Vigyázzon, a kutya!

Mrs. Grossmuller a lábaihoz törleszkedő Alexandert nézte. Az állat hozzá méltatlan imádattal tekergette magát.

– Micsoda csúf kutya. Nem is láttam még nála csúfabbat.

A sértés lepergett Alexanderről. Gátlástalanul rajongott tovább.

– Barátságos kis fickó, meg kell adni – ismerte el vonakodva Mrs. Grossmuller.

– Kedveli magát – állapította meg döbbenten Karen.

– Általában szeretnek a kutyák. Nos? Hol a nappali? Esetleg hagynám rábeszélni magam egy pohár nem túl száraz sherryre.

Mrs. Grossmuller megkapta a sherryjét. Végigteregette kínálatát a bútorokon. Karen rosszabbtól tartott a választék két egészen, csinos viktoriánus alsószoknyától néhány kifakult kalikókötényig és nyári kalapig terjedt.

Némelyik darab egészen nyilvánvalóan sohasem lehetett Mrs. Grossmulleré. Karen következtetése szerint a sikeres üzlet hatására Mrs. Grossmuller kifosztotta szomszédai padlását. Csak remélni lehet, hogy tudtukkal és beleegyezésükkel tette. Az orgazdaság nem nélkülöz némi kalózromantikát, ha drágakövekről és nemesfémekről van szó. Néhány kalikókötény kapcsán viszont mégis megalázó volna börtönbe kerülni.

Ezúttal neki kellett eltipornia Mrs. Grossmuller orcátlan árait. Alexander meghökkentő érzelemnyilvánítása óta Cheryl teljesen hipnotikus állapotba került.

Megalapozatlanok voltak legrosszabb előérzetei. Az ésszerű mértékű alkudozást követően Mrs. Grossmuller elfogadta árajánlatát, és engedelmesen elcsomagolta a visszautasított tételeket.

– Okosabb, mint gondoltam – jegyezte meg. – Nem tudtam bepalizni. Pedig azt hittem, megéri a próbálkozást.

Elégedett mosollyal hátradőlt, és végignyálazta a Karentől kapott pénzt.

– Hogy talált ránk? – kérdezte Karen.

A várt választ kapta.

– Rajta volt a cím a csekken. Máskor is hozok árut.

– Nem, ne tegye! – kiáltott fel Karen. – Úgy értem… hamarosan elköltözünk.

– Hova?

– Még nem tudjuk biztosan. Mi lenne, ha meghagyná a címét és telefonszámát? Értesíteni fogom.

– Ésszerűnek hangzik – mondta Mrs. Grossmuller engedékenyen. Beletúrt hatalmas retiküljébe. – A vizitkártyám.

Valódi vizitkártyát húzott elő. A kortól megsárgult névjegy szélei letöredeztek, de a nyomtatás elegáns volt.

– Köszönöm – tette cl Karen. – Hát, majd jelentkezem.

– Még nem távozom – helyezte magát kényelembe Mrs. Grossmuller. – Itt van még a menyasszonyi ruhám?

– Öööö… nem. Nincs itt. Beadtuk a tisztítóba.

– Ó! Jaj de kár! Szívesen megnéztem volna még egyszer.

Karen Cherylre pillantott, aki, mint a kígyó hideg, hipnotikus tekintete alatt megdermedt kismadár, meredten bámulta Mrs. Grossmullert. Ő maga alig bírta leküzdeni vágyát, hogy vad, fékezhetetlen, sikongató kacagásban törjön ki.

– Sajnálom, hogy nem tartóztathatjuk, Mrs. Grossmuller. Távoznunk kell.

– Mikor?

– Azonnal – jelentette ki Karen erélyesen.

– Ó! Így valóban nemigen hívhatnak meg ebédre. Ha nem ez lenne a helyzet, sértőnek minősíteném a mulasztást. – Mrs. Grossmuller felmarkolta bevásárlószatyrait, és felemelkedett. Óvatosan átlépett Alexanderon, aki lábai előtt hevert, és a cipőjét nyalogatta. – Legjobb lesz, ha végigbaktatok a Wisconsinon, és megnézem a kirakatokat. S hogy így meggazdagodtam, tán meg is ebédelek valahol. Van a környéken egy McDonalds?

Karen kikísérte, és visszaszaladt a nappaliba. Cheryllel az ablakból nézték Mrs. Grossmullert, aki egy szabálytalanul parkoló autóhoz ment az utca túlsó oldalán, és beszállt. A kocsi minden figyelmeztetés nélkül a forgalom közepébe vetette magát. Fütyült a Camaróra, amely kétségbeesett fékezéssel kerülte el a karambolt, és cikcakkban továbbgurult.

– Jól vagy? – bökte oldalba Karen megbénult üzlettársát.

– Csípj meg! – pihegte Cheryl. – Nem hiszek a szememnek. Láttad azt a kocsit? Mercedes! És Alexander… A banya megbabonázta!

– Szedd össze magad, Cheryl! Szegény, szenilis vénasszony. Miért gyakorol ilyen erős hatást rád?

– Ide figyelj, éppen elég szenilis vénasszonyt ismerek. Egy se viselkedik így. Nem tehetek róla, a hideg kiráz, ha meglátom. Őszintén, Karen, mit szólnál, ha sötét éjszaka arra ébrednél, hogy az ő arca néz be rád az ablakból?

– Azt hinném, álmodom. Létra nélkül nem juthat fel az emeleti ablakba…

– Esetleg seprűnyélen… – morfondírozott Cheryl.

– Végtelen sajnálatomra nem maradhatok itthon, hogy megvédjelek a boszorkányoktól, de máris szörnyen elkéstem. Át se tudok öltözni. Biztos nem fogsz félni?

Cheryl megborzongott.

– Ne butáskodj! Bőven van mivel elfoglalnom magam. Az ajtókat viszont bezárom.

– Tedd azt! Bár veled maradhatnék. Sebaj, már nincs sok hátra. Julie napokon belül visszatér.

Julie sokkal hamarabb visszatért. Karen nem lepődött meg igazán, annál inkább bosszankodott. A bolt még sötét volt, a rács az ajtó előtt. Észre sem vette, amíg ki nem nyitotta a lakatot, hogy noha a lakat pántját beillesztették a lyukba, nem zárták be a lakatot.

21. fejezet

– EZ KEZD unalmassá válni! – füstölgött Tony Cardoza.

Kezét keskeny csípőjére támasztva nézett le Karenre, aki Julie asztalánál ült.

– Nem tehetek róla – morogta Karen. – És ha ide merted hívni Markot…

– Nem hívtam ide Markot – ült le Tony az asztal sarkára.

– Hát ne is tedd! Ki nem állhatom, hogy mindig segítségemre siet, amikor történik valami.

Tony vigyorgott, fejére csapta a kalapját. Észbe kapott, gyorsan levette.

– Bocs!

– Ó, az ég szerelmére, ki a fene ér rá udvariaskodni?!

Inkább szólj azoknak a félkegyelműeknek, hogy ne porozzák össze a teljes árukészletet. Egész nap takaríthatok.

– Ujjlenyomatokat keresnek – tájékoztatta Tony szelíden.

– Tudom. Napokig sikálhatom a kezemről a tintát.

– Ha eleget ordibáltál, talán válaszolhatnál néhány kérdésre. Egyéb dolgom is van ma délutánra, jelentéktelen apróságok, például néhány gyilkosság kivizsgálása.

– Oké, oké! – Karen hallgatott egy pillanatig. – Sajnálom, Tony. Hálás vagyok, amiért ilyen gyorsan ide tudtál jönni.

– Tudod, kifejlesztettem magamban egy feltételes reflexet. Olyan gyakran tűnik fel mostanában a neved a hívásijegyeken, hacsak meglátom, máris akcióba lendülök. Felhívtad hogyishívjákot… a tulajt?

– Nem találtam meg. Üzenetet hagytam számára a szálloda portáján.

– Mi is a neve annak a szállodának?

– Megmondtam a kollégáidnak.

– Akkor nekem is megmondhatod.

– Miben sántikálsz? – fogott gyanút Karen. – Cheryl szerint a gyilkosságiaknál dolgozol, úgyhogy ez az ügy nem is tartozik rád.

– Ebédidőben vagyok – felelte Tony. – A főnökömnek semmi köze hozzá, mivel töltöm a szabadidőmet. A szálloda címét akartad közölni velem.

Karen hátradőlt székében. Ellenségessége szűnőben volt. Tony hűvös, barátságos professzionalizmusa megnyugtatóan hatott feszült idegeire.

– Megfordult a fejemben Julie neve, amikor esetleges rosszakaróim felől érdeklődtél – ismerte be. – Nagyon dühös volt, amiért nem engedtem át a ruhákat a boltja számára. Föltételezem, hogy mindezt már tudod. A jelek szerint mindent tudsz rólam.

– Cheryl eléggé bőbeszédű – mondta Tony. – Nézd, Karen, azért foglalkozom ezzel az üggyel, mert érdekel. Világos? Senki se rángat bele. Mi lenne, ha elengednéd magad, és válaszolnál a kérdéseimre?

– Hát…

– Ez a kék ruhás fiú a hiányzó holmik felől fog érdeklődni. Legyél kedves hozzá.

– Fogalmam sincs, mi hiányzik. Teljesen feldúlták a boltot… Az ördögbe! Julie sikítani fog mérgében.

És Julie sikított is. Késő délután telefonált. Bizonyosan hallotta már a híreket, alig vette fel Karen a kagylót, máris visító vádaskodásokban tört ki. Karen biztosítani akarta együttérzéséről, de egyre dühösebb lett a hanyagságát és még rosszabbakat felemlegető, esztelen gyanúsítgatások hallatán. Hiába próbált szóhoz jutni, végül letette a kagylót. Utána bezárta a boltot, és hazament.

Cheryl jeges teával várta, és tele volt szimpátiával. Karen saját elméletét fejtegette.

– Szerintem Rob benne van a buliban. Egész nap nem láttam. A telefonja nem felel. Mondtam Tonynak, de az az ember csak mosolyog rejtélyesen, és nem válaszol.

– Felhívhatom – kezdte Cheryl.

– Ne hívd fel! És Markot se hívd fel! Meséld el, milyen napod volt. Halálosan elegem van Julie-ból és a problémáiból. Egyvalamit nem bánok. Végeztem Julie-val. Azok után, amiket ma a fejemhez vágott, nem érzem kötelességemnek, hogy kitartsak mellette.

– Meg kellett volna mondanod neki, hogy ott hagyod – mondta Cheryl lojálisan.

– Megmondtam. Háromszor. De nem hinném, hogy meghallotta. Este valószínűleg idejön. Nehogy udvariasan magunkra hagyj bennünket! Szükségem lesz erkölcsi támogatásodra.

– Leütöm, ha gyötörni próbál téged – Ígérte Cheryl.

– Ó, az istenit! – fakadt ki Karen, amint megszólalt a telefon. – Fogadjunk, hogy ez ő!

Mark volt. Cherylt kérte. Karen átadta a kagylót.

Cheryl befogta a telefonkagylót.

– Elmondhatom…

– Hát persze, nyugodtan. Biztos beszélt már Tonyval.

Dühösen kitrappolt a konyhába krumplit hámozni.

Cheryl pár perccel később utána ment.

– Mark felvetette – kezdte –, hogy ha kedvünk volna…

– Be kell érnie hamburgerrel és burgonyasalátával – intett Karen a hámozókéssel a zöldségek halma felé. – És hozza magával azt a szűkszavú barátját is. Szolgálaton kívül és teli hassal talán bőbeszédűbb lesz.

22. fejezet

TONY csöppet sem vonakodott a beszélgetéstől.

– Nem titok. Fölösleges volt megvesztegetni engem. Mindenesetre örülök, hogy megtetted – fogadta el a második tányér burgonyasalátát.

A konyhaasztal körül ültek. Túl nagy volt még a hőség a kerti piknikhez, Ruth elegáns ebédlőjébe pedig sehogy se illett volna a hamburger és Mark néhány üveg söre.

Tony is, ő is ingujjban üldögéltek. Tony feltűnően szolgálaton kívül volt. Arcpirító dicséretekkel halmozta el Karen konyhaművészetét. Karen megvádolta, hogy szokatlanul elégedettnek látszik önmagával. Tony egy pillanatig sem tagadott.

– Szerintem tisztáztuk a kísérteted személyazonosságát, Karen. Mivel az illető minden jel szerint ismeretlen helyre távozott, várhatólag nem kell több zaklatásra számítanod.

– Rob? – kérdezte Karen.

– Nem is vagy meglepve.

– Igen is, meg nem is. Tudtam, hogy nem kedvel, de nem tételeznék fel róla elvetemültséget.

– Elsieted a következtetéseket – Mark elgondolkozva cibálta egy hajfürtjét. – Miből gondolod, hogy Rob volt az?

– Ezt a lapot az iroda padlóján találtuk. Feltehetőleg kiesett valaki zsebéből. Később egy sarokba rúgták. Rábeszéltem a fiúkat, hogy lemásolhassam.

Átadta Karennek a papírt. Mark megfogta Karen kezét, és úgy fordította, hogy ő is láthassa. Motyogott valamit az orra alatt. Ujjai szorosan ráfonódtak Karen kezére.

Karen rögtön felismerte a másolat eredetijéül szolgáló csoportképet.

– A kollégiumi évkönyvből származik – mondta feszült hangon. – Elsőben bekerültem a teniszcsapatba. Tiszta mázli volt, a többiek megbetegedtek, bokájukat törték és így tovább. Ez Anne… elfelejtettem a vezetéknevét… Susan Reeder… és – furcsa, milyen nehezére esett kimondania a nevet – Shreve.

– Középen a lyuk pedig te vagy? – kérdezte Mark. Kikapta a képet Karen megbénult ujjai közül, és alaposan megnézte.

– Alulra odanyomtatták a neveket – mondta Tony. – Innen tudtuk meg, mi ez. Az arcot teljesen megsemmisítették. Késsel vagy ollóval szabdalták össze.

– Milyen alapon gondolod, hogy ez Robhoz került? – kérdezte Cheryl. Arcán kissé elhalványodott a kicsattanó szín.

– Julie hozta be valamikor a könyvet – Karen megköszörülte a torkát, majd folytatta: – Úgy tett, mintha emlékezősdit játszana. Szerintem örömét lelte benne, hogy az orrom alá dörgölheti, mennyire megváltoztam. Robnak is megmutatta, és… és másoknak is. Rob elrejtette az ilyenkor várható epés kis megjegyzéseit… Azt hittem, Julie hazavitte a könyvet, amikor a hecc lejárt.

– Nincs kizárva. A könyv nem volt a boltban – Tony kivette a viszolygó Mark kezéből a papírt. – Ez itt az előre megfontolt szándék bizonyítéka.

– Szándék? – Mark haja száz tincsben állt az égnek. – Ez tiszta betegesség.

– Nem jöttem rá, milyen hatással lesz mindez rátok – feszengett Tony. – Valószínűleg megkérgesedtem. Hiszen ez csupán ártalmatlan tréfa mindahhoz képest, amiket más ügyekkel kapcsolatban látok. Bocs, Karen.

– Nemcsak a fényképről van szó – mondta Karen. – Ez az egész, így együtt. Úgy érzem magam, mintha vakon gyalogolnék, végezném a dolgomat, igyekeznék, hogy ne álljak a többiek útjába… és akkor egyszerre lenézek, és látom, hogy egyetlen szál palánk van a lábam alatt, ez választ el a feneketlen szakadéktól. És valaki fűrészeli a palánkot. Soha nem ártottam szándékosan senkinek…

Mark finom mozdulatát Karenen kívül senki se vette észre. Rá viszont villámcsapásként hatott, és harsány fénnyel árasztotta el elméje legsötétebb zugait. Sose tételezte föl, hogy cselekedetei Markot is sérthetik, nemcsak Mark hiúságát. Semmiféle elkötelezettséget nem vállalt, így nem is tört meg… Legalábbis ő maga így hitte.

– Persze, tudom – nyugtatta Tony. – Született áldozat vagy, ez az egész.

Még csak nem is Karen, hanem Cheryl utasította vissza ingerülten ezt az állítást. Karennek szavát szegte az újabb megvilágosodás. Úgy érezte, nemcsak fűrészelik a palánkját, hanem az összes, maga építette védőkorlátot is ledöntik. Tényleg született áldozat volna, véletlenszerű erőszak tehetetlen tárgya, ellenszenv és gyűlölet ártatlanul kiszemelt bűnbakja? Megalázó, taszító kép volt ez.

– A legtöbb nő a passzív áldozat típusába tartozik – magyarázkodott Tony. Ez fokozta Cheryl dühét. A hirtelen fellángoló vitának Tony felcsattanása vetett véget: – Téged aztán senki se vádolhat passzivitással!

– Ne piszkáld, Cheryl! – rendelkezett Karen.

Cheryl meglepetten nézett rá, de engedelmeskedett.

– Köszönöm, hölgyem – sóhajtott szenvedőn Tony. – Mint mondani bátorkodtam… azzal a szemlátomást félreértett szándékkal, hogy mindannyiunk lelkén könnyítsek… a rablás bennfentes munkája volt. A te Rob barátod szerette volna betörésnek álcázni, de ügyetlen próbálkozása egy csecsemőt se tévesztett volna meg. Most meg nyoma veszett. Tegnap éjfél felé látta az egyik szomszédja távozni. Két bőröndöt cipelt.

Mark a homlokát ráncolta, és tovább tépdeste a haját.

Csöppet sem volt meggyőzve. Tony hozzátette: – Priusza van. Apró lopások, kerítés, erkölcstelen cselekedetek…

– Miféle erkölcstelen cselekedetek? – csillogott kíváncsian Cheryl szeme.

– Öööö… tudod. A szokásos.

– Pornófilmek és – fényképek – Mark szorosan összezárt ajkai kicsit felengedtek, a mosoly árnyéka ült ki rájuk. – Cheryl nagykorú, Tony. Fölösleges túlzásba vinni a szemérmet és illemtudást. Mi a helyzet a kábítószerekkel?

– Használta őket. Sose kaptuk el, mint terjesztőt.

– Betörés? Besurranás? Rablás?

– Nem.

– Testi sértés? Fegyveres rablás?

– Nem. Nézd, Mark, tudom, mire célzol, és éppen azt akarom értésedre adni, hogy az égadta világon semmi jelentősége sincs.

– Márpedig nem vall a személyiségére! – makacskodott Mark. – Magad használtad a passzív jelzőt az előbb. Ez a szó illik pici Robbie-ra és az ő kis csínytevéseire. Sose lenne mersze betörni ide, vagy megtámadni Karent.

Egymásra meredtek. Tony összehúzta két szemöldökét, hogy szinte töretlen vonalat alkottak homlokán. Mark arcán ugyanolyan sötéten ömlött el a harag. Messze túlment ez a szokásos baráti civódáson. Szinte tapintható volt közöttük a feszültség.

Mark kissé elmozdította fejét. Pillantása kurta villanásra Karen szemébe fúródott, majd felnézett, és látható erőfeszítéssel igyekezett leküzdeni ingerültségét.

– Nem áll szándékomban, hogy a szakmádra oktassalak, Tony. Mégis tény, hogy az elméletedben hatalmas lyukak tátonganak. Ha Rob úgy döntött, hogy kirabolja a boltot, és meglép, akkor miért végzett

félmunkát? Karen szerint egyetlen fontosabb tétel se hiányzik, csak mindenféle apró vacak. Rob tudta, hogyan kell kikapcsolni a riasztást. Odaállhatott volna a hátsó ajtóhoz egy teherautóval, és mindent felpakolhatott volna. Miért hagyta hátra a legértékesebb darabokat?

– Magad mondtad – szólt bele Karen, mielőtt Tony felelhetett volna. – Gyávaságból. Félt, hogy meglátják.

– Ki mellett állsz?! – förmedt rá Mark.

– Tony mellett – szegte fel Karen a fejét.

– Tudtam én, hogy ennek a nőnek megvan a magához való esze – engedte el magát Tony. – Van igazság szavaidban, Mark, de csak mert feltételezed, hogy a pasas ésszerűen viselkedik. Ha majd beszéltünk a tulajjal…

– Ha igaz, máris részesülhetsz ebben a gyönyörben – kommentálta Karen a hirtelen megszólaló ajtócsengő dühödt, szűnni nem akaró csörömpölését. – Ez Julie-ra vall. Számítottam rá, hogy utánam jön. Valaki fogja meg a kutyát.

Sohasem fog kiderülni, szándékosan hagyták-e kérését figyelmen kívül, vagy Alexander talált véletlenül kiutat.

Éppen időben érkezett, hogy fájdalomsikollyá változtassa Julie ingerült kirohanását. Mark csípte nyakon a gazfickót, és nagyot csapott szőrtelen hátsójára. Alexander farkát behúzva menekült.

Mark felbukkanása véget vetett Julie jajgatásának.

Hősies mosollyal hagyta magát a konyhába kísérni, és elfogadott egy pohár sört.

– Ugye nem tesztek szemrehányást a kiborulásomért – siránkozott. – Karen már ismer, ő biztos megérti. Drágám – kotorászott Karen keze után, és szorosan megmarkolta.

– Drága Karen, mennyire örülök, hogy legalább neked nem esett bajod. Ez volt az első gondolatom: Hála Isten, Karen nem volt ott, biztos megsérült volna.

Karen kiszabadította a kezét.

– Kevéssé valószínű, hogy éjféltájt még ott dolgoznék.

– Ó! – mormogta Julie. – Szóval akkor történt?

– Feltételezésünk szerint – tájékoztatta Tony. – Ms. Kerchak, válaszolna néhány kérdésre? Igaz, hogy eltérünk a szabályos eljárástól, de most, hogy mindketten itt vagyunk…

– Kérem, szólítson Julie-nak – mosolygott reszkető ajkakkal, verdeső szempillákkal Tonyra. – És nyugodtan tegyen fel akárhány kérdést.

Julie eleinte a lehetőségét is visszautasította, hogy Rob lenne a tolvaj. Akkora hévvel védte, hogy Karen ismét eltöprengett, nem volt-e kapcsolatuk intimebb a látszólagosnál.

Julie azonban nem az elvakult szerelmes érveivel hozakodott elő.

– Elképzelhető, hogy ezt-azt zsebre tesz, volt már rá példa, de az állását nem kockáztatja. Elég kényelmes a szerződése, ő is tudja, rengeteg mellékessel…

– Például a gazdagabb hölgy vendégekkel randevúzgat– szúrta közbe Mark.

Julie szempillái elrejtették a szemét.

– Ehhez semmi közöm. Higgyék el, Rob néhány napon belül felbukkan. Biztos lelépett pár napra az egyik nőjével, ez az egész.

– A zárakat nem feszítették fel – mondta Tony. – Kinek van még kulcsa?

– Hogyhogy kinek, senkinek… Kivéve persze Karent… – bizonytalan hanghordozása es a Karenre vetett gyors oldalpillantás felért egy vádirattal.

Senki se szólt. Cheryl fülig vörösödött mérgében, de Tony a vállára tette a kezét, és nyugalomra intette. Julie kisvártatva égnek lökte a kezét: – Annyira lesújtott ez az eset, azt se tudom, mit beszélek. Tudom, le se fogom hunyni a szemem egész éjszaka, annyi szent. Félek hazamenni. Ki tudja, hátha ott vár valaki…

– Szívesen hazakísérem – ajánlotta Tony.

– Ó, tényleg? – Milyen nagyon kedves öntől. El se mondhatom, milyen nagyra értékelem. Jó éjszakát mindenkinek! Karen, holnap találkozunk a boltban.

Karen megköszörülte a torkát. Még Julie legutóbbi sértegetései után is kételyek gyötörték szándékai felől, de fülében visszhangzott Tony odavetett megjegyzése. Még hogy tipikus passzív áldozat? Ő? Majd tesz róla.

– Nem találkozunk holnap a boltban. Ha elfelejtetted volna: felmondtam.

– Felmondtál? Ó de hát. Karen…

– Háromszor is felmondtam.

– Biztosra vettem, hogy csak viccelsz. Tán csak nem vetted a szívedre, amit mondtam? De Karen, hiszen ismersz!

– Meg ki is rúgtál. Rögtön az első felmondásom után.

– Ó, Karen! – Julie ismét elkapta a kezét. – Nem hagyhatsz cserben! Nem hagyhatsz magamra, amikor a legnagyobb szükségem van rád!

– Majd kisegítelek olykor-olykor, amíg találsz valakit. De holnap nem érek rá. Dolgom van.

Julie torkát fojtogatták a visszatartott szavak. Tony jelenléte fékezte meg belekapaszkodott a karjába, amit Tony nem kínált fel, és teljesen összetörve kitámolygott a házból.

Cheryl rögvest felpattant, és kinyitotta a hátsó ajtót.

– Alaposan ki kell szellőztetni. Micsoda kiállhatatlan némber! Már féltem, hagyod magad visszadumálni a boltba.

– Mégsem vagyok akkora balek, amekkorának mindenki tart – mondta Karen kurtán.

– Hé, én nem…

– Tudom. Nem is rád céloztam. – Pedig alkalmanként még Cheryl is oltalmazó nővérként lépett fel. Ez akár elbűvölő is lehet, ha az ember nem allergiás a saját passzivitására. Mark nem tiltakozott.

– A Julie-félék miatt vált halhatatlanná a mondás – jegyezte meg szelíden –, hogy akinek ilyen barátai vannak, annak nincs szüksége ellenségekre. Tényleg elutazott a városból a múlt héten?

– Nincs miért feltételeznem, hogy hazudik – felelte Karen.

– Rendben van. Majd Tony kitalálja.

– Szóval ezért kínálta fel olyan lovagiasan, hogy hazakíséri – csapott Cheryl a fejére.

– Nem a társaságára vágyott, annyi szent. Nem az esete – beszéd közben Mark a levegőbe meredt, mintha egészen máshol járnának a gondolatai.

– Ha ő volt, ma éjjel nyugtunk lesz – vélte Cheryl. – Hullafáradt. Semmit se fog megpróbálni. Ha pedig Rob volt az, ő réges-rég eltűnt. Úgy látszik, Karen, ma kialusszuk magunkat.

– Vegyem ezt célzásnak? – kérdezte Mark, de nem mozdult.

– Nem, csak bejelentésnek. Addig üldögéltek itt, ameddig akartok. Én lefekszem.

– Mi a tervetek holnapra? – állt fel Mark.

– Virginia – vigyorgott Cheryl. – No nem az egész, csak amennyi belefér. Miért, más ajánlatod van?

– Csak kíváncsiskodtam. Óvatosan vezess, jó? – arcon csókolta Cherylt, futólag bólintott Karennek. – Jó éjt!

Karen a konyhában maradt, amíg Cheryl kikísérte Markot. Mark értésére adta, hogy nem ragaszkodik a társaságához. Vajon miért támadta olyan eltökélten Tony elméletét? Végtére is Tony a szakember, és úgy véli, hogy a baj elmúlt. Rob és Julie a legesélyesebb gyanúsítottak.

Vajon miért szeretné Mark, hogy Karen féljen?

23. fejezet

OCCOQUAN, a Cheryl említette Prince William megyei kisváros elragadó volt. Kicsi, közvetlenül a vízpartra épült település, aránytalanul sok kézművesbolttal és régiségkereskedéssel. Cheryl szerint az előnyökhöz tartoznak a szeszes ital forgalmazására is berendezkedett éttermek, amelyek rengeteg salátát kínálnak az étlapjukon.

– Márpedig ez fontos – bizonygatta, amikor Karen kinevette. – Párszor elmentem régiségvadászatra néhány nővel a washingtoni krémből, Mark barátnői kedveskedni akartak a szegény rokonnak. Mondhatom, az egész napjukat kárba veszettnek tekintették, ha nem jutottak délben hozzá a piájukhoz.

Sajnos az egyetlen eladó házhoz nem tartozott lakás, és maga az épület is elég elhanyagolt volt. Meghagyták nevüket az ingatlanügynöknél, megszemléltek néhány ingatlant a környező városkákban, majd a Cheryl által megtervezett útvonalat követve északnak indultak.

Röviddel dél előtt értek Leesburgba. Karen emlékezett a csöndes, vidéki kisvárosra, a tizennyolcadik században épült házakra. A városkában működő éttermek és régiségboltok kielégítették Cheryl elvárásait. Cheryl mégsem bízott benne, hogy a pénztárcájuknak megfelelő lehetőséget találnak.

– Loudon megye egyre divatosabb, azaz drágább. Leesburgban új bevásárlóutcát építettek, ugyanolyan rehabilitációs beruházással, mint Harborplace-ben vagy a Faquier Square-en. Ettől még magasabbak lesznek az árak.

Az egyik eladó ház mindkettőjüket kísértésbe ejtette.

A századforduló környékén végrehajtott átépítések késő viktoriánus ékszerré varázsolták a sokkal öregebb épületet. Széles verandáját agyoncicomázott fehér oszlopok tartották. A második emeletet önálló lakosztállyá alakították, saját konyhával és fürdőszobával. Még két hálószobát létesítettek egy toldalékszárnyban. Ezek ablakai a napsütötte, fákkal árnyékolt belső udvarra néztek. Karen egyetlen pillantást vetett a tágas, elegáns hall két oldalán nyíló társalgókra, és máris tudta, hogy megtalálta köntösei és fehérneműi eszményi, független kiállítóhelyét.

Mindez olyannyira megfelelt a lelki szemei előtt kialakított képnek, hogy a déjá vu bizonytalan érzése fogta el.

A tulajdonos vonakodott a bérbeadástól. Még nem döntött véglegesen, de sietni akart az eladással. Olyan árat kér majd, ígérte, amelynek nem tudnak ellenállni.

– Tudhattuk volna, hogy csak becsali cselről van szó! – füstölgött Cheryl, amikor kijöttek az ingatlanügynöktől. – Ezek az emberek bármit megtesznek, bármit megígérnek, hogy betereljék a vevőt a házba. Azt hiszik, az ember beleszeret, és nem törődik vele, hogy semmiféle előzetes elvárásnak nem felel meg.

– Csaknem bevált, nem? – Karen hátrafordult a vezető melletti ülésben, hogy búcsúpillantást vethessen a házra.

Szalmafonatos bútorok és páfrány a verandán, gondolta.

Szép időben felöltöztetett próbababákat ültethetnénk a székbe, mintha teáznának.

A felöltöztetett próbababák saját feldúlt ruhásszekrényét és a Tony említette esetet juttatták az eszébe. Nem éppen kellemes gondolat. Legalább az éjszakájuk nyugodtan telt, Alexander egyetlen morranására se kellett felriadniuk. Mégis Rob lehetett – gondolta Karen.

Ugyan hol járhat most?

Cheryl sóvárogva nézte a várost, mialatt a csendes utcákon az országút felé hajtottak.

– Milyen bájos hely. Biztos jók az iskolák is.

– Talán mégis megvehetjük.

– Á, nem – Cheryl szeretettel rámosolygott. – Csak hangosan álmodoztam. Nem kerül semmibe. Mit szólnál, ha délnek fordulnánk a 15-ös úton? Akkor az 50-esen térhetnénk vissza a körgyűrűre.

Karen a térképre pillantott.

– Remélem, álmodban se jut eszedbe, hogy Middleburgban keress helyet. Az már az én időmben is a pofátlanul gazdagok városa volt.

– Most még inkább az. Akkor se árt, ha megnézzük. Lehet, hogy valamelyik környező városban kínálkozik valami.

Middleburgban szinte a legelső pillantásuk egy antikvár ruházattal kereskedő bolt kirakatára esett. A tulajdonos nem vitte túlzásba a nagyvonalúságot. Vagy felismerte bennük a potenciális versenytársat, vagy rossz benyomást tettek rá zilált öltözékükben.

– Kár volt a haszonkulcsa felől érdeklődnöd – mondta Karen. Az ingatlanügynök irodája felé sétáltak. – Holtbiztos lebukás.

– Pedig valahogy meg kell tudnunk ezeket a dolgokat.

A kereskedők többsége mindeddig kedves volt, és segítőkész.

Az ingatlanügynök kedves volt, de nem tudott segíteni. Várakozásuknak megfelelően a bérleti díjak meghaladták lehetőségeiket. Az ügynök ajánlott ugyan néhány külterületi ingatlant, de ezeknek is megvoltak a hátrányaik. Újabb köteg fénymásolatot tehetnek szépen gyarapodó gyűjteményükhöz.

– Elég volt – jelentette be Karen, amikor beszálltak a kocsiba. – Gyerünk haza!

– Mi lenne, ha a mellékutakat választanánk? Megmenekülnénk a főutak forgatmától, és körül is nézhetnénk a környéken.

– Te ülsz a volánnál – dőlt hátra Karen. – Úristen, micsoda hőség! Bekapcsolnád a légkondicionálást?

Gőzölgött a vidék a rekkenő napfényben. Kellemesen hűvös kocsijukból roppant vonzó volt a fák és legelők buja zöldje, ami ideális hátteret nyújtott az elegáns, fehér oszlopos, vörös téglás, ódon épületeknek. Cheryl könnyedén, gyakorlottan vezetett, nem zavartatta magát a lassú járatú mezőgazdasági járművektől, amelyek néha vánszorgásra kényszerítették őket. Aranytapétaként csillogtak a kasza alá érett szénával borított mezők.

A mellmagasságú kukorica kivetette címerét. Fehérre festett léckerítések mögött lovak legelésztek a zöld réteken, fekete és rozsdabarna bőrük ragyogott a napfényben.

– Micsoda életmód – vetett Cheryl egy pillantást az út menti dombocskán magasodó kastélyra.

– Már ha nem zavar a biztonsági őrök és a dobermanok állandó jelenléte – mutatta Karen a bezárt kaput, mögötte a két acsarkodó vérebbel.

Cheryl jobbra indexelt.

– Befordulok a következő kocsifelhajtónál, és elengedem ezt a Cadillacet. Két mérföldd el hátrább beállt mögénk, és egyfolytában tolja a kocsink farát. Nem szívesen kockáztatnám a bácsikád Porschéjét.

Ahogy félrehúzódott, a mögöttük haladó kocsi felgyorsult és kilőtt mellettük, csaknem telibe találva hátsó lökhárítójukat. Cheryl káromkodott, Karen pedig felkiáltott: – Hiszen ez Miriam Montgomery!

– A barátnőd, aki megvette a bakfisruhákat? Pocsék sofőr.

– És nem is a barátnőm. Csupán ismerősöm, és remélhetőleg mindkettőnk hűséges vásárlója. Azt mondta, Middleburgban lakik.

– A pocsék jelző visszavonva. Megfordulunk, visszatérünk a főútra. Halvány fogalmam sincs, merre járunk.

Késő délután értek haza, miután a tisztítóhoz is benéztek.

– Ma estére ne hívjunk vendégeket, jó? – javasolta Cheryl. – Rengeteg dolgunk van.

– Tulajdonképpen meg akartam hívni az Elnököt egy italra, de ha ennyire tiltakozol… – nyitotta ki Karen a kaput.

– Karen… Mrs. Nevitt!

Karen megfordult. Szomszédja állt a kertajtóban. Fontoskodva ügetett feléjük. Csillogott a napfény kopasz fején és szemüvege lencséjén.

– Hello, Mr. DeVoto! – Karen bemutatta Cherylt. – Mrs. Reichard hozzám költözött.

– Ó, értem! Jó, hogy tudom. Már töprengtem rajta, ki lehet – Cheryl felé fordította szemüvegét. – Mifelénk az ember a szomszédjára is gondol, Mrs. Reichard – magyarázta szigorúan. – Lelkiismeretes polgárok, vagyunk. Ezekben az időkben, amikor a hagyományos értékrend összeomlik, virágzik a bűnözés, az erkölcsi és etikai értékek a semmibe olvadnak, nem szerencsés, ha egy fiatal hölgy egyedül él… Ugye érti, mire gondolok. Igazán örömmel ajánlottam fel Mrs. Nevitt nagynénjének és nagybátyjának, hogy nyitva tartom a szemem.

Pat annak idején fontoskodó, kicsinyes kéjlesőnek minősítette szomszédját. Karen alig tudta visszatartani nevetését.

– Milyen kedves öntől – felelte komolyan. – Hogy van Mrs. DeVoto?

– Változatlanul jó a kedélye. Tudja – fordult ismét Cherylhez –, a feleségem, sajnos, ágyhoz kötött beteg. Szerencsére vidám természetű, és nem vesztette el érdeklődését a környező világ iránt. Ami azt

illeti, neki jár a köszönet, ő figyelt fel az incidensre, amiről be akarok számolni. Ragaszkodott hozzá, hogy azonnal tájékoztassam önöket, mihelyt hazaérnek. Szívén viseli a magukfajta fiatal teremtések sorsát. Karen különösen közel áll a lelkéhez.

Karen az elmúlt tíz évben összesen kétszer találkozott Mrs. DeVotóval. Érthető fenntartással fogadta ezt az állítást.

– Igazán szerettem volna benézni hozzá – mentegetőzött, ahogy elvárták tőle –, de rettenetesen elfoglalt vagyok. Állásom van, biztos tudja.

– Miféle incidens? – kérdezte Cheryl.

– Egy fölöttébb sajátságos megjelenésű személy jelent meg ma a házuknál. Mrs. DeVoto éppen az ablaknál tartózkodott. Mrs. DeVoto rendkívül szorgosan tanulmányozza az emberi természetet, és nagy örömére szolgál, ha figyelheti az utcán elhaladó embereket…

Mr. DeVoto nagy sokára hajlandó volt a tárgyra térni.

A sajátságos személy egy asszony volt… viseltes ruházatú, idősebb nő, az a fajta, akit csavargónak szokás nevezni, mivel számos csomagot cipelt…

Többször is bekopogott, majd megpróbált benyitni a kapun, dörömbölt, és a kilincset rázta. Utána a hátsó ajtónál próbálkozott. Mr. DeVoto rászólt, …a feleségem az ablakhoz hívott, és természetesen kötelességemnek éreztem, hogy megbizonyosodjak ennek a nőnek a cselekedeteiről… – mire a nő udvariatlanul válaszolt, és elment.

– Talán rendőrt kellett volna hívnom – fejezte be Mr. DeVoto. – Mivel azonban nem ismerhetem az önök összes barátját…

– Örülök, hogy nem tette – mondta Karen. – Sejtem, ki lehetett az. Tökéletesen ártalmatlan, bár kétségtelenül különc viselkedésű hölgy. Igazán nem tehetjük önt ki ennek a hőségnek tovább, Mr. DeVoto. Nagyra értékelem figyelmességét.

Ilyen könnyen persze nem szabadulhattak Mr. DeVotótól. Miután azonban belátta, hogy többet nem tudhat meg, visszavonult, és továbbította a híreket.

– Micsoda megkönnyebbülés – csukta be maguk mögött az ajtót Karen. – Már attól tartottam, hogy a kertben szétteregetett ruhák miatt akar megleckéztetni.

– Csöppet se könnyebbültem meg – nyilatkoztatta ki Cheryl. – Hello, Alexander, hiányoztunk neked? Nem tetszik nekem, hogy az a bolond öreg hölgy mindig körülöttünk koslat.

– Mit árt az nekünk? Nem juthat be. Mr. DeVoto meg a felesége borzasztóan kotnyelesek, de hát szegénykéim nemigen találhatnak más szórakozást. Jó, jó, Alexander, ugyan korán van még, de nem bánom, megkaphatod a vacsorádat. Úgyse mész le addig a nyakamról. Alig várom, hogy beállhassak a zuhany alá.

– Menj csak, majd megetetem Alexandert.

Amikor Cheryl felment az emeletre, Karen hajszárítóval a kezében sürgölődött a szobájában.

– Hát te mit művelsz? – kérdezte. Karen nem vizes haját szárítgatta, hanem óvatosan lengette a hajszárítót az ágyra terített ruha fölött.

– A penészt pusztítom. Ez a ruha szatén, nem lehet kimosni. Ott az a könyv azt írja, a penészt ki kell szárítani, utána kikefélhető vagy kiporszívózható.

– Új könyv? – Cheryl felkapta, böngészni kezdte.

– Postán rendeltem. Ma jött meg.

– Hm! Hát, te vagy a vállalkozásunk intellektuális fele, de szerintem hajítófát se ér az ilyen irodalom. Micsoda dagályos népség! Ezt hallgasd: Hiteles történelmi öltözéket semmilyen alkalomra sem szabad viselni… Ha betartanánk, semmit se adhatnánk el.

– A legtöbb könyv múzeumi szakembereknek és restaurátoroknak íródott – magyarázta Karen. – Bár tudod – ösztönösen a hajára irányította a meleg levegőt, és a hajkeféért nyúlt –, megértem őket. Többnyire persze nem egyedi ritkaságokat és muzeális értékeket fogunk forgalmazni. Ha azonban Mrs. Mac ruháira gondolok, engem is elfog a lelkifurdalás. Igazi műalkotások azok, a maguk nemében egyediek. Én meg gazdag hülyéknek adom el őket, akik nem méltányolják a rájuk bízott szépséget. Az első alkalommal tönkreteszik és elhajítják azokat a remek ruhákat.

– Ha az enyémek volnának, azt szeretném, ha valaki hordaná őket, szép és boldog lenne bennük – ábrándozott Cheryl. – Inkább, mintsem bezárassam őket egy múzeumi vitrinbe.

– Mert javíthatatlan romantikus vagy – mosolygott Karen. – A romantikus felem egyetért veled. Nem bosszankodnék annyira, ha legalább értő kezekbe kerülnének. Miriam az égvilágon semmire nem ügyel, legfeljebb arra, hogy mi áll az árcédulán.

– Ha tényleg ennyire bánkódsz miattuk…

– Ne javasold, hogy tartsuk meg őket. Egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak. Talán majd egyszer, ha gazdagok és sikeresek leszünk, magam is gyűjteni kezdek. Egyelőre azonban minden centre szükségünk van.

– Ha nem szakítottál volna oly illetlenül félbe, akkor azt javasoltam volna, hogy gyűjtőknek adjuk el azokat a ruhákat. Például múzeumoknak.

Karen kezében megállt a hajkefe. Haja, mint Frankenstein menyasszonyáé, égnek meredt a fején.

– Nem is tudom, miért nem gondoltam még erre. Megpróbálhatjuk, az semmibe se kerül. A New York Costume Institue szédületes tervezői modellgyűjteményt tart…

– Az egyik könyved felsorolja az összes múzeumot. Kimásolom a címlistát. Írhatunk nekik levelet, vagy telefonálhatunk is.

– Szenzációs vagy – sugárzott Karen.

– A pokolba is, ez a dolgom. Hogy szenzációs legyek. Emellett a listakészítésben is elsőrangú vagyok. Hozzá is látok. Szeretném befejezni a raktárkészletünk leltározását.

Átment a szomszéd szobába, de kisvártatva visszajött.

– Karen!

– Nem hinném, hogy beválik – Karen lassan föl-alá húzogatta a hajszárítót a ruha fölött. – De legalábbis nagyon lassú… Tessék?

– Hozzányúltál mostanában a nénéd szekrényében tárolt ruhákhoz?

– Nem, ma még nem is jártam abban a szobában. Mi a baj?

– Lehet, hogy semmi. De esküdni mernék, hogy valaki megmozgatta a holmikat. Tegnap este a sötétkék fésülködőköpeny a legutolsó helyre volt felakasztva. Most nem ott van.

Karen követte Cherylt a hálószobába.

– Semmi rendkívülit nem látok – mondta rövid szemlélődés után.

– Talán csak képzelődöm.

– Mrs. Grossmuller átkos hatása – nevetett Karen. – Ne izgulj, nem juthatott be a házba.

– Valószínűleg nem.

– Hiányzik valami?

– Honnan tudhatnám? Ezért szeretnék végezni a leltárral. Anélkül még biztosítást se köthetünk. Segíthetnél, ha már eleget vacakoltál a penészes szaténeddel.

Karen nem vette zokon nyers modorát. Látta, hogy Cheryl még mindig Mrs. Grossmulleren rágódik. Betegesen sokat foglalkozik az öregasszonnyal. Ő maga inkább szánalmasnak, mint félelmetesnek találta az öregasszonyt, és nem annyira nevetségesnek, mint sajnálatra méltónak. Talán jobban át tudja érezni a nyomorúság éveit, amelyektől kicsit becsavarodott szegényke. Vajon benne, Karenben is kifejlődött volna negyven év alatt ez a rögeszme, ha továbbra is Jackkel marad, és utálja minden cselekedetét és minden szavát? Vagy ha nem is ugyanez, de valami, amiben megmutatkozik az évtizedeken át elfojtott harag és felháborodás. Mrs. Grossmuller valószínűleg nem ölte meg Henryt, de hányszor szerette volna megölni!

Manapság szerencsére társadalmilag elfogadható a válóper. Mrs. Grossmuller idejében viszont tisztességes középosztálybeli asszony nem vált el. Társadalmilag elfogadhatóbb volt agyoncsapni a teherré vált házastársat feltéve, hogy megúszta az ember –, mint elhagyni.

Mennyivel könnyebb dolgom volt – gondolta Karen. Mást se kellett tennem, csak elhíznom és lompossá válnom…

Leesett az álla, ahogy ráébredt az igazságra. Ezt kérdezte hetekkel azelőtt a pszichológus. Ezért engedte el magát. Nem volt mersze odaállni Jack elé, és közölni vele, hogy el akarja hagyni. Még

önmagának se merte bevallani. Inkább nemtörődöm, slampos csoroszlyává vált, hogy Jacket kényszerítse rá a végső lépésre.

Már megint átengedi magát a gyengeségnek, és Cheryl vádjának megfelelően önmagát vádolja minden bajáért?

Nem. Más a bűntudat és más a felelősség elfogadása. Ostoba volt, és gyáva, de ez csöppet sem menti fel Jacket saját felelőssége alól.

A telefon csöngése szakította félbe gondolatait. Nem is bánta. Meg kell még fontolnia és emésztenie új felfedezését, mielőtt ténylegesen elfogadná.

A telefon nem sokat segített. A beszélgetés végeztével Karen bement Cherylhez, aki meglepve nézte: – Mi történt veled?

– Semmi – Karen mosolyt erőltetett az arcára. – Shreve hívott.

– Ó! Mit akart?

– Jó kérdés. Annyi célzást és burkolt gyanúsítást osztogatott, hogy sehogy se értettem meg, mi a csudát akar. A végén meguntam, és egyenesen megkérdeztem: Akarsz venni valamit, vagy sem? Erre elismerte, hogy akar.

– Helyes, újabb nagyszabású üzlet a láthatáron – mondta Cheryl. Visszaakasztott egy fehér hálóinget, másik ruhadarabot vett elő. – Ez honnan van?

– Ruthé – ráncolta Karen a homlokát. – Legalábbis azt hiszem. A mérete stimmel.

– Kék gyapjúruha, 6-os méret, címke: Garfinckel – mormogta Cheryl írás közben. – Melyik ruhát vagy ruhákat akarod eladni ennek a… Mrs. Givensnek?

– Nem tudom. Bizonyára Mrs. Mac valamelyik eredeti modellje kell majd neki. Lépést kell tartani a szomszéddal. Illetve az ő esetében kebelbarátnőjével, Miriammel. Márpedig semmit se kap, mielőtt tisztázzuk, mi kell a múzeumoknak.

– Logikus – motyogta Cheryl, fejét mélyen a nyilvántartó könyvbe hajtotta.

Mennyire meglátszik, ha Cheryl zavarban van, vagy feszeng. Karen pontosan tudta, miért takarja el barátnője az arcát, miért válaszol kurtán, tőmondatokban. Karen csöppet se bánta, hogy odamondogatott Shreve-nek, amikor az mások előtt, szándékosan provokálta. De a háta mögött kibeszélni? Eltökélt szándéka volt, hogy sose alacsonyodik le odáig. Nem lenne jó, ha Cheryl félremagyarázná Shreve iránti ellenszenvét.

Hűvös, tárgyilagos hangon folytatta: – Közöltem vele, hogy a legjobb darabok a tisztítónál vannak. Ami történetesen igaz.

– Valóban. El is felejtettem mondani, még nem készült el a többi holmival. Hogy nézzek be holnap, azt mondja. Még csak nem is mentegetőzött különösebben. Úgy lépett fel, mintha szívességet tenne nekünk azzal, hogy dolgozik a pénzünkért.

– Az ő szemében ez a helyzet. Ő a bennfentesek legmenőbb tisztítósa. Csak a legigényesebb ruhákkal fogunk hozzá fordulni, mással nem. Mert azt viszont nem kockáztatom, hogy valami tehetségtelen kezdő tönkretegyen egy jobb darabot.

– Ez is a nénikéd holmijából való? – emelt fel Cheryl egy rózsaszín krepp alkalmi ruhát. Nem hagyta elterelni figyelmét a munkáról. Karennek nem is volt kifogása. Az elkerülhetetlenül szükségesnél semennyivel sem akart többet foglalkozni Shreve-vel.

– Igen. Azt hiszem, ezzel be is fejeztük Ruth dolgait. Ami ezt illeti…

Megállás nélkül dolgoztak néhány órán át. Csak egy sietős étkezés idejére álltak meg. Sokat végeztek, bár állandóan csörgött a telefon. Először Mark érdeklődött, nem törtek-e be hozzájuk mostanában. Tudni szerette volna azt is, hová rejtette Cheryl a fekete zokniját. Utána egy ingatlanügynök jelentkezett Gaithersburgból, mert feltétlenül meg kell nézniük legújabb, szenzációs ajánlatát.

Harmadjára Julie telefonált. Zokogós panaszkodását és mentegetőzését vádaskodással és sopánkodással elegyítette. Cheryl nem is titkolta, hogy hallgatózik. Alig tette le Karen a kagylót, máris kitört: – Bizisten, Karen, egy nyusziba is több mersz szorult! Mindazok után, amiket veled művelt, még megígéred, hogy bemész hozzá dolgozni!

– Semmi ilyesmit nem ígértem. Azt mondtam, alkalmanként kisegítem. Olyankor, amikor nem ütközik saját programommal. Legalább egyszer mindenképpen vissza kell mennem: meg akarom kapni a fizetési csekkemet.

– Hm! – Cheryl haragja csak részben enyhült. – Az híres, kövér fizetési csekk. Mintha azt mondtad volna, hogy éhbért fizet.

– Minden fillérre szükségünk van.

– Hát… Ha nem volnál ilyen alapvetően balek, talán nem is akarnék a partnered lenni.

– Milyen kedvesen tudod megfogalmazni a dolgokat. Hol is tartottunk?

Megszólalt a telefon.

– Leakasztom és félreteszem azt az átkozott kagylót! – csattant fel Karen ingerülten. – Tessék! Ó! Hello, Tony! Máris adom Cherylt… Ó!

Arckifejezésének és hangjának hirtelen változása halvány mosolyt csalt Cheryl ajkára. Felmarkolta a papírjait, átköltözött az étkezőbe. Az ajtót gondosan becsukta maga mögött.

Tüntető tapintata tovább fokozta Karen feszélyezettségét.

– Nem, ma este lehetetlen. Persze, megértem, tudom, hogy nem jelezheted mindig előre, mikor… Nem is ezért. Csak… Holnap este? Azt hiszem. Rendben van. Igen.

Letette a kagylót. Az étkező ajtajához ment, dühösen feltépte. Cheryl villámgyorsan visszadugta a kupacba a kezében tartott papírszeletet.

– Hát ez meg mire volt jó?! – förmedt rá Karen.

– Gondoltam, a magánügyeid…

– Baromság! – kiabálta Karen. Cheryl tágra nyílt szemekkel nézte. – Tudtad, mit akar tőlem! – folytatta Karen. – Te bujtattad fel, ne is tagadd! Szegény Karen legalább tíz éve nem tudott amúgy istenigazából randizni, miért ne nyújtanál egy esélyt neki? Énvelem úgyse mégy semmire, hát legalább…

– Állj meg egy istenverte pillanatra! – Cheryl piros arccal, villámló szemekkel pattant fel székéből. – Micsoda szemétség, ilyesmivel vádaskodni!

– Ez az igazság, vagy nem? Nem érzed magad érdekeltnek, hát gyengéden továbbadod…

– Továbbadni? Tony Cardozát? Azt hiszed, csak úgy odaadhatom, mint egy… egy nyers osztrigát? Tonyt?

Felháborodásában egyre magasabb hangon kiabált, a végén már visított. Alexander bolondul ugatva felugrott.

Cheryl ajka reszketett.

– Hűha! – kapkodott levegő után. – Nézz csak ránk! Nyakig ülünk az első veszekedésünkben. És miért? Tony Cardozáért.

Karen képtelen volt megőrizni méltóságát. A nevetéstől rázkódva estek egymás karjába.

– Bocs – mondta kicsivel később Karen. – Nem is tudom, mi ütött belém.

– Inkább az a kérdés, mi ütközött ki belőled – bölcselkedett Cheryl. – Az a nyomorult kisebbségi érzés. Úgy értem, nézz csak meg mindkettőnket. Melyik épeszű férfi választaná a kurta, szédült agyú, nagy fenekű tyúkot, ha te vagy a versenytárs?

– Például Tony Cardoza – felelte Karen józanul. – Cheryl…

– Figyelj, legjobb, ha nem erősködsz, oké? Örülök, hogy az előbb kiveszekedtük magunkat. Teljesen természetellenes, hogy mennyire kedvesek voltunk egymással, de napi egy veszekedés elég.

– Sok is. Inkább dolgozzunk! Miféle papírt dugdosol?

A lap sarka kilógott a kupacból, így Karen könnyedén megtalálta, és Cheryl nevető tiltakozása ellenére kihúzta.

Mint gyanította, a leesburgi ház ajánlata volt.

– Csak nézegettem – magyarázkodott Cheryl. – Az semmibe se kerül.

– Meg az álmodozás se. Bárcsak megtehetnénk, Cheryl! Én is szeretném.

– Talán meggondolja magát a tulaj, és mégis kiadja bérbe. Tegyünk ajánlatot.

– Miért is ne?

Ezúttal nem a telefon szólalt meg, hanem az ajtócsengő.

Karen szitkozódott Cheryl gátlástalan szóbeli megnyilvánulásai érezhető hatást gyakoroltak szókincsére.

– Ha Julie az, ki se nyisd az ajtót – tanácsolta Cheryl.

– Semmiképpen se nyitom ki – indult Karen az előszobába.

Egyebek között Alexanderra is tekintettel nem akasztotta ki a láncot, amikor kinyitotta az ajtót. Egy pillanatig azt hitte, hallucinál. Másodszori ránézésre már tudta, hogy szeme nem hagyta cserben. A hullámos, ezüstszürke haj, az arisztokratikus vonások, az enyhe rosszallás, amellyel általában őt nézte…

– Jack? – suttogta.

– Karen, te vagy az? Mi az ördögöt művelsz? Nyiss ajtót!

– Sosem nyitom ki, mielőtt kinéznék – mondta Karen. – Ha már elfelejtetted volna, a napokban támadtak rám.

– Ó, hogyne. Én senkire sem szándékozom rátámadni. Engedj be!

– Mikor jöttél Washingtonba?

– Ma délután. Itt a jegyem, be is bizonyíthatom, ha vádaskodni akarnál. Veled kell beszélnem. Szeretném, ha ketten együtt kettévághatnánk néhányat a jogászok gordiuszi csomói közül… Az ég szerelmére, Karen, beengedsz végre, vagy ragaszkodsz hozzá, hogy a környék összes lakóját tájékoztassuk a magánügyeinkről?

– Biztos, hogy be akarsz jönni?

– Nem, szívesebben társalgók veled az ajtó repedésén keresztül – gúnyolódott a férfi.

– Na jó – Karen kinyitotta az ajtót, és hátralépett.

Miután Cheryl leválasztotta Alexandert, és kivitte a konyhába, Karen követte Jacket a nappaliba. Jack leült.

Jeges pillantása ólomsúllyal nehezedett Karenre. Milyen gyakran süllyedt valaha bénult hallgatásba e pillantás súlya alatt!

– Remélem, ez a gyermeteg jelenet javított a hangulatodon.

– Kétségtelen – ismerte el Karen. – Mit akarsz, Jack?

Férje kinyitotta aktatáskáját, papírköteget húzott elő.

A dohányzóasztalra fektette a papírokat, és figyelmesen tanulmányozta feleségét.

– Megváltoztál. Nem is tudom… lefogytál?

– Igen. Meglehetősen elfoglalt vagyok. Légy szíves, térj a tárgyra!

– Elhoztam a papírokat, hogy aláírhasd őket. Mivel jobbnak vélted, ha nem válaszolsz az ügyvédem leveleire… – elhallgatott, feltűnően az ajtóra meredt. Karen megfordult. Cheryl bizonytalankodott a bejáratban, nem tudta eldönteni, szükség van-e rá, vagy sem.

– Gyere be! – hívta.

– No de Karen, ez csak a kettőnk dolga! – tiltakozott Jack.

– Szükségem van rá – jelentette ki Karen. – Ő a… a könyvelőm.

Majdnem ügyvédet mondott, de meggondolta. Nem akarta tisztességtelenül megterhelni Cheryl színjátszó képességét. Jack fél szemöldöke felemelkedett. A jól ismert, mélyen gyűlölt kifejezéssel mérte végig Cheryl vászonruháját és meztelen lábát. Cheryl szélesen elvigyorodott. Leült, keresztbe vetette lábait. Tisztán látszott poros talpa.

– Helló! – üdvözölte. – Csak folytassák nyugodtan, mintha itt se lennék.

– Könyvelő – ismételte Jack. Villámgyorsan végiggondolta a lehetőségeket, és a bókok mellett döntött. Végtére is ellenállhatatlannak tartják őt a nők.

– Örömmel tölt el, hogy Karen tanácsadóra lelt, aki eligazítja az üzleti életben – mondta bizalmas hangon. – Fel is hívhatná a figyelmét rá, micsoda baklövés lenne, ha személyes sérelmeitől elvakulva nem fogná fel valós érdekeit. Minél hamarabb elrendezzük ezeket a kellemetlen, de elkerülhetetlen pénzügyi kérdéseket, annál jobb lesz mindkettőnk számára. Az ügyvédek csak elmérgesítik a válóper

keserűségét. Minél tovább húzzák-halogatják ezeket a dolgokat, annál többet keresnek rajta, és annál kevesebben osztozkodhatnak az érdekeltek.

– Abbizon meglehet – meresztette tágra Cheryl a szemét.

– Ha tehát szíveskednél itt aláírni – nyújtotta Karennek a tollat Jack.

Karen kézbe vette a tollat. Cheryl hallgatott és nem mozdult, de arcán átsuhant az aggodalom árnyéka.

Karen nem tudta, mit tegyen. Ellentmondásos érzelmek viharzottak át rajta olyan sebesen, hogy egyikre se tudott igazán figyelni.

Ujjai szétnyíltak, a tollat a földre ejtette.

– Nyilván elment az eszed – mondta. – Tényleg azt hitted, hogy rá tudsz beszélni ekkora ostobaságra?

– Na, ide figyelj! – kezdte Jack dühösen.

– Megbocsátasz – emelkedett fel Karen. – Valaki vár odakint.

Elindult kifelé.

– Látja, mister, milyen ez a Karen – mondta Cheryl buzgón. – Egyszerűen semmire se tudom rávenni. Nem is nagyon érdemes itt vesztegetnie tovább az idejét, no nem? Te Karen, nem a barátod jött meg, az a jóképű rendőr?

Karen maga is örült volna, ha Tony érkezik. Nem vesződött a lánccal, háta mögül hallotta Jack méregtől súlyos, gyors lépteit. Szélesre tárta az ajtót.

A két férfi egymásnak feszült. Karen önkéntelenül félreállt. Mark szólalt meg először: – Éppen indulóban voltál, ugye? Ne hagyd, hogy tartóztassalak.

Karen már-már azt hitte, hiábavaló gyűlölségében Jack ráemeli a táskát Markra. Jack meggondolta magát. Mark ingujjban állt, karján táncoltak az izmok, ahogy össze-összezárta öklét.

Jack egyetlen szó nélkül kioldalazott mellette. A járda biztonságában visszafordult. Mielőtt bármit mondhatott volna, Mark becsukta az ajtót.

– Nem tudtam volna uralkodni magamon, ha kinyitja a száját – mentegetőzött. – A választóim nem vennék jó néven, ha előkelő helyen szerepelnék a tévé esti híreiben, mert letartóztattak testi sértésért…

– Én viszont nem tudok uralkodni magamon. – Karen karba tette a kezét. – Mit keresel itt?

– Éppen erre…, ezt úgyse hinnéd el. Jó, rendben. Itt parkolok az utcában, valamivel lejjebb. Láttam, hogy ez az ember bejön. Aggódni kezdtem, mert nem jött ki.

– És ki hatalmazott fel rá, hogy aggódj értem?

– Öö… Karen – szólt oda Cheryl a nappali ajtajából.

– Ne avatkozz bele! – vetette oda Karen. – Nem bánom, Mark, ha aggódsz Cherylért. Ez rátok tartozik. Ne hidd, hogy bármikor betáncolhatsz ide, ha szerinted nem birkózom meg valamivel… Nem volt szükségem rád. Teljesen uraltam a helyzetet.

– Ez igaz, Mark – mondta Cheryl. – Látnod kellett volna.

– Ne avatkozz bele! – vetette oda Mark. Cheryl égnek emelte a karját, és visszavonult. – Oké, tehát nem volt rám szükséged – folytatta Mark. – Nagyszerű. Remek. Alázatosan bocsánatot kérek.

– Hát nem látod, hogy csak rontottál a dolgokon! Jackből máris fröcsög a gyalázkodás és sértegetés, most pedig azt gondolja…

– Vettem – szakította félbe Mark. – Ne aggódj, mostantól kerülöm az útját. Nem szívesen nehezíteném a dolgodat. Jó éjt, Karen!

Becsapódott az ajtó. Karen ott maradt, szája szólásra nyitva, karja félig felemelve – túl késő. Már nem állíthatja meg Markot.

Félreértette őt. Nem is csoda. Karen meg sem említhette, ami a leginkább aggasztotta: Jack vitriolos nyelve, amivel rengeteg kárt okozhat Marknak. Nem szívesen értesülnének választói az esti hírekből, hogy képviselőjüket testi sértésért letartóztatták? Még kevésbé lesznek boldogok, ha elolvassák mindazt a rágalmat, amivel Jack beetetheti a sajtót. Teljes élethűséggel játszhatja el a megsértett, megbántott férjet. A körgyűrűn belüli lakosok, ahogy néha a washingtoniakra utalnak, cinikus nemtörődömséggel fogadják a szexuális szabadosságot.

A Középnyugat kisvárosának lakói annál inkább odafigyelnek rá.

Karen a kilincs után nyúlt. Nincs szüksége rá, hogy Mark vagy bárki más fdyton a megmentésére siessen.

Együttérző aggodalommal éppúgy megsemmisíthető a függetlenség, mint Jack megvető dominanciájával. Saját magának kell megoldania a problémáit. Mindenesetre finomabban kell mindezt Markkal közölnie. Hangsúlyoznia kell, hogy nagyra becsüli Mark szándékait – nagyobbra, mint cselekedeteit. Mennyire jellemző Markra ez a haszontalan, romantikus gesztus. Igaz, nem a hűvös, számító politikusra, hanem a hajdani, kiszámíthatatlan fiúra, aki Karen emlékeiben él mindmáig. Nem őrködhet éjszakáról éjszakára a nyugalmuk fölött, valamikor aludnia is kell!

Biztosan ott ül most is a kocsijában, puhára főzi a nyári hőség. Nem fog dühödten elrohanni, akármilyen csúf szavakat vág is hozzá Karen. Ő maga pedig álmatlanul forgolódik fél éjszaka, ha nem tudja helyrehozni a dolgokat.

Koromsötétség fogadta odakint. Karen bizonytalanul álldogált a kapuban, jobbra-balra fürkészte a parkoló kocsikat. A túloldalon meglátta Markot. Világos ingének derengése és sajátos mozgása alapján biztos volt benne, hogy őt látja. Odakiáltott neki, és utána indult. Alig fért el az autók között. Legtöbbjük ütközője az előző kocsiét súrolta. Kereste, hol férhet át az autók között. Futólépésben haladt, az árnyékból egy utcai lámpa sárga fénytócsájába ért, majd megint árnyékba.

Tulajdonképpen nem is látta az autót. Eloltott reflektoraival a kocsi csupán a környezeténél sötétebb, hirtelen meglóduló árnyék volt. Viszont meghallotta a csikorgó gumik, a hirtelen gyorsítás zaját. Értékes másodperceket vesztegetett a parkoló autók miatt egyetlen sávnyi szélességűre szűkült utca közepén. Nem tudta eldönteni, előremeneküljön-e vagy hátra. Kiáltás harsant. Sebesen mozgó sziklafalként magasodott fölé az autó. Karen erős ütést érzett. Visszalökték az autók közé. Mark karjai durván összezárultak a teste körül. Fájdalom döfött combjába. A szorosan parkoló kocsik közötti túl szűk helyre kellett bepréselődnie. Forró szélroham simította végig arcát. Haja meglibbent.

Nem maradt más, csak a sebesen távolodó kocsi motorzaja és a Karen lábaihoz rogyott test. Hosszasan küszködött, hogy kiszabaduljon a fém és műanyag alkatrészek fogságából. Mark mellé guggolt. Reszkető, béna ujjakkal matatott. Ragacsos vér nedvesítette kezét. Cheryl a nevét sikoltotta.

24. fejezet

– TAKARODJ innen! – Mark minden gyengédség nélkül félrelökte húga kezét. – Nem jelenhetek meg holnap nyakig gézbe bugyolálva a Dombon! Különben is csak egy karcolás az egész.

– Ahogy tetszik – állt félre Cheryl. – A te képed. Már ami megmaradt belőle.

Holtsápadt arca rácáfolt éles nyelvére. Belerogyott egy székbe, lábát maga alá húzta.

– Jóságos ég. Soha életemben nem rémültem meg ennyire. Hallom a kerékcsikorgást, lemegyek, a kapu tárva, egyikőtök sincs sehol… – tenyerébe temette arcát.

Karen szerette volna vigasztalón kinyújtani a kezét, de képtelen volt megmozdulni. Szokatlanul hidegnek érezte a szoba levegőjét, össze kellett szorítania fogait, hogy leküzdje vacogásukat.

– Csillapodj! – mondta Mark. – Senki se sérült meg. Fejbe vágtam magam, amikor elestem. Lehorzsoltam az arcomat. Ennyi az egész. Rosszabb is lehetett volna.

Főként, ha nem veted magad a kocsi elé. A mondat megfogalmazódott Karen elméjében, de valami elfojtotta torkát, és meggátolta, hogy kimondja a szavakat. Cheryl leeresztette arca elől a kezét. Sápadt volt, de már visszanyerte önuralmát.

– Ittas vezető? – vetette fel.

– Lehet – Mark vállat akart vonni. Felszisszent, feladta. Csúnyán megütötte magát. Reggelre minden izma fáj majd, és a teste tele lesz zúzódásokkal.

– Nem égtek a lámpái – mondta Karen.

A másik kettő meglepve nézte, mintha az asztal vagy egy kőszikla szólalt volna meg. Karen egyetlen szót se szólt, amióta Cheryl rájuk talált. Dermedten ült a járdaszegélyen, Mark igyekezett lábra állítani.

– Jack is lehetett – folytatta.

– Akárki is lehetett – felelte Mark. – Meg se tudtam nézni az autót. Csak annyit tudok, hogy világos színű volt, fehér, krém vagy halványkék. És jókora. Talán még a valóságosnál is nagyobb – tette hozzá halvány mosollyal.

– És Rob is lehetett – Karen maga is utálta, hogy ugyanazokat a szavakat szajkózza.

– Bennem is fölmerült. – Mark a földre lendítette lábát a kerevetről, és felült. Teljesen összeszedte magát, eltekintve a homlokán és arcán éktelenkedő nyers horzsolásoktól. – Ez a támadás brutálisan egyenes volt, egészen más stílusú, mint az eddigiek. Olyan volt, mintha… – megállt, szúrósan Karenre nézett. – Ha nem félnék, hogy leintenek, mert más dolgába ütöm az orrom, ágyba küldenélek. Mivel félek, magamat küldöm ágyba.

Óvatosan lábra állt. Karen mozdulatlanul ült, keze ölében összefogva.

– Visszamégy a kocsidba, és tovább őrködsz? – kérdezte. Mark mozdulata cáfolni látszott a kimondatlan vádat. Mielőtt meg is szólalhatott volna, Karen folytatta: – Mert ha ez a terved, inkább aludj itt. Cheryl, rád bízom. Beszélj azzal a konok fejével! Megyek, megágyazok a vendégszobában.

Elindult fölfelé.

– Egy feltétellel maradok – hallatszott Mark hangja. – Ha ide mered rendelni Tony Cardozát, mert öcsike megütötte magát, hát apró darabokra szaggatlak!

Karen nem várt Cheryl válaszára. A lépcső tetejéig tartotta magát, ott összeomlott. Remegés vett erőt rajta, és néhány forró, keserves könnycsepp gördült le az arcán.

Hangok hallatszottak a nappaliból. Karen erőt vett magán, és az ágyneműtartóhoz ment lepedőért.

Később, miután elnyugodott a ház, Karen a sötétségbe meredve feküdt ágyában. Immár könnyebben nézett farkasszemet az oly sokáig tagadott igazsággal. Még mindig szereti Markot. Mindig is szerette. Jack gyűlölködésből kérte meg a kezét? Ő maga semmivel se kevésbé megvetendő indokból mondott igent. Mark sohasem vallott szerelmet neki, sosem kérte, hogy kötelezze el magát.

Talán nem is szándékozott megkérni a kezét. Ettől azonban még nem kellett volna az első jöttment karjába vetnie magát, csak mert az a házasság biztos révét kínálja. Főként, ha ez a férj többé-kevésbé magától értetődőnek tekinti az ő alázatos hódolatát.

Mark saját életét kockáztatva megmentette az övét. Egy kóbor kutyáért vagy macskáért is megtette volna ugyanezt. Ez azonban nem csökkenti cselekedete értékét.

25. fejezet

A *S*ZENZÁCIÓ*S* gaithesburgi ajánlat az új bevásárlóutca egyik üzlethelyiségére vonatkozott. Az ügynök mellőzte e lényegtelen körülmény megemlítését.

– Pedig világosan megmondtam neki, hogy felejtse el a bevásárlóutcákat! – füstölgött Cheryl. – Nem az ottani vásárlókra számítunk. Különben is túl magasak a bérleti díjak, a hogyishívjákék meg százalékot akarnak a bevételből, hallottál már ilyen pofátlanságot?

Kávét ittak egy gyorsétteremben, és terveiket fontolgatták. Cheryl szemhéja duzzadt volt, és szőke fürtjei is elvesztették megszokott ruganyosságukat.

Nem említették az elmúlt éjszakát. Karen elaludt. Amikor lejött, Mark már távozott. Cheryl a reggelijénél ült.

Karennek sietnie kellett, hogy el ne késsenek a délelőtti találkozóról.

– Mikor sikerült elaludnod?

– Későn. Az a nyomorult öcsém bezzeg úgy aludt, mint egy kisbaba. Nem hallottad a hortyogását?

– Becsuktam az ajtót.

– Én nyitva hagytam a magamét, hogy elláthassam a szenvedőt, ha rászorulna. Letette a fejét, és már aludt is. Meg se moccant reggelig. – Szája két sarkában felderengtek a gödröcskék. – Hajnali három felé szívesen bementem volna hozzá, hogy oldalba rúgjam. De ahogy mondani szokás, felülkerekedett a jobbik énem.

– Szóval teljesen rendben volt reggelre? – Karen a kávéja kavargatására koncentrált.

– Hát persze. Úgy nézett ki, mintha verekedett volna. Kék folt a szeme alatt meg minden. Megkérdeztem, mit mond majd az embereknek. Hogy beleszaladt egy ajtóba? Igen, mondta, hiszen pontosan ez történt. Beleszaladt egy autó ajtajába.

– Örülök, hogy tudtok nevetni a történteken – mondta Karen.

– Mi mást tehetnénk? Számtalanszor múlik egy hajszálon a dolog az életben. Jön egy részeg…

– Nem hiszek ebben. És te se hiszed.

– Hát mit hiszel?

– Nem lepődnék meg, ha Jack vezette volna azt a kocsit. Alig pár percœl korábban távozott. Megláthatott engem az úttest közepén, és hirtelen indulatának engedve… talán csak meg akart rémiszteni.

– Gyűlöl téged, ahhoz nem fér kétség – mérlegelte Cheryl józanul. – Látnod kellett volna az arcát, amikor ott hagytad.

– Nem félek tőle. Főleg fizikailag nem. Túl óvatos, kerüli a közvetlen cselekvést. Rengeteg kárt okozhat közvetve is… A csudába, Cheryl, bárcsak megkímélhettelek volna… meg a többi szörnyűségtől is…

– Ezt a részét élveztem – vigyorgott Cheryl. – Ahogy elbántál vele… klassz volt. Az igazat megvallva, nem is az aggodalom tartott ébren, hanem az az átkozott könyv. Belekezdtem, és nem tudtam letenni. Utána meg féltem eloltani a villanyt.

– Georgetown kísértetei? – mosolygott Karen.

– És gyilkosságai. Nem is tudom, melyik a rémesebb. Ott az a borzalmas történet a házról, ahol egy leány szelleme kísért. A saját apja ölte meg, mert valami réges-régi háborúban elcsavarta a fejét a rossz oldalon álló, nyalka kapitány. És ha vele egyidős lány költözik a házba, aljkor megszállja a lelkét a lány szelleme, és ő akarja megölni a saját apját!

Cheryl szemei csészealjnyira kerekedtek.

– Ugyan már, humbug! – intette le Karen. – Valami regényben olvastam hasonlót. Viszont nem lepődnék meg, ha a háztulajdonos perelné az írót. Az efféle hírverés nemigen növeli az ingatlan értékét, főleg, ha fiatal lány is van a potenciális vevő családjában. Némelyek – tette hozzá célzatosan – reménytelenül babonások.

– A könyv tehet róla – mentegetőzött szégyenlősen Cheryl. – Egyszerre komoly meg vicces, mint a pletykarovat az újságban. A másikban meg…

– Az ég szerelmére, Cheryl!

–… éppen a lányuk középiskolai záróünnepélye napján késelnek meg egy házaspárt. Tucatnyi seb… teljesen szétvagdosták őket. Ez bizony megtörtént. Megírták az újságok is. A vérszomjas gyilkost nem sikerült kézre keríteni…

– Hozzád vágom ezt a kávét, ha abba nem hagyod! – fenyegette meg Karen. – Hogyhogy nem ébresztettél fel sikoltozva, amiért boszorkányok kocogtatják az ablakodat?

– Mrs. Grossmuller nagy kocsit tart – mondta Cheryl. – Mercedest.

– Úgy van. Sötétkék Mercedest. Elég is lesz ebből. Hova megyünk innen? – Karen félretolta a kávéját, és széthajtogatta a térképet.

Jelentősen egyszerűsödött a kutatás, amióta eldöntötték, hogy a szóba jövő helyeken néhány régiségboltnak és műtárgykereskedőnek már működnie kell. Bethesdában, alig pár lépésnyire az ingázók egyik fő útvonalától, csinos régiségpiac működött, számos üzlettel és néhány szabad helyiséggel. Több kereskedő osztozott a területen, mind külön-külön fülkét használt. Volt még hely, a

bérleti díjat is megengedhették volna maguknak. Ebéd közben az érveket és ellenérveket mérlegelték. A környék számos éttermei egyikében üldögéltek – újabb pozitívum, mutatott rá Cheryl.

– Meglehetős előnyökkel jár, ha már bejáratott helyen nyitunk boltot – fűzte hozzá. – Az emberek már rákaptak, hogy ott vásároljanak.

– Viszont átkozottul kevés a hely. És azok a rettenetes gipszkarton válaszfalak… elegánsnak semmiképpen sem nevezhető az a lyuk.

– A szűkösség kétségtelenül negatívum. Hiszen másnak is kell a hely, nemcsak ruháknak. Tudod, az alternatív árusítási terület.

– A kiegészítőknek, ugye? Legyezők, sálak, cipők…

– Ékszerek is. De szerintem ennél többre lesz szükségünk.

– Textilek és fehérnemű – tűnődött Karen. – Csipkék és szalagok, gombok…

– Dobozok. Kalapdobozok, ékszerdobozok, gombos dobozok…

– Szakkönyvek a divatról. Lenyomatok a Hölgyek évkönyvéből, képkeretek…

– Világos – szögezte le Cheryl. – Több helyre van szükségünk. Gyerünk Kensingtonba!

Bethesdához hasonlóan, Kensingtonban is néhány utcában, egymás közelében tömörültek a régiségboltok.

Míg azonban a bethesdai környék szigorúan üzleti jellegű volt, itt árnyékos mellékutcák és gyönyörű, a századforduló táján épült házak vették körbe a bevásárlóutcákat.

Kedves és segítőkész ingatlanügynököt találtak. Újabb maroknyi ajánlattal távoztak, de most se szánták el magukat a végleges döntésre.

– Pedig hamarosan döntenünk kell – mondta Karen. – Az ideális helyet még hónapokig keresgélhetnénk. Mi lenne, ha határidőt szabnánk magunknak? Mit szólnál két héthez?

– Részemről rendben – Cheryl kényelmesen lecsúszott az ülésben, fejét a támlának hajtotta. Karen volt a soros sofőr. – Nem mintha nem élvezném a kirándulásokat. Hihetetlen, mi mindent elvégeztünk vacak néhány nap alatt.

– Főként, ha a zavaró körülményeket is figyelembe vesszük. Talán túl vagyunk rajtuk. Talán tényleg csak egy részeg autós ügyetlenkedett tegnap.

Cheryl felült, gyorsan lekopogta a műszerfalon.

– Műanyagból van – szólt rá Karen.

– A szándék a lényeges – felelte Cheryl.

Cheryl szerint kerülő utat kellett volna választaniuk a hazatéréshez, de senki se kuporgott a küszöbön, és Mr. DeVoto se bukkant fel, hogy fura látogatókról számoljon be.

– Hányra jön érted Tony? – kérdezte Cheryl felületesen.

– Hat körülre ígérte. Biztos, hogy nem okoz gondot…

– Az egyedüllét? – Cheryl gondosan félreértette a kérdést. – Kedvesem, nem leszek én egyedül. Alexander majd elszórakoztat. Csak arra ügyelj, hogy éjfélre hazaérj. És vigyázz, nehogy Tony mindenféle szabadságra vetemedjék!

– Nem is tudom – merengett Karen. – Ahogy elnézem, kifejezetten kellemes szabadságokra tud vetemedni…

– Akkor hadd engedjen meg magának akármennyit.

Tonynak azonban semmiféle szabadságra sem jutott ideje. Nem sokkal hat után telefonált, hogy lemondja a találkozót. Sokáig bent kell maradnia. Megtalálták Rob holttestét Virginiában, egy erdős területen. Csaknem két napja halt meg.

26. fejezet

MARK a sörösdobozzal verte az asztalt.

– Felszólítom az egybegyűlteket a parlamentáris szabályok tiszteletben tartására!

– Nehogy már! – rezzent össze Cheryl. – Nem annak a szörnyű Gyilkosok Klubjának az ülését vezeted, Mark!

– Márpedig itt pusztuljak el, mielőtt mély gyászba burkolózom Rob Simpson elhunyta fölött – jelentette ki Mark. – Ha valaki, hát ő tényleg maga provokálta ki a sorsát. Ha pedig ő zaklatta Karent, akkor csak azt kapta, amit megérdemelt.

– Talán hallucinálok? – szólt közbe Tony. – Csak nem értesz ezúttal egyet velem?

– Nem mondtam, hogy ő volt az. Azt mondtam, ha volt. Nincs kizárva…

– Felejtsd el! – förmedt rá Tony. – Elegem van ma estére a fantáziadús elméleteidből.

Idősebbnek és félelmetesebbnek látszott, ahogy két kezét a sörösdobozra kulcsolva az asztalra görnyedt.

Nedves sávok csíkozták sötétre ingét, fekete haja nyirkos csomókban göndörödött. Néhány száraz fűszál is odatapadt. Cheryl gyengéden kihúzta a leghosszabbat.

– Kimerültnek látszol, Tony. Miért nem mégy haza pihenni?

Tony felegyenesedett ültében.

– Nem vagyok fáradt. Csak melegem van. Azok a virginiai erdők a gőzfürdőnél is rosszabbak. Gondoltam, érdekelnek titeket a fejlemények. Persze ha útban vagyok…

Azonnal felharsant a tiltakozás kórusa. Tony arcán kisimultak a ráncok.

– Nem is volt olyan szörnyű. Tulajdonképpen egész tisztességes volt, már a hasonló helyszínekhez képest. Az út közelében találtunk a hullára…

– Milyen mélyre temették? – kérdezte Mark.

– Egyáltalán nem temették el, csak gallyakat és avart szórtak rá. A gyilkos bizonyára arra számított, hogy hónapokig hever majd ott a tetem. Nyilván nem tudta, hogy a domb túloldalán, a párhuzamos út mentén új parcellázásra került sor. A kutyákkal sétáló gyerekek…

Cheryl halkan felnyögött. Karen tudta, barátnője a kis Joe-ra gondol. Átéli az efféle rémségre bukkanó gyerek megrázkódtatását.

– Julie! – kiáltotta. – Szólt valaki neki?

– Őt értesítettük elsőnek – felelte Tony. – Ami azt illeti, ő azonosította a tetemet. Nem mintha helye lett volna kételynek: sem a tárcáját, sem az igazolványát nem vették el. Bizonyos formaságokhoz azonban minden körülmények közt ragaszkodunk. Az áldozatnak nincsenek rokonai a városban, így hát…

Karen felemelkedett.

– Megyek, felhívom.

Cheryl szóra nyitotta a száját, aztán vállat vont, s megadta magát.

– Nem tehetek mást – védekezett Karen a ki nem mondott szemrehányás ellen. – A másik készülékről beszélek, a szomszéd szobában. Ti csak… csak folytassátok.

Hiábavalónak bizonyult nyúlszívű reménye, nem úszta meg a legborzalmasabb részletek ismertetését. A többiek csöndben várták visszatértét. Mark egyetlen pillantást vetett az arcára, és összevonta szemöldökét.

– Mit mondott?! – förmedt rá.

– Azt akarja, hogy holnap keressem fel – felelte Karen elcsigázottan. – Mit mondhattam? Julie nagyon… nagyon le volt törve…

– Nem csoda – szólt Tony. – Elég csúf látványt nyújtott a barátja.

Egyedül Mark arca nem tükrözte a Tonyén feltűnő viszolygást.

– Tehát nem rablás volt a motívum – állapította meg hidegen. – Hogy ölték meg?

– Ismételt késszúrásokkal, elölről és hátulról egyaránt. Néhány seb felszínes, csak karcolás. Néhány egészen mély döfés is volt. A torkába kapott szúrás volt a döntő, feltépte a nyaki ütőeret. Pár másik viszont…

Abbahagyta, bocsánatkérő pillantást vetett a nőkre.

– Nem lesznek hálásak, ha félénk ibolyákként kezeled őket – figyelmeztette Mark.

– Bizony – helyeselt Cheryl. – Rosszabbat is hallottam már tőletek, amikor kedvenc gyilkosságaitok legszaftosabb részletein csámcsogtatok. Karennel persze más a helyzet. Ismerte az áldozatot.

– Ismertem. Nem nagyon szerettem, az igaz. De ő annyira élvezte az életét, és olyan borzasztó, hogy valaki, akit ismertem, beszélgettem vele… Mégis, inkább megismerném a tényeket, minthogy elképzeljem őket.

– A tények nem túl kellemesek – kezdte Tony. – Borotvaéles késsel, ismételten megkéselték. Nem zsebkéssel, hanem valamilyen hosszabb és nehezebb eszközzel. Alkarján is vágások érték. Az orvos szerint akkor már a földön volt, az arcát és karját próbálta védeni – szájához emelte a dobozt, hosszan ivott. – Még több vágást kapott a hátára. A végső pillanatokban nyilván hasra fordult, a gyilkos meg… tovább vagdalkozott.

Elképzelni se lehetett volna sokkal rémesebbet, gondolta később Karen. Döbbenetesen életteli volt a homályos jelenet. Szinte látta maga előtt a lépkedő, suttogó árnyfigurákat a kusza lombok alatti sötétségben. Hirtelen vetődés, elfojtott kiáltás, zuhanás, vergődés – a gyűlölettől elvakult, arctalan feketeség a földre zuhant férfi fölé görnyedve döf, döf és újra döf.

– Patakokban kellett folynia a vérnek – állapította meg Mark.

– Patakokban folyt a vér – erősítette meg Tony.

– A gyilkos ruhája tehát tele van fröcskölve.

– Bizony. Micsoda remek bűnjel volna, ha már lenne gyanúsítottunk – felelte Tony szárazon. – Sajnos, nem vizsgálhatjuk át az összes ruhásszekrényt Washingtonban és környékén. A gyilkos százszor is átöltözhetett, és megsemmisíthette a ruháját.

– Emlékeztet valamire ez a dolog – morfondírozott Mark. – Egy-két éve beszéltük meg az esetet. A nyavalyába! Megecetesedett az agyam.

Tony nem kérgesedett el annyira, amennyire mutatta.

Hihetetlen harciassággal reagált Mark szavaira.

– Ne gyere nekem újra azokkal a poltergeistekkel meg mániákus gyilkosokkal, Mark! Semmi kedvem az akadémikus vitáidhoz!

– Te hoztad fel a múltkor a poltergeisteket – jegyezte meg Mark szelíden. – Jómagam egy gyilkosságról beszéltem, az egyik klasszikus, megoldatlan esetről. Mondtál valamit, ami az eszembe idézte, de sehogy se tudom rátenni az ujjam.

– Aha! – Tony csak félig-meddig békült meg. – Mindig, mindenhez találhatsz párhuzamot. Nincs új a nap alatt. Főleg manapság, amikor a gyilkosok fele ilyen vagy olyan kábítószer hatása alatt cselekszik.

– Ismét a kedvenc kokósodra gyanakszol?

– Mi a fenével magyarázhatnám még? Amit erről a Robról hallok, volt néhány különc barátja. Nem is kell nagyon különcnek lenniük. A nagyeszű washingtoni ifjúság színe-virága szórakozik kokainnal meg a legdivatosabb, egyedi kivitelű kábítószerekkel. Vagy nem a megfelelő barátjával társult a betöréshez, vagy beleszaladt valakibe az éjszaka folyamán, aki cinkelt kártyákkal játszott.

– Hogyan befolyásolja mindez az elméletedet, hogy Rob zaklatta Karent?

– A legcsekélyebb mértékben sem befolyásolja. Tudom, múlt éjszaka valami bolond sofőr kis híján a falhoz szögezett téged. Az egyszer szent, hogy nem Rob volt. Véleményem szerint a tegnap történteknek semmi közük a korábbiakhoz.

Gyanakodva méregette Markot, mintha ellenkezést várna, de barátja csupán megvonta a vállát.

– Nem a megszokott fajtájú támadás volt.

– Ismét egyetértünk. Vagy ez az első eset? A részeg sofőr lehetőségét sem zárhatjuk ki, éppen elegen vannak. Ami pedig – nézett Karenre – a te jövendőbeli volt férjedet illeti, bérelt kocsit vezet, cserszínű Olds 88-at. Nincs értelme vérnyomokat és horpadásokat keresnünk rajta, hiszen a kocsi végül is nem ütött el benneteket. Emellett…

Habozott.

– Ohó és aha! – vigyorgott Mark. – Csak nem találtál Hortonra, a szépfiúra?

– Nincs Clevelandben – ismerte el Tony vonakodva. – Az a nyom nem vezetett sehova. Horton bárhol felbukkanhat, akár Washingtonban is. Mindazonáltal se logikus, se ésszerűtlen okát nem látom, hogy Karenre akarjon támadni. Egy hete vette észre Karen Hortont. A fickó nyilván tudja, hogy Karen jelentette az esetet.

– Hm! – morogta segítőleg Mark.

– Higgyétek el, az égvilágon semmi ok sincs rá, hogy a lányok… elnézést, a hölgyek… öööö…

– Próbálkozz az asszonyokkal – javasolta Cheryl.

– …hogy a jelen levő nőnemű személyek aggódjanak. Akár Rob volt a pasasunk, akár nem, meggyilkolásának semmi köze a másik ügyünkhöz. Az közönséges, egyszerű zaklatás. Az incidensek gyakorisága is ezt bizonyítja: éjszakáról éjszakára, szünet nélkül ostromolják az áldozat idegét. Azt hiszem, ezen túlvagytok. Egy illető halálosan megrémült ma éjjel…

– Julie? – kiáltott fel Karen.

– Elképzelhető, hogy kettesben cselekedtek Robbal. Julie alkata éppen megfelelő: rosszindulatú, neurotikus.

– Már miért próbálná Julie…

– A motívum aggaszt minket a legkevésbé, Karen. Az emberek a legmegveszekedettebb dolgokra is képesek a legelképesztőbb okok miatt. Beszéljünk másról, jó? Nem vagyok szolgálatban… legalábbis még néhány órán át… szeretnék átmenetileg elfeledkezni a bűnözésről. Meséljetek a házvadászatotokról.

– Abban aztán semmi érdekes nincs – kezdte Karen.

– Már hogyne volna, Tony számára – mosolygott Mark. – A kemény, erős zsaru ezzel tölti szabad idejét. Házakat nézeget.

– Nem tudom, miért olyan átkozottul nevetséges ez – vetette oda Tony mereven. – Ostobaság bérleti díjat fizetni, amikor értékálló befektetés kínálkozik. Az adótörvényeink kifejezetten vonzóvá teszik az ingatlanszerzési beruházást.

– Ne számíts ennek a tartósságára! – figyelmeztette Mark. – Ez is azok közé a joghézagok közé tartozik, amelyeket remélhetőleg be tudok tömetni.

– Figyelj, haver, a magadfajta gőzös fejű liberálisok csöppet se aggasztanak! Túl sok egyedi érdekcsoport kereszttüzében álltok. Hát ez mi?

Cheryl bűntudatos pillantást vetett Karenre, és átengedte a papírlapot.

– Véletlenül keveredett a többi közé. Nem is foglalkozunk vele komolyan.

– Miért nem? – Tony figyelmesen tanulmányozta az életlen, fekete-fehér fotót. Egy perc után csöndesen megszólalt: – Olyan ez a ház, mintha valamelyik klasszikusból lépett volna ki, a Tom Sawyerből vagy a Huckleberry Finnből. Utcára néző veranda, hatalmas, árnyékos fák, léckerítés…

– A fénykép előnytelen – mondta Karen. – Elbűvölő a ház. Munka persze ezen is van…

– De semmi komoly – szúrta közbe sietve Cheryl. – Festés, mázolás, némi kárpitosmunka, öt éve állítottak be új kazánt.

– Mi a helyzet a vízvezetékekkel? – kérdezte Tony.

– Ugyanakkor újították fel azt is. Új villanyvezetékek kellenek…

– Az nem nagy ügy. Az ára ésszerű. Néhány ezret valószínűleg lealkudhattok…

Egészen belemelegedtek Cheryllel. Karen csöndben hallgatta őket. Cheryl szemlátomást beleszeretett abba a házba. Milyen kár, hogy nem vehetik meg, hiszen ideális helyet kínálna. Ha rendelkezésére állna a készpénz, vagy a tisztességes megállapodásra számíthatna Jackkel, talán meg

is kockáztatná. Igazi szerencsejáték volna. Legalább két év beletelik, amíg eldől, termelte profitot a vállalkozásuk. Talán jobb is, hogy nincs rá pénzem – gondolta.

Pat pénzét nem fektethetem ilyen kockázatos ügyletekbe.

Markra nézett. Nem tehetett róla, úgy vonzotta pillantását a férfi, mint tűt a mágnes. Ki tudja, mi jár a fejében, mitől ráncolja a homlokát. Az biztos, hogy nem tetszik neki a gondolat, összevert arca tegnapi, hajszálon múló megmenekülésüket juttatta eszébe. Hogy az a támadás véletlenszerű, esetleges lett volna? Karen úgy érezte, Markot nem győzte meg Tony érvelése. Ahogy őt sem.

Alexander átfordult Karen jobb lábáról a balra. Morgott álmában. Az asztal túlfelén a ragyogó szőke és a kócos fekete fej összehajolt a papírok fölött. Az ablaknak feszülő sötétség és pára sikertelenül kísérletezett a bejutással. Nem az ablaküveg fizikai akadálya verte vissza az éjszaka erőit, hanem inkább a bentiek egyesített ereje: a fény, biztonság, baráti társaság. Erősebbek voltak, mint négyen külön-külön, összetett, egymásba fonódott kötelékek hálózták be csoportjukat. Sokkal többről volt itt szó, mint egyszerű barátságról, bár kétségkívül az is szerepet játszott. Lényegesen fontosabb szerephez jutottak azonban a lojalitás és frusztráció, a régi harag és új vonzalom különféle szintjei.

Karen emlékezetében felbukkantak a réges-régi esték, amikor ugyancsak négyen ülték körül az asztalt, ő és Mark, Pat és Ruth. Többnyire Mark és Pat vitték a szót.

A shakespeare-i rejtjelkódoktól kezdve a hivatásos birkózásig az égvilágon mindenről vitatkoztak. Szinte soha nem értettek egyet, és a vita hevében olykor szerepet cseréltek, már csak a tréfa kedvéért is. Ruth néha közbeszúrt egy-egy megjegyzést az ő csöndes, arisztokratikus modorában. Józan, mégis csípős szavai hatására kiáltozás közben hallgattak el a hadakozók, és szégyenlős vigyorral néztek egymásra. Karen jobbára hallgatott, örömmel töltötte el, hogy figyelhet és kacaghat, hogy feloldódhat e meleg légkörben. Különben se lett volna egyszerű feladat szóhoz jutni, ha Pat teljes gőzre kapcsolt. Akkoriban legalábbis így gondolta, bár nem sokat törődött az egésszel.

Karen úgy vélte, ha most jönne össze az a társaság – ha valaha összejön –, lényegesen gyakrabban hallatná a hangját, még ha teli torokból kellene is üvöltenie.

Mark mintha megérezte volna Karen tekintetét, felnézett. Talán az ő gondolatai is hasonló körben forogtak, mert így szólt: – Hallottál valamit Patről és Ruthról?

– Egy táviratot kaptam Pattől, miután Mrs. MacDougal megérkezett. Közelebbről nem részletezett fenyegetéseket tartalmazott, amiért nem tartottam vissza Mrs. Macet.

– Pat se tarthatta volna vissza. Mrs. Mac ugyanolyan természeti jelenség, mint a hurrikán.

– Kedves volt tőled, hogy meglátogattad.

– Fenéket volt kedvesség. Nem kedvességből tettem. Nem kedvességből tartottam Pattel és Ruthszal a kapcsolatot. Soha semmit nem teszek kedvességből, az ég szerelmére!

Tony nem hagyhatta ki ezt a magas labdát. Félbeszakította diskurzusát Cheryllel, hogy odavethesse:

– Ennél igazabbat sose mondtál. Ne sértegesd tovább a barátomat, Karen!

Karen megvárta, hogy folytatódjék a társalgás az asztal másik oldalán – Tony a körzetesítés jogszabályairól érdeklődött, Cheryl rendkívül tájékozottnak bizonyult aztán csöndesen megjegyezte: – Nem sértésnek szántam. A kedvesség nagyon ritka tulajdonság. Bárcsak gyakoribb lenne!

– Nem is vettem sértésnek.

– Ruth mondta meg, hol dolgozom, ugye?

Vonakodó mosoly jelent meg Mark szája sarkában – Ami azt illeti, Mrs. Mac mondta meg.

– Julie-ra gyanakodtam.

– Dehogy. Julie sose tenne neked… – elharapta a mondatot. Félig önmagának motyogta: – Kitelik a természetétől. Éppen csak nem látom… ugyan mi baja lehetne veled?

– Semmi! Természetesen akadtak súrlódások. Szerette volna megkaparintani Ruth és Mrs. Mac néhány régiségét a boltja számára, és fuldokolt mérgében, amikor magamnak tartottam meg a ruhákat. No de Julie állandóan felkapja valamiért a vizet, aztán lehiggad, és elfelejti az egészet. Különben is, ezernyi módon tud bosszút állni…

– Például?

– Ó! – Karen lemondóan legyintett, és elnevette magát. – Majdnem kicsúszott a számon, hogy egy közönséges férfi úgyse értené meg. Miután azonban volt szerencsém néhány kongresszusi jegyzőkönyvet átolvasni, tapasztalhattam, hogy a férfiak ugyanolyan jól értenek a szurkapiszkáláshoz, mint a nők. Bókoknak álcázott sértések, az áldozat leggyengébb pontjaira irányzott, szüntelen döfködés… Julie például folyton felemlegette… – hirtelen elhallgatott. Erős vagyok és legyőzhetetlen – gondolta –, és legyek duplán átkozott, ha elmesélem Mark Brinckleynek Julie megjegyzéseit a súlyomról és slamposságomról. – Például a kezembe nyomta azt a borzasztó könyvet a georgetown-i gyilkosságokról és kísértetekről. Arra is célozgatott, hogy erről a házról is van benne egy rémes történet.

– Valóban? – Mark arcán az érdeklődés szikrája villant fel. – Tisztára, mintha fel akart volna készíteni a megfélemlítésre.

– Csakhogy erről a házról semmi se volt a könyvben.

– Ház? – nézett föl Tony. – Miféle ház?

– Ingatlanra jár az agyad – mosolygott rá Karen. – Mi viszont egészen másról beszélgetünk.

– Hallani se akarok másról – szögezte le Tony. – Szeretném meggyőzni Cherylt, hogy tegyen ajánlatot erre a leesburgi házra. Bizonyára tudjátok, valószínűleg jó eséllyel pályázhattok minderféle kölcsönre.

– A tönk szélén picivel túljutottunk, úgyhogy valószínűleg jó eséllyel pályázhatunk egyidejűleg szociális és munkanélküli segélyre – mosolygott komoran Cheryl. – De nem ez a baj, Tony. Egyszerűen nem vehetjük nyakunkba azt a hatalmas jelzábgterhet, adókat, javítási és egyéb költséget. Hogy vélekedsz arról az ingatlanról Poolesville-ben?

Tovább beszélgettek. Ezúttal Karen is csatlakozott hozzájuk. Mark hallgatásba süppedt. Mozdulatlan dermedtségben, csöndesen töprengett egy ideig, majd hirtelen felpattant.

– Mennem kell! – jelentette be.

– Mi ez a nagy sietség? – csodálkozott Cheryl.

– Át kell még olvasnom ezt-azt. Próbáljátok nyugodtan tölteni az éjszakát, jó?

– Megtesszük, amit tehetünk. Hamarosan találkozunk.

– Nem olyan hamar. Pár napra elutazom, csak kedden vagy szerdán jövök vissza.

– Vagy úgy. Érezd jól magad.

– Kösz. Jössz, Tony?

– Inkább maradnék – helyezkedett kényelembe Tony.

Mark bólintott és kiballagott.

Karen nem ajánlkozott, hogy kikíséri. Mark gondolatait teljesen betöltötte valami probléma. Talán a hét végén rá váró feladatok miatt aggódik. Bármennyire elege volt is Karennek Mark rájuk kényszerített figyelméből, furcsa, tompa érzés fogta el a férfi többnapos távolléte hallatán.

Elálmosodott, de nem volt szíve hazaküldeni Tonyt.

Olyan jól érezte magát köztük – két könyöke az asztalon, arca kisimult, gondtalan. Biztosan másoknál jobban igényli az ilyen kikapcsolódást.

Végül Cheryl hangosan ásított, és túl fáradtnak nyilvánította magát mindenféle társalgáshoz, az ingatlanokat is beleértve. Volt olyan kedves, hogy hozzátegye: – Rengeteget segítettél, Tony. Holnap még egyszer megnézzük Karennel ezt a helyet Poolesville-ben.

– Velem nem – tiltakozott Karen. – Odaígérkeztem holnapra Julie-hoz segíteni.

– A nyavalyába, tényleg. Biztos nem tudtál kitérni.

– Ez a legkevesebb, amit megtehetek érte. Föl kellett volna ajánlanom, hogy aludjon itt… vagy odamennem hozzá éjszakára…

Tony felállt. Megfogta Karen kezét, felsegítette a székből.

– Igazán kedves ember vagy, Karen. Julie született túlélő. Fölösleges aggódnod miatta. Gyere, kísérj ki! Jó éjt, kislány!

– Mm! – Cheryl máris fülig merült a kimutatásaiba.

– Sajnálom, hogy le kellett mondanom a mai estét – mondta Tony, amint kiértek a szobából.

– Az ég szerelmére, hiszen nem tehetsz róla. Ilyen a munkád.

– Próbáljuk meg ismét hétfőn?

– Miért… Hogyne, azt hiszem.

– Micsoda lelkesedés! – villantak fel Tony fogai. Egyik kezét könnyedén Karen vállára tette.

– Bocsánat. Tudod – kurta, félbeszakadt gesztusa jelezte zavarát –, teljesen valószerűtlen ez az egész. Annyi minden történt az elmúlt napokban, és akkor ez, ma este…

Karen keze utat talált a férfi mellkasához. Tony karjai villámgyorsan reagáltak, átfogták Karen vállát és derekát.

Szorításukban több volt az erő és támogatás, mint a szenvedély. Karen hálásan hozzábújt, örült a tenyeréhez simuló erős test melegének.

– Szívós kislány vagy te, Karen. A legtöbb nő a padlóra került volna attól, amin te keresztülmentél. Sőt, a legtöbb férfi is – tette hozzá sietve. Karen nevetett, és még közelebb bújt.

– Nem is vagyok olyan szívós.

– Bóknak szántam.

Tony magassága ideális volt. Karennek fel kellett emelnie fejét a csókhoz, de a hosszas, sóvár dédelgetés nem kényszerítette görcsös, fárasztó ágaskodásra. Tony ajka meleg volt, és lágyabb, mint várta. Nem annyira próbálkozó – hiszen a férfi pontosan tudta, mit tesz és hogyan kell tennie –, mint inkább felfedező. Ezt akarod? Ehhez mit szólsz? Hát ehhez…

Karen ajkai szétnyíltak. Elemi erejű, tiszta gyönyörré olvadt a sok érzet – a melleihez simuló férfitest melege, ajkainak, nyelvének, kezének mozgása. Csak halványan érzékelte a háttérből kihallatszó hangot. Tony azonban reagált rá. Elengedte Karent, a kilincsre tette kezét.

– Hétfőn találkozunk – mondta. Búcsúzóul végigfuttatta ujjait Karen ajkán, és már ott sem volt.

Cheryl ismét kiáltott: – Jövök már – szólt vissza Karen.

Egyelőre azonban nem mozdult. Tony eltűnt szeme elől, beleolvadt a sötétségbe. Forrón gőzölgő, ragacsos levegő vette körül Karent, de nem melegítette fel. Néhány istenáldotta pillanatig kényeztetésbe burkolózhatott, ahogy télikabátba bújik hideg téli napon az ember s most ismét fázott.

Többről is szó volt ennél. Karen egyelőre fel se mérhette, mennyivel. Csak azt tudta, hogy nem szívesen kerül Cheryl szeme elé. Mintha Tony csókja feltűnő, világító lenyomatot hagyott volna az ajkán…

Éjszaka esett. Karen sem az esőt, sem más zajt nem hallott. Mélyen aludt, s a tervezettnél később ébredt.

Cherylt felöltözve, útra készen találta odalenn. A rádióbemondó boldogan gagyogott az időjárásról… napos és meleg, a levegő nedvességtartalma alacsony, az évszakhoz képest igen enyhe idő…– Öröm és büszkeség áradt a hangjából, mintha az ő imádsága vagy ráolvasása hozta volna meg a szép időt.

Karen kávét töltött, és leült. Gyűröttnek és zavarodottnak érezte magát. Nem emlékezett részletesen az álmára, de arra igen, hogy Tonynak főszerep jutott benne.

Korántsem volt biztos benne, mit is akar Tonytól – és hogy van-e egyáltalán szava a kérdésben.

– Gondoltam, hagylak aludni – fogadta Cheryl. – Amilyen pocsék napod volt tegnap…

– A tied ugyanolyan volt. Legalább éjszaka semmi sem történt. Mi a mai programod?

Cheryl magasra feltornyozta fürtjeit, igyekezett üzletasszonynak látszani. A kezében tartott papírra pillantott.

– Meglátogatok egy alexandriai ingatlanügynököt. Érdekesnek ígérkező hirdetést találtam a reggeli lapban. Odatelefonáltam, találkozót beszéltünk meg. Utána beugrom néhány kapualji kiárusításra. Szeretnék korán hazaérni, hogy ezt-azt megfoltozzak.

Kézírása tiszta és pedáns volt, mintha nyomtatott szöveg lenne. Vajon összefügg-e a csinos kézírás a nett, jól szervezett gondolkodással, töprengett Karen. Saját kézírását ő maga is csaknem olvashatatlannak találta.

– Kitűnő – mondta tisztelettel teljesen.

– Gondolkodnod kéne valami jó emblémán – pipálta ki Cheryl a következő tételt a listáján. – Szembeötlő jelképre van szükségünk, amit feliratokon, hirdetésekben, névjegykártyákon, prospektusokon használhatunk. Te vagy a művészeti vezető, tekintsd ezt mai feladatodnak.

– Embléma, nohát! – ámult Karen. – Névre is szükségünk van. A kettő összefügg, nem? Legalábbis elvileg.

Cheryl értetlenül nézte, majd felnevetett.

– Így igaz. Még nevünk sincs. Ez is a te asztalod, te képviseled az alkotó intellektust.

– Nem tudom, minek ismételgeted folyton. Van, amihez én értek, és te nem, de ez fordítva is fennáll. És a te területeid sokkal hasznosabbak az enyémeknél.

– Nem hiszem, de jólesik hallanom – vigyorgott Cheryl.

– Ne hidd, hogy ezzel megúszod. Mindketten gondolkodunk a néven és az emblémán. Legalább lesz mivel elterelnem a figyelmemet Julie nyöszörgéseiről. Igazán sajnálom szegényt, de nem sok örömet várok a mai délutántól. Bárcsak veled mehetnék! Nagyszerűnek ígérkezik a programod.

– Az is lesz – Cheryl felállt, kinyitotta a hátsó ajtót, hogy beeressze Alexandert. Az eb megszimatolta Karen lábát, majd párnája felé indult. – Holnapra is szép időt ígérnek. Az egész napot barangolással töltjük.

Karen pár perccel korábban érkezett, de a boltot már nyitva találta. Első pillantásra senkit se látott odabent, föltételezte hát, hogy Julie az irodában van. Aztán megmozdult valami az asztal mögött. A félhomályhoz alkalmazkodó szemei meglátták Julie halvány arcát. Mintha a semmiben függene a sápadt, élettelen maszk. Szétnyílt ajkai, tágra nyílt szemei a döbbent félelem művészi illusztrációjául szolgálhatnának.

Hosszú, reszkető sóhaj szakadt fel Julie-ból. Karen meglátta kivörösödött szemét és rikító bohócsminkje hibáit is.

– Nem számítottam rá, hogy eljössz – mondta Julie.

– Megígértem. Milyen borzasztó, ami Robbal történt.

– Sohasem szeretted – a tompa hang alig emlékeztetett Julie-ra.

– De nem is utáltam.

– Dehogynem. És jó okkal. Kétkulacsos, olcsó kis gazember volt – magányos könnycsepp gördült le Julie arcán, fekete szemfesték csíkot húzva maga után. Julie dermedt, rezzenetlen pillantása csak fokozta a látvány visszataszító szánalmasságát. Meg se kísérelte letörölni arcát.

– Borzasztóan sajnálom – Karen ezúttal komolyan gondolta. – Nem tudhattam, hogy te… hogy ti ketten…

– Én nem – felelte Julie. – De mi ketten igen – ajkára kiült hajdani gúnyos mosolyának kísértete. – Washington és a külvárosok fele nőnemű népességével egyetemben. Meg néhány himnemű is. A pokolba – felállt, a tükörhöz lépett. – Micsoda rakás szerencsétlenség.

Hangja majdnem normálisan csengett. Papír zsebkendőért kezdett kotorászni, – Mit tehetnék érted? – Karen nem maradhatott meg a részvétnyilvánítás hagyományos keretei között. Julie viselkedése – és Robhoz fűződő kapcsolata – nem volt hagyományos.

Julie gondosan megtörölgette szemét. Vissza se fordulva válaszolt.

– Bőven van tennivaló. Bezárok egy hétre, az is lehet, hogy kettőre. Totálisan kikészültek az idegeim. Itt állok, minden segítség nélkül…

Julie megszokott gonoszkodását visszhangozta ez a panasz, éle Karen ellen irányult. Hiányzott azonban az átélés. Karen nem is reagált.

– Szerintem nagyszerű ötlet. Rád fér a pihenés. Augusztusban sose megy jól a bolt, rengetegen bezárnak pár hétre.

– Vevő jön – mondta Julie. – Foglalkozz vele! Be kell fejeznem a papírmunkát.

A délután nagy részét az irodában töltötte. Karen nem zavarta. Szünet nélkül dolgozott: a kellemes időjárás rengeteg vásárlót csalt az utcára. Visszatért egy régi vevője, aki korábban megvásárolta valamelyik viktoriánus hálóköntösét. Magával hozta barátnőjét is. Csalódottan vette tudomásul, hogy Karen semmit sem tud kínálni.

Karen felírta nevét és címét, hogy értesíthesse, ha megnyitotta üzletét. Már rég hozzá kellett volna látnia a címlista vezetéséhez, gondolta. Julie talán beleegyezik, hogy itt is tartson névjegyeket és prospektusokat – persze hasonló viszontszolgálatok fejében. Karen pontosan tudta, hogy Julie jelenlegi hangulata átmeneti csupán. A kezdeti megrendülés elmúltával ugyanolyan mohó és kiállhatatlan lesz, mint eddig.

Jócskán adott munkát a telefon is. A legtöbb érdeklődésre maga is válaszolhatott. Néhányat átadott Julie-nak.

Késő délután Karent magát keresték. Shreve szokott arroganciájával annyi fáradságot sem vett, hogy bemutatkozzék. Magától értetődőnek vette, hogy Karen úgyis felismeri a hangját. Nem tévedett.

– Felhívtam a házat – közölte. – Az a nő… a partnered? Azt mondta, dolgozol.

– Ő nem az a nő, hanem Mark húga – mondta Karen. – Igen, a partnerem.

– Aha! Nem szívesen vagy egyedül, mi? Mindig ott lóg valaki körülötted.

Karen elnyomta ellenszenvét. Shreve szájából minden szó rágalomnak és vádaskodásnak hangzik. Bizonyára afféle washingtoni szokás még a köszönés is bűnösnek vagy célzatosnak hangzik

– Tudod, hogy van ez – maradt a semmitmondó frázisnál. – Mit tehetek érted, Shreve?

– Már megbeszéltük.

– Egy ruhát a partira?

– A ruhát, igen. Elegem van az állandó halogatásból, Karen. Mikor kaphatom meg végre?

Karen habozott. Tisztában volt viselkedése ostobaságával. Mint az idegességtől reszkető mama, akinek először randevúzik a kedvenc leánya. Pedig szíve szakadt, hogy éppen Shreve javára kell lemondania egyik legszebb antikvár ruhájáról.

Ha meg kell lennie, legalább legyünk túl rajta mihamarabb.

– A tisztítóba kellett adnom őket. Ha ennyire türelmetlenkedsz, holnap eljöhetsz értük hozzám.

– Nem leszek a városban holnap. Mit szólsz a keddhez?

– Rendben.

– Kedden reggel érkezem vissza. Három körül gyere. Tudod, hogy találsz el hozzám?

– Nem. Miért nem jössz inkább…

– Mert így tartom jobbnak. Mert én adom a pénzt, és te akarsz eladni. A jó öreg szabad vállalkozás rendszere, már elfelejtetted?

Karen rájött, mitől fáj a keze. Tiszta erőből szorította a telefonkagyló kemény műanyagát. Óvatosan, egyenként ellazította ujjait. A faragatlan vásárlók is az üzletvitelhez tartoznak, ismételgette magának. A faragatlanok is…

Némi vigaszt nyújtott a tudat, hogy Shreve egészen más ügy miatt csattogtatja ennyire az ostort. A minap Mark korántsem fogadta kitörő örömmel Shreve leplezetlen anyáskodásának jeleit…

Elég ebből! – förmedt magára. – Szánalmas vagy, mint egy kamasz lány az első szerelem idején, aki minden elejtett szóban reményt és bizonyságot keres.

– Írod, amit mondok? – szólt rá Shreve.

– Bocsánat. Elgondolkodtam. Megismételnéd?

Letette a telefont. Csöndben ült egy percig, öklét összezárta és kinyitotta, hangtalanul számolt magában.

Amikor felnézett, Julie-t látta maga előtt. Kijött az irodából, és őt figyelte.

– Shreve volt az? – kérdezte.

– Igen, Miriam partijára akar egy ruhát.

– Vigyázz vele! – óvta Julie. – Végtelen gonoszságra képes.

– Tudom. Azért kösz, hogy szóltál.

– Ő és Mark – kezdte Julie. Karen arca megmerevedett.

Hideg közönnyel nézett Julie-ra. Julie kisvártatva elfordult. – Lassan zárhatunk is. Szeretném elcsomagolni az apróbb dolgokat, minek heverjenek elöl. Segítenél?

Néhány kartondobozt megtöltöttek ékszerrel, ezüstneművel, értékesebb ólomkristállyal. A dobozokat egymásra állították az ajtó mellett.

– Készen is vagyunk – állapította meg Julie. Fáradtnak és elesettnek látszott. Karen ösztönösen átkarolta a vállát.

Julie hevesen visszarettent, mintha tüzes vassal érintették volna.

– Jaj, bocsánat – mondta Karen döbbenten.

– Nem, nem, ne haragudj! Nem akartam… Olyan átkozottul ideges vagyok. – Habozott, majd esetlenül hozzátette: – Nem akartam pokollá tenni az életedet az elmúlt hetekben. Rengeteget segítettél.

Karen tudta, hogy több köszönetet nem várhat. Tulajdonképpen ennyire se számított.

– Velem se lehetett könnyű kijönni – felelte. – Ha szükséged van még segítségre, miután visszajöttél…

Cheryl megölné, ha ezt hallotta volna. Karen mégsem szándékozott visszavonni szavait.

– Kösz, ezzel nem lesz gond. Felvettem valakit augusztus közepétől, öööö… majd… öööö… majd jelentkezem.

– Feltétlenül. – Karen a zsebébe nyúlt. – Itt vannak a kulcsok.

– Jó. – A szünet mind hosszabbra nyúlt, lassan kényelmetlenné vált. – Gondolom, kéred a fizetési csekkedet – mormogta végül Julie.

– Ha magad nem említed, én hoztam volna szóba – felelte Karen higgadtan.

– Fel is tételeztem rólad. Na, mindegy – Julie az asztalhoz ment, sebesen írni kezdett. – Szerdáig ne nyújtsd be a banknál, jó? A kinnlevőségeim…

– Ismerősen hangzik.

– Sokkal ismerősebben fog hangzani, ha elindulsz az üzleteddel – jósolta Julie. – Sok szerencsét! Ezen a számon elérhetsz, ha sürgősen kellenék, örömmel venném, ha a jövőben is tájékoztatnál a körülötted zajló gyilkosságokról, betörésekről, rablásokról és más apróságokról.

– Remélhetőleg nem lesz miről. – Karen az asztal mellett állt. Véletlenül odapillantott. – Nocsak, elfogyott a Georgetown-kötet.

– Kihajítottam – Julie az ajtóhoz lépett. – Tessék.

Karen átvette a fizetési csekkjét és a cédulát Julie telefonszámával, – Kidobtad a könyveket?

A hangjából kicsengő meglepetés fanyar mosolyt csalt Julie ajkára. – Így van. Képzeld csak, pénzt hajítok ki. Látni se bírtam azokat az átkozott köteteket. Hiszen tudtad, nem? Biztos rájöttél.

Karennek mindeddig eszébe se jutott. Most mégis úgy érezte, Julie csupán megerősíti a régóta köztudott tényt.

– Rob írta?

– Igen. Számomra napnál világosabb volt. A könyv stílusa olyan nagyon közel állt a beszédéhez. Biztos ostoba vagyok, de nem tehetek róla: amikor a haláláról értesültem, első gondolatom az volt…

– Butaság, Julie – mondta Karen. – Tony… egy ismerősöm szerint semmi új sem volt a könyvben. Minden információ újságcikkekből és más nyomtatott forrásból származott. Kétségtelen, hogy többen felmérgesedtek a régi botrányok újraélesztésén, de mit nyerhetnének a szerző meggyilkolásával? Ez nemhogy megállítaná: elmérgesítené a pletykát.

– Tudom. Mondtam, hogy buta ötlet volt. Olvastad a nagynénéd házáról szóló históriát?

– Nem volt semmi a könyvben Ruth házáról.

– Nem? Pedig Rob azt mondta. Mit össze nem kuncogott rajta… – eltorzult az arca. Karen már-már arra számított, hogy végleg megtörik. A régi szeretőhöz fűződő legkellemesebb emlékek. Milyen jót nevettünk együtt valaki kárára és nyomorúságára… Talán Julie-nak is feltűnt a helyzet groteszk volta, mert egyetlen könny nélkül összeszedte magát.

– Na, jó – mondta. – Hozom a kocsit. Kezdheted a járdaszegélyhez huzigálni a dobozokat. Kénytelen leszek második sorban parkolni.

Miután fölpakoltak, Julie elhajtott. Régi magabiztosságát idéző mozdulattal intett búcsút. Nem kell Julie-t félteni. Mindent túlél. Tonynak igaza van. Pedig milyen furcsán viselkedett, mintha nem csupán a gyász terhelné, hanem…

Hanem félne.

Tőlem félne, kérdezte Karen hitetlenkedve. Ahogy összerezzent, amikor hozzáértem… Ó, de hát ez képtelenség. A bűntudat is a félelemhez hasonló reakciókat vált ki. Ha Tonynak igaza van, Julie-t jócskán eltöltheti a bűntudat, és sajnálhatja, hogy részt vett azokban a mocskos kis trükkökben.

De mi van, ha Rob egyéb trükkjeiben vett részt? Rob nyilván nemcsak ezt az egy vasat tartotta a tűzben, akárhány nője lehetett még. Rob gyilkosának felkutatásában nem a motívum hiánya, inkább túlzott bősége okoz problémát. Féltékeny férjek – és feleségek? –, féltékeny szeretők, elhagyott szeretők. Zsarolás? Tony nem említett ilyesmit Rob vétségei között, de bizonyosan beleillene a képbe. A megzsaroltak vajmi ritkán fordulnak rendőrséghez. Sarokba szorítva akár közvetlen cselekvésre is készek titkuk védelmében.

Mi van akkor, ha Rob halála nem a könyvben szereplő, hanem az abból kihagyott valamelyik történet következménye? Ha a történet valamelyik részvevő követelésére, tisztességes készpénzfizetés ellenében maradt ki? Tegyük fel, hogy Rob egy sorozat beindítását emlegette azon a víg, csevegő hangján. És hogy nevek nélkül célozgatott Julie-nak. Reménytelenül pletykás természete ellenére több esze volt, hogysem közvetlenül vonja bele Julie-t valamibe, ami egyszerre bűnös és veszélyes. Mindenesetre megmagyarázná Julie különös viselkedését, ha sejtené az igazságot, de nem ismerné a részleteket. A Ruth házára vonatkozó, ismételt kérdések is érthetőek lennének. Semmit sem tartalmazott a könyv a házról, hacsak az egyik, neveket és helyszínt nem említő történet nem utalt valami régi, félig elfeledett és rosszul dokumentált tragédiára. Nincs igazi jelentősége. Rob célozgatásai az ő megrémisztésére irányultak, nem szükségszerű, hogy valós alapjuk is legyen.

A könyvben nem szereplő történet… ez az elmélet megmagyarázná, miért akarja Julie elhagyni a várost egy-két hétre. A címét nem adta meg Karennek, azt sem közölte, hova megy. Csupán egy telefonszámot hagyott.

Karen egyvalamiben biztos volt. Lehet, hogy Julie nem ismeri Rob gyilkosát, de bizonyosan többet tud, mint amennyit mond.

27. fejezet

KAREN sietett haza, hogy beszámoljon Cherylnek az új elméletről. Cheryl udvariasan végighallgatta, de nemigen igyekezett komolyan venni a kérdést. A boldog kevesek közé tartozott, akik képesek eltekinteni a nem igazán égető problémáktól, és inkább olyasmire koncentrálnak, amivel kapcsolatban tehetnek is valamit.

– Tegyük fel, hogy igazad van. Mire mégy vele? – kérdezte. – A listán szereplő tételek közül is nehéz a választás, amit meg te keresel, az fel sincs tüntetve.

– Az igaz – borongott Karen. – Enciklopédiákat tölthetne meg a washingtoni botránykrónika.

– Kíváncsi vagyok, nem ugyanerre gondolt-e Mark is vetette oda Cheryl könnyedén. – Mintha tényleg mondott volna valamit a könyvről. Vicces lenne, ha mindketten ugyanazzal az ötlettel állnátok elő. Tudod, mit tartanak a nagy szellemekről…

– Mark idetelefonált?

– Idejött. Nem sokkal a távozásod után.

– Azt hittem, elutazik.

– Így van. Útban a reptér felé beugrott. Új elmélete van – Cheryl arcára türelmes, megértő, testvéri mosoly ült ki, – Mondott róla valamit?

– Hogy őszinte legyek, nem is kérdeztem. Folyton a legvadabb ötletekkel áll elő. Szerintem kalandregényeket kellene írnia. Miért ne tehetné meg Brinckley képviselő ugyanazt, amit Margaret Truman és Hart szenátor is megtehet? Ragaszkodott hozzá, hogy ismét végignézze a ruhákat.

– Még mindig gyémántokat keres?

– Ki tudja? A hatvanas évek végéről vagy a hetvenesek elejéről való modelleket keresett.

– Ruthnak van néhány darabja – ébredt fel Karen kíváncsisága.

– Tudom, meg is mutattam neki. Ő meg káromkodott, hogy lekési a gépét. Mintha én tartanám föl. Beszédet mond valami adománygyűjtő nagygyűlésen, és nem merte megkockáztatni a késést.

– Ma este?

– Azt hiszem, különben minek aggódott volna a gépe miatt?

– Csak azért kérdem, mert tegnap azt mondta, több napra távozik.

– Nem tudom, mit tervez a hátralevő időben. Biztosan valami politikai ügyet.

Hangjából áradt a bátyja személyében megtestesülő nemzeti politika iránti abszolút közöny. Karen mosolygott. Nem erőltette a kérdést. Nem rá tartozik, mivel tölti Mark a szabad idejét. Lelke mélyén azonban arról ábrándozott, hátha az ő dolgában jár Mark, hátha tovább dolgozik az új elméletén, azon, amelyikkel kapcsolatban meglátogatta reggel Cherylt. Még elgondolni is szép lenne, hogy Mark ennyi fontosságot tulajdonít neki, és ennyi időt és fáradságot áldoz rá.

– Mi tehát a holnapi programunk? – indult a hűtőszekrény felé még egy kis jégért.

Cheryl félretolta a papírjait, és elgondolkodva ráncolta homlokát. Ceruzát dugott a füle mögé, kezében tollat szorongatott, arcán szétkent egy tintafoltot – mégse nézett ki üzletasszonyként. Shirley Temple-re hasonlított.

Még a gödröcskéi is ugyanott voltak. Karen jobbnak látta, hogy ne emlegesse a hasonlóságot. Érezte, Cheryl egyáltalán nem tekintené bóknak.

– A kiárusításokkal nem volt szerencsém – kezdte Cheryl. – Találtam viszont egy ígéretesnek tűnő boltot Springfieldben. Megígértem az ingatlanügynöknek, hogy te is megnézed.

– Helyes. Mi a napirend ma estére?

Cheryl szemei felragyogtak.

– Arra számítottam, hogy vethetünk egy pillantást a tisztítóból visszahozott ruhákra. Mindeddig nem jutottunk hozzá.

Karen fanyarul mosolyogva rázta a fejét. Szegény asszony. Szóval te így képzeled el az érdekes estét? Miután a szombat némileg félresikeredett, megérdemelnénk valami kis külön kényeztetést.

Cheryl szeme visszavándorolt az előtte tornyosuló papírokhoz és újságkivágásokhoz.

– Úgy látszik, elfelejtettem, mit jelenj: legtöbbünknek a szombat este. Miután kicsi Joe megszületett, nemigen mentünk el otthonról. Olyan sokba került. A pótmama, a jegy, a benzin, ha csak moziba mentünk, az is tizenöt-húsz dollárba került. Hát még ha egy hamburgert is ettünk utána. Általában pattogatott kukoricát vettem magamnak, Joe kapott néhány sört, és a tévé előtt üldögélve beszélgettünk…

– Nagyon meghitt lehetett – helyeselt Karen. Meghatódott, bár Cheryl arckifejezése – a hajdanvolt szerelem távoli, mosolygós visszfénye – bosszús ingerültséget keltett benne. Féltékenykedsz – gondolta. – Féltékenykedsz, mert nem adatott meg neked – vagy nem érdemelted meg –, hogy így emlékezz valakire.

– Akárhogy is – folytatta Cheryl friss, tárgyilagos hangon –, semmiben nem akarlak meggátolni. Van valami terved? Mindenben benne vagyok.

– Nem terveztem látogatást a magányosok klubjába – mosolygott Karen. Cheryl szavaiból enyhén, de egyértelműen kihallatszott az áldozatvállalás készsége. – Én se érezném ott jól magam.

– Elmehetnénk valahova vacsorázni.

Most, hogy döntenie kellett volna, Karennek egyszerűen semmihez se volt kedve.

– Á, butaság. Túl drága. Derék üzletemberekhez illően itthon maradunk és dolgozunk. Hogy valami egészen vad és izgalmas is legyen benne, vacsorázzunk a teraszon. Gyönyörű az este.

Kivitték tonhalas szendvicsüket és jeges teájukat, és persze a papírokat és iratrendezőket is. Az enyhe, tiszta levegő még Cheryl munkakedvét is kikezdte.

– Isteni ötlet volt. Milyen szép ez a kert – mondta lustán. Kényelmesen hátradőlt, lábát a túlsó székre támasztotta.

Szellő borzolta végig a leveleket. Folyóvízként hullámzott a gyepen a fákon átszűrődő fény mintázata.

A füvön ugráló rigó megállt, félrebillentett fejjel rájuk szegezte csillogó fél szemét. Alexander meg se rezdült Karen lábán feküdt keresztben. A rigó ismét a vacsorájának szentelte figyelmét. Csőrét a földbe fúrta, zsíros falatot húzott ki, és elröpült.

– Miért ne élveznénk ki a szép időt, amíg tehetjük – folytatta Cheryl. – Ha már ilyen sajátságosan viselkedik a Golf-áramlat…

– Nem a Labrador-áramlatra gondolsz?

– Mindegy. Az a lényeg, hogy kevés ilyen szép nap akad, és még hat hét nyomorúság vár ránk az ősz beköszönte előtt.

– Fura – merengett Karen. – Gyűlölöm ezt a ragacsos kánikulát, de ha visszagondolok a Georgetownban eltöltött évekre, még csak nem is emlékszem rá. Csak a buja tavaszokra. Az összes virág egyszerre dugta ki a fejét, mennyei illatokat árasztva. Meg a hűvös őszi napokra és a tűz körül töltött téli estékre.

– Csak a derűs órákat számlálom – mondta Cheryl. – Egy napórán láttam ezt a feliratot. Fegyelmezett legyen az a memória, amelyik ugyanerre képes.

– Az enyém a jelek szerint fegyelmezettebb, mint gondoltam volna. Amikor Miriammal beszélgettem…

– Kivel?

– Miriam Montgomeryvel. Tudod, Shreve barátnője.

– Ó, persze. Ittunk az egészségére. Hogy is felejthettem el éppen őt?

– Mindegy, azt mondta, gyűlölné még egyszer leélni az ifjúságát. Egyetértettem vele. Ma sem mennék vissza a múltba, de megszabadulni se szeretnék tőle. Nagyszerű emlékeim is vannak.

Cheryl ránézett, majd gyorsan elkapta a pillantását.

Remegő ajka láttán Karen sejtette, mire gondol. Vajon mennyire kötődtek azok az emlékek Markhoz? Cheryl szemlátomást egyre diszkrétebbé vált. Nem kérdezett semmit, Karen pedig nem bocsátkozott részletekbe.

Alexander felmordult, lábra állt, és kéjesen nyújtózkodott. Elvonult, hogy szemrevételezze a kertet, és ellenőrizze az esetleg újonnan felbukkanó szagokat. A jelek szerint eredménnyel járt. Beásta magát az azáleák alá, és eltűnt szem elől.

– Biztos Mr. DeVoto macskája járt arra – mondta Karen.

– Aha – Cheryl figyelmét a csábító nyári levegő és az üdítően hosszú árnyékok sem köthették le tartósan. – Egyszer talán nekünk is lesz udvarunk. Ha nem is most rögtön. Nagyon úgy néz ki, hogy eleinte lakást kell bérelnünk, és egy standot valamelyik bevásárlóutcában. De talán pár év múlva…

– Rengeteg munkával jár a kert. Még jó ideig nem tudunk felvenni valakit, a boltba se, nemhogy a kerthez.

– Kedvelem a kerti munkát. Vásárolhatunk egy használt fűnyíró gépet. Néha találni egyet a kapualji vásárokon. A nénikéd gyönyörű rendet tart. Gondolom, kertészre bízza?

– Feltehetőleg. Akarom mondani, persze. Magam küldöm a csekkjét havonta. Bár a dolog a suszter két kis manójára emlékeztet. Még sose láttam a kertészt.

– Nem is kellene nekünk ennyire elegáns kert. A rózsákkal rengeteg a gond. Na, mindegy – nyúlt Cheryl az iratrendezőért. – Jobb lesz, ha hozzálátok.

– Meg én is. Néhány órán át még kitart a nap, és kellemes szél fúj. Ha most rögtön felteregetek, azok az öreg vásznak meg is száradnak estig – mondta Karen, de nem mozdult. Jólesett megelégedetten lustálkodnia és élveznie a világtól elzárt kert békéjét. Nem mintha a jövő nyílegyenes, sima úttal kecsegtetne. Számos pénzügyi és érzelmi kátyú vár még rá. Jack például egész hótorlasszal felér. De a nehezén remélhetőleg túljutottak, nincs hát helye az önsajnálatnak. Hála a régi és új barátok szerető segítségének, számos súlyos gondtól megszabadult, amelyek terhe alatt más jármű tengelytörést szenvedett volna. Néhány problémával maga is elbánt. Volt annyi esze, hogy éljen a kínálkozó lehetőségekkel. Julie-tól megszabadult, és Robtól is. Szegény Rob. Tulajdonképpen szánja őt, bár fel nem foghatja, hogy vetemedhetett ilyen gonoszságokra. Az ember csak részvéttel gondolhat

az ennyi rosszindulattal terhelt természetre, és lelkifurdalással elegy megkönnyebbüléssel veheti tudomásul, hogy ezzel a tényezővel már nem kell számolnia.

– Milyen elégedettnek látszol – nézett rá Cheryl. – Mi jár a fejedben?

– Röstellem megmondani. Csúnyán elfogott az önelégültség. Legjobb, ha sürgősen beleölöm némi forró vízbe és fehérítőbe.

Aznap este Jack telefonált. Hívása további gyógyszerként szolgált az önelégültség ellen. Karennek rá kellett ébrednie, hogy férjét nem intézheti el egyetlen könnyed, találó aforizmával. Tomboló dühvel tette le a telefont.

– Hallottál már ilyen pofátlanságot?! – fordult a mély együttérzéssel figyelő Cherylhez. – Nem átallt ebédre hívni holnapra. Még mindig azt hiszi, hogy rábeszélhet azoknak a papíroknak az aláírására.

– Remélem, elhárítottad.

– Természetesen. Sötétedik. Behozom a teregetésemet, utána nekiláthatunk kedvenc programodnak.

– Jaj de jó! A tisztítós holmi.

– Az bizony. Legalább neked szerezzen örömet, mert nekem nem fog. Ki kell választanom egyet Shreve-nek.

– Szóval eladsz egyet neki.

– Mi mást tehetnék? Ez sosem volt kérdéses. Egyedüli tőkeforrásomat azok a tervezői modellek jelentik. Egyedül Mrs. Macnek köszönhető, hogy rendelkezésemre állnak. Valahogy mégis más, mintha Pattől kölcsönöznék. Még két-három Miriam-nagyságrendű eladás, és az én hozzájárulásom is meglesz az induló tőkénkhez.

– Oké, oké! A te pártodon állok, vagy már elfelejtetted?

Karen az ajkába harapott.

– Bocs.

– Mondtam már, hogy felejtsd el a mentegetőzést. Mikor jön Shreve a ruhájáért?

– Nem jön. Én viszem oda a házához. Megígértem. Mi mást tehettem volna? Ragaszkodott hozzá.

– Nem sokat – morogta Cheryl. Követte Karent az ajtóhoz.

– Elfoglaltsága és fontossága teljes tudatában rendelkezett velem, szegény, koszos kalaposlánnyal – folytatta Karen. – Jóságos ég, hogy mennyire utálok akárcsak egyet is odaadni neki ezekből a ragyogó ruhákból.

– Hát ne tedd, ha ennyire bosszant. Jön más vevő.

– Nem tehetek ilyet. Semeddig se maradok meg az üzletben, ha érzékenykedni kezdek a vevő faragatlansága és modortalansága miatt.

– Az igaz.

Karen kinyitotta a hátsó ajtót.

– Mindjárt jövök. Föltennéd a teavizet? Nagyvonalúan elmerülünk egy csésze tea élvezetében. Közben szemügyre vehetjük a ruhákat, ha már meg nem vehetjük őket.

Ennek véget kell vetnem – gondolta a teregetés leszedése közben. – Legalább kétszer elismételtem Shreve minden egyes átkozott szavát. Cheryl biztosan halálosan unja már. Elég a gonoszkodásból, a gúnyból, az önsajnálatból. Legalábbis ma éjszakára elég.

Szobájában elborították ágyát a dobozok. Karen eltökélte, ugyanolyan lelkes izgalmat tettet, mint Cheryl.

Még csak tettetnie sem kellett, amikor felemelte az első doboz tetejét.

– Ó, álomszép lett! Fenséges munkát végzett a tisztítós, még ha csillagászati árat kér is érte. Ezt nézd meg!

Ezüstös textil csillogott a lámpafényben. Az ujjatlan, redőzött bolerót gondosan kitömték selyempapírral. A széles selyemövet dúsan telehintették strasszal, rubinnal és smaragddal. Az ékköveket apró üveggyöngyök körítették. Ugyanilyen üveggyöngyökkel rakták ki a jó félméteres bojtot is.

– Ezt semmiképp sem engedhetem át neki – nyögött Karen. – Máris megfeledkezett korábbi fogadalmáról. Eredeti Poiret. Az egyiptomi modellek közül. Ugyanezt a ruhát ismerteti az egyik könyvem.

Fájdalmas csöndben tették vissza a doboz tetejét.

A következő után nyúltak.

– A tisztítós figyelmeztetett, hogy fektetve kell tárolni őket – jegyezte meg Cheryl. – Egyiket sem szabad vállfákra lógatni.

– Így van. A gyönggyel kirakott ruhákat tilos támaszték nélkül felakasztani, nagyon megerőltetné a textilt.

Karen ismét felnyögött. A harmadik dobozban fekete tafota estélyi ruha feküdt. A mély dekoltázst bonyolult mintájú gyöngyberakás széles csíkjai díszítették. A bő szoknya felhajtott elejét szirmokat formázó girlandokból kirakott, csillogó-villogó gyöngyzuhatag rögzítette.

– Lanvin – motyogta Karen.

Cheryl kikapta a kezéből a doboz tetejét.

– Mindennek van határa – jelentette ki. – Még annak is, ami egy szegény kereskedőasszonytól elvárható. Hamarabb vágatnám le az ujjamat, hogysem lemondjak erről. Mit mondanak a múzeumok? Sikerült egyáltalán elérned őket?

– A múzeumok adományokat várnak – felelte Karen. – Ketten azt ígérték, majd jelentkeznek. A Costume Institute azt akarja, vigyem New Yorkba az egészet, hogy átnézhessék őket.

– Toll a Costume Institute fülébe! Még a múzeumoknak sem akarom átengedni ezeket a modelleket. Tudod mit, Karen, egyáltalán nem kell lemondanunk mindegyikükről. Sőt, bolondok volnánk, ha lemondanánk róluk. Ezek különböztetnek meg bennünket egy használtruha-kereskedéstől. Az ő révükön válunk az ország egyik legjobb antikvár ruházati szaküzletévé. Hiszen ez a célunk, nem?

– Hát persze. Bár nem nagyon látom…

– Az effajta kollekció felbecsülhetetlen értékű reklámlehetőséget jelent. Divatbemutatókat tarthatunk, kiállíthatjuk a legszebb darabokat boltunk dekorációjaként. Különleges alkalmakkor bérbe adhatjuk őket legkedvesebb ügyfeleinknek. Persze vastagon megkérjük ennek a kiváltságnak az árát. Cikkeket helyezhetünk el róluk újságokban és folyóiratokban, talán tévéinterjúkat is csináltathatunk.

– Komolyan gondolod?

– Ha köztudottá válik, hogy ilyen kaliberű árut tartunk, nemcsak a vevők tódulnak hozzánk, hanem eladók is, hasonló ruhákat kínálva megvásárlásra. Én mondom, nagy hiba lenne egyszerűen túladni rajtuk.

– Így is gondolod, vagy csak nagylelkű vagy? Elismerem, visszataszító látványt nyújt egy felnőtt nő, aki könnyeit hullatja egy öltő ruha miatt, de…

– Persze hogy komolyan gondolom, te féleszű. Magad is látnád a lehetőségeket, ha nem görnyednél hétrét az erőfeszítéstől, hogy megkeserítsd a saját életedet.

Hosszasan élvezkedtek, büszkélkedve gyönyörködtek a selyem és szatén ragyogásában, a szőrme dús fényében, a kristály és strassz csillogásában, a modellek briliáns felépítésében. Karent egészen megbékítette a tudat, hogy nem kell lemondania a legszebb darabokról.

– Valami jobb darabot kell felkínálnom neki – jelentette ki végül. – Olyasmit, amiért alaposan megvághatom. Ettől a modelltől talán el tudok szakadni. Louiseboulanger, de nem tartozik a kedvenceim közé.

– Mit szólsz ehhez a fekete tafotához a kövér ezüstrózsákkal?

– Cheruit – mormogta Karen. – Egye fene! Elviszem mindkettőt, hadd válasszon közülük. Fogalmam sincs, hogy tudtad mindezt bezsúfolni a kocsiba – méregette az ágyon és a padlón púposodó dobozhegyet.

– Inkább azt kérdezd, hogyan fizettem ki – fintorgott Cheryl. – Amikor odaadta a számlát, azt hittem, menten repülősóra szorulok. Nem, ne aggódj, ez üzleti kiadás. Már elkönyveltem. Tételekre bontva. A szekrényben is találsz néhány darabot. Azok csak a szokásos műanyag vállfákra és nejlonzsákokra méltók. A tisztítós azt üzeni, nem tudta mindegyikből kiszedni az összes foltot.

– Fogadjunk, hogy attól függetlenül felszámította őket! – Karen lehámozta az egyik nejlonzsákot. – Hm! Pedig azt hittem, ez kijön.

– Még egy nagyestélyi? Báli ruhákból különösen erős a felhozatal.

– Az esküvői és báli ruhákat egyszer, legfeljebb kétszer viselték, így ezek épségben megmaradhattak. Az emberek egyébként is igyekeztek vigyázni rájuk – Karen félretette az organdi csipkeruhát. – Elég bőnek tűnik a szoknya. Talán be tudom szűkíteni, miután kivágtam a foltos részt. Mrs. Mac kevésbé tehetős barátnői egyikétől kaptam.

– Melyiktől? – nyúlt Cheryl a nyilvántartó után.

– Öööö… felírtam valahová…

Cheryl tapintatosan ejtette a témát.

– Hát az mi?

– Ez, kedvesem, az abszolút veszteség. Nézd ezeket a foltokat. Teljesen beborítják a ruha elejét, a derekát és a szoknyát is. Nem is tudom, miért küldtem a tisztítóba. Valószínűleg tévedésből keveredett a többi közé.

Félrelökte a ruhát. Cheryl felkapta.

– Kipróbálhatnám rajta az új tisztítószert.

– Kár a fáradságért. Szintetikus textil. Poliészter alapú kevertszál. Gyakorlatilag lehetetlen eltávolítani belőle a rozsdához hasonló és rég belekötött foltokat.

– A címke szerint ez egy Saks.

– Nem tervezői modell, és nem is nagyon öreg. Dobd csak a szemétbe!

– Jobb, ha meg se kérdem, honnan van.

– Tényleg, légy szíves, ne kérdezd meg! Valami dereng, mintha rengeteg egyéb holmival együtt hevert volna a dobozban, összegyűrve, gurigába tekerve. Lényegében csak a tisztítás költségére fizetünk rá. A dobozos árukért általában nem fizettem sokat. A fene vigye el, ez is hasznavehetetlen. Csakugyan szétesett a selyem.

– Mors selyem – mondta Cheryl.

– Az bizony. A tisztítós mondta is, hogy számítani kell rá – Karen félredobta a bolerót. – Nézzük csak ezt… Bizony, a bélés mors. A bársony azonban kifogástalan állagú. Újrabélelhetjük.

Átnézték a maradékot. Karen félreállított két nagy, fehér dobozt.

– Ezeket adtam el Miriamnek. Telefonálnom kéne neki, hogy készen vannak. Igazán türelmes volt, nem úgy, mint… Most rögtön fel kéne hívnom.

– Nem hiszem, hogy a városban töltené ezt az estét. Nincs valami monstre gálaest a Kennedy Centerben?

– Nem tudok róla. A posta minden jel szerint elkeverte a meghívómat.

– Az enyémet is. Márpedig ma van a gálaest, és Miriamnek ott kell lennie. A férje hozzájárult egy-két milliócskával az elnök újraválasztási kampányához – Cheryl bekapcsolta a tévét. – Talán benne lesz a hírekben. Különben is látni akarom az időjárás-jelentést.

Eseménytelen, egyhangú hírműsor volt. Még a pandák is elvesztették vonzerejüket. Cheryl ráunt, lement a konyhába egy szendvicsért. Alexander követte. Elmulasztották a gálaról sugárzott nyúlfarknyi képsort. Karen azonban futó pillantást vethetett a sugárzó, integető elnök mögött feltűnő Miriamre.

Karen nagy elszánással nekikészült, hogy értesüljön Rob meggyilkolásának újabb részleteiről. Mindeddig különös gonddal kerülte a bűnténnyel foglalkozó újságcikkeket és tévériportokat. A személytelen, mégis hátborzongató sajtónyelv még nyomasztóbban tudatosította volna benne a történtek rettenetét. Fölöslegesen aggódott: az újabb bűntények háttérbe szorították Rob tragédiáját. Mi sem érdektelenebb a tegnapi hírnél. Friss fejlemények pedig nem adódtak.

Cheryl visszatért. Alexander a sarkában loholt.

– Már járt a kertben – tájékoztatta Karent. – A csemegéjét is megkapta. Az összes ajtót bezártam. Duplán.

– Holnap is derült ég, kellemes időjárás – jelentette Karen. – Lemaradtál Miriam látványáról.

– Ó, szóval szerepelt?

– Csak egy futó pillanatra. Halálosan unatkozott. Kikapcsoljam?

– Részemről rendben. A nyavalyába, Alexander, szállj le rólam egy kicsit. Megkaptad, ami a tiéd. A szendvics az enyém.

Karen egy pillanatnyit késett. Vagy nagyon is pontos volt? Nézőpont kérdése. Kinyújtotta kezét a tévé piros gombja felé. A kamera a Nemzeti Repülőtér termináljának belsejét mutatta. A riporter hozzákezdett az interjúhoz.

Az atlantai hozzájárulás-gyűjtő kampány egyik csoportfőnökét faggatta. Cheryl meglepett visítással hajolt előre.

– Oda nézz, Mark! Éppen a szónok mögött. Úgy néz, mintha…

Mark úgy nézett, mintha egészen másutt szeretne lenni. Egy pillanat alatt észrevette, hogy felé fordulnak a kamerák. A következő pillanatban már el is menekült a hatósugarukból. Fürgén és zökkenőmentesen végezte a műveletet, de nem elég gyorsan. Shreve tapintatosabb volt annál, hogysem nyilvánosan Markra akaszkodjék, de annyira közel állt, és olyan feszülten leste Markot, hogy akár a karjába is kapaszkodhatott volna.

28. fejezet

A HÉTFŐI IDŐJÁRÁS igazolta az előrejelzést. Karen és Cheryl a teraszon reggeliztek. Második kávéjuk mellett üldögéltek. Cheryl az előző napon végiglátogatott kiárusításokról számolt be.

– Roppant ígéretesnek hangzanak – szavaiból áradt a világlátott személyiség bölcsessége. – Általában azonban hajítófát sem érnek. Az embernek a sorok között kell olvasnia. Az útvonalat meg úgy kell elterveznie, hogy minél több helyszín beleférjen.

– Jövő héten ismét megpróbáljuk. Ha ketten kétfelé megyünk, többfelé eljutunk.

– De feleannyi örömöt se lelnék a dologban. Mit ér az egész, ha nincs kinek ócsárolnunk a sok csiricsáré bóvlit?

– Szívesen elmennék néhányra, már csak a vicc kedvéért is. Még sohasem jártam kapualji kiárusításon. Hogy neked micsoda védett életed volt mostanáig…

– Nem rossz időtöltés, ha jobb dolgod nem akad. Manapság azonban gyakorlatilag nulla az esélyünk rá, hogy bármit találjunk az üzlet számára.

Érezhető tartózkodás húzódott meg a barátságos reggeli csevegés mögött. Egyikük sem emlegette a híradó képsorát. Cheryl megpróbálta: – Meglepően népes delegáció…

– Nem delegáció volt az – szakította félbe Karen –, csak a tipikus washingtoni fontoskodás. Mindenki elhozta nagynénikéjét, nővérkéjét, unokahúgát. Narancslét kérsz, vagy grépfrútot?

Cheryl az utóbbi mellett döntött. Ajkát máris úgy csücsörítette, mintha a cukrozatlan, keserű levet hörpölné.

A gyümölcs szeletelése közben Karen igyekezett nem gondolni Markra. Szerette volna meggyőzni magát, hogy önmagára és nem a férfira haragszik. Micsoda bugyuta, naiv dolog volt azt remélnie, hogy az ő gondjai és az biztonsága iránti aggodalom áll Mark minapi szótlan tűnődése hátterében. Holott nyilván erről a hétvégéről ábrándozott. Shreve járt a fejében, közös programjaikat tervezgette…

Megcsúszott kezében a kés. Vér serkent hüvelykujjából. Letépett egy darabot a papírtörölközőből, hogy a sebre tapassza. Jó szakácshoz illően Ruth gondoskodott róla, hogy valamennyi kése borotvaéles legyen. Én tehetek róla – gondolta Karen. –. Úgy estem neki ennek a grépfrútnak, mintha… Sikeresen megszakította ezt a gondolatmenetet, és a szeletelésre koncentrált.

Mire az ingatlanügynökhöz értek, Karen szinte elfelejtette rossz hangulatát és a kiváltó okot. Az üzlethelyiség nem látszott reménytelennek. Fel is vették listájukra.

Megszemléltek néhány antikvár ruházati boltot is – a többség zárva tartott hétfőn –, de üres kézzel távoztak.

– Hogy egyesek mit el nem kérnek a rongyaikért! – füstölgött Cheryl.

– Neked és nekem rongyok – csitította Karen. – Másnak pompás vétel. Attól függ, mit szeretnél vásárolni. A mi igényeink meglehetősen elvontak.

– Az igaz. Gyerünk, vágjunk neki a vidéknek! Hátha találunk egy ártatlan, öreg lelket, aki éppen a padlását takarítja, és nem ismeri azt a szót, hogy antikvitás.

Nem találtak. Hamar meg is elégelték az olcsó bizsut, az üres tejesflaskákat és a tölgyfa bútort. Egy út menti piacon paradicsomot, dinnyét, kukoricát és barackot vettek, majd hazafelé indultak.

Cheryl mindjárt más szemmel nézett a világra, amikor hazaérkezve kiderült, hogy elkerülték Mrs. Grossmullert. Mr. DeVoto nélkül is tudták, hogy ott járt. Ruhákkal teletömött nejlonszatyrot hagyott a küszöbön. Játékosan libegett a rátűzött cédula a szélben: A jövő héten eljövök a pénzért.

– Milyen kedves, hogy így megbízik bennünk – mondta Karen. Cheryl bizalmatlanul méregette a zacskó tetején kitüremkedő pecsétes, gyűrött textilt.

A szatyor tartalmának tüzetes átvizsgálásakor a mocskos tárgy áttört csipketerítőnek bizonyult. A hozzá tartozó szalvétákat is begyűrték a csomagba. Három pár női kesztyű, egy kalikókötény és a 20-as évekből származó molyette, fekete női fürdőruha tartozott még a küldeményhez.

– Le kell állítanunk a vénasszonyt! – szögezte le Cheryl komoran. Karennek a könnyei potyogtak, úgy nevetett a fekete fürdőruhán.

– Márpedig a rendőrséghez nem fordulhatunk – szedte össze magát. – Mrs. Grossmuller nem művel semmi törvénybe ütközőt. Más kérdés, ha Ruth hazatérte után is otthagyja a koszos ruhákat a küszöbön. Annak tényleg nem örülnék. Képzeld csak el, milyen arcot vágna szegény Ruth. Nem is beszélve Patrről… Szinte szeretném hallani, amikor ordítozni kezd emiatt. Közölnünk kell Mrs. Grossmullerrel, hogy elköltözünk.

– De nehogy megmondd neki, hova! – könyörgött Cheryl.

– Muszáj, különben visszajön ide. Különben se mondok le egy beszerzési forrásról. A mai szállítmányból felhasználhatjuk a terítőt a szalvétákkal, esetleg a köténytis. Mrs. Grossmullernek más kincsei is lehetnek még.

– Belevágom az egészet a mosógépbe – jelentette be Cheryl. Csak ujjai hegyével ért a szatyorhoz. – Azokat is, amikre nincs szükségünk. Jelenlegi állapotukban semeddig sem tárolhatók. Megszállnának minket a bogarak. Máris bolhásnak érzem magam.

– Ne mosd együtt a fürdőruhát az asztalterítővel!

– De Karen! Magamtól is van ennyi eszem!

Karen túlzottnak tekintette Cheryl aggályait. Se bolhának, se egyéb élősdinek nem látta jelét. A fürdőruhán lakmározó molyok is rég kimúltak és elporladtak már.

Alexander szertelen érdeklődést tanúsított a ruhák iránt. Cheryl alig tudta lerázni, mialatt megtöltötte a mosógépet. Talán az imádott Mrs. Grossmuller illatát érezte a kutya a ruhákon. Karen még sosem látta, hogy ilyen majomszeretettel csüggött volna valakin. Ez sokat elárult Mrs. Grossmullerről, vagy Alexanderról – vagy mindkettőről –, de Karen nem volt igazán kíváncsi rá, hogy mit.

Mire mindent berámolt a mosógépbe – illetve a fürdőruhát a kézi mosáshoz használt lavórba –, Cheryl ingerültsége is alábbhagyott. Nedves kezét törölgetve figyelte, amint Karen kipakolja a délután vásárolt zöldséget és gyümölcsöt.

– Mit vacsorázunk? Gyönyörű a paradicsom. Készíthetnénk egy salátát.

– Én elmegyek estére – felelte Karen.

– Randid van?

– Elfelejtettem szólni.

– Miért is tetted volna? Nem tartozol elszámolással. Új fiúra tettél szert, vagy ezúttal is Tony a lovagod?

Leereszkedően mondta, mintha a jó öreg Tony-t emlegette volna. Karen igenlő válaszára nyájasan elmosolyodott.

– Most talán összejön neki. Ráfér némi szórakozás a szegény fiúra.

– Szóval én vagyok a jó magaviselet jutalma?

– Ejnye már, Karen, ne kezdd megint!

– Jó. Szerintem is jutalmat érdemel. Ha rajtam áll, meg is kapja. Hihetetlenül jóképű, emellett udvarias, kedves, tapintatos, érzékeny, intelligens…

– Igazán kedveled, nem?

– Az előbb elmondottak valóban alapot adnak erre a következtetésre.

– Helyes – Cheryl felkapott egy paradicsomot, és vizsgálgatni kezdte. Alaposan megszemlélte, ahogy egy tudós tanulmányozná a mintapéldányt. – Néha meg tudnám fojtani azt az én bátyámat.

– Ezt meg te ne kezdd, jó?

– Becsszóra, Karen, több mint egy éve nem látta azt a nőt. Shreve igyekszik felfújni a dolgot. Hogy téged bántson. Mindig is ő futott Mark után, sosem fordítva – kipezsegtek száján a szavak, mintha már nem tudná rájuk szorítani a fedőt. – Sose beszél az ismerőseiről… nőkről… legalábbis nekem nem. Elmeséltem neki az összes komiszságot, amit veled művelt, idejött, hogy sértegessen téged, meg minden, és mondhatom, nem vette jó…

– Örülnék, ha a jövőben nem óhajtanád elrendezni az érzelmi életemet! – sziszegte a fogai közül Karen. – Ha akarnék, magam is tehetnék néhány találó megjegyzést a gátlásaidra.

Cheryl harcias felcsattanása ezúttal elmaradt. Lehorgasztott fejjel, remegő ajkakkal motyogta: – Tudom. Már hallottam őket.

– Marktól.

– Többek között. Mark még csak hagyján. Ismerte Joe-t, nagyon jóban voltak.

– És mint nyilván megjegyezte, Joe nem várná el tőled, hogy egész életedre lemondj a szerelemről. Mindössze ennyit köszönhetsz neki vagy a házasságodnak? Jó, jó, befogom a szám. Hagyd rám az ügyeim intézését, és én is hagyom, hogy itt üldögélj és… elszáradj.

Szerencsére megszólalt a telefon, mielőtt elmérgesedhetett volna a vita. Karen hirtelenjében nem tudta hova tenni a hívót.

– Miss Everley? Attól tartok, nem… Ó, Mrs. MacDougalnál. Hát persze. Rögtön ismerősnek tűnt a hangja. Igen? Worth? Hogyne, nagyon érdekel. Nem, attól tartok, a holnap délután nem alkalmas. Esetleg szerdán… Értem. Hogyne, ebben az évszakban Cannes biztos gyönyörű. Egy pillanat…

A Worth név hallatára Cheryl felkapta a fejét. Kétségbeesett integetésbe kezdett.

– Én elmehetnék holnap – mondta. Karen tenyerével befogta a telefonkagyló mikrofonját. – Hol lakik?

– Messze kinn a keleti parton. Szerdán külföldre utazik, szeretne mielőbb megszabadulni ezektől a dolgoktól.

– Hadd beszéljek vele! – nyúlt Cheryl a telefon után.

Sugárzó arccal tette le a kagylót.

– Forró nyomnak ígérkezik.

– Cheryl, biztos meg tudod csinálni? Esetleg lemondhatom Shreve-et.

– Előbb-utóbb meg kell bíznod bennem. Elég jó elképzelésem van az árakról.

– Nem is erre gondolok. Hosszú az út odáig, és mintha említetted volna, hogy készülnöd kell a záróvizsgáidra.

– Majd tanulok ma éjjel. Nem mondhatunk le egy potenciális beszerzési forrásról. Magad hajtogatod mindig. A hölgy pedig, a hangja után ítélve, nem túl sokáig marad köztünk.

– Mrs. Mac összes barátnőjének ilyen a hangja.

– Szóval legjobb lesz addig ütnünk a vasat, amíg meleg. Mikor indulsz ma este?

– Tony fél nyolcra jön értem.

Karen nagy gonddal öltözködött, örömmel töltötte el, hogy derékbősége csökkenésével összhangban gyarapodik ruhatára. Már nem feszengett antikvár ruháiban. Lényegesen mutatósabbak és sokkal igényesebbek voltak saját ruhadarabjainál.

Régóta fájt a foga a Mrs. MacDougal egyik barátnőjétől – nem Mrs. Ferristől – származó ruhára. A kelleténél egy kicsivel szűkebb volt, mielőtt a tisztítóba küldte. Az ötvenes évek végéről származó,

halványsárga legyezőszoknya szabása egyszerű, de rendkívül előnyös volt a csípőnél elegánsan bővülő fazonjával. Nem tervezői modell volt. Címkéjén a Debenham and Freebody az előkelő londoni boltok egyikére utalt. Karen elégedetten vette tudomásul, hogy a ruha egyetlen ránc nélkül simul testére.

A kelme tiszta, fényes színe jól illett sötét hajához és bőrének újsütetű bronzszínéhez. Tonynak semmiképpen sem kell szégyenkeznie vele a nyilvánosság előtt. A jó öreg Tony… Sokkal többet érdemel a leereszkedő vállveregetésnél, amire Cheryl méltatja. Bármennyire is szerette Karen a partnerét, néha szívesen felpofozta volna.

Ez is ilyen alkalom volt. A testvérpár egyik tagjára se tudott ingerültség nélkül gondolni. A jó öreg Tony és a jó öreg Karen egészen jól meglesznek nélkülük is.

29. fejezet

– NÉZZENEK ODA, hiszen már el is készültél – ámult Tony. – Én pedig arra számítottam, hogy jó fél órát tölthetek vigyázzülésben a nappaliban, udvariasan csevegve Cheryllel és a kutyával.

– Ne akard bebeszélni nekem, hogy az összes barátnőd a szüleivel lakik, akik végigjátszatják veled a jól bevált, régi műsort.

– Á, csak viccelni akartam. – Kinyitotta a kocsi ajtaját Karennek. Megfordult, illetlen gesztussal válaszolt Cherylnek, aki a küszöbről integetett nekik, és úgy ragyogott, hogy Karen szerette volna sokkal lelkesebben megismételni Tony gesztusát.

– Sajnálom, hogy nem tudtam korábban sort keríteni erre a találkára – folytatta Tony a mentegetőzést.

– Az ég szerelmére, ne alázatoskodj már ennyit! Nap mint nap kockáztatod az életedet értünk, szegény védtelen polgárokért. A legkevesebb, hogy alkalmazkodunk az időbeosztásodhoz.

– Örülök, hogy így vélekedsz. Korántsem mindegyik… úgy értem, nem minden nő gondolja így.

Arckifejezéséből Karen arra következtetett, hogy egy bizonyos nőre gondol. A jelenlegi szeretőjére, vagy az előzőre? Cherylre?

– Nemcsak önző hiúságból viselkedhetnek így – csúszott ki a száján. – Kellemetlen és veszélyes életet élsz, Tony. Egészen jól meg tudom érteni, ha egy nő elviselhetetlenül nehéznek tartja az örökös aggódást.

– Nem is folytatom ezt életem végéig. Nem tartozom az elkötelezett tv-nyomozók közé. Legfontosabb életcélom, hogy seriff legyek egy unalmas kisvárosban, ahol a legsúlyosabb gondot a szombat esti részegek okozzák, meg a kukoricaföldekről nyaranta begyűjtendő marihuána.

Karen nem számított rá, és nem is örült, hogy ilyen komoly fordulatot vett a társalgás. Tony nem várt választ.

Másról kezdett beszélni. Felületesen csevegtek, amíg Tony be nem állt a járda mellé egy üres parkolóhelyre.

– Aligha juthatok ennél közelebb – mondta könnyedén. – Nincs kedved néhány sarkot sétálni?

– Miért ne. Nagyon kellemes az este.

– Az igazat megvallva, közelebb is kereshettem volna helyet – ismerte be Tony. – Így azonban módom van rá, hogy dicsekedjek veled. Gyönyörű ruhát választottál.

Karent jóleső érzéssel töltötte el a szembejövők elismerő pillantása. Mutatós pár vagyunk – gondolta. Magában vigyorgott a közhelyen. – Legalábbis Tony mutatós. Olyan jóképű, hogy abból mindkettőnknek jut.

Tony csöndes, nyugodt kis éttermet választott. A berendezés vidékies hangulatot árasztott. A főpincér név szerint üdvözölte Tonyt.

– Remélem, imponálok neked – mondta Karennek, miután helyet foglaltak asztaluknál. – Az egész városban egyedül itt ismerik a nevemet.

– Azt azért kétlem.

– Úgy értem, társasági jelleggel.

Mosolygott beszéd közben. Karen mégis sajnálta, hogy emlékeztetnie kell őt arra a másik jellegre is. Előbb-utóbb azonban fel kell vetnie a kérdést. Akkor pedig jobb hamar túlesni rajta.

– Valamit meg kell említenem, Tony. Utálok beszélni róla, még jobban utálom elrontani vele a szabad estédet…

Tony még szélesebben vigyorgott. Karen keze után nyúlt.

– Ez egyike legkedvesebb tulajdonságainak, hölgyem. Nem retten vissza a kellemetlenségektől.

– Mit tudsz te arról – fintorgott Karen. – Persze igyekszik az ember.

A meleg, erős férfikéz szorítása megkönnyítette, hogy elismételje a Julie-tól hallottakat. Megemlítette néhány ötletét is, ami Julie információja kapcsán jutott az eszébe.

– Érdekes – mondta Tony, amikor Karen befejezte. – Úgy vagyok vele, mint te. Úgy érzem, rá kellett volna jönnöm. Sajnos sohasem fordítottam kellő figyelmet arra a buta könyvecskére.

– Azt hittem, elolvastad.

– Részben. Marknak megvan. Biztos Mrs. MacDougaltól kapta. A zsarolás kétségkívül érdekes lehetőség.

– Udvariaskodsz – nevetett Karen. – Nem hiszel benne igazán.

– Az én együgyű rendőri elmém számára túl bonyolult az ilyesmi. Inkább Marknak való. Ő kedveli a valószínűtlen elméleteket. Vajon erre célzott-e?… Hagyott számomra valami rejtélyes üzenetet. Régi és új gyilkosságokról volt szó benne. Visszahívtam, de nem felelt. Biztos elutazott már.

– Nem veszed komolyan, igaz? Nyugodtan valld be számomra ez nem presztízskérdés. Nem szándékozom világhírű detektívvé válni.

Tony ujjai végigcirógatták a kezét, körbejárták csuklóját.

– Hála Istennek! Akkor hát bevallom: nem veszem komolyan. Általában a legegyszerűbb megoldás a helyes. Bárcsak találnánk végre valami konkrét bizonyítékot arra, hogy Rob bujkált a kísérteties lepedőben! Hatalmas gondtól szabadulnál meg, ha erről megbizonyosodhatnál. Ámbár általában ennyiben maradnak a dolgok. Ritka fényes nap derül a bíróságra, ha perdöntő bizonyítékokkal felszerelkezve állunk oda.

– Tudom. Többet nem beszélünk róla.

– Elmondok mindent, amit elmondhatok. Már tájékoztattuk a sajtót a legtöbb tényről, így a hivatali titok sérelme nélkül beszélhetek és a fenébe is, mindenképpen ugyanezt tenném, ha ezzel segíthetnék neked. Szerintem azok közé tartozol, akik még a kellemetlen tényekkel is inkább szembenéznek. Nem mintha túl sok mindenről számolhatnék be – tette hozzá sietve. – Megtaláltuk Rob kocsiját. Egy hamburgerbüfé parkolójában állt, két mérföldre attól a helytől, ahol a holttestet felfedezték. Bőröndje a csomagtartóban volt. Jókora rejtekhelyre bukkantunk az ülés alatt, benne fű, kokó, tabletta. Szerintem mindez a személyes szükségleteit szolgálta. A kocsi belseje tele volt ujjlenyomatokkal. Az övé, Julie-é és néhány azonosíthatatlan. Lehet, hogy a gyilkosé is közöttük van, ez a nyom azonban csak akkor vezet valahová, ha már van priusza a tettesnek, és az ujjlenyomata szerepel a nyilvántartásunkban. Ez az eset könnyen szaporíthatja a megoldatlan ügyek számát.

Most már Karen is belenyugodott a téma megváltoztatásába. Óvatosan hatoltak előre a felfedezetlen területen, és minduntalan közös érdeklődési területekre bukkantak: a jazz, Monty Python, az impresszionista festészet.

Tony kedélyes nevetéssel fogadta Karen szemmel látható meglepetését.

– Azt hitted, műveletlen tahók vagyunk egytől egyig? Elég járatos vagyok például a tizenötödik századi toszkán festészetben is. Próbáld csak ki!

A vacsora vége felé már fesztelenül beszélgettek.

A kávéra várva azonban Tony egyre merevebbé vált. Karen már azon tűnődött, nem hagyott-e említetlenül valami csúf fejleményt. Tony hirtelen kibökte: – Vettem egy házat.

– Hogy… hogy mit? – A férfi szégyenlős mosolya elárulta a többit. – Tony! Csak nem…

– De igen. Leesburgban. Az igazat megvallva még nem vettem meg, csak aláírtam a szerződést. De arra számítok, hogy a tulaj elfogadja az ajánlatomat.

– Te aztán nem vesztegeted az időt, hm? – nyerte vissza a lélegzetét Karen.

– Minek, ha tudom, mit akarok csinálni. Azért említem a dolgot, hogy megkérdezzem: nem akarjátok-e kibérelni tőlem a házat.

Karen lélegzete megint elakadt. Mialatt szótlanul bámult, Tony elmagyarázta: – Említettem, hogy befektetési lehetőséget keresek. A bérházvásárlástól vonakodtam. Rengeteg a nehézség, ha az embernek nincs módja felügyelni a bérlők viselkedésére. A bérlők tönkretehetik a bérleményt, elköltözhetnek fizetés nélkül… Valami azt súgja, hogy te és Cheryl nem fogtok happeninget rendezni a házban, és nem lógtok meg a tartozással. A bérlettel várhatólag ti sem jártok túl rosszul. Szó sincs szívességről. Tiszta és egyértelmű üzletet ajánlok. Ha összeadjátok, hogy te és Cheryl mit fizetnétek egy-egy lakásért, plusz az üzlethelyiség bérleti díja…

Karen felemelte a kezét.

– Állj már meg, hadd gondolkodom egy percig! Nem kell meggyőznöd az üzlethelyiség és lakás kombinálásának előnyeiről. Cheryl már kiszámolta.

– Akkor miért ne fognátok szavamon? Tetszett az épület, nem? Cheryl azt mondja, te ugyanannyira belebolondultál, mint ő. Csak azért nem ismerted el, mert túlment a lehetőségeiteken.

– Cheryl… – kezdte Karen ingerülten, majd legyintett. – Persze, igaza van. Tényleg tetszett a ház. Tökéletes lenne. Semmiféle szerkezeti változtatást sem igényelne. A nappalikat használnám, hordozható állványokkal és polcokkal rendezném be, függönnyel leválasztanék egy próbafülkét…

– Mit szólnál változtatható helyzetű reflektorokhoz? Nagyon könnyen kiépíthetők a sínek…

– Valamiféle padlóburkolat – Karen egészen beleélte magát. – Nem lenne sok értelme hagyni, hogy a népek sarat hordjanak szerteszét azon a gyönyörű, sárga fenyőparkettán… Tony! Ne kísérts. Nem hagyhatom, hogy belevágj!

– Hát nem érted? – Tony arca bezárkózott, szomorúság és sebezhetőség tükröződött rajta. – Micsoda menekülési lehetőség volna számomra. Elbújhatnék a mindennapi munkámat képező szenny és mocsok és beteges tragédiák elől.

– Hogyne érteném. Jobban, mint gondolod.

– Hát akkor miért nem hagyod, hogy örömet szerezzek magamnak? – Tony rámosolygott. A tiszta vonzalom hulláma söpört végig Karenen.

– Gondolkodom a dolgon – Ígérte.

– Nem is kérek mást. Értesítelek, mihelyt az ügylet véglegessé válik. Öööö… talán jobb lesz, ha Cherylnek nem is szólsz addig.

– Oké.

Tony képtelen volt témát váltani.

– Azt hiszem, harminc napon belül lezárhatjuk az ügyet. A tulaj ég a vágytól, hogy eladja a házat. Jó a hitelképességem, semmi problémára se számítok a kölcsönnel. Hagyjunk még egy hónapot a dolgok elrendezésére. Sok mindent el tudtok intézni addig is, nem? Engedélyek, cégbejegyzés, bútorvásárlás, függönyök készítése, miegymás. Az ünnepélyes megnyitást október elsejére tervezhetitek. A kisfiú időben elkezdheti az iskolát. Esetleg pár napot késik. Az óvodában vagy iskola-előkészítőben ezt nem veszik olyan komolyan, igaz? Pár nap késést?

– Á, biztosan nem számít – felelte Karen gyengéden.

Az ásítozó pincérek kezdték felfordítgatni a székeket.

Karen csak ekkor vette észre, hogy más vendég nem maradt az étteremben.

– Szentséges ég, hiszen mindjárt éjfél!

– No és? Kikapsz, ha későn érsz haza?

– Miattad aggódom. Hányra mégy dolgozni?

– Hajnali kettőre – mosolygott Tony Karen elszörnyedésén. – Ezen a héten a késői műszakban vagyok. De lehet, hogy a koraiban.

– Még mindig alhatnál két órát, ha egyenesen hazamégy.

– Nem akarok aludni. Szent kötelességed, hogy kitarts mellettem, amíg visszatérek feladatomhoz, hogy életem és testi épségem kockáztatása árán is megvédelmezzelek benneteket, védtelen polgárokat.

– Hogy állhatnék ellen egy ilyen folyamodványnak?

– Sehogy. Innen viszont célszerű lesz távoznunk. Te is érzékeled a pincérek gyengéd célzásait?

Odakint megvitatták, hogyan töltsék el a következő két órát. Karen elutasította a night-club gondolatát. Érezte, Tonyt éppoly kevéssé vonzza ez az elképzelés, mint őt magát.

– Mi lenne, ha sétálnánk? Olyan szép ez az este.

– A férfiak álma. Az olcsó randevú – Tony gyengéden megszorította Karen karját. – Akkor menjünk vissza Georgetownba. Washington belvárosa nem igazán alkalmas színtér a békés éjszakai sétához.

– Amint hallom, Georgetown sem viszi túlzásba a biztonságot.

– Én nem biztonságra utaltam, kedvesem. Anélkül hogy pofátlan kérkedésre vetemednék, kijelenthetem: nem sok férfi társaságában erezhetnéd magadat nagyobb biztonságban.

– Ha háborgatnának bennünket, felordítasz: Huuúú!, és ráveted magad?

– Úgy valahogy. Georgetown szebb sétautakat kínál a belvárosnál.

– Nekem megfelel. Útba ejthetnénk a házunkat is? Nem kell megállnunk, csak elgurulunk mellette.

– A küszöbönálló katasztrófa fenyegető előérzete tölt el?

– Ó, dehogy. De Cheryl egyedül van… – Tony besegítette a kocsiba, ő maga is beült a volán mögé. Karen folytatta: – Megígérem, többé nem beszélek szakmai dolgokról.

– Nem is annak veszem, ha téged és Cherylt érint.

– Elég bután viselkedem, mi?

– Dehogy. Nem is viselkedhetnél másként mindazok után, amiken keresztülmentél. A félelem egészséges, hacsak túl nem nő az ésszerűség határain. – Csöndben haladtak. Tony kisvártatva megszólalt.. – Itt vagyunk. Látom, anyuci égve hagyta neked a villanyt.

Az udvari lámpák világítottak, de az ablakok sötétek voltak. Karen ingerülten felcsattant: – Világosan megmondtam neki, hogy minden lámpát hagyjon égve! Biztos odafenn varrogat, vagy a végeérhetetlen listáit irkálja. A hálószoba a túloldalra nyílik, nem láthatjuk innen a fényét.

– Akarod ellenőrizni?

– Á, nem szükséges. Minden rendben van.

– Jó.

Néhány sarokkal lejjebb és a bevásárlóutcáktól is távolabb Tonynak sikerült szabályos parkolóhelyet találnia. Nem szállt ki. Karenhez fordult, átölelte. Ezúttal semennyit se habozott, és Karen készséggel engedett. Ajka később félrekúszott az övéről, gyakorlottan követte arcának és fülcimpájának vonalát. Karen erein végigcikázott az izgalom.

– Biztos sétálni akarsz? – súgta Tony.

– Nem. De te is tudod, hogy ez nem az igazi. Nem fog beválni.

Tony hallgatott. Meleg lélegzete meg-megrezzentette Karen haját, ajka arcának és nyakának puha bőrét cirógatta.

– Ennyire nyilvánvaló? – kérdezte végül.

– Minden szavaddal és minden pillantásoddal elárulod magad – Karen félig mulatott a helyzeten, pedig valójában sajnálta, hogy így alakultak a dolgok.

– Te jobban uralkodsz magadon – mondta Tony. – Mark az?

– Micsoda született úriember vagy, Tony – Karen kiszabadította magát, és kényelmesen a karjaiba fészkelődött, állát Tony vállán nyugtatva. – Ne akard elhitetni velem, hogy észre se veszed, amikor bolondot csinálok magamból.

– A férfiak hírhedten bárgyúak ilyen kérdésekben.

– Remélem, Mark sem kivétel.

– Micsoda butaság! – mondta Tony. Karen haja az arcát csiklandozta. – Hogy jöjjön rá, ha nem szólsz neki?

Karennek semmi ésszerű válasz sem jutott az eszébe.

– Nem így megy az – motyogta.

– Mélységesen aggódik érted…

– Az biztos. Annyira, hogy a hétvégét vidéken tölti valamelyik cafkája társaságában.

Tony hirtelen felnevetett. Erősebben szorította magához Karent.

– Cafka? Mrs. MacDougal volt az egyetlen személy, akitől ezt a szót hallottam. Lehet, hogy egész más a helyzet, Karen. Miért nem adsz egy esélyt a pasasnak?

– Nem tart rá igényt. Tony, biztosan nem sejtetted, hogy én… hogyan érzek?

– Megfordult a fejemben egyszer-kétszer. Reméltem, hogy tévedek.

– Nem tévedtél. Nem elégedhetsz meg a második legjobbal.

– Te nem a második legjobb vagy, Karen. Ne hidd, hogy cinikusan felhasználnak…

– Cheryl féltékennyé tételére? Sokkal okosabb vagy annál. Szerintem szeretnél megszabadulni a reménytelennek minősített helyzetből. Hagyj neki még egy kis időt!

– Egy évet hagytam. Nem tolakodtam, Karen.

– Lehet, hogy ez volt a baj.

– Sodorjam le a lábáról? Nem hiszek benne. A romantikus regényekben beválhat az ilyesmi. Nekem azonban sose felelne meg az az ostoba liba, aki bedől az ősembertechnikának. Isten látja lelkem, minden mást megpróbáltam.

– Megsebesülhetnél, vért csepegtetve betántoroghatnál, és a lába elé ájulhatnál.

Karen érezte a Tony arcán megfeszülő izmokat. Tony hangjában azonban nem bujkált mosolygás.

– Kösz, de inkább nem. Ez is afféle hagyományos irodalmi trükk, de kételkedem a hatékonyságában. No meg a sebesülés se vonz. Fáj, tudod.

– Ó, Tony, mit tegyünk? – Karen szorosabban hozzábújt. – Cherylnek elment az esze. Hiszen te olyan kedves vagy… rendkívül rokonszenves…

Tony ismét megszorította Karent.

– Te is nekem. Nem is rossz kezdet, hm?

– Nem…

– Fejleszthetnénk. Szívvel-lélekkel.

– Már megpróbáltad. Nem mintha nem élvezném minden percét.

Tony nevetése megint meglibbentette Karen halántékán a hajat.

– Köszönöm az értékelést és viszonzom a bókot. Szóval, barátság?

– Barátság – egyezett bele Karen, és befészkelte magát az ölelésbe, amely se többet, se kevesebbet nem ígért és nem követelt annál, amennyit bármelyikük adni szándékozott.

– Még valamit, Karen.

– Hm?

– Ugye, nem azért döntöttél így, mert úgy véled, hogy tartozol vele Cherylnek… Jó ég! Micsoda beképzelt gondolat. Nem akartam…

– Tudom. – Szerencsédre – tette hozzá magában mosolyogva Karen. – Nem, kedves barátom, nem ez volt az oka. Egyszer már elkövettem ezt a szarvashibát. Nem mintha nem lennél millió százalékkal különb Jacknél. Azt viszont megtanultam, hogy semmi sem helyettesítheti az igazit. Jobb kibírni nélküle, mint beérni kevesebbel.

Végül mégis sétáltak. Kart karba öltve, békésen lépdeltek végig a hallgatag utcákon. Hosszú, kényelmes szünetek tagolták pár szavas beszélgetéseiket az időjárásról, a politikáról… a leesburgi házról. Karen végül bevallotta, hogy szorítja a cipő a lábát. Tony felajánlotta, hogy hazakíséri. Semmivel se értek volna hamarabb a kocsihoz, mint a házhoz.

Az utca néptelen volt. Ha egymagában van, Karen sietve igyekezik hazafelé, aggódó pillantásokat vetve az árnyékokba. Napok óta nem érezte magát ilyen biztonságban. Nem csupán Tony fizikuma, kemény izmai vagy a kabátja alól kidagadó pisztoly hatott megnyugtatóan: még többet ért szakértő, magabiztos fellépése. Ezzel a férfival akárhol biztonságban érezné magát.

Még mindig világítottak a ház udvari lámpái. A közelbe érve Karen búcsúzni kezdett: – Remélem, nem…

– Css! – állította meg Tony.

– Mit…

– Hallgass! Figyelj!

Karen csak a megszokott éjszakai zajokat hallotta. Kisvártatva Tony megszólalt: – Gyerünk tovább. Túl a házon.

Keze előretolta Karent. Lépéseik zaja szokatlanul erős visszhangot vert. Ugyanabban a békés tempóban haladtak, mint addig. Karen félt megszólalni. A suttogást is csak akkor merte megkockáztatni, amikor biztonságos távolságra értek.

– Mi történt?

– Valószínűleg semmi – Tony hangját is alig lehetett hallani. – Mintha hallottam volna valamit… fojtott huppanást… a ház mögül. Talán becsapódott egy ajtó vagy egy spaletta. Fordulj be a sarkon. Oké. Nincs mellékutca a ház mögött, ugye? Hogy lehet bejutni a hátsó udvarba?

– Az oldalajtón át – Karen elmagyarázta az elrendezést.

– Helyes. Maradj itt. Visszafordulok, körülnézek.

– Nem maradok itt egyedül!

– Css!! Oké, gyere velem, de hangtalanul.

Olyan sebesen mozgott, hogy Karen csak kínkeservesen követhette az utasítást. Elérték a hátsó udvarhoz vezető átjáró faajtaját. A sötétség ellenére Tony kezei villámgyorsan megtalálták a reteszt. Karen mögéje kuporodott. Torka kiszáradt, izmai pattanásig feszültek.

Tony lassan, óvatosan nyitni kezdte az ajtót. Minden igyekezete ellenére, a rozsdás zsanér tiltakozó nyikorgást hallatott. A zaj sikoltásként hasított az éjszakai csendbe.

Tony szitkozódott.

– Ez betett nekünk. Maradj itt!

Tony belevetette magát a sötétbe. Karen egyetlen pillanatig habozott csupán. A keskeny átjáróban pókhálók csüngtek egyik faltól a másikig. Kisértetujjakként simították végig az arcát. Az átjáró végén Tony nekivetette magát az ajtónak. Sziluettje egy pillanatra kirajzolódott a nyílás világosabb háttere előtt. Azután felkiáltott és előrerohant.

Karen is szaladni kezdett, mire azonban a kertbe ért, befejeződött az egész. Futó pillantást vethetett csak a kerítésen átlógó juharfa kusza ágai között eltűnő figurára.

Odabenn a házban Alexander bolondul ugatott. A konyhában felgyúlt a villany.

Minden más benyomás jelentéktelenné törpült, amikor Karen meglátta a virágágy közelében, a földön csapkodó és vonagló fehér alakot. Tompa, elfulladt hang hallatszott belőle. Tony hangja.

30. fejezet

A DÉJÁ VU kísérteties érzése töltötte el őket, amint ellátták az újabb sebesültet. Tony mélyen átérzett, forró átkaitól fel is hólyagosodhatott volna a fülük. Elsősorban az öltönyét sajnálta. A zakó bizony teljesen tönkrement.

Nemcsak vérfoltos lett, hanem párhuzamos csíkokban fel is hasogatták.

– El kell menned elsősegélyre! – nógatta Cheryl. – Valószínűleg elállítottam a vérzést, de…

– Remélem is, hogy elállítottad. Egy múmiának is elég lenne a kötszer, amit rám tekertél! – vicsorgott Tony. Viszolyogva szemlélgette a karját. – Az isten verje meg azt a kurvapecért! Ez az öltöny egész vagyonba…

– Ó, kit érdekel az öltönyöd? – Cheryl hálóingén is vérfoltok éktelenkedtek. Többségük a Tony karján esett mély vágásból származott. Tony akkor kapta ezt, amikor arca elé emelte a karját védekezésül. A többi vágás felszínes volt csupán.

A kertből felhangzó zűrzavar hallatán Cheryl leszaladt a lépcsőn. Azzal se vesződött, hogy köntöst kapjon magára. Hálóingének vékony anyaga itt-ott a testére tapadt.

A látvány a halálhoz sokkal közelebb álló sebesült figyelmét is elterelte volna bajairól.

– Kórházba kell menned! – ismételte Cheryl. Tony dühödt ordítást hallatott.

– Be kell telefonálnom, ezt kell tennem, nem mást. És ha kíváncsiak vagytok rá, nem esz a fene az örömtől amiatt, amit a hadnagyomtól kapok. Ilyen trükköt felnyalni! Bocs, hadnagy, belegabalyodtam egy lepedőbe. Krisztusom!

– A támadó dobta rád a lepedőt – nyugtatta Karen. – Semmit se tehettél volna.

– Kétségtelen, hogy rám dobta azt a lepedőt, és kétségtelen, hogy tehettem volna valamit. Marknak volt igaza, esne ki a szeme. Nemcsak tökéletes álcázást nyújt a lepedő, hanem olyan rohadtul képtelen látvánnyal szolgált, hogy egy-két másodpercre megdöbbentem. Éppen elég ahhoz, hogy… Cheryl, mondtam már, hogy fogd be a szád. Hol az az átkozott telefon?

– Ha megkönnyebbülsz tőle, hogy minden második szavad szitkozódás… – kezdte Cheryl.

– Igenis megkönnyebbülök tőle. Ha nem is nagyon – Tony ellökte Cheryl kezét, és felállt. Aztán leült. Gyorsabban, mint szeretett volna. Majdnem eltévesztette a széket is. Cheryl lecsapott rá, megtámasztotta.

– Na látod, nem szabadna összevissza ugrándoznod. Maradj itt nyugton, amíg én…

Tony mélyet lélegzett. Ajka mozgott. Karen úgy vélte, tízig számol magában. Tíznél visszatért némi pír az arcába.

– Telefonálni fogok – mondta halkan. – A hallban levő készüléket használom, mert nem akarom, hogy halljátok, amit mondok. Maradjatok itt. Mindketten.

Ezúttal megállt a lábán. Enyhén tántorogva eljutott az ajtóig. Ott megfordult.

– Látod? – mondta Karennek. – Ez se válik be.

– Miről beszél? – kérdezte Cheryl, miután Tony mögött becsukódott az ajtó.

Karen ránézett. A világítás dicsfényt varázsolt hajából.

Testének gömbölyded formái ingerlően feszültek a hálóing vékony anyagának. Belesápadt az aggodalomba ugyanúgy, mint pár napja, amikor bátyja szorult a segítségére. Karen legszívesebben teli torokból ordítva toporzékolt volna – át kell valahogy törnie az önfeláldozó magány falát, amit Cheryl épít önmaga és a világ közé. Nem tehet róla. Egyetlen nő sem tartozik szerelemmel a férfinak csak azért, mert az ezt akarja. De Tony annyira méltó a szerelemre. Karent magát is csak fél lépés választotta el tőle.

És miért nem teszi meg azt a fél lépést? Ugyanolyan reménytelenül érzelgős és képtelen szempont miatt, mint Cheryl. Zsák meg a foltja, gondolta fanyarul. Nem is szólva a világtól elrugaszkodott, elkényeztetett emberekről.

Szemei vissza-visszatévedtek az asztalon heverő tárgyakra. Két hétköznapi háztartási eszköz, eredetüket és funkciójukat tekintve ártalmatlanok: a gyűrött, vérfoltos lepedő és a fényét vesztett pengéjű, ragacsos kés. Durva becslés szerint e pillanatban néhány százezer ugyanilyen duplaszéles poliészterszövet lepedő hever a környék ágyneműtartóiban és üzleteiben. Nagy vonalakban átalakították. Levágták a földig érő sarkokat, keskeny rést szakítottak rajta, hogy viselője láthassa, hová lép. A kés csaknem ugyanennyire jellegtelen: nyolchüvelykes, solingeni pengéjű szeletelőkés. A mosogató melletti állványban van az ikertestvére.

Cheryl egy mordulással intézte el saját kérdését.

– A férfiak olyan ostobán viselkednek. Tony attól fél, mit mond neki a főnöke. Tisztára, mint az iskolás gyerek, akinek a mamája elfelejtett igazolást írni, amikor a…

Füstként foszlott semmivé Karen eltökéltsége, hogy távol tartja magát mások belügyeitől.

– A pokolba, Cheryl, tényleg ilyen érzéketlen vagy? Hát nem látod, hogy érez? Hősiesen segítségünkre siet, hogy egy őrülttől megmentsen bennünket, szegény védtelen nőket, és a végén mi hámozzuk ki a lepedőből. Ostoba baleknak érzi magát.

Cheryl álla leesett.

– De nem is! Nem is volt ostoba balek.

– Lehet, hogy te így gondolod, és biztos, hogy én is így gondolom. Valami azt súgja, hogy a hadnagy másként vélekedik majd. Tony élete végéig hallgathat majd a barátaitól. Szemétre hajíthatja az összes elméletét. Hónapok múltán is finom célzásokat hallhat majd mindenféle lepedőkről. És a legrosszabb: itt ülhet, amíg a rendőrség kihallgatja, mint a bűnözés összes többi, védtelen áldozatát. Egy zsaru, egy hivatásos rendőr számára ez a megaláztatás teteje. Ehhez képest a késszúrás nem is fáj!

– Sose hittem volna…

– Hát akkor legfőbb ideje elhinned. Vagány külseje ellenére ugyanolyan sebezhető, mint bárki más. Te pedig hónapok óta mást se teszel, csak cafatokra téped az érzelmeit. Juttass már némi esélyt neki!

Nemrég hallottam ugyanezt, gondolta Karen. Tonytól. Markkal kapcsolatban.

– Istenem! – sóhajtotta. – Mi értelme? Éppen én prédikáljak?

De Cheryl döbbent arca és reszkető ajka láttán mégsem bánta igazán kifakadását.

Tony visszajött a konyhába.

– Egy percen belül itt lesz valaki – mondta kurtán. Cherylre nézett. – Eredj, vegyél föl valamit! Máris.

Cheryl egyetlen hang nélkül repült.

31. fejezet

EGYEDÜL ALEXANDER éjszakája volt kellemes. Nem kellett egy rendőrrel beérnie: mindkettőt megharapta.

Cheryl is, Karen is csak hajnali négy után jutott ágyba.

Karen álmatlan éjszakára számított. Teljesen kimerülve került ágyba. Alig ért feje a párnához, már aludt.

Másnap reggel Cheryl közölte, hogy kitűnően aludt.

Szemei körül azonban bíbor karikák húzódtak, szája sarkában ráncok ültek. Tizenegyre járt már, amikor reggelihez ültek – legalábbis névleg, hiszen egyikük sem evett.

– Esőre áll – törte meg Cheryl a hosszúra nyúlt csendet.

– Ühüm.

– Még mindig én vagyok a rossz gyerek?

– Tessék?

– Azon jár a fejem, amit tegnap éjjel mondtál.

– Sok mindent mondtam tegnap éjjel – Karen belehörpölt a kávéjába. Remélte, a bőséges adag koffein kitisztítja a fejét. – Biztos illendő lenne a bocsánatkérés, de nem áll szándékomban. Úgyhogy nálad a labda – erőltette a mosolygást. – Öt percen át kedved szerint bírálhatsz engem.

Cheryl nem mosolygott.

– Lehet, hogy szavadon foglak. Egyes dolgokban olyan nagyon okos vagy, másokban meg elképesztően ostoba.

– Most inkább ne veszekedjünk, jó? Túl fáradt vagyok.

– Oké.

– Cheryl.

– Tessék.

– Költözz el! Menj vissza Markhoz.

– Számítottam rá, hogy ezt mondod. Kigondoltad, mit felelek majd rá?

– Kigondoltam. És azt is, én mit felelek rá.

– Ne fáradj! Próbáld ebből a szemszögből nézni: fordított helyzetben te magamra hagynál engem?

– Hát persze.

– Átkozott hazug!

Karen ajka megremegett. Nem tudta, sírjon-e vagy nevessen. Végül győzött a nevetés.

– Reménytelen eset vagy. Föl fogok bérelni valakit, hogy elraboljon.

– Helyes. Másként úgyse szabadulsz tőlem – Cheryl mosolya majdnem a régi volt. – Ne aggódj, Karen, elkapják a fickót! Biztos. Tony megígérte, mostantól állandóan figyelik éjszaka a házat. És ahogy Tonyt ismerem, ő maga se lesz túl messze. Nem is beszélve egyetlen testvérkémről. Kíváncsi vagyok, mit szól az újabb fejleményekhez. A jelek szerint az ő fantáziadús elmélete a helyes.

– Miféle elmélete? Soha nem fejtette ki, csak üldögélt a székén, és sorra kipukkasztotta Tony ötleteit – Karen dacosan előretolta állkapcsát. – Próbáljon csak meg pöffeszkedni! Hallasson csak egyetlen hangot, amit bezzegelésnek vélhetek, megölöm! Meg én. Tony éppen elég rohadtul érzi magát anélkül is.

– Igen – Cheryl nem merült el a témában. Hosszas csönd után megszólalt: – Hát akkor mihez kezdünk ma?

– Jó katonákhoz illően folytatjuk hősies előnyomulásunkat. Mi mást tehetnénk? Nem bújhatunk be a házba életünk végéig. Én mindenesetre elviszem Shreve-nek azokat a ruhákat.

– Én pedig meglátogatom Mrs. MacDougal barátnőjét. Nem is tudom, Karen. Talán jobb lenne, ha itt maradnál.

– Arra célzol, hogy talán Shreve a lepedős jelenés? Éppen Shreve? Éppen ő fog kerítést mászni és henteskéssel hadonászni? Az ő Moygashel-ruhaköltményében és fehér glaszékesztyűjében?

Cheryl nem osztozott barátnője fanyar vigyorában.

– Gyűlöl téged.

– Nem kell neki kés ahhoz, hogy engem felszabdaljon. Finomabb módszerei vannak – Karen hátratolta a székét, és felállt. – Egyébként pedig, ha elfelejtetted volna, Shreve-nek tökéletes alibije van az elmúlt éjszakára. Nem kisebb személy tehet tanúbizonyságot mellette, mint maga Brinckley képviselő úr, más néven a testvérkéd.

32. fejezet

SHREVE utasításai tiszták és egyértelműek voltak. Karen ennek ellenére eltévedt. Megállt egy keresztút melletti üzlet parkolójában, és megállapította, hogy éppen ellenkező irányba kellene haladnia. Tipikus freudi tévedés, gondolta. Alig tizenöt percet késett, de Shreve már türelmetlenül járkált fel-alá a ház előtt.

– Elkéstél! – förmedt rá.

– Eltévedtem. Hosszú az út.

– Milyen igaz. Hát akkor gyere be!

– Segíthetne valaki a cipelésben? – nyitotta ki Karen a kocsi csomagtartóját. – Óvatosan kell vinni őket.

Shreve szemöldöke az égnek szaladt.

– Sajnálom, drágám, sehol egy lélek. Azt hittem, nincs szükséged tanúkra.

– Tessék? – egyenesedett fel Karen, kezében az egyik dobozzal.

– Mint ahogy nincs is. Na, mindegy. Ideadhatod az egyiket, ha akarod. Erre megyünk.

Karen követte. A helyiséget könyvtárnak is nevezhették volna, ha könyv is lett volna a polcokon. A méregdrága berendezés szembeötlően nélkülözött minden eredetiséget. Shreve hanyag mozdulattal dobta csomagját a bőrbevonatú, hosszú kanapéra.

– Ebben van?

Karen habozott. Nem tudta, mit válaszoljon. Shreve megjegyzései teljesen összezavarták. Enyhe, de növekvő feszengés is társult zavarához.

Mielőtt válaszolhatott volna, megszólalt egy autókürt.

Nem egyszerű dudaszó volt ez, hanem a Dixie első néhány taktusának harsány ismétlése. Shreve a homlokát ráncolta.

– A nyavalyába! Tudhattam volna, hogy éppen a legrosszabb pillanatban… Maradj itt, amíg lerázom. Ne mozdulj a szobából!

Karen leült, várakozott. Múlt az idő. Shreve, úgy látszik, nem tudja olyan könnyen lerázni látogatóját. Karen türelmetlenül fészkelődött.

Széke közelében, egy alacsony asztalkán csillogó folyóiratok hevertek precíz elrendezésben, pedánsan, mintha A Szép Otthon illusztrációját másolták volna le.

Karen végiglapozta őket. Kicsinyes, komisz élvezetet lelt az ezzel járó rendetlenségben. Éppen ilyen képeslapokra számított Shreve-nél: Vogue és Vanity Fair, Washingtonion, New Yorker.

Egy vékony lap eltért a többitől. Borítójának fekete-fehér fényképén fehér csipkébe és gyöngyökbe öltözött fiatal leány állt egy virágba borult fa alatt. Karen azonnal felismerte a fotó fölötti nevet: a méregdrága, divatos leányiskoláét. Unottan felkapta és átlapozta. Az öregdiákok lapjának évzáró száma volt. Sugárzó, összeölelkező lányok integetnek friss diplomájukkal. Az ünnepély szónokai beszélnek. Fotóik mellett a legjelentősebb szülők portréi. Karen némi derűvel vette tudomásul, hogy egyes szülők tényleg képesek Puffancsnak, Karamellnek és Zsozsónak nevezni gyermekeiket.

A kötet felét az öregdiákok képei és a róluk szóló hírek töltötték ki. Mi sem természetesebb, hiszen a kiadvánnyal mindenekelőtt az ő zsebükből akartak adományokat kicsalni. Gyermekek, unokák, régi évzárók fotói sorakoztak egymás után. Az utóbbiak egyikén ott állt Shreve is. Mesterkélt, mint mindig, gondolta Karen. Három lány ölelte át egymást a képen, Shreve állt középen. Egyforma, illedelmesen buggyos ujjú, fodros gallérú, lenge ruhát viseltek. Karen is hallott egyes divatos iskolák kívánalmáról: a végzősöknek egyforma ruhát kell viselniük. Hivalkodásukkal az egyéni hivalkodásnak akarják elejét venni.

Nem döbbent rá azonnal az igazságra. Kezdetben enyhe, bizsergő gyanakvás ébredt csak benne. A sejtelem hamarosan kiterebélyesedett, és áradó, bűzös szennyvíz módjára mosta el a hitetlenség falait. A szoba elsötétedett egy pillanatra. Két kézzel kellett a székbe kapaszkodnia, mert úgy érezte, imbolygó hintában ül.

A visszatérő Shreve talpon találta Karent. Egy pillantást vetett az arcára, és visszafordult az ajtóhoz. Vészjósló kattanás hallatszott. Karen tudata mélyén érzékelte a hangot, és felfogta, hogy aggódnia kellene. Ez azonban eltörpült vadonatúj, döbbenetes felismeréséhez képest.

– Korábban kellett volna begyulladnod! – jegyezte meg Shreve. – Mostanáig élvezhetted a macska-egér játékot, nem? Elismeréssel kell adóznom ügykezelésednek. Még négyszemközt sem hallattál egyetlen inkriminálló szót sem. Minden olyannyira ártatlan és egyértelmű volt. Én azonban rögtön tudtam, hogy előbb-utóbb elbotlasz.. Pofátlanul elégedett voltál az okosságoddal, és figyelmetlenné váltál. Egyedül idejönni… súlyos hiba. Nyilván nem voltál olyan ostoba, hogy tényleg elhozd,..

Beszéd közben kinyitotta az egyik dobozt. Futó pillantást vetett a ruhára, és félrelökte. Csilingeltek az ólomkristályok, a földre ejtett ruha berakása lelapult. Karen felszisszent, pedig tudta, milyen kevéssé fontos most a portéka sorsa.

Shreve a másik doboz átvizsgálásához látott. A selyempapír között kotorászott. Karen az ajtó felé oldalazott. Vállán a táskája, benne a leglényegesebb: a kocsi kulcsai.

Nem tarthat vissza! – gondolta Karen. – Jó formában van, de magasabb és nehezebb vagyok nála, és nem lennének gátlásaim az övön aluli ütésekkel szemben…

Shreve eldobta az üres dobozt. Ólomszínű arccal visszafordult. Karen az ajtóhoz pattant. Zárva. A kulcs után tapogatva fél szemmel Shreve-et figyelte, hogy menekülhessen, vagy felvegye a küzdelmet, ha támadás éri. Shreve azonban az asztalhoz rohant, és kihúzott egy fiókot.

– Mondtam már, unom a kisded játékaidat – mondta hidegen. – Visszajössz és leülsz.

Úgy tartotta a nehéz revolvert, ahogy a tévéfilmekben láthatta: kinyújtott karral, egyik kezével megtámasztva a másikat.

Karen az ajtónak vetette a hátát.

– Úgysem mered. Saját lakásodban, a saját fegyvereddel!

Shreve nevetését még félelmetesebbé tette szemlátomást őszinte derűje.

– Nem az én fegyverem. Viszont tudom használni, egy pillanatig se hidd, hogy nem. Mi itt, Middleburgban rendkívül sportosan élünk. A pisztoly pedig Pat McDougalé. Fél Washington tudja, hogy a hálószobájában, a ruhásszekrény fiókjában tartja. Hidd el, kedvesem, elég gondosan kiterveltem mindent. Nem mintha lődözni akarnék rád vagy bárki másra. Ha jól viselkedsz, és megteszed, amit mondok, megúszod. Ülj le!

Karent teljesen megbénította az események hirtelen fordulata. A Shreve-től legtávolabb eső széket választotta. Nem kételkedett Shreve őszinteségében. Nyilván akkor éjjel vette magához a pisztolyt, amikor a ruhásszekrény átkutatásakor felébresztette Cherylt. Napokkal vagy talán hetekkel ezelőtt eltervezett mindent. De hogy jutott be a házba?

Az extrakulcsok! Shreve hirtelen megszomjazott, amikor Karen megtagadta, hogy átadja nagyi régi gönceit, a kulcsok pedig ott hevertek a hall asztalán.

– Így már jobb – Shreve előrejött az asztal mögül. Felült rá, lábát lógázta. Fegyverét a térdére támasztotta. – Nem akarok mást, csak a ruhát. Add át, és már mehetsz… de nélkülem, drágám. Honnan a csudából vetted a feneketlen orcátlanságot, hogy engem, éppen engem megzsarolj?

– Sehonnan. Eszembe se jutott… Becsszóra, nem is tudtam, csak a legutóbbi néhány percben… – Shreve szkeptikus mosolya láttán elhalt a hangja.

Nem mintha számított volna. Hiszen elismerte, hogy immár tudja az igazságot.

– Nem is hagyhatsz futni – jegyezte meg ostobán.

– Dehogynem. Ha megsemmisítettem a ruhát. Bizonyíték híján nem árthatsz nekem. Főként mindazok után nem, amit a múlt héten műveltél. Nem fáradt iciri-picirit bele a rendőrség az állandó panaszaidba?

– Te tervezted? Képtelenség. Itt se voltál múlt éjszaka.

Shreve mosolya az arcára rögzült.

– Én terveztem, legyen elég ennyi – vetette oda. – Azzal a céllal, hogy elveszítsd szavahihetőségedet. Bevált, nem? Ha megsemmisült a ruha, morzsányi bizonyíték sem marad.

– Nem is értem, miért nem semmisítetted meg réges-rég – Karen egészen higgadtnak érezte magát. Csak a szája száradt ki annyira, hogy pergamenszerűen merevnek érezte. Beszélni, csak beszélni, gondolta. Minél tovább tudja húzni, annál valószínűbb, hogy Shreve ébersége ellankad.

– Eszembe se jutott. Elképzelni se tudtam volna biztonságosabb helyet számára, mint a nagyi mocskos rongyaival teli padlást. Már évekkel ezelőtt ki kellett volna hajítani onnan mindent. Hogy sejthettem volna, hogy akad egy imbecillis lélek, aki hajlandó fizetni értük… és hogy a véletlen iróniája éppen a te kezedre játssza őket! Alig néhány lélek akad az egész világon, aki tudta volna, mire bukkant, és elég aljas hozzá, hogy tőkét kovácsoljon belőle!

Tulajdonképpen kár, gondolta Karen, hogy Shreve nem ismerheti fel a helyzet igazi iróniáját: Karen sose jött volna rá az árulkodó bizonyíték létére, ha maga Shreve nem erőlködik, hogy megszerezze. Így is elég lassan kapott észbe. Talán fatálisan lassan.

Továbbra is rengeteg dolgot nem értett. Egyes elszigetelt események és megjegyzések viszont szörnyűséges értelmet nyertek. Markot és Tonyt kísértetjárásra emlékeztette a gyepen szétszórt ruhák látványa. A valóságban a betörő egy bizonyos ruhát keresett. Shreve félreértette Karen minden mondatát. Saját szavaira visszaemlékezve belátta, hogy a burkolt fenyegetésekre és követelésekre számító hallgató valóban zsarolásnak vélhette a hallottakat. Rob pedig… Vajon rájött-e az igazságra, mielőtt Shreve felbérelte volna, hogy betörjenek a boltba, és még egy elkeseredett kísérletet tegyenek a ruha fölkutatására, amit Shreve nem talált meg a házban? Rob tanulmányozta a bűntényt, és a könyvébe is beletette. Talán gyanakodott, de mindaddig nem volt biztos benne, amíg a betörés éjszakáján Shreve el nem árulta magát valahogy. Nem csoda, hogy Rob összecsomagolt, és végleg

elhagyta rosszul fizetett állását és olcsó lakását. Komoly összegekre számíthatott hallgatásáért Shreve-től. A szó szoros értelmében halálosan elszámította magát. Shreve nem az a fajta, aki enged a zsarolásnak.

– Na, gyerünk! – pattogta Shreve. Az asztal melletti szekrényhez lépett. Metszett üveget vett elő, egyetlen pohárral. Ahogy bal kézzel töltött, egy kevés folyadék melléloccsant. Shreve túljátszott háziassággal csettintett nyelvével. Papírszalvétát ragadott, gondosan szárazra törölte a polcot. Karen elé tartotta a poharat. – Nesze. Idd ki!

– Nem.

– Ostoba liba, a saját érdekedben kell meginnod! Jobban szeretnéd, ha fejbe vágnálak, és a csomagtartóba gyömöszölnélek?

Karen a fejét rázta.

– Istenem, micsoda lassú észjárás! – fintorgott Shreve megvetően. – Betűzzem, hogy gyorsabban megértsd? Visszamegyünk hozzád, hogy ideadd a ruhát. Eszem ágában sincs tűrni, hogy ugrásra készen ülj mellettem, amíg a vezetésre figyelek.

– Nem tudom odaadni azt a ruhát – mondta Karen. – Rég kidobtam.

– Hát persze. Mi mást tehettél volna? Na, egy-kettő, meginni. Ó… azt hiszed, meg akarlak mérgezni, mi? Ide nézz! – beleivott a pohárba, és megint Karen felé nyújtotta. – Igyál!

Nem látszott más lehetőség. Ha eszméletlenül fekszem a csomagtartóban, végképp tehetetlen vagyok, gondolta Karen. Fuldokolva leküzdötte az italt. Szinte azonnal megérezte a hatást. Gyakorlatilag semmit sem evett egész nap. Őrülten dobogó szíve villámsebesen kergette végig az alkoholt a szervezetén. A pisztoly noszogatására lábra állt. Megtántorodott, majdnem elesett.

Kocsija az ajtó előtt állt, ahol hagyta.

– A kulcsokat! – förmedt rá Shreve. Karen kotorászni kezdett a retiküljében. Shreve figyelte egy darabig, majd kikapta Karen kezéből a táskát, kivette a kulcsokat, és a táskát ugyanazzal a lendülettel belökte a kocsiba.

Karen engedelmesen beült a vezetőülés melletti helyre.

Szédült, forgott a feje. Arra a pillanatra várt, amikor Shreve becsukja az ajtót, és körbemegy a vezetőüléshez.

Tudta, hogy ekkor kell cselekednie. Táskájában mindig két kulcsot tartott arra az esetre, ha az egyiket bezárná a kocsiba.

Végső elkeseredésében kapaszkodott volna ebbe a szalmaszálba. Elenyészően kicsiny esélye volt csak annak, hogy Cheryl nem hajította ki a ruhát mindig szívesen megmenti, ami menthető. Ha mégis kidobta, akkor végképp elveszett a ruha. A szemetesek aznap reggel jártak náluk.

Karen különben sem hitte el, hogy Shreve bántatlanul futni hagyja. Miért rettenne vissza egy háromszoros gyilkos a negyedik bűnténytől? A többiekhez képest ezúttal kifejezetten könnyű dolga lenne. Az áldozat a házassága felborulása miatti depressziójában öngyilkosságot követett el a nagybátyja nevén nyilvántartott pisztollyal. Azzal a pisztollyal, ami a többség tudomása szerint sohasem hagyta el Pat házát. Kitalálják majd, hogy szervezte meg a hamis telefonhívást, amivel elcsalják Cherylt a háztól… hogy a legtöbb trükköt ő maga játszotta el vagy találta ki. Mindezt szellemi és érzelmi leépülésének további bizonyítékaként értelmezik. Cheryl nem hinné el, de magára maradna. Még Tony is elfogadná ezt a magyarázatot. Hiszen mindvégig kitartott amellett, hogy nincs összefüggés az ártalmatlan éjszakai látogatások és az erőszakos események között. Mark pedig…

Gondolni se mert Markra. Shreve nem boldogult volna bűntárs nélkül. Ennyi mindent nem végezhetett el egyedül…

A kocsi felé haladtában és a kulcsok keresgélése közben sütötte ki ezeket, mialatt igyekezett húzni az időt.

Alig ült azonban be a kocsiba, alig nyújtotta ki kezét a kocsi ajtóit bezáró retesz után, amikor Shreve felemelte a pisztolyt, és a csővel Karen halántékára sújtott. Karen homloka a műszerfalnak ütközött, és a külvilág megszűnt számára.

33. fejezet

NEM MARADT sokáig öntudatlan. Szédelgő eszmélését azonban ébrenlétnek sem lehetett nevezni. Rémálomként követték egymást az összefüggéstelen, értelmetlen emléktöredékek. Kábult sötétség töltötte ki köztük az időt. Egyszer-kétszer bizonyára felült, mert emlékezett a kézre, ami visszalökte az ülés sarkába. A kocsi egyenetlenül haladt. Néha simán gördült, máskor meg-megállva araszolt előre. Ebben a napszakban rendőrség felügyeli a híd forgalmát. Teste reagálni próbált a tudata felszínére fellebegő mondat kínálta lehetőségekre. Ekkor újabb taszítás érte, fájó halántékát az üvegbe verte, és ismét elvesztette az események fonalát.

Azok a pillanatok voltak a legrémesebbek, amikor hangokat hallott. Lehet, hogy csak hallani vélte őket. Sohasem derült ki, tényleg megtörtént-e az eset. A barátnője aggasztóan néz ki, asszonyom – hallatszott a mély férfihang. Sajnos, őrmester úr, elég sokat ivott – felelte Shreve habozás nélkül. – Nem hagyhattam, hogy ilyen állapotban üljön a volán mögé. Azután pár szó valami kórházról, majd Shreve éles kis nevetése. Rögtön jobban lesz, ha hazaviszem, és ágyba dugom – megint a kéz érintése. Karen szájára szorul, fájó erővel tartja helyben.

Jaj, aranyoskám, nehogy idebenn legyél rosszul! Máris hazaérünk. Ha megengedi, őrmester…

Karen nem emlékezett hányingerre. Amikor azonban magához tért, szájában fémes ízt érzett, feje pedig lüktetett, mintha tamtam dobot vernének benne. Shreve hatékonyan, erélyesen pofozta.

– Hagyd abba! – krákogta Karen. Erőtlen kezét védekezésre emelte.

– Akkor figyelj, és térj észre! Egyedül kell megtenned ezt a néhány métert. Rohadjak meg, ha cipellek.

Kirángatta Karent a kocsiból. Bénán lecsüngő karját átvetette a vállán. Hideg nedvesség csorgott végig Karen arcán.

– Esik – motyogta.

– Mintha dézsából öntenek. Pocsék dolog ilyenkor autózni. Kis barátnőd remélhetőleg élvezi a furikázást azokon az isten háta mögötti utakon.

Leküzdötték a kaput, fölfelé indultak a házhoz. Az utat burkoló, egyenetlen téglák sikamlós akadálypályává váltak az esőben. A puszpángbokrok viaszosán ragyogtak az út két oldalán.Karen megcsúszott. Meg se próbálta visszanyerni egyensúlyát. Teljes súlyával térdére és tenyerére esett. Haja máris csuromvizes volt, de fájó fejét jótékonyan hűsítette a hideg víz. Szeme elől lassan oszlottak a pókhálók. Ha pár pillanatig megmaradhatna így, fejét lelógatva, talán ismét képes lenne gondolkodni.

Utolsó esélye lesz, amikor Shreve a beragadt ajtózárral vesződik… és ott van Alexander is. A drága, aranyos kis Alexander. Hogy is találhatta ellenszenvesnek Alexander bámulatos szokását, hogy mindenkit megharap, aki belép az ajtón? Alexander, kedves Alexander, add elő most is a szerepedet!

Shreve egyetlen percet sem hagyott neki. Felrángatta Karent, és a ház felé lökte.

– Vedd elő a kulcsot! Nyiss ajtót!

Karen elejtette a kulcsot. Fájdalmasan döfött oldalába a pisztoly.

– Szedd fel! Ne próbáld még egyszer!

Nem kellett részleteznie a fenyegetést. A félhomályban, a lezúduló esőben, félig a bokrok mögé rejtőzve bármit megtehet. Sem az utcáról, sem a szomszéd ablakokból nem láthatja senki. Még egy eséllyel kevesebb. Bárcsak Alexander…

Amikor azonban benyitott, nyoma sem látszott a kutyának. Vagy bárki másnak. Ismét elesett, vizes cipője megcsúszott a hall fényes, sima parkettjén. Shreve betaszította Karent. Becsapódott az ajtó. A kulcs elfordult a zárban, kapcsoló kattant. Vakító fénnyel felgyúlt a mennyezeten a csillár. Kicsi, kuporgó árnyék vetült a földre, hosszú, magas árnyék tornyosult fölé. A gyilkos és áldozata.

– Felőlem négykézláb is mászhatsz – mondta Shreve. – Méltó hozzád. Hol van, odafent?

– Mondtam már…

Shreve rúgása a bordáit érte, és oldalra fordította. Kínzón vágott szemébe a harsány, éles fény. Karen kezével takarta szemét. Shreve hidegen nevetett.

– Kezdem élvezni.

Rendben – gondolta Karen. – Te akartad.

Még mindig kivert kutyaként érezte magát, de a harag szokatlan erőt kölcsönzött végtagjainak. Biztos nem tart ki sokáig, jobb lesz, ha él a lehetőséggel.

Mit mondhatna Shreve-nek, hová vihetne, ahol meneküléshez jut? Semmiképpen sem az emeletre. Semmiképpen sem távolodhat el a bejárattól vagy a hátsó ajtótól.

Testi erejére most nem számíthat Shreve-vel szemben, kézitusában még akkor is alulmaradna, ha megmarkolhatná a pisztolyt. Ki kell jutnia a házból – ez az egyetlen esélye. Odakint biztonságban lesz. Csak a tévében állnak ki merészen a rossz emberek az utcára, hogy a menekülő hős után lődözzenek.

A konyha azon kevés helyek közé tartozott, amelyeket Shreve még nem kutatott át. Volt benne egy igen vonzó lehetőség is: a hátsó ajtó. Viszont nem kínált olyan rejtekhelyet, amit Shreve ne vizsgálhatna meg néhány pillanat alatt.

Ujjai közül kipislogva látta, hogy Shreve áthelyezi testsúlyát, felemeli a lábát. Ekkor megszállta a várva várt ihlet.

– Eltemettem. A kertben.

Shreve arckifejezése némi – de csak némi – kárpótlást nyújtott a rúgásért.

– Egy süteményesdobozba tettem. Nejlonba csomagoltam, ragtapasszal leragasztva…

– Az isten verje meg! Hová dugtad a kertben?

– A Marchioness of Lorne és a Frau Karl Druschki közé. Ezek rózsák – tette hozzá.

Shreve arca megvonaglott. Az eső csapzott kóccá áztatta elegáns frizuráját, és szinte maradéktalanul lemosta arcáról a sminket. Vászonruhája nemcsak az esőtől, hanem verítéktől is lucskosan, gyűrötten csüngött rajta.

Kikészítetten arcbőre száraznak látszott, és foltok ütköztek ki rajta. Orra hosszabb volt, mint Karen hitte, ajka vékony és színtelen.

– A föld legalább puha lesz – jegyezte meg. – Könnyebben áshatsz. Gyerünk!

Karen nem siette el a felállást. Shreve csakugyan hagyná, hogy ásót vegyen a kezébe? Ez lenne az első hibája, és remélhetőleg az utolsó is. Odakinn az esőben megkockáztatom, hogy szembenézzek azzal a pisztollyal, gondolta Karen. Csak nem tud olyan jól célozni, ha közben ásóval vagdalkozom feléje.

A ténylegesnél nagyobb gyengeséget tettetve végigbotorkált a halion. Shreve szorosan a nyomában. A konyhaajtó résnyire nyitva állt. Karen kinyújtotta a kezét, hogy belökje. Odabenn hirtelen felgyúlt a fény.

Karen eltakarta a szemét. Háta mögött Shreve dühödten felszisszent. Egy diadalmas pillanatra vakító remény lobbant fel Karenben. Aztán felismerte a közte és a hátsó ajtó között álló alakot, és a kirakójáték utolsó darabjai is a helyükre hullottak.

Kivételesen megfordult a szokásos szereposztás. Miriam csinosan, rendezetten álldogált, barátnője öltözéke pedig zilált volt, és rendetlen. Miriam ruháján egyetlen folt sem látszott. Nyilván az eső előtt érkezett. Fellépésének tökélyét csak két részlet zavarta: szétszakadt harisnyája és a kezében szorongatott szeletelőkés.

– A kutyám! – sikoltotta Karen. – Mit tettél a kutyámmal?

Miriam pillantása ráesett és közönyösen továbbsiklott.

– Csodálkozom rajtad, Shreve – mondta gyengéd hangján. – Tényleg ki akartad engedni? Ez csak afféle trükk volt, tudod. Nem is ásta el.

Shreve nem felelt. Áradt belőle a félelem. Karen szinte a bőrén érezte, mintha fekete felhő terülne rájuk.

– Ne ácsorogj ott, gyere be! – intett Miriam kecsesen egy szék felé. A kés villanó íve az udvariasság groteszk paródiájává változtatta a mozdulatot.

Shreve megbökte Karent. Újra, még erősebben meg kellett böknie, mielőtt Karen megmozdult volna. Makulátlanul elegánsan, mosolyogva álldogáló egykori osztálytársánál félelmetesebb látványban sohasem volt még része.

Shreve megköszörülte a torkát.

– Nem megmondtam, Miriam, hogy ne gyere a házba?! – igyekezett helyreállítani vezető szerepét. – Abban állapodtunk meg, hogy megvársz és hazaviszel.

– No de ez butaság lett volna. Még egyszer át akartam kutatni a házat. Most már biztos vagyok benne, hogy nincs itt. Nyilván odaadta valakinek megőrzésre. Ki kell szednünk belőle, hogy kinek.

– Majd megmondja, Miriam. Majd megmondja. Hagyd, hogy én…

– Máris rengeteget hazudott neked. Te nem értesz az emberek kihallgatásához. Csak egyféleképpen győződhetsz meg róla, hogy az igazat mondják. Fájdalmat kell okoznod nekik. Én is így győződtem meg róla, hogy Rob valóban nem tud a ruhámról.

Karen önkéntelenül hátrált egy lépést. Shreve nem nézett rá.

– Miriam, tedd le a kést, jó? Hagyd rám ezt az ügyet. Tudod, hogy néha… néha elragadtatod magad…

– Kérlek, Shreve, ne használj ilyen hangot velem szemben! – motyogta Miriam. – Nem szeretem, ha így beszélsz. Mintha beszámíthatatlan lennék, vagy mi.

– Add ide azt a kést! – lépett előre Shreve.

Villámgyorsan, egyetlenegyszer villant a penge. Shreve a melléhez kapta kezét. Nem tudta megállítani az áradatot. A kibugyogó vér megfestette kesztyűjét. A folt gyorsan terjeszkedett a ruha gyűrött vásznán. Elzuhanó teste ijesztő zajjal ért földet. Karen úgy érezte, az egész ház belereszket.

– Nem kellett volna így viselkednie – mondta Miriam szemrehányóan. – Olyan átkozottul fensőbbségesen.

– Orvost kell hívnunk! A telefon…

– Attól tartok, ez lehetetlen. – Miriam hangjából áradt az udvarias sajnálkozás. – Tudod, elvágtam a vezetéket. Miért nem adod egyszerűen ide azt a ruhát, Karen? Akkor én elmegyek, te meg azt teszed Shreve-vel, amit jónak látsz. Nem is tudom, miért aggasztod magad miatta. Mindig komisz volt veled.

– De Miriam… – Karen hangja elhalt. Valóban olyannyira elszakadt Miriam a realitástól, hogy nem látja: senkit se érdekel már az az öreg ruha? Akár ez a helyzet, akár azért szeretne végezni vele Miriam, hogy Shreve halálát rákenhesse – mindegy. Mit sem változtatna a tényeken, hiszen nem tudja odaadni a ruhát Miriamnek.

Shreve még élt. Egyre nőtt ruháján a rettenetes folt. Ha azonban nem jut sürgős segítséghez, elvérzik.

Három ajtó nyílt a konyhából. Az ebédlő, a hall és az udvar ajtaja. .Ez volt legközelebb. Nemcsak Miriam állt az útban. Karen hirtelen rémülettel vette tudomásul, hogy az automata zárral is meg kell küzdenie. Kulcsra lenne szüksége, mint ahogy a franciaablakokhoz is. Ha át akar törni, akkor nemcsak az üveget, hanem az üvegtáblák közötti vékony léceket is ki kell törnie. A filmeken roppant könnyűnek látszik mindez. A hős nekiveti magát az ablaknak. A robbanásszerűen szilánkokra hulló üveg mindössze egyetlen pici karcolást ejt a hős orcáján. Karen tartott tőle, hogy a valóság nem egészen így fest.

Egyetlen út vezet tehát a szabadsághoz, a bejárati ajtó.

Szinte biztos, hogy Shreve bezárta, de valószínűleg benne hagyta a kulcsot. Karen az ebédlő felé kezdett oldalazni.

Shreve táskája is a földre zuhant, mindenféle holmi szóródott szét a konyha kövén. Miriam a cipője orrával rugdosta őket.

– Nem kellett volna így beszélnie! – zsémbelt panaszos hangon Miriam. – Azt kapta, amit megérdemelt. Mint a mostohaapám. Éveken át csinálta, tudod. Elkezdte, mihelyt elvette anyát. Tizenhárom éves voltam. Szóltam anyának, de nem hitte el. Pedig tudnia kellett. Azért nem vetett véget neki, mert sokkal jobban törődött az emberek véleményével, mint velem.

– Jóságos ég! – fakadt ki Karen önkéntelenül. – Hát ezért…

– Abban bíztam, hogy a középiskola után egyetemre kerülhetek, elköltözhetek itthonról, és megszabadulok tőle – társalgott Miriam. – De ő nem engedte. Azt mondta, jobb lesz nekem itthon, és járjak inkább a Georgetown Egyetemre. Úgyhogy meg kellett tennem. Akkor bejött anya. Látta, hogy mi történt, és vele is meg kellett tennem. Nehogy elmondja mindenkinek, hogy én voltam.

Nem a félelem dermesztette meg Karen végtagjait.

Csaknem megfeledkezett saját halálos veszedelméről is.

Bénító erővel tört rá az elszörnyedt szánalom és az eszeveszett rettenet – rettenet az irracionalitástól és az ismeretlentől. Miriam értelméhez se érvelés, se könyörgés nem hatolt el. Elméje részben a múltban tanyázott, újra átélte gyötrelmeit és a következményüket: a kettős gyilkosságot. Még a hangja is megváltozott.

– Persze amire végeztem, telis-tele fröcskölt a vér. Tudtam, hogy a ruha a lényeg. Meg kellett szabadulnom tőle. Akkor eszembe jutott, hogy Shreve látogatóba jött a szomszédba a nagyanyjához. Utána mindannyian el akartunk menni valahova, ünnepelni. Ünnepelni… – Kurta, obszcén kacagás buggyant fel a torkán. Azután folytatta: – Shreve azért nézett be a nagymamájához, mert az ajándékot ígért neki a középiskola elvégzése alkalmából. Azt hittük, csekket ad neki, de csak egy vacak kámeabrosst adott. Shreve egy váltás ruhát is hozott magával, mert úgy volt, hogy családjával is találkozunk az étteremben, és gyorsan meg akartunk szabadulni attól az ostoba rózsaszín ruhától. Különben is, micsoda komiszság, hogy mindenkinek egyforma ruhát kellett viselnie. Nekem viszont kapóra jött, úgyhogy talán jobb, ha nem is panaszkodom. Mindegy, visszamentem a kertbe, és felfütyültem Shreve-nek. Volt egy titkos helyünk, ahol át tudtunk mászni a kerítésen. Akkor használtuk, ha Shreve a nagymamájánál volt, és észrevétlenül akartunk találkozni. Ott rögtön ruhát cseréltünk, kinn a kertben. Senki se láthatott minket, tudod, milyen magasak azok a falak – megint kuncogott. – Csuda furán mutatott Shreve az alsóneműjében, ahogy karnyújtásnyira tartja magától az én mocskos, pocsék rózsaszín ruhámat. A nagymamája már akkor is félig szenilis volt. Shreve tudta, hogy észrevétlenül átöltözhet, és elrejtheti a ruhámat a padláson. Így is tett. Én meg a hátsó lépcsőn visszamentem a szobámba. A cseléd a boltba ment italért. Ő talált rájuk. Hisztériázni kezdett, úgyhogy nekem kellett kihívnom a rendőrséget. Szerintem nagyon gyanakvók voltak. A legszörnyűbb embernek hatalmas, hájas pocakja volt, és merev golyószeme. Folyton kérdéseket tett fel nekem. A riportereknél is eljárt a szája, innen ered az a Lizzie Borden-história. A nagybátyám azonban megfenyegette őket, hogy bepereli a lapokat. Erre aztán abbahagyták. Tudod, az orvos szerint a gyilkost tetőtől talpig el kellett volna borítania a vérnek. Az én ruhámon meg szinte nem találtak vérfoltot. Óhatatlanul rákerült valamennyi, amikor anya mellett térdeltem, miután megjött a rendőrség. Jobbnak láttam, ha elfedem a körmöm alatt és a cipőmön esetleg ott maradt vért. Bár a java a ruhára került.

Halk, bugyborékoló nyögés hallatszott. Miriam futólag ránézett a lábánál heverő, mozdulatlan testre. Arckifejezése nem változott. Karen összeszedte magát, és még egyszer megpróbálta.

– Hűséges barátnőd volt, Miriam. Segített rajtad. Meghal, ha nem hívsz orvost hozzá.

– Úgy érted, önmagához hűséges. Kétségtelen, hogy az elején segített. Gondolom, rettentően meglepődött, és… talán izgatott is lett. Gondolkodás nélkül cselekedett. Miután azonban segített, bűnrészessé vált, nem? Ha napvilágra kerül az eset, lőttek a férje karrierjének. Márpedig Shreve First Lady szeretne lenni egy szép napon. Tudod, milyen ez a város, minden rágalmat elhisznek. Vajon mihez kezdett Shreve a…

Karen megfordult és elrohant.

A csapóajtó becsapódott mögötte. Mindeddig sosem tűnt fel neki, milyen hosszú az ebédlő. Egy örökkévalóságnak tűnt, míg elérte az ajtót. Zárva volt. Értékes másodperceket vesztegetett: izzadságtól csúszós kezei nem találtak biztos fogást a kilincsen. Az ajtó kifelé nyílt. Pillanatnyi menedék. Karen azonban nem mert megállni.

A bejárati ajtónak vetette magát, a kulcsért nyúlt. Szeme sarkából látta, hogy Miriam kijön a konyhából, és megáll a hall végében.

A lövedék az ajtó fájába csapódott. Pár centivel tévesztette csak el a fejét. Forgács fröcskölt szerteszét. Karen teste hamarabb reagált, mint kába agya. Földre vetette magát, és félrehemperedett.

Magában átkozódott, amiért elfeledkezett a pisztolyról. Bezzeg Miriam emlékezett rá. Elmeállapotához képest rendkívül hatékonyan gondolkodik és cselekszik.

És jól is lő. A második lövedék éppen arra a pontra csapódott be, amelyet Karen egy pillanattal korábban hagyott el. Négykézláb, gurulva, kúszva menekült az ajtón át a szalonba.

Hát most merre? A szalonnak két ajtaja van, az egyiken bejött, a másik a szoba hátában, a konyhaajtóval szemben. Mint valami szörnyű türelemjáték. A Hölgy és a Fenevad. Ha a megfelelő kijáratot választod, megmenekülsz. Ha nem, meghalsz. Karen mozdulatlan maradt, a két testes heverő mögött kuporgott. A szoba végében lógó, vékony függönyökön át odalátszott a szürke, esőáztatta kert. A Paradicsom bejárata se lehetett volna csábítóbb. Ha kijuthatna a házból! Az oltalmazó falak börtönfalakká változtak, egybezárták őt a rá leselkedő végzettel.

Odakint futhatna, vállalhatná a golyó kockázatát. Emlékezett Pat szakvéleményére. A kézifegyverek csak közelről pontosak. Idebenn elég kicsik a távolságok.

Két lövés dörrent. Hány golyó van még abban az átkozott tárban? Karen az égvilágon semmit nem tudott a fegyverekről, kivéve a legfontosabbat: hogy kemény kis golyók röpülnek ki belőlük, amelyek meg tudják ölni az embert. Ha legalább Cheryl itt lenne…

Istennek hála, hogy nincs itt. Mire Cheryl végez a Keleti-part átkutatásával, és rájön, hogy lóvá tették, le is zárul ez a dolog – Így vagy úgy. Nem véletlenül tűnt ismerősnek az a hang a telefonban.

Megreccsent a hallban egy padlódeszka. Bárcsak tudná, hogy melyik. Ha Miriam elég okos és egy helyben marad, nyert ügye van. A hallból tűz alatt tarthatja mindkét ajtót, és elvághatja Karen útját a lépcsőtől is. Pedig Karen nagyon szeretett volna feljutni az emeletre. Az ottani ablakok nincsenek bezárva. Igaz, elég magasan vannak, de a hálószoba ablaka alatti puszpángbokrok biztosan lefékeznék az esést.

Újabb deszkareccsenés. Ugyanaz vagy egy másik? Elmozdult Miriam, vagy várakozik, és türelmetlenségében helyezi át testsúlyát egyik lábáról a másikra? Gondolkodj! – mondta magának Karen. – Tegyél valamit! Nem gubbaszthatsz itt örökre.

A mozdulatlanság a biztonság hamis, veszélyes illúzióját teremtette. Karen már tudta, mit érez a nyúl vagy az egér, amikor mozdulatlanságba dermedve próbálja elkerülni a ragadozó kegyetlen, mohó figyelmét. Karen szeme végigpásztázta a szobát. Mit használhatna fel?

A tűzhely melletti állványban piszkafát látott. Ennek nemrég még hasznát vehette volna, amikor Miriam egyedüli fegyvere a kés volt. Most már semmire se megy vele.

Végigjáratta szemét a szobán. Pillantása megakadt valamin, amit félig elrejtett az utcai ablak földig érő, rózsásvörös drapériája. Bundakesztyűnek vagy molyette szőrmegallérnak látszott, mintha valamelyik antikvár télikabátról szakították volna le. Nem mozdult.

Döbbenetes erővel lángolt fel Karenben a harag. A tűzhely melletti nehéz, bronz szerszámállvány hangos dörrenéssel dőlt fel, amikor kikapta belőle a piszkafát. Lövés dörrent? Nem volt biztos benne. A fémcsörömpölés visszhangja minden más hangot elfojtva újra és újra végiggördült a szalonon. Karen érezte, hogy összeszorított fogain megfeszül az ajka. Némi iróniával észlelte, miközben a hátsó ajtó felé haladva megkerülte a heverőt, hogy Alexander – nem Shreve, még csak nem is saját esendő élete – váltotta ki belőle ezt a félelmet nem ismerő gyűlöletet. A harmadik, de lehet, hogy a negyedik golyó pozdorjává törte a Karen könyöke melletti vázát. Karen megállás nélkül rontott ki a hallba.

Nem Miriam látványától torpant meg, aki éppen szembenézett vele a szalon másik ajtajából. A bejárati ajtó felől érkező hangok lepték meg.

– Nem jutnak be! – próbálta túlkiabálni Miriam a dörömbölést. – Csakhamar fel kell adniuk. Egyre jobban bosszankodom miattad, Karen. Miért nem vetsz véget ennek a képtelenségnek?

Karen visszahúzódott az ajtó fedezéke mögé. Szédelgő agya, fájó teste alig-alig bírt megbirkózni a legújabb fejleménnyel. Tudta, ki áll az ajtóban, tudta, mielőtt meghallotta volna a bebocsátást követelő, ellentmondást nem tűrő hangot.

Mrs. Grossmuller. Mrs. Grossmuller jött, hogy behajtsa járandóságát. Dörömböl, ordít…

Mrs. Grossmuller nem adja fel egyhamar. Talán Mr. DeVoto meglátja, és kijön megtudakolni, mit akar? Még mindig zuhogott. Mr. DeVoto valószínűleg észre se veszi Mrs. Grossmullert. És maga Karen

kérte Mr. DeVotót, hogy ne értesítse a rendőrséget. Tudta, a maga hasznára kéne fordítania az öreg hölgy ottlétét, de képtelen volt tisztán gondolkodni.

Miriam mindinkább elvesztette a fejét. A következő golyó az ajtóba csapódott. Mrs. Grossmuller hangja sikítássá változott. A golyó bizonyára nem hatolt át az ajtó vastag fatábláján. Mrs. Grossmuller feltehetően meglepetésében sikoltott, nem fájdalmában. Vajon mennyire bolond Mrs. Grossmuller, töprengett Karen. Eléggé eltávolodhatott a való világtól, ha nem tűnik fel neki, hogy valami nincs rendjén a házban. Lesz-e annyi esze, hogy rendőrt hívjon?

Nem kockáztathatom meg, gondolta Karen elkeseredetten. Mrs. Grossmullernek egy örökkévalóságig kellene győzködnie a rendőrséget, hogy nem képzelődik.

Amellett ugyanennyi esélye van, hogy Mrs. Grossmuller bekukucskál az ablakon – akkor pedig Miriam könnyű célponthoz jut.

– Fuss! Menekülj! Takarodj innen! – sikoltotta Karen teli torokból.

Sebesen koppantak Miriam közeledő léptei. Karen négykézláb mászott a legközelebbi heverő mögé. Miriam lépésein kívül semmi sem hallatszott. Mi történt Mrs. Grossmullerrel? Elment volna? Kinn ácsorog az esőben, és a fejét vakarva töpreng, mi a pokol folyhat idebenn?

Vérbe fagyva hever a lépcsőn?

Miriam újra tüzelt. A golyó Karen heverőjébe csapódott. Karen felfigyelt a kezében szorongatott piszkafára.

Nem a leghatékonyabb lövedék, de be kell érnie vele. Ha dárdaként odavágja, és elfut az ellenkező irányba…

Újrakezdődött a dörömbölés és kiabálás, de most távolabbról szólt. A csukott ajtók is tompították a zajt. Újabb lövés dörrent. A golyó ezúttal messze elkerülte Karent.

Fogait alsó ajkába mélyesztve küzdött feltörő, hisztériás nevetésével szemben. A jó öreg Mrs. Grossmuller. Nem retten vissza holmi apróságtól, mint például egy pisztolygolyó. Hátrament, a hátsó ajtóhoz. Miriam pedig vakon lőtt a hang irányába. Úgy látszik, tényleg elvesztette önuralmát. Karen már nem számlálta, hányat lőtt. Nem is érdemes. Most kell cselekednie, nem húzhatja tovább.

Feltérdelt, karjait dobásra készen hátrahúzta. Megdermedt. Az új zaj hallatán saját ép eszében kezdett kételkedni. Hátulról tovább tombolt a lárma. Ez a zaj azonban nem lehet más – kulcsot dugtak a bejárati ajtó zárjába.

Mint mindig, most is beragadt a zár.

Csak egy személynek van kulcsa a házhoz.

Karen tudta, mi fog történni. Azt is tudta, hogy semmit sem tehet a megakadályozására. Ha sikolt vagy visít, Cheryl annál inkább beront, hogy a segítségére siessen.

Felállt.

Miriam a szalon elülső ajtajában állt. Arca a felismerhetetlenségig eltorzult. Minden idegszála külön rángatózott, a vonagló izmok teljesen eltorzították arcvonásait.

Pisztolya széles íveket írt le, a szalon felől a ház első ajtaja, onnan a hátsó ajtaja felé, ahol Mrs. Grossmuller rendíthetetlenül folytatta az ostromot. Kinyílt a bejárati ajtó.

Nem Cheryl érkezett.

– Hello… Mrs. Montgomery, ha nem csalódom? – kérdezte udvariasan Mark. – Mintha találkoztunk volna egy fogadáson.

Miriam a fejét rázta.

– Én nem…

– Örülök, hogy ismét találkozhatunk – csevegett Mark. Kabátját sötétre festette az eső, Arca is csuromvizes volt. Mozdulatlanul állt.

Karen tudta, mire készül, Azt is tudta, hogy nem fog beválni. Mark ügyesen leplezte meglepődését. Bárkire számított is idebenn, biztos nem Miriam volt az. Miriam elmeállapotáról pedig fogalma sem lehetett.

Miriam halk, vinnyogó hangot hallatott, Megtámasztotta a pisztolyt. Csattant a ravasz – a tár azonban kiürült.

Ebben a pillanatban hajította el Karen a piszkafát. Miriam megtántorodott a háta közepét érő ütéstől, és egyenesen Mark felemelt öklébe zuhant.

Mark rá se pillantott a lába elé eső Miriamre. Két hosszú lépést tett, és a karjába vette Karent.

– Leütötted – kapkodott Karen levegő után. – Leütötted…

– De mennyire. Megsérültél? Jól vagy?

Karen nem jutott szóhoz. Mark olyan szorosan ölelte magához, hogy levegőt is alig kapott, nemhogy szólhatott volna. Mindenesetre ő is átölelte Markot. A férfi egyedül erre a válaszra várt.

34. fejezet

SOHASEM találták meg a ruhát. Cheryl kidobta, a szemetet menetrendszerűen begyűjtötték, és senki sem szándékozott azért a néhány rongymaradványért végigkutatni a több hold területű szeméttelepet.

– Nem számít – mondta Tony. – Az évtizedes bűntény felmelegítése nélkül is elég vádpont gyűlt össze ellene. Ennyi idő után meg elég nehéz is lenne döntő bizonyítékokkal szolgálni. Miriam úgyse kerül sohasem börtönbe.

– Miért nem? – kérte számon Cheryl. – Két gyilkosság nem elegendő?

– Egy. A Givens nő valószínűleg megmarad.

Késő délután volt, a szalonban üldögéltek. Karen gyanította, hogy egy darabig nem a konyha lesz kedvenc tartózkodási helye. Naponta egyszer-kétszer, kényszeresen fel fogja sikálni a kövét.

Cheryl, aki már végzett az első sikálással, inkább dühös volt, mint elgyötört. Miután rájött, hogy nem létező címre küldték, egyenesen visszahajtott Georgetownba. Az utcát azonban eltorlaszolták a mentők és a rendőrség autói, sőt tévedésből kijöttek a tűzoltók is. A végén Cheryl jobban rászorult a mentősök figyelmére, mint Karen.

– Miriamet intézetbe dugják – folytatta Tony. – A legjobbak egyikébe. A férje megengedheti magának.

Elég letörtnek látszott ahhoz képest, hogy az imént göngyölített fel két megoldatlan bűntényt, s hogy tulajdonképpen Karen megmenekülését ünnepelték. Mi több, az ünnepléstől elvárhatóhoz képest feltűnően csöndes volt a társaság.

– Tíz évvel ezelőtt szorult volna segítségre – mondta Karen. – Meg az az ember is… a mostohaapja. Már öt éve tartott a dolog, amikor… amikor Miriam azt tette.

– Kitűnő vezérfonál a védelem számára – kezdte Tony.

– Nem, dehogy, ez megtörtént. Szemernyi kétely sincs bennem. Miriam nem akart meggyőzni, semmire se akart rábeszélni, csak emlékezett… újra átélt mindent.

– Nem számít – mondta ismét Tony. – Így is túlment már a határon. Bármelyik féleszű ügyvéd kihúzhatja a pácból, ha beszámíthatatlanságára hivatkozik. Valószínűleg nem nyújthatjuk be bizonyítékként a vallomását.

– Vallomást tett?

Tony összehúzta a vállát, mintha borzongásán akarna uralkodni. Miriam állapota a jelek szerint erősebb hatást gyakorolt rá, mint a nyomozói pályafutása során tapasztalt ezernyi, émelyítő részlet.

– Nem is vallomás volt az, hanem katarzis. Belé se lehetett fojtani a szót. Látnotok kellett volna. Értelmes és eleven, tökéletesen kiegyensúlyozott… udvariasan kért egy pohár vizet, mondván, a sok beszédtől egészen kiszáradt a torka… Jézusom!

– Ironikus, nem? – szólalt meg Cheryl egy perc hallgatás után. – Mennyi romantikus ötletünk volt a réges-rég elveszített kincsekről, és tessék. Még csak nem is egy tervezői modell vagy elrejtett végrendelet vagy Dolley nyakéke kellett neki. Csak az az olcsó, vérfoltos ruha.

– Az benne az igazi irónia, hogy Shreve és Miriam maguk vonták fejükre a katasztrófát – vélte Karen. – Ha megmaradnak maguknak, szemétre hajítjuk azt a ruhát, és minden megy tovább.

– Szökne a vétkes, bár nem üldöztetik – hangzatoskodott Tony.

– Mennyire igaz – értett egyet Karen. – A velük folytatott beszélgetésekre visszaemlékezve világosan látszik, hogyan értettünk kölcsönösen félre minden kijelentést. Miriam nem tiltakozott a ruhák ára miatt, csak meglepődésének adott hangot, amiért ilyen keveset kérek. Azt mondtam, remélem, vásárol még nálam. Ő úgy értette, hogy további összegeket követelek majd tőle is és Shreve-től is. Ami azt illeti, egészen ügyes zsarolási módszer lett volna. A portéka tényleg létezik, és mint mindenkinek mondtam, a vételárat egyedül a vevő vásárlási hajlandósága szabja meg.

– Akkor sem értem, miért kellett megölnie Robot – Cheryl tiszta, égszínkék szemének pillantása folyton Tonyn csüngött.

Tony hangulatát azonban sem figyelmessége, sem felsőbbrendű ismeretei iránti érdeklődése nem javíthatta.

Szinte vonakodva válaszolt.

– Öööö… Miriam ezt is elmagyarázta. Többször is átkutatták a házat, eredménytelenül. Miriam feltételezte, hogy Karen magával vitte a ruhát a munkahelyére, és ott rejtette el valahol. Megvesztegette Robot, hogy eressze be. Valaha intim viszonyban voltak, ez Miriam kifejezése. Ezért tudhatta, hogy Rob bármit megtenne pénzért. A szegény ostoba fickót a mohóság és kíváncsiság keveréke ölte meg. Miriam közölte vele, hogy Karen olyasmit őriz, amely az övé volt, érzékeltette, hogy ellopták tőle a holmiját. Rob nem érte be ennyivel. Tovább faggatózott. Sosem tudhatjuk meg, rájött-e az igazságra. Miriam szerint rájött. Amint azonban Karen megtapasztalta, a bűntudat elég sok tévedés helyességéről győzi meg a bűnöst. Nincs kizárva, hogy Rob rájött valamennyire a dologból. Hiszen nemrég dolgozta fel azt a gyilkosságot, elég alaposan ismerte a körülményeit. Tudta, hogy Miriam szüleit ölték meg. Még azt is gyaníthatta, hogy maga Miriam volt a tettes. Nem állt volna egyedül ezzel a gyanúval. Bármennyit tudott is, Miriam sokallotta. Úgy érezte, máris zsarolják, és nem tűrt el újabb tagot a klubban. Miután végeztek a boltban, Rob követte Miriam kocsiját ahhoz a hamburgereshez. Az üzlet már zárva volt. Rob átszállt Miriam kocsijába. Miriam nem közölte, hogyan csalta a fák közé Robot. Csak kuncogott, és kacéran pislogott… Istenem, de rémes… Rob persze nem tartott Miriamtől. Büszke volt testére és izmaira, Miriam pedig csak egy kis termetű asszony.

– Talán erővel kényszerítette, hogy Rob kövesse – tanakodott fennhangon Cheryl. – Pisztollyal.

– Nem volt nála pisztoly. Legalábbis McDougal pisztolya. Mrs. Givens lopta el azt a fegyvert. Mindketten több alkalommal jártak a házban. Egyikük sem bízott igazán a másik alkalmasságában vagy becsületességében. Miriam tört be először, amikor megtámadták Karent. Amint sejtettem, egy ablakon át jutott be. Aztán eljött Mrs. Givens, hogy megpróbálja békés eszközökkel visszaszerezni a ruhát. Karen reagálása meggyőzte, hogy Karen tudja, mi van a kezében, és a lehető legtöbbet akarja kicsiholni belőle. Ellopta és lemásoltatta az új kulcsokat. Miriam hozta vissza őket másnap. Karennek fel se tűnt, hogy átmenetileg hiányoztak. Az erőszakos cselekményekért Miriam a felelős. Shreve… Mrs. Givens kerülte az ilyesfajta gondokat, neki csak a ruha kellett, és mellesleg igyekezett kikészíteni Karen idegeit. Szerintem egyfolytában tartott Miriam kiszámíthatatlanságától. Ha valaki, hát ő tudta, mire képes a barátnője.

– Eszerint Miriam gázolta el kis híján Karent? – kérdezte Cheryl.

Tony nem bírta tovább.

– Ne engem faggass, majd ő megmondja! – Mark felé fordult, aki egyetlen szó nélkül kuporgott székében, szemét rosszkedvűen a cipője orrára függesztette. – A mesterdetektív! A hős! Rajta, haver, világosítsd csak fel a tájékozatlanokat! Bátran hetvenkedhetsz. Ne is törődj velem!

– Mi van? – pillantott fel Mark.

– Te vagy a nap hőse – folytatta Tony keserűen. – Megoldottad a rejtélyt, a kellő pillanatban érkeztél Karen megmentésére. Az egész rendőrséget lepipáltad. Joggal pöffeszkedhetsz.

Mark még kisebbre húzta magát. Állát mélyen a mellébe vágta.

– Persze, dörgöld csak az orrom alá. Nem vádollak.

– Mit dörgöljek hova? Megmentetted…

– A fészkes fenét! – kiabálta Mark. – Tudod, ki mentette meg Karent? Az a holdkóros vénasszony! Nesze neked, gáláns lovag! Ha nem zavarja teljesen össze Miriamet, ha nem ürítteti ki vele a pisztoly tárját, akkor én most halott vagyok. Nem Karen! Én! Karen már nekiesett Miriamnek a piszkafával, amikor besétáltam. Annyi hasznomat vették, mint… mint annak a kutyának!

Alexander felemelte fejét bársonnyal bélelt kosarából, és felmordult. Halvány visszfénye volt ez régi morgásainak. Tartott még az injekciók hatása. A kutya bordáit ragtapasz és gipsz rögzítette.

Tony duzzogó barátjára meredt. Ajkai megrándultak.

– Nocsak, nocsak. Fel se ötlött bennem… Bocs, haver. Ha te is velem tartasz, már nem is bánom annyira, hogy szamárnak bizonyultam.

Cheryl Karenre pillantott. Szemöldöke felemelkedett.

Ezek a férfiak, sugallotta a pillantása. Férfiak. Sohasem fogom megérteni őket.

A viharfelhők mindenesetre elszálltak a fejük fölül.

Tony meglazította a nyakkendőjét. Mark felült székében, és beletúrt a hajába.

– Ha már így napvilágra került intelligenciám teljes hiánya, elmondhatom a hátralevő részleteket is – ajánlotta vidáman. – Még a gyilkos személyében is tévedtem. Shreve-re gyanakodtam. Ezért is hívtam magammal, amikor csatlakoznom kellett ahhoz a delegációhoz a hét végén. Mindenképpen mennem kellett, nem bújhattam ki alóla. Gondoltam, akkor legalább távol tarthatom Shreve-et Karentől.

– Micsoda nemes, önfeláldozó gesztus – szúrta közbe Karen.

Mark bizonytalanul rápillantott, de jobbnak látta, ha nem ragad le ennél a kérdésnél.

– Tisztában voltam néhány részlettel, amiről te nem tudsz – magyarázta Tonynak. – Főleg Cheryltől. Megállás nélkül jártatja a száját. Általában legfeljebb minden ötödik szavát hallom meg. Ha azonban Karenről beszél, igyekszem jobban figyelni, ő mesélte, hogy Mrs. Ferris a Shreve nagymamája, és hogy Shreve szeretné visszakapni a ruhákat. Mindez semmit sem jelentett nekem akkoriban. Akkor jutott újra eszembe, amikor arról vitatkoztunk, hogy mit kereshetett a betörő. De annyi egyéb lehetőség volt… történelmi jelentőségű ékszerek, drága ruhák. Rob könyvét is elolvastam. Emlékszel, elmesélted, hogyan gyilkolták meg. Ez is felkavart bennem bizonyos emlékeket, de nem találtam a kapcsolatot. A nevek többet ártottak, mint használtak. Miriamet csak asszonynevén ismertem. Mint később megtudtam, nem is vette fel a mostohaapja nevét. Tehát még Karen sem kapcsolhatta volna őt össze a Ferguson-gyilkossággal, pedig ő a lánynevén is ismerte. Hacsak el nem olvasta a történetet.

– Márpedig nem olvastam el – vallotta be Karen. – Nagyjából átlapoztam a könyvet, de csak az ártalmatlan, nyájas kísértethistóriákat olvastam végig. Miriam fényképe nem szerepelt benne…

– Rob sose tette volna bele – magyarázta Tony. – Így is a rágalmazás határát súrolta azzal a történettel, főképpen a címmel: Lizzie Borden vagy Hasfelmetsző Jack? Lizzie, mint tudjuk, az áldozat édeslánya volt, akit apja és mostohaanyja meggyilkolásával vádoltak. Rob az újságíróktól kapta a fülest, akik akkortájt írogattak az esetről. A párhuzamok igazán szembeötlőek voltak. Én mégis átnéztem fölöttük. Pedig hányszor megbeszéltük a Borden-esetet…

– A klasszikus bűntények legklasszikusabbika – gondolkodott el Mark. – Miss Elizabeth Bordent végül bíróság elé állították apja és mostohaanyja meggyilkolásáért. Megúszta a városiak egyszerűen nem voltak hajlandóak elhinni, hogy ez a csinos, illedelmes hölgy ilyesmire vetemedhet. A perdöntő bizonyíték azonban az a tény volt, hogy a rendőrség egyetlen vérfoltos ruhát sem talált. Még mindig vitatkoznak ezen az eseten. Egy ruhát elégettek a tanúk szerint nem volt rajta vérfolt, de ki tudja, igazuk van-e? Lehet, hogy a gyilkos levetkőzött, és meztelenül végzett áldozataival? Senki se tudja. A dolog mindazonáltal ugyanúgy a véres ruhán állt vagy bukott, mint a Ferguson-esetnél. Miriamet is gyanúba fogta a rendőrség, de íme, ugyanabban a ruhában volt egész nap, azon meg nem volt vérfolt. Miután újraolvastam a történetet, és megnéztem a képeket, rájöttem, hogy Mrs. Ferris Fergusonék szomszédja volt. Akkor kezdtem töprengeni, lehetett-e Shreve-nek köze a gyilkosságokhoz. Eszembe se jutott, hogy más nő is benne lehet. Ismét a nevek vezettek félre. Kedden reggel, amikor visszajöttem Atlantából… jóságos ég, hiszen az ma reggel volt! Nem is hinné az ember. Szóval, reggel egyenesen az irodába mentem. Ebédidőtájt hívtam Tonyt, nem volt benn. Csak kora délután értem el. Fogalmam se volt róla, hogy mi történt. Amikor elmondta, én… Inkább meg se kísérlem elmesélni, mi játszódott le bennem.

Csak egyre tudtam gondolni. Tévedtem, halálosan tévedtem. Elkezdtem ide telefonálni. Negyedóránként. Fogalmam se volt, hova mentetek. Ha tudom, még jobban megrémülök. Végül nem bírtam tovább, beültem egy taxiba, és idejöttem. Mihelyt megláttam Karen kocsiját, megnyugodtam. Azt hittem, éppen most ért haza. Az ajtónál azonban ott találtam… azt az öreg hölgyet. Hűvösen felém fordult, és így szólt: Micsoda érthetetlen viselkedés! Ez egy golyó volt. Nem gondolja, hogy roppant rossz modorra vall rálőni valakire, aki az ajtón kopogtat? Hiszen nem kell ajtót nyitniuk, ha éppen most nem óhajtanak találkozni velem.

Olyan tehetségesen utánozta Mrs. Grossmullert, hogy Karen nem állta meg nevetés nélkül.

– Hát nem csodálatos asszony?

– De igen – értett egyet borongósan Mark. – Mondom: Biztos, hogy lövést hallott? Mire ő: Biztosíthatom, fiatalember, nem valószínű, hogy tévednék. Mielőtt megmérgeztem volna, férjem, a néhai bíró nagy élvezettel lövöldözött.

– Így hát – folytatta Mark – rövid tanácskozást tartottunk. Mrs. Grossmuller felajánlotta, hogy hátramegy, és elterelő hadműveletbe fog. Én… öööö… nekem van kulcsom. Kértem a lakatostól egy extra garnitúrát…

Alázatosan várta a rendreutasítást.

– Mrs. Grossmuller nagyszerűen viselkedett – mondta Karen diplomatikusan. – Látnod kellett volna az arcát, Cheryl, amikor Mark beengedte. Meglátta szegény Shreve-et a földön, körülötte a rengeteg vérrel… Már azt hittem, mindjárt kifejti, mennyivel tisztább munkát lehet végezni a méreggel, ő villámgyorsan áttekintette a helyzetet. Higgadtan bólintott, megállapította, hogy ellenőrzésünk alatt tartjuk a szituációt, és megkérdezte, hol az az aranyos kiskutya? Ő szaladt Alexanderral az állatorvoshoz. Virágot fogok küldeni neki.

– Már küldtem – dörmögte Mark.

– Milyet? Nem, ne válaszolj… vörös rózsát?

– Mi mást? – mosolygott halványan Mark.

Mindnyájan elhallgattak. Kisvártatva Cheryl megszólalt: – Elállt az eső. Még a nap is kisüt.

– Mindjárt éhen halok – mondta hirtelen Karen.

– Mit kérsz? – pattant fel Cheryl. – Van egy kis saláta…

– Semmi egészséges se kell. Fagylaltot akarok. Rengeteg fagylaltot.

– Jól hangzik – vigyorgott Tony. – Milyet?

Karen gondolkodott egy kicsit.

– Praliné és tejszín – felelte –, vagy vajdió.

– Meglátom, mi kapható – állt fel Tony.

– Csokoládé – mondta Mark szórakozottan.

– Cheryl?

– Veled jöhetek? – kérdezte Cheryl.

– Hát persze – Tony mosolya fülig ért. – Gyerünk, bébi!

Karen utánuk kiáltott: – Praliné és tejszín és vajdió.

– Úgy tudtam, diétázol – szólt oda Mark.

– Már nem – Karen kényelmesen elhelyezkedett a székében. – Úgyse leszek már 48-as méret, de nem is akarok. Elfogadom magam olyannak, amilyen vagyok.

– Gondolod, hogy nem érzékelem a végszót? – Mark felhúzta Karent a székből, és a saját ölébe ültette. – Oké, én is olyannak szeretlek, amilyen vagy.

Hosszú szünet következett. Karen felfedezte, mit hiányolt Tony csókjaiban – csak egyvalamit, de az a legfontosabb.

– Jobb lesz, összeházasodnunk – mondta Mark. – Ruth nem örülne, ha ideköltöznék, mielőtt illendően eljegyezzük egymást.

– Megható, hogy így aggódsz Ruth miatt. Mégse szeretném, ha elsietnéd a dolgaidat.

– Nono! Emlékezz csak, mi történt legutóbb, amikor elfelejtettelek megkérni.

– Az nem fordulhat elő még egyszer – mormolta Karen újabb hosszú szünet után.

– Biztos? Már kezdtem aggódni. Hiszen Tony… Talán… mondd csak, mit…

– *S*emmi közöd hozzá.

– Az igaz. Gondolod, hogy összejönnek Cheryllel?

– Jobban bízom benne, mint valaha. Javasolni fogom neki, hogy álljon el a nekünk ajánlott bérlettől, ha Cheryl nem adja be a derekát.

– No de, kedves kislány, micsoda közönségesség – utánozta Mark Mrs. Grossmullert. – *S*zóval nem adod fel a boltot?

– Tiltakoznál?

– Dehogy, eszemben sincs. Nem is mernék. Különben is mindig is saját jövedelemmel rendelkező feleségre vágytam.

– Mark.

– Mmm? – Mark ajkai Karen fülét cirógatták.

– Csuda kedves volt, hogy Tony érzékenységét kímélendő, leszóltad saját érdemeidet…

– Kedves a fenét! *S*úlyos testi sértés fenyegetett saját húgocskám részéről.

–… de én tudom, mit tettél. Bátor vagy, és nemes, és ragyogó, és csodálatos…

Ezúttal a telefon szakította félbe őket. Karen indult, hogy felvegye, örömkiáltására Mark is az ajtóhoz lépett.

– Pat! Pat, drágám, hol vagy?! Még Borneóban? Hogy van Ruth? Mrs. Mac egészséges? Hát te? Ó, nagyszerű. Hogyne, én is. Hogy mit művelek? – Markra pillantott, lágyan elnevette magát. – Hát, lehet, hogy nem fogod elhinni…

·EX·
LIBRIS
marmaros

ISBN 963 7827 12
Maecenas International, Budapest
Felelős kiadó: a Maecenas International igazgatója
Felelős szerkesztő: B. Háry Lenke
Tipográfia és műszaki szerkesztés: Szakálos Mihály